

„O poveste fierbinte
cu o intrigă ademenitoare“
Publishers Weekly

*Un scoțian
adevărat*

KERRIGAN
BYRNE

SERIA „DIAVOLII ÎNGENUNCHEAȚI“

Este mereu primul și cel mai bun – la orice. Un bărbat care și-a croit singur drumul prin inteligență și voință. Un scoțian puternic și impozant, care poate fi fermecător, dar care urăște viciile. Acesta este lordul prim-judecător al Angliei, Cassius Gerard Ramsay. Misiunea lui: să investigheze unul dintre cele mai cunoscute tripouri din Londra, deținut de una dintre cele mai interesante și mai dezirabile femei pe care le-a cunoscut vreodată.

Cecelia Teague era o orfană pe care o aștepta un viitor sumbru – până când un binefăcător secret din trecutul scandalos al mamei ei îi oferă șansa salvării. Trimisă la o școală prestigioasă și apoi la universitate, Cecelia crede că drumul ei în înalta societate este asigurat. Apoi, dintr-odată, se trezește moștenitoarea unei școli pentru tinere domnișoare... care este totodată și tripou. Acum este nevoită să ducă două vieți: una de lady cuviincioasă, atrasă inexorabil de Lord Ramsay, și cealaltă, de proprietară a unui club al viciilor, care încearcă să-și ferească afacerea de răzbunarea aceluiasi bărbat. Ramsay nu are idee că este vorba de aceeași femeie... și Cecelia ar dori ca lucrurile să rămână așa. Dar ce se întâmplă când pasiunea arzătoare și secretele mortale îi obligă să dezvăluie adevărul și să aleagă un drum ce pare imposibil?

Kerrigan Byrne este una dintre revelațiile genului *historical romance*, cele 30 de titluri ale ei fiind o prezență constantă în topurile *New York Times*.

KERRIGAN BYRNE

Un scoțian adevărat

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

*Pentru toate fetele cărora li s-a spus că nu pot...
Dar care oricum au făcut-o.*

Prolog

*Dreyton Abbey, Shropshire
Anglia, 1876*

După calculele Ceceliei Teague se apropia de sfârșitul celei de-a doua zile de captivitate.

Nu-și amintea ultima dată când tatăl ei o încuiase în camera verde din pivniță așa de mult. Poate chiar înnebunise.

Va descuia vreodată ușa? Lumea va uita de existența ei?

Întrebările o ciuguleau în întunericul beznă precum vulturii care ciugulesc dintr-un cadavru proaspăt.

Nu făcuse nimic rău sau desfrânat. Nimic care să merite cruzimea violentă a colegului ei de școală sau furia pioasă a tatălui ei.

Fusese doar prima fată care la 13 ani îi învinsese pe toți din școala satului la calcule. Chiar și pe elevii din ultimul an. Când domnul Rolland, profesorul, o acuzase că trișase din cauza vârstei și a sexului ei, le amintise că Maria Gaetana Agnesi scrisese manualul din zilele moderne despre calcule diferențiale și integrale.

Apoi domnul Rolland o pedepsise să stea la colț până când o duruseră picioarele și pielea îi arsesese de umilintă.

Thomas Wingate, fiul măcelarului, o prinsese la prânz, își băgase fața lui slabă și rumenă în fața ei și îi dăduse vreo nouă feluri de porceci ridicole în timp ce îi smulgea ochelarii de pe față și îi strivea în noroi. O scuipase, apoi o împinsese pe burtă peste un copac căzut și îi arătase pantalonașii băieților din anturajul lui, care urlaseră veseli.

Pe cât de supărată și umilită fusese, Cecelia nu vărsase o singură lacrimă până când domnul Rolland nu amenințase că se duce direct la tatăl ei, pastorul Josiah Teague.

Amenințarea fusese îndreptată spre băieți. Dar, după cum anticipase Cecelia, ea fusese cea care plătise pentru păcatele lor.

Pentru că, în ochii tatălui ei, păcatul era al ei. Păcatul original. Se născuse fată.

În timp ce reverendul Teague o ducea spre camera verde, îi şuierase predica obișnuită de condamnări, ignorând protestele ei vehemente.

– Exact ca mama ta, permiți oricărui dobitoc să-ți ridice fustele. Te omor înainte să ajungi o destrăbălată. O aruncase dur pe ușa pivniței, făcând-o să se împiedice pe scări și să aterizeze grămadă pe podeaua din pământ. Buzele lui se îndepărtaseră de dinții pătați de ceai într-o grimasă de dezgust total. Credeam că ești prea grasă pentru a atrage atenția carnală a unui bărbat.

– Nu am făcut nimic, tipă ea, ignorând zgârietura de sub genunchi, provocată de impactul cu solul, în timp ce se ridica pentru a-și uni mâinile ca și cum se ruga. Te rog, crede-mă! Ai încredere, te rog. Eu niciodată...

– Ești femeie acum. Șterse cuvântul de pe buze cu dosul mâinii. Și nu există femeie inocentă. L-ai tentat pe băiat să păcătuiască și pentru asta trebuie să te căiești.

Protestele ei se pierdură când el trânti ușa grea și o lăsă în umbră.

Cecelia se așeză într-un colț. Începuse să se obișnuiască cu tot mai desele ei pedepse. Măcar avea abecedarul cu care să se țină ocupată, pentru că apucase să-l bage în corsaj înainte ca tatăl ei să intre ca o furtună în curtea școlii.

Nu fusese cuprinsă de panică decât după ce trecuse o zi, o noapte și ziua următoare.

Când se goli găleata cu apă, o apucă o criză de isterie. Lovi în ușa până când își zdreli pumnii. Se împinse cu toată greutatea în ea, învințindu-și umerii.

Se rugă la gaura cheii precum ar face-o un condamnat în ultima noapte din viața lui. Jură să fie bună. Să se poarte frumos. Promise orice credea ea că ar putea îmbuna inima tatălui ei sau a lui Dumnezeu. Confesă și păcate pe care nu le comisese, sperând ca sinceritatea și penitența ei să-i cumpere libertatea.

– Te rog, *papa*, te rog, lasă-mă să ies, suspină ea la umbra picioarelor lui, două coloane ale condamnării pe fâșia subțire de lumină de sub ușa. Nu mă lăsa singură în întuneric.

– Ai fost concepută în întuneric, copilă, și cel mai probabil în întunericul etern te vei întoarce. Vocea lui era la fel de puternică și severă în mica lor casă parohială cum era de la amvon. Roagă-te și cugetă la asta!

Umbrele picioarelor lui dispărură, și Cecelia căzu în genunchi, întinzând degetele spre ultima lumină a felinarului lui ce pălea.

Se cuibări lângă ușă ca un câine ce așteaptă întoarcerea stăpânului său, cu obrazul ce îi tremura lipit de podeaua umedă în timp ce căuta pe dedesubt revenirea luminii.

Concepută în întuneric. Ce însemna asta? Și cum era asta vina ei?

Cecelia își numea temnița „camera verde” pentru că mușchiul crescut pe piatra umedă era singura culoare ce putea fi găsită în pivnița din modesta căsuță. Cu mult timp în urmă, un vicar cu o familie prea mare pentru a avea loc cum se cuvine în casa cu două camere, compartimentase o parte din spațiul subteran într-un dormitor în plus. Care conținea un pat și un cufăr împinse într-un colț.

Vara deschidea fereastra și se înghesuia spre razele anemice de soare sau de lună, absorbind cât de mult putea. Într-o zi, la fereastră apăruseră cizmele reverendului Teague și băgaseră pământ înăuntru, acoperind-o cu praf.

Îl implorase să nu încuie fereastra pe dinafară. Să nu-i ia singura lumină pe care o cunoștea.

– Nu voi fugi, jură ea.

– Nu mi-e teamă că o să fugi, mugi el cu un rar și fad acces de râs. Nu este ca și cum ai încăpea printr-o fereastră așa de mică.

Fusese pentru prima dată când Cecelia își urâse corpul. Mărimea și forma sa. Dacă ar fi fost slabă și delicată, poate că s-ar fi putut strecura prin fereastră noaptea.

Nu că ar fi făcut-o... îi era prea teamă de întuneric. Și nu avea unde să se ducă.

Pe parcursul anilor, înfruntase camera verde cu mai mult curaj. Demonii și monștrii invocați de temerile ei fanteziste nu o atacară niciodată. Păianjenii și orice alți locuitori ai întunericului se încăierau, se strecurau și își țeseau pânzele, dar fără s-o rănească.

Sunetele șoarecilor deveniră până la urmă o serenadă, de preferat tăcerii îngrozitoare.

Era uimită de cum se putuse adapta. Chinul setei și al foamei. Mirosul oribil al oalei de noapte negolite și al corpului ei nespălat într-o cameră prost aerisită.

Într-o zi, când tatăl ei fusese plecat să convertească oameni, strecurase o pătură de pe propriul pat într-un dulap. O înfășura noaptea în jurul ei, prefăcându-se că firava căldură obținută astfel provenea de la o persoană.

Se sprijinea de zid, înfășurată în pătură, imaginându-și că brațele ce îi cuprindeau mijlocul erau brațele altcuiva, ținând-o cum nu o ținuse nimeni niciodată. Că suprafețele și rotunjimile pietrelor reci din spatele ei reprezentau de fapt forța unui bărbat. A unui protector. A cuiva care nu o lăsa singură noaptea.

Să înfrunte întunericul de una singură.

Pentru că, chiar dacă coșmarurile imaginate în copilărie se destrămau cu fiecare an ce trecea, unul nu dispărea niciodată.

În întunericul absolut de sub pământ ceva mai perfid decât o fantomă pândea în camera verde. Mai neînduplecată decât foamea. Mai putredă decât mizeria. Mai veninoasă decât orice păianjen.

Singurătatea.

Un cuvânt atotcuprinzător, pe cât de corect, pe atât de nepotrivit.

Ce începea ca plictiseală și izolare se transforma lent într-un gol de liniște în ea, un abis căscat de vid pe care nici o masă, nici o interacțiune nu părea să-l poate umple.

Pentru că, chiar și atunci când era liberă, camera era mereu acolo, așteptând următoarea ei greșală aparentă, următorul ei păcat accidental.

Așteptarea de a fi aruncată în acest iad era aproape la fel de chinuitoare precum orele interminabile pe care le petrecea în închisoarea ei.

Cecelia se ruga în timp ce tatăl ei îi poruncea, dar nu rugăciunile ce fusese obligată să le memoreze. Cădea în genunchi în fiecare noapte, venerând un Dumnezeu rece și neîndurător și implorând cu înflăcărare pelerinului pentru un singur lucru.

Cineva care să o salveze din acest iad gri-verde în care trăia.

De data asta se rugă până când limba uscată i se lipi de cerul gurii și nu mai avu lacrimi. Stomacul ei, prea gol ca să o mai roadă, fu cuprins de gustul acid al fricii. După două zile abia mai avea forța

să stea în picioare, așa că stătea sprijinită de peretele de piatră, cu pătura în jurul ei.

„Nu cred că vrea să-mi mai dea drumul de data asta.”

Golul din ea se deschise când își dădu seama de asta. Cel unde obișnuia să se afle lumina, unde obișnuia să se afle Dumnezeu.

Balamalele ferestrei pivniței protestară când vicarul trase pentru a deschide și o găleată de apă o împrășcă, în timp ce tatăl ei o cobora pe pământ cu o grabă neobișnuită.

Cecelia se ridică în fund cu mâinile tremurânde.

– Bea și spală-te, pentru orice eventualitate, se răsti tatăl ei. Dar dacă scoți vreun sunet cât ei sunt aici, nu vei mai ieși vreodată din această cameră, mă înțelegi, fetițo?

Nu așteptă ca ea să-i răspundă. Trânti fereastra și plecă fără a se mai deranja să o încuie.

Cecelia stătu câteva clipe încremenită de uluire, apoi se ridică spre găleată. Nu ținu cont de mizeria de pe mâini când le făcu căuș în găleată și bău cu lăcomie. Neputându-și potoli setea așa, ridică întreaga găleată la buze și aproape că se înecă în graba de a o înclina pentru a-și uda gâtul lacom.

Deasupra capului auzi pași, un sunet scurt, sacadat, foarte diferit de cizmele cu tălpi grele ale tatălui ei.

Ei erau sus. Cine erau de îl alarmaseră așa de tare pe tatăl ei?

Lăsă în liniște găleata, urcă treptele și se furișă spre ușă, lăsându-se pe vine pentru a asculta pe sub crăpătură.

– Unde-o ții, părinte? întrebă o voce feminină străină, cu un accent pe care Cecelia nu și l-ar fi putut imagina nici dacă mintea ei nu ar fi fost zăpăcită de foame.

Apăsă cu mâna pe lemnul rece al ușii. O căutau pe ea? Primise răspuns la rugăciunile ei după toți acești ani înlăcrimați.

– Nu-i treaba unei târfe unde-i fata mea.

Acesta nu era vreun mare indiciu legat de identitatea femeii. Pentru Josiah Teague toate fiicele Evei erau cel mai probabil prostituate în secret.

– Am fost avertizată că ești un șarlatan fățarnic. Vocea misterioasă a femeii se auzi mai aproape acum. Te uiți de sus la noi, te rogi pentru noi și ți-e milă de noi. Ne condamni și ne umilești, timp în care noi nu facem altceva decât să râdem de apendicele ăla mic, inutil și flasc ce-ți atârnă între picioare.

– Îndrăznești să...

Restul cuvintelor fură înăbușite de un foșnet, de parcă îi fuseseră strivite de o lovitură în stomac.

– Oh, Hortense ne-a povestit despre impotența ta, continuă femeia. Știm cu toții că *nu* tu ești tatăl fetei.

Hortense. Mama ei.

Probabil că Cecelia leșinase la această revelație pentru că următorul lucru de care își dădu seama era faptul că era ridicată de pe podea și strânsă la pieptul plin și moale al străineii.

– Vai, biata de tine, gânguri o voce dulce. Binecuvântată să-ți fie inima mică și dulce. Cât te-a ținut părintele ăsta bătrân și rău încuiată aici?

– Eu...

Cecelia privi speriată și nesigură spre scări și-l văzu pe amenințătorul ei tată ținut la distanță de un bărbat mult mai scund decât el, dar suficient de lat cât să umple tot cadrul ușii.

Întrebările ei primiră răspuns în clipa în care întâlni ochii reverendului. Ochi negri, aceeași culoare ca și părul lui.

Ca și sufletul lui.

Nu... nu tatăl ei. Era slab, înalt și ascuțit, nasul îi era lung, bărbia severă.

Când Cecelia își studiase trăsăturile rotunde și moi în oglindă, nu observase niciodată nici cea mai mică asemănare cu el și acum știa de ce.

Locul ei nu era lângă el.

Slavă Domnului!

O lacrimă alunecă din colțul ochiului când ridică privirea la salvatoarea ei, cea mai frumoasă ființă umană pe care o văzuse Cecelia vreodată.

Rochia ei, într-o nuanță închisă de auriu, strălucea imposibil de plină de viață în întunericul deprimant de sub pământ. Pielea și părul ei străluceau precum lingourile sclipitoare de aur, deși ochii ei erau în mod curios negri. Avea buze pline, colorate în aceeași nuanță ca a unor cale roșii de seră.

Femeia era plinuță, moale, ca și ea, și radia o luminiscentă uimitoare, de parcă întreaga ei ființă era saturată de lumină.

– Cecelia, draga mea, numele meu este Genevieve Leveaux, dar prietenii îmi spun Genny. Ai vreo obiecție în a fi prietena mea?

O altă lacrimă căzu. Niciodată nu avusese o prietenă.

Fermecată, Cecelia ridică degetele pentru a atinge chipul femeii. Se opri la timp, necăjită de mizeria de pe mâinile ei. Nu-și va murdări salvatoarea cu mizeria de pe ea, cum nu ar murdări-o cu vopsea pe Mona Lisa.

– Nu mă lăsa aici!

Simți primele cuvinte rostite după zile întregi precum metalul ruginit în gât, dar trebuia să-și susțină cauza.

– Oh, dulceată, nu mai petreci un minuțel sub acoperișul ăsta mizerabil. Poți să te ridici?

Cecelia încuviință din cap și se lăsă ridicată în picioare de inger. Se clătină și din nou se trezi cu capul pe sânii femeii.

– Haide acum!

Punându-și ferm brațul în jurul Ceceliei, Genny o ajută să urce treptele, în timp ce însoțitorul ei robust și incredibil de bine îmbrăcat îl ținutua cu umărul pe reverend în afara cadrului ușii și în hol.

– Pfui, slavă Domnului! exclamă nu prea delicat Genny. Fără supărare, iubire, dar cum zicea bunica mea în Louisiana, duhoarea ta ar face să cadă părul din nasul unui sconcs.

Amețită și năucă, Cecelia o urmă fără să-i răspundă, în mare parte pentru că nu înțelegea nimic în afară de ideea principală. Nu se spălase de aproape trei zile și se simțea foarte rușinată.

Pentru a-și distra atenția de la propria umilință, trecu în revistă viața pe care o lăsase în urmă. Masa instabilă la care mâncau în tăcere mesele modeste, cu fiecare porție raționalizată și dojenită pentru fiecare îmbucătură. Salonul dărăpănat, etern lipsit de vizite. Camera de zi cu vatra mereu rece, chiar dacă începuse ploioasa lună octombrie, unde citea doar din Biblie și alte texte canonice la lumina focului până i se încrucișau ochii.

– Este datoria mea să te salvez de păcatele mamei tale! Josiah Teague își găsi în sfârșit vocea, deși Cecelia nu-i deslușea trăsăturile din cealaltă cameră. Majoritatea bărbaților nu ar fi crescut o fată concepută în afara propriei căsnicii. Ține minte asta, Cecelia, când vei fi tentată să comiți acte imorale ca aceste femei uitate de Dumnezeu! Ți-aș fi salvat sufletul. Încă-l pot salva!

– Oh, termină cu behăitul, Țap șchiop!

Genny o mută pe Cecelia în spatele ei în timp ce însoțitorul ei îl așeza forțat pe Josiah pe un scaun la masă.

– În casa mea se aduce laudă Domnului și se strigă aleluia mai mult decât în casa ta, să știi. Făcând obraznic cu ochiul, Genny se întoarce spre Cecelia și se aplecă pentru a ajunge cu fața la același nivel cu al ei. Dar nu ești tu o păpușă perfectă de porțelan, fredonă ea, atingând cu vârful degetului nasul obraznic al Ceceliei. Știam eu că o să fii un copil frumos, dar i-ai întrecut pe toți.

– Mulțumesc, domnișoară Leveaux.

Obrajii Ceceliei erau așa de calzi, încât se temea că făcuse febră.

– Domnișoară Leveaux! Ai auzit asta, Wexler?

Genny se îndreaptă ca să scoată cel mai vesel răs.

Wexler nu râse. Nu se mișcă. Rămase unde se afla, profilându-se amenințător peste Josiah Teague. Ștergând o lacrimă imaginară de amuzament din colțul ochiului, Genny se aplecă din nou spre Cecelia.

– Spune-mi Genny! Suntem prietene acum, da?

Cecelia încuviință din cap, uitându-se pe furiș la bărbatul care fusese tatăl ei, gândindu-se că ultima amintire despre el va fi chipul lui neclar, pentru că ochelarii îi erau striviți pe undeva în praful din curtea școlii.

Era în regulă, știa ce expresie avea.

– Ai vreo altă rochie în afară de asta, puișorule? Cred că ți-a rămas mică de vreun an – mă rog, o să-i zicem rochie dacă trebuie.

– Nu are nevoie să cadă în păcatul vanității, șuieră reverendul, trăsăturile fiindu-i sculptate de furie și frică reținute, însă așa de intense că i se întunecase pielea de la roșu la violet. Este o fată nevolnică și lacomă. Uită-te la ea! Am făcut ce am putut cu ea, dar mănâncă în mijlocul nopții și nu scapă de obicei indiferent de câtă disciplină, corecție sau izolare are parte. Nu este responsabilitatea mea să-i cumpăr haine noi când explodează din haine ce sunt de mărimea potrivită.

– Scuză-mă un minut, dulceață!

Genny se ridică cât era de înaltă, trecu pe lângă Wexler și îi dădu o palmă peste față lui Josiah Teague. Puternic. Destul de puternic cât să-l clatine din scaunul în care era.

Recăpătându-și echilibrul, reverendul se ridică în picioare, dar fu împins la loc de către Wexler, blocul de mușchi tăcut și enigmatic.

Genny nici măcar nu tresări. O prinse pe Cecelia și o duse afară la o trăsură impunătoare, învelind-o într-o mantie căptușită cu blană.

Respectuosul Wexler rămase un moment înăuntru și, în ciuda a tot, Cecelia dădu într-o parte perdeaua și privi neliniștită la ușă.

– Nu-ți bate tu capul ăla frumos și roșcat al tău. Genny se așeză în fața ei și își aranjă fustele înainte de o a bate ușor pe mână pe Cecelia. Doar semnează niște hârtii.

– Ce hârtii?

– Povestește-mi despre tine, draga mea, o încurajă Genny cu un zâmbet blând. Ce faci ca să te ții ocupată? Ce ai învățat în afară de rugăciuni?

Cecelia scoase timidă caietul de la mijloc, de unde îl ținea, întinzându-l către femeie.

Genny se uită la caiet pentru o clipă îndelungată, îl deschise cu grijă cu două degete de parcă se aștepta ca între pagini să fie aplătizat un monstru.

Cecelia își ținu respirația, în timp ce femeia dădea paginile cu o viteză tot mai mare, până când îi întâlni privirea cu ochii strălucitori.

– Nu mi-a zis nimeni că ești o artistă, păpușică.

Cecelia își încreți fruntea confuză.

Nu era o artistă. Nici poetă, nici altceva. Încercase acele distracții cu eforturi dureroase când era izolată, efectul fiind dezastruos.

Smulse caietul ce-i era întins înapoi și se uită la ce se afla acolo. Doar exponenți și teoreme, limite și derivate, formule, funcții și grafice corespunzătoare.

Ridică privirea și văzu un zâmbet satisfăcut ce dezvăluia dinții sclipitor de albi ai lui Genny.

– O să-ți placă unde mergem, dulceată, n-am nici o îndoială.

Cecelia încuviință din cap, fiindu-i teamă să întrebe. Se cufundă în mantie, încercând să smulgă o emoție din vârtejul care se învârtea în ea precum într-o furtună. Se simțea ușurată? Îngrijorată? Tristă? Euforică?

Un amestec confuz din toate aceste lucruri, hotărî ea, în timp ce-l privea pe Wexler ieșind din casa parohială.

În mare parte îi era foame.

– Sunt lihnită. Genny părea că-i citește din nou gândurile. Hai să ne oprim la hanul The Crossland pentru noaptea asta, unde să

mănânci și să te speli. Am auzit că au prăjiturile astea micuțe extraordinare peste care este presărat...

– Oh, n-am voie prăjituri, o informă Cecelia fără nici un pic de suferință. A te răsfăța este un păcat.

Genny se întinse spre ea și îi luă mâinile, apucându-le ferm și puternic. Ochii îi străluceau precum bronzul încălzit în forja temperamentului ei, în timp ce-și dădea la o parte buclele blonde de pe obraji.

– Ascultă-mă. Alungă toate ideile astea despre păcat și abstenență din capul tău, mă auzi? Viața ta este a ta. De acum înainte, vrei prăjituri? Mănânci prăjituri. Te vei împodobi în culori și vei mânca și vei purta și te vei bucura de orice ai tu chef, când ai tu chef. De azi înainte nu-ți mai refuza nimic! Nu mai simți rușine! Ești cine ești și ești frumoasă.

Ochii Ceceliei se umplură de lacrimi la auzul acestor lucruri amabile.

– Nu sunt frumoasă. Sunt grasă.

Genny o privi o clipă, buzele ei trădând un aer meditativ înainte să vorbească:

– Iubito, unii oameni îți vor spune asta, dar când o vor face, ține minte cuvintele mele pentru că-s expertă în asta. Când vei crește, vei fi *devastatoare* pentru bărbați. Cu ochii și buzele alea, cu părul și pielea ta, cu ce începe să se vadă pe sub rochia aia veche și demodată... Genny se lăsă pe spate, făcându-și vânt cu evantaiul de parcă dintr-odată crescuse temperatura din trăsura. Vei fi o adevărată forță și nu te amăgi! Normal că vor fi cei care preferă fătuci cu talii mici. Și vei descoperi că majoritatea bărbaților sunt prea sensibili să tolereze o femeie al cărei creier este pe măsura creierului lor. Vor fi al naibii de intimidați. Dar, draguțo, vei exercita o putere pe care încă nu o înțelegi. Vei captura, controla și *distruge* destui bărbați.

Cecelia se mușcă de interiorul obrazului, simțindu-se dintr-odată iarăși foarte copleșită și amețită.

– Nu vreau să distrug pe nimeni.

Și nu și-ar imagina niciodată să țină pe cineva captiv, nu după ce ea fusese supusă la așa ceva. Chipul lui Genny se îmblânzi și dădu la o parte o buclă rebelă de pe obrazul Ceceliei.

– Mi s-a zis că ești dulce, ca mama ta.

– Ai cunoscut-o pe mama?

Cecelia o apucă cu ambele mâini, mustind de întrebări.

– Am întâlnit-o o dată, când a fost în vizită, zise ea vag.

– În vizită und...

– Hai să vedem ce-i cu prăjiturile alea! Genny bătu în tavanul trăsurii, și caii porniră înainte cu un pocnet al frâielor. După o cină copioasă, o baie fierbinte și o noapte bună de somn, o să mergem să probezi niște rochii care să-ți vină, de orice culoare vrei tu. Nu va mai trebui să-ți faci griji despre bani niciodată și nu-i asta o binecuvântare? Acum ai o avere la dispoziție, pentru că ești moștenitoarea uneia dintre cele mai importante și mai influente persoane din societatea londoneză.

Cecelia avu nevoie de câteva încercări pentru a-și recăpăta răsufarea.

– Este... este vorba de tatăl meu adevărat?

Genny strânse buzele.

– Îmi pare rău, draguță, dar nu pot să-ți spun. Doar să știi că este cineva care ține foarte mult la tine. Cineva care a iubit-o pe mama ta.

Cecelia se lăsă alinată de acest răspuns câteva săptămâni în care se învârti ca într-un cocon cu hoteluri scumpe, corăbii și vile. Croitorese, bucătărese, vânzătoare și cameriste. În drum spre destinația ei, vizită Parisul, fiind uimită de fascinantul oraș și cu adevărat uluită de locuitorii lui năucitori.

Școala din Chardonne pentru fete ar fi putut să fie cel mai romantic castel gotic pe care și l-ar fi putut imagina vreodată. Angajații de acolo se dădură peste cap să o găzduiască, în drum spre turnul fermecat fiind o serie de ferestre ce dădeau spre sclipitorul lac Geneva. Aceasta avea să fie noua ei casă.

Era smerită. Recunoscătoare. Destul de cuprinsă de teamă.

Cu toate astea, la sfârșitul zilei, când se așeză pe patul ei din turn, același gol o chinuia. Pentru că, chiar dacă ferestrele ei erau mari și grandioase, în loc de mici și murdare, și chiar dacă avea mâncare, căldură și era îngrijită cum nu-și închipuise...

Tot singură era în întuneric.

Capitolul 1

*Castelul Redmayne,
Devonshire, 1891*

Șapte ani erau prea mult timp pentru orice scoțian să stea fără să aibă o uniune fizică cu o femeie. Sau erau mai degrabă opt?

Cassius Gerard Ramsay, lordul prim-judecător al Înaltei Curți, se convinsese că din cauza abstinentei prelungite era acum chinuit de o maladie fizică de care nu mai suferise din adolescență.

O erecție nedorită, agonizantă.

În curând avea să împlinească 40 de ani. Sigur era imun la asemenea afecțiuni la vârsta asta. Într-adevăr, eliminase asemenea slăbiciune din el cu ani buni în urmă.

Viața îl învățase că un bărbat trebuia să-și stăpânească poftele cu mână de fier și cu o stăpânire de sine de neclintit, altfel avea să fie controlat de pofte sau distrus în mod ireparabil de ele.

Și cu toate astea, iată-l, captiv al propriului mădular, stând într-o anumită poziție pentru a-și ascunde reacția instantanee – nu, violentă – a corpului la vederea voluptuoasei și misterioasei domnișoare Cecelia Teague care lingea o trufă de ciocolată de pe degetele ei goale.

În mijlocul unei serate la castelul Redmayne, nici mai mult, nici mai puțin.

În ciuda muștrărilor severe interioare să-și îndrepte atenția în altă parte, privirea lui revenea mereu spre ea ca trasă de un fir invizibil, pentru a zăbovi asupra trăsăturilor ei în formă de inimă.

Nu avea de ce să piardă timp întrebându-se de ce. Era exact genul de femeie de care fusese mereu atras. Una cu mai multe curbe decât linii drepte. Atrăgătoare. Chiar senzuală. Pielea ei era de un alb superb, buzele în nuanța vinului lui preferat.

Învăluită într-o rochie violet mătăsoasă, care era în contrast cu extraordinarele ei bucle de culoarea cuprului ce luceau în lumina candelabrelor. Privirea ei albastră era un paradox. Ochi mari și candidi. Deschiși... dar înfocați.

Al naibii să fie dacă nu i se părea cea mai curioasă combinație.

Cecelia Teague era un păcat în viață. Un amestec păcătos de inocență și răsfăț. Echivalentul femeiesc al unei trufe.

Vârful degetului îi dispăru în gură în timp ce suga ultimul rest aromat de pe piele.

Ramsay își înghiți un geamăt chinuit, mușcându-se pe interiorul obrazului suficient de tare cât să-și guste propriul sânge, în timp ce-și încrucișa picioarele. Apoi le descrucișa. Schimba pozițiile și le încrucișa în direcția opusă.

Șapte ani nenorociți!

Sau trecuse mai mult? Perioada de după 30 de ani părea să fi fost un timp nesfârșit de muncă și singurătate, lipsit de splendidul festin vizual al corpului unei femei goale.

Și ce îmbucătură delicioasă ar fi fost domnișoara Teague, după ce ar fi dat la o parte toate straturile alea de dantelă, volane și drăcii ridicole, lăsând la vedere doar curbe oneste, gropițe curioase, păr frumos și o piele suplă, moale ca perna.

Cum stătuse așa de mult fără greutatea caldă a coapselor unei femei testând forța umerilor lui în timp ce el o ducea la orgasmul tremurător? Suficient de mult încât aproape să uite cum se simțea sexul unei femei. Umezeala secretă, flexibilitatea, carnea intimă, plăcerea blestemată.

Până când Cecelia Teague se aplecă să aleagă o altă trufă de pe farfuria de cristal, oferindu-i o priveliște mai mult decât generoasă a decolteului ei. Prin minte îi trecură într-o secundă furtunoasă de poftă fiecare lucru păcătos pe care îl făcuse, fiecare act pe care și-l imaginase sau doar îi trecuse prin minte.

Doamne, sâni aceia ar fi tentat și un sfânt. S-ar vărsa precum smântâna proaspătă peste mâinile lui.

Pe ceafă i se prelinse o picătură de transpirație spre guler, inspiră abrupt, închipuindu-și mirosul cald, îmbietor al pielii pufoase dintre sâni. Gustul sării sub limba lui, moliciunea de neîndurat...

– Pot să vă ofer una, milord Ramsay?

Avu nevoie de o eternitate ca să proceseze sugestia degajată a domnișoarei Teague. Într-un final clipi și întrebă elocvent:

– Ăăă... Poftim?

– Vă uitați ca și cum doreați. Ochelarii îi măreau genele curios de negre în timp ce se lăsau timide pe obraz. Și, vă garantez, că sunt la fel de bune la gust cum vă închipuiți că sunt. Cremoase și bogate, cu un pic de sare. N-ați gustat niciodată ceva mai bun, aș paria cu propria viață.

Lui Ramsay i se uscă gura. Privirea îi coborî la sâni ei și înghiți, revenind apoi la expresia ei onestă. Doar nu-i oferea să guste din carnea ei. Nu... *aici*. Nu era străin de propunerile venite din partea domnișoarelor și matroanelor, deopotrivă, dar niciodată așa pe față.

Erecția lui umflată tresări și se încordă, indicându-i clar ce spera libidoul lui indisciplinat să facă cu oferta ei.

Privi neajutorat în jur la ceilalți invitați ai seratei, agitându-se precum niște păsări colibri strălucitoare într-un tufiș de liliac, fără a sta prea mult timp într-un loc.

Mai observase cineva propunerea ei șocantă?

– Vedeți, eu și Alexandra împărtășim o slăbiciune pentru decadenta ciocolată. Alese una de pe farfurie cu discreția cu care un bijutier ar arăta o selecție de diamante. Acestea sunt importate din Belgia. Textura este peste medie și doar așteptați să ajungeți la mijloc.

Încurcat, Ramsay se uită la ciocolată, blestemându-se pentru cât era de prost.

Îi oferise o trufă. Normal că asta îi oferise. Ce naiba îl făcuse să creadă că-i propusese să-i guste carnea? Poate că fusese așa de fermecat de vocea ei răgușită, precum fumul ce se învâрте peste cel mai bun coniac, încât nu-i percepuse corect cuvintele.

Tuși și își săgetă cu privirea fratele vitreg, Piers Gedrick Atherton, ducele de Redmayne, care era prea absorbit de povestea plină de viață a soției sale, Alexandra, pentru a observa.

Ramsay spera că, dacă se uita urât suficient de intens, netrebni-cul duce va veni să-l salveze.

Dar nu avea asemenea noroc, Redmayne și ducesa erau ocupați cu invitații, făcând tot ce puteau pentru a o introduce în societatea selectă pe rătăcitoarea contesă de Mont Claire, Lady Francesca Cavendish.

Doamne, domnișoara Teague era invitată în afurisitul ăsta de castel doar pentru că era bună prietenă de pe vremea școlii cu Lady Francesca și Lady Alexandra. Din câte înțelesese el, cele trei femei erau inseparabile de decenii, și fratele lui se căsătorise cu Lady Alexandra știind că și contesa, și domnișoara Teague făceau parte integrantă din târg.

Și atunci de ce seducătoarea domnișoară Teague nu stătea de vorbă cu *ele* în loc să-l chinuiască pe *el*?

Domnișoara în chestiune zâmbi un pic cam trist și își înfipse dinții în trufă, savurând-o precum un condamnat și-ar savura ultima masă.

– Sunt plină după somptuoasa noastră cină, zise ea din spatele mâinii pe care o ținea în fața buzelor pentru a-și feri gura plină de ciocolată. Dar am descoperit că am un apetit insațiabil pentru desert.

Ramsay aproape că-și înghiți limba. *Insațiabil*. Precum nevoia lui flămândă, diabolică. Pielea îi era sensibilă, fierbinte și întinsă peste trup. Simțea totul mai somptuos. Decadent. Catifeaua canapelei de sub el. Parfumul din aer.

Era periculos. Acest moment. Această dorință.

Această femeie.

Într-un astfel de moment un bărbat pierde totul, făcând alegerea greșită. Invitând-o la dans sau la o plimbare cu el în grădini ca să-i distrugă reputația în tufele de trandafiri.

El nu era un astfel de bărbat. Nu va fi niciodată.

Scrâșnind din dinți, Ramsay spera că, dacă era destul de taciturn, ea se va îndepărta.

Neștiindu-i gândurile pofticioase, voluptuoasa cochetă se aplecă din nou pentru a alege o trufă pentru el. De data asta se aplecă mai mult, ispitindu-l cu priveliștea.

– Pe Alex nu o s-o deranjeze, dacă de asta ezitați. Este foarte generoasă.

Ramsay tresări. Domnișoara Teague îi spunea veselă ducesei de Redmayne, o lady cu poate cel mai vechi titlu din imperiu, „Alex”. De parcă nu se schimbasesc nimic din copilăria lor. De parcă se simțea complet confortabil într-o încăpere plină de nobili străvechi și nou îmbogățiți, imună la faptul că oamenii făceau tot ce puteau să *nu* vorbească cu ea pentru că o considerau sub nivelul lor. Nu avea nici

titlu, nu era nici bogată din câte știa sau îi păsa cuiva. Dacă ceva o scotea în evidență în această companie era silueta ei infinit ademenitor de rotundă și înălțimea neobișnuită.

Chiar era așa de impasibilă cum părea? Trebuia să fie ca să mănânce trei trufe într-o încăpere plină de opinii crude.

— Haideți, încercați, îl îndemnă ea, întinzând amabil ciocolata spre el.

— Mulțumesc, dar nu, i-o tăie el, neputând să-și reprime nota răgușită din răspuns. Nu vreau să mă răsfăț.

— Cu ciocolată?

Ea retrase mâna, uitându-se la trufă de parcă ar fi fost ofensată ea în numele ciocolatei.

— Cu orice.

Ea rămase cu gura căscată la el, ca și cum comisese o trădare sau o blasfemie.

— Haideți, milord, nu are ce să vă facă rău dacă gustați una, și apoi, am luat-o deja de pe farfurie și ar fi foarte nepoliticos să o pun la loc.

Un zâmbet poznaș adânci gropița din obrazul ei în timp ce fâțâia bomboana între degetul mare și arătător într-un dans grațios de ademenire.

— Nu-mi pot imagina de ce doriți așa de mult să particip.

— Este evident că vă este poftă, răspunse ea. Vă tot uitați la ele.

Era posibil ca ea să fie sfioasă?

— Vă dau voie să vă bucurați de ea pentru mine. Nu voi fi tentat, zise el printre dinții încleștați.

Gura ei se răsuci de parcă oscila între a se încrunta sau nu. Până la urmă ridică din umeri și băgă delicatеса în gură, scoțând un mic suspin de satisfacție.

Doamne, era un mincinos nenorocit. Fusesse tentat de Cecelia Teague de când o văzuse prima dată, la serata logodnei lui Redmayne din urmă cu câteva luni. Și apoi din nou la nuntă. Fuseseră prezenți formal, și el se plecase peste mâna întinsă. I se păruse cumva greșit când îi sărutase mâna din cauza dorinței bruște pe care acel gest inofensiv o provocase. De atunci o evitase cu orice preț, nu că ar fi fost dificil. Nu se învârteau în aceleași cercuri sociale sau profesionale, în afară de legătura cu Piers și Alexandra.

Dar se părea că ducele și ducesa erau legați unul de altul în mod nefiresc, așa că, de la nunta lor grăbită, îi fusese imposibil să scape de voluptuoasa fiică a vicarului.

Ramsay oftă nerăbdător și încercă să se concentreze la cineva – la oricine altcineva.

Ar trebui să stea în altă parte, strângând mâinile diplomaților precum contele Armediano, un afacerist italian și magnat al armatorilor cu origini misterioase. Sau poate să discute despre discursul de a doua zi din Camera Lorzilor cu Sir Hubert, Lordul Cancelar, sau să vorbească cu prim-ministrul despre taxele de succesiune.

Da, ar trebui să muncească, să-și folosească voința cu cei de care avea nevoie ca să realizeze diferitele lui obiective politice și legale.

Cu toate astea... nu se putea ridica până nu-și controla indisciplinatul mădular, lucru ce ar fi fost mai ușor de făcut dacă nu s-ar fi aflat în apropierea voluptuoasă a domnișoarei Teague.

– Ce trist!

Mila reală din vocea ei îi întoarse privirea la frumusețea ei vibrantă.

– Poftim?

Enervat de predilecția ei de a-i aborda cele mai intime gânduri, se mai foi o dată și se gândi la avantajele legii proprietății agricole, doar ca să vadă dacă asta îi va diminua suferința fizică.

– Discutam despre lipsa dumneavoastră de răsfăț. Ea îi oferi un zâmbet pe jumătate poznaș care îi provocă cea mai distractivă gro-piță în obraz. Milord președinte al Curții, dacă sunteți pe jumătate la fel de distras când sunteți în procese, mi-e teamă pentru cei ce vă prezintă probe.

Spre totala lui surprindere, în loc să se înfurie, fu amuzat. Erau rari oamenii care îndrăzneau să-l tachineze. Și mai rar să se amuze.

– Va trebui să mă scuzați, domnișoară Teague, a fost o zi grea. Manierele mele s-au epuizat pe interacțiunile cu scursurile odioase ale societății noastre, iar gândurile mi-au rămas nejustificat de greoaie.

– Îmi pare rău să aud asta. Părea să-și înăbușe o neliniște curioasă cu un zâmbet mult prea sclipitor, dar înțelegător, în timp ce-și întindea mâinile peste fuste. Vreți să discutați despre asta? Eu am descoperit că, dacă mă descarc, mă simt mult mai ușoară.

– Eu, nu.

Nu-și dorise să-i iasă așa sec cuvintele, dar subiectul care îl îngrijora în acest moment nu era potrivit pentru sexul mai slab. Într-adevăr, era vorba despre dispariția unor tinere domnișoare. Fetițe, chiar. Ceea ce nu era ceva rar într-o metropolă precum Londra, dar anchetatorii cazului găsiseră dovezile unei rețele perfide de contrabandiști, traficanți și speculanți. Unii care ar putea să activeze pe piața traficului de carne vie, transformând săracii și emigranții în sclavi, stabilindu-le prețul la kilogramul de carne.

Câțiva dintre infractorii arestați arătasera cu degetul în direcții uluitoare când fuseseră interogați despre furnizorii și clienții lor. Aristocrația, guvernul, armata și chiar și biserica.

Era înconjurat de oameni corupți și decăzuți, și acești contrabandiști deseori menționau un cuvânt de frică: *rubricata*. Unul din multiplele cuvinte din latină pentru *roșu*.

Tulburat și absorbit de aceste probleme de stat, Ramsay avea puține de oferit unei serate, dar nu putea să nu participe când avea asemenea invitați iluștri și când era așa de aproape de alegeri. Astfel, după ce făcuse complimentele obligatorii invitaților la cină, găsise un colț liniștit lângă șemineu neocupat de cei care trebuiau să vadă și să fie văzuți la una din minunat de celebrele petreceri ale ducelui de Redmayne. Meditase un moment, dorind să se piardă în gândurile lui, asta înainte să apară domnișoara Teague și să se așeze alături într-o mare de fuste cu o farfurie de ciocolată, stărnindu-i iritarea.

Ea se îndreptă pe scaun, dând impresia că voia să se ridice.

– Dacă nu doriți să vorbiți, vă las cu gândurile dumneavoastră, milord, zise ea, părând a nu fi nici ofensată, nici afectată.

– Nu, zise el fără să se gândească.

Ochii ei se măriră la obiecția lui viscerală, dar el fu și mai șocat. Perplex, Ramsay o privi intens. Ce avea această femeie de-i trezise un răspuns așa de puternic? Nimeni nu-l prinsese cu garda așa de jos.

Oricât de mult își dorea să scape de ea, aparent o dorea aproape și forța acelei dorințe îl tulbura. Ceea ce însemna că ar fi trebuit să o încurajeze să se îndepărteze de el imediat.

– Nu vă abandonați ciocolata din cauza mea, se trezi spunând înainte să apuce să scrâșnească mai tare din dinți, altfel risca să facă ceva ridicol, cum ar fi să-i ceară vreun favor.

Ochii ei sclipiră cu plăcere și apoi se îmblânziră în semn că înțelegea.

– Pot să vă aduc ceva de băut ca să atenuați problemele zilei?

El clătină din cap, dându-și seama de cât era de important să-și păstreze mințile în prezența ei.

– În general, mă abțin și de la băutură. Am consumat deja paharul de vin pe care mi-l permit la cină.

– O viață fără ciocolată și vin. Ea își înclină capul, mila întunecându-i din nou sclipirea din ochi. Ce plictisitor! Ce faceți pentru plăcere, milord, dacă nu mâncați sau nu beți?

Plăcere... când fusese ultima dată când își permisese să simtă plăcere?

Ramsay își strânse pumnul lângă el, ca să nu alunece peste scaunul vinețiu scump de sub el. Încă o mai făcea uneori, atingea o textură de parcă nu-i venea să creadă că-i reală.

După toți acești ani.

Când era băiat, nu-și imaginase niciodată că ceva așa de moale exista. Patul în care dormea fusese unul tare. Casa lui, rece și goală în toate modurile imaginabile, la fel și burta lui și, până la urmă, și inima lui.

Toate astea pentru că familia lui avea înclinația să se răsfețe cu plăceri egoiste și nu le adusesese altceva decât rușine, sărăcie și devastare.

Mama lui profitase de bărbații slabi de înger și îi distrusese. Tatăl lui, după ce fusese astfel ruinat, devenise un sclav al oricărei forme de plăceri și, într-un final, asta îl omorâse.

Tatăl lui Redmayne, al doilea soț al mamei lor, făcuse din ea o ducesă. Îi răsplătise afecțiunea și devoțiunea înșelându-l așa de des, că până la urmă omul se spânzurase într-o criză de beție disperată.

Chiar și Redmayne se dedase la aventuri până ajunsese la obsesie, până când ghearele unui jaguar îi stricaseră frumoasele trăsături și aproape își pierduse viața.

Și uite-l acum, la fel de prins de farmecele soției sale, fostă intelectuală săracă, care și ea la rândul ei îl pusese de câteva ori în situații

care aproape îl costaseră viața. Păreau imuni la faptul că aristocrația sușotea despre ei chiar în timp ce se îndopa din averea și influența lui Redmayne. Dar cât va dura asta?

Nu. Nu, răsfățul era un blestem, iar plăcerea, un pericol. Ceva ce controla un bărbat până nu mai era el însuși. Până renunța la putere, demnitate sau la ambele.

Când fusese tânăr cedase și el tentației, tentație care semănase foarte mult cu iubirea.

Și aproape că îi provocase pierzania.

Privirea lui Ramsay se odihni din nou asupra domnișoarei Teague, atenția fiindu-i atrasă de modul curios în care pielea ei albă dispărea sub mânușile pe care le trăgea înapoi pe mâini. *Se odihni*. Cât timp trecuse de când făcuse asta? Să stea liniștit și să-și permită să se bucure de o priveliște minunată. Dumnezeuule, dar era așa de plăcută de privit și așa minunată de ascultat. Avea un aer de blândețe pe care nu-l mai văzuse niciodată și mintea lui era depășită de faptul că era și excitat, și liniștit de ea în același timp.

Cum putea să-l aprindă așa profund când își acoperea și mai mult pielea? Nu era absolut nimic seducător în gest, și cu toate astea lui i se părea mai provocator decât o duzină de dansatoare desfăcându-și corsajele.

– Iertați-mă dacă sunt indiscretă, zise ea, uitând sau doar renunțând la întrebarea ei precedentă. Dar sunt curioasă asupra motivelor pentru... abținerea dumneavoastră.

El o studie, căutând o dublă semnificație în cuvânt. O nuanță indecentă. Știa că el nu avea o femeie, că o dorea atât de profund acum?

În expresia ei deschisă descoperi doar un interes autentic, așa că-i oferă un răspuns autentic.

– Mai mult decât orice este o tactică.

– Un război tactic împotriva ciocolatei și a vinului?

Jumătatea aceea de zâmbet din nou, care o făcea de rușine și pe Mona Lisa. Și timid, și poznaș, fără urmă de timiditate sau viclenie.

– În munca mea trebuie să nu existe nimic reproșabil. Așa că evit toate excesele care ar putea conduce la o înclinație spre dependență sau la o slăbiciune în caracterul moral. Precum alcoolul, preocupări inutile, mâncarea nesănătoasă, jocurile de noroc...

— Femeile?

Contele Armediano se strecură în conversație, cu o expresie fermecătoare și provocatoare aranjată cu grijă pe trăsăturile lui oacheșe, prea frumoase.

— Asta se înțelege de la sine, reproșă Ramsay. Mai ales în fața uneia.

— Din contră. O femeie nu este o slăbiciune, ci o forță. Armediano se întoarse spre Cecelia, cu buzele curbate într-o apreciere de felină, care imediat îi displăcu lui Ramsay. Italianul întinse o mână în mânășă albă de-a lungul spătarului scaunului, într-un gest care reuși să fie și seducător, și neamenințător. O viață fără femei nu merită trăită.

Obrajii Ceceliei se îmbujorară într-o nuanță atrăgătoare de pierică sub privirea directă, apreciativă a contelui. Ramsay se încruntă, degetele i se strânsură în pumni. Un bărbat nu avea cum să aprecieze o femeie dacă avea ochii scoși.

Armediano se mișca cu o eleganță exersată, desfăcând un nasture al hainei în timp ce se așeza intolerabil de aproape de domnișoara Teague. Luă două pahare de șampanie de la un valet și afișă un zâmbet care nu ajunsese niciodată la privirea lui aurie calculată.

Ea acceptă vinul oferit cu un sunet de mulțumire elegant, privind pieziș spre Ramsay în timp ce lua o înghițitură delicată.

Ramsay observă cum contele avea privirea unei păsări răpitoare. Tăioasă și dură. Nu-i scăpa nimic în timp ce aluneca printre aristocrați cu o ușurință inaccesibilă. Nimeni nu se simțea prea amenințat de un străin sus-pus.

Până când plonja după pradă.

Biata domnișoară Teague era un iepure moale ce urma să fie prins în ghearele sale.

Zbârlindu-se cu o fierbințeală masculină, Ramsay strivi prădătorul ce se trezea în el. Nu avea nici un motiv să se certe cu acest bărbat. Cecelia Teague nu era pentru el decât o cunoștință trecătoare de familie. Ce-i păsa lui dacă ea cădea pradă unui desfrânat?

— Puteți să vă gândiți la ceva mai bun cu care să terminați seara în afară de șampanie? întrebă ea visătoare.

— Doar un singur lucru.

Înțelesul vorbelor contelui era indubitabil în timp ce atingeau cu articulațiile degetelor puțină piele a brațului ei rămasă vizibilă deasupra mânușilor și sub mâneci. În urma atingerii bărbatului pielea i se făcu de găină.

Ramsay i-ar fi rupt bucuros degetele lui Armediano. Unul câte unul.

Sfârcurile ei trebuie să fi fost tari. Și un alt bărbat le întărise.

– Iertați-mă că am intervenit în conversația domniilor voastre, zise contele fără vreo frântură de sinceritate. Dar am auzit subiectul și m-a intrigat și neliniștit. Nu sunteți nefericit, milord prim-judecător, negându-vă plăcerile pe care vi le oferă viața?

Ar fi fost mai puțin nefericit dacă ar mai fi existat obiceiul de a expune câteva capete tăiate pe podul Londrei. Ce podoabă potrivită ar fi al lui Armediano!

– Deloc. Ramsay își descrucișă picioarele, nou-sositul având un efect de redirijare a sângelui de sub centură. Prin voință, concentrare, muncă și disciplină am construit o viață confortabilă și de succes. Nu trebuie să cauți păcatele și scandalul pentru a găsi mulțumire.

– Nici un bărbat nu este fără de păcat, chicoti Armediano, îndreptându-și privirea spre Cecelia. Și nici o femeie.

Cecelia scoase un sunet blând din adâncul gâtului, examinându-l pe Ramsay de parcă era o ecuație pe care nu o putea rezolva.

– Uneori ar trebui să ne întrebăm dacă mulțumirea este de ajuns. Nu sunteți singur? Sau plictisit?

Ramsay voia să-i explice că majoritatea oamenilor nu înțelegeau singurătatea. Asta era până când trăiau adevărata izolare. Puteai să fii singur într-o încăpere plină de oameni. Sau în brațele unei amante. Existau multe forme de singurătate. Se întrebă dacă ea le trăise pe toate.

Ocoli însă subiectul.

– Sunt un om ocupat. Nu am timp să mă plictisesc sau să fiu singur.

– Ce norocos sunteți, murmură ea. Clipind pentru a îndepărta ridul ce-i apăruse în expresia tulburată, ea bău o înghițitură mare, apoi anunță: Eu mă răsfaț cu o viață construită pe ciocolată și șampanie, pentru că sunt puține plăceri îi sunt permise unei fete bătrâne.

– Bravo!

Contele ridică paharul său. Ea și Armediano ciocniră cu un sunet strident. Ramsay simți cum i se încordează venele blocându-i sângele în timp ce se chinuia să-și păstreze calmul.

– Mi s-a spus că ați studiat la Sorbona, domnișoară Teague.

Ochii contelui sclipiră de sub genele lui negre.

– Sunteți bine informat, răspunse ea.

– Cu fermecătoarele dumneavoastră prietene, contesa de Mont Claire și ducesa de Redmayne?

Ramsay observă că italianul avea o expresie mult prea interesată pentru o întrebare așa de normală și miji privirea. Un bărbat neobișnuit cu infractorii și mincinoșii nu ar fi observat.

– Alex nu era ducesă la acea vreme, dar da, am fost împreună la Sorbona și înainte la Școala de la Chardonne, institutul de fete de lângă lacul Geneva.

– Unde ați format o societate, din câte am înțeles, Rastrello Rosso.

– Nu libertine, dragă conte, îl corectă ea cu un zâmbet mulțumit care rivaliza cu cel al flăcărilor. Haimanale, eram Haimanalele Roșii.

– Vorbiți italiană! se minună contele.

– Doar îngrozitor, mormăi ea modestă. De unde ați aflat despre Haimanalele Roșii, domnule? Am fost un trio nu foarte cunoscut.

– Din contră, zise contele alunecând mai aproape, până când genunchiul lui îl atinse pe al ei. Femeile cu educație universitară sunt încă o raritate, chiar și în Franța. Și un trio de astfel de *belle donne* ca domniile voastre nu trece neobservat, mai ales cele care au înclinații spre distracțiile permise doar bărbaților.

Spre cinstea ei, domnișoara Teague își retrase genunchiul și își aranjă o șuviță de păr de pe frunte într-un gest de timiditate.

– Eram hotărâte să avem niște vieți extraordinare, milord.

Ramsay nu se putu abține.

– Și să încheiați căsătorii extraordinare?

Arată din cap spre Alexandra, frumusețea care stătea lângă bestia lui de frate.

Expresia ei se stinse, o cută îi apăru între sprâncene.

– Noi, de fapt, am jurat să nu ne căsătorim niciodată, dar s-au schimbat circumstanțele pentru Alexandra.

— Vreți să spuneți că Lady Francesca nu are de gând să se mărite? întrebă contele. Nu are nevoie de un moștenitor pentru averea și titlul său?

— Aceasta nu este preocuparea ei principală, răspunse ea vag.
— Și dumneavoastră?

Cecelia își aranjă ochelarii, aproape foindu-se din cauza disconfortului.

— Eu ce?

— Fiind străin, iertați-mi manierele grosolane, dar dumneavoastră nu aveți nevoie de o căsătorie avantajoasă? Este ceva insolit pentru un matematician să facă avere.

Cecelia clătină din cap, pielea colorându-i-se din crem într-o nuanță de alb stafie.

— Eu... eu nu...

Ramsay considera că rareori un bărbat de statura lui trebuia să ridice vocea. Când mustra pe cineva vorbea pe o voce joasă și echilibrată, dar se aplecă în față pentru a sublinia lățimea umerilor lui.

— Dacă știți că nu se cuvine să discutați despre finanțe în societatea noastră, conte, atunci întrebarea nu vine din necunoașterea manierelor, ci din încălcarea lor.

Spre cinstea lui, contele nu se retrase, dar schimbă cu siguranță tactica.

— Trebuie să mă iertați. Nu a fost intenția mea să offensez.

Ce nemernic! Să nu ceri iertare, ci să impui să-ți fie acordată.

— Nu-i nici o supărare, zise Cecelia cu o mână grijulie pe manșeta lui, deși aruncă o privire recunoscătoare în direcția lui Ramsay.

Propriul lui braț tresări de o gelozie absurdă.

— Cât de cavaleresc! Când își întoarse privirea spre Ramsay, sub tonurile plăcute, mătăsoase ale accentului continental al contelei pândea un substrat de malițiozitate. Spuneți-mi, domnișoară Teague, că tot sunteți așa de atașată de numere. Care sunt șansele ca un lord prim-judecător să fie așa de ireproșabil pe cât pretinde?

Cecelia râse nervos, se îmbujoră un pic când își atinse obrazul cu degetul înmănușat într-un gest ciudat de timiditate.

— Asta-i o ecuație simplă. Șansele sunt divizibile cu numărul de rezultate și în această problemă există doar două rezultate posibile. Fie un bărbat este bun, fie este păcătos. Așa că există cincizeci la sută șanse ca orice om să fie ori așa, ori așa.

– Și care ar fi aprecierea dumneavoastră? insistă contele. Ce sunt oamenii dacă nu un șir de alegeri? Ați spune că Lord Ramsay este bun? Sau păcătos?

Ramsay clătină din cap, controlându-și temperamentul.

– Mă cunoaște de cinci minute...

– Iertați-mă, dar vă înșelați, conte Armediano. Cecelia îi surprinse pe amândoi îndrăznind să întrerupă un membru al aristocrației, chiar dacă era un străin. Eu mereu am crezut că oamenii sunt mai mult decât un șir de alegeri. De asta valoarea lor – vrednicia lor – nu poate fi calculată matematic. O persoană este un amalgam complicat al experiențelor sale, al educației, al mediului, al bolilor și al dorințelor. Și nu putem ignora variabilele fizice precum mâncarea, tradițiile, etniile, naționalitățile... și, da, acțiunile lor. Dar de asta nu le putem cuantifica.

Îi aruncă o privire plină de înțeles lui Ramsay, o privire pe care el nu putea să o descifreze, o privire plină de o tristețe bântuită care trezea un instinct primitiv de protecție.

– De asta și poziția dumneavoastră mi se pare înfricoșătoare, Lord Ramsay. Eu nu aș putea condamna o altă ființă umană, nici ca judecător la Înalta Curte. Simt că nu aș ști niciodată ce pedeapsă sau clemență ar merita o persoană.

Contele Armediano luă meditativ o înghițitură.

– Din experiența dumneavoastră, domnișoară Teague, oamenii capătă ce merită într-un fel sau altul? Nu suferă oamenii buni și oamenii răi ating succesul?

– Din păcate, așa este. Ramsay privea cum i se mișca gâtul cu o înghițitură delicată în timp ce ea se uita spre Lady Francesca și Lady Alexandra. Eu încă încerc să cred că până la urmă binele triumfă asupra răului. Mai ales când există aceia care muncesc așa de sânguincios să țină răul la distanță, precum Lord Ramsay, ducele și ducesa și Lady Francesca.

– Nu și dumneavoastră? întrebă contele.

Asta îi provocă râsul.

– Desigur că vreau să fiu bună, să fac lucruri bune, dar Alexandra este doctor în arheologie și astfel ea conservă lecțiile istoriei și moștenirea lăsată de cei de dinaintea noastră. Ducele are arendașii și angajații săi și are grijă de existențele atâtor oameni. Francesca...

Domnișoara Teague se opri subit, și Ramsay observă cum contele își îndreptă spatele de parcă ar fi fost strâpuns.

— Francesca are misiunea ei în viața asta și este o cauză nobilă, termină ea vag. Dar mă tem că eu nu am descoperit ce voi oferi acestei lumi pentru a o face mai bună.

— Domnișoară Teague, sunteți o creatură imprevizibilă, superbă, îi spuse Armediano, dar cu privirea fixă pe adunătura de nobili în mijlocul cărora Francesca Cavendish strălucea precum un rubin rar, cu părul ei roșu sclipind strălucitor în lumina candelabrelor.

— Mulțumesc, milord.

— Și dumneavoastră, Lord Ramsay, contraziceți ideea că scoțienii nu sunt decât niște barbari hedoniști.

Lui Ramsay îi îngheță sângele și îi încremeniră mușchii, încordându-se în fragmente tensionate. Barbari?

Contele habar nu avea ce însemna barbar. Pentru că cu siguranță acest prințisor răsfățat ar fi fost strivit de condițiile în care Ramsay fusese născut și crescut. Avea tenul măsliniu al unui bărbat crescut sub un soare blând. Cunoscuse vreodată frigul? Sau foamea? Abandonul? Cruzimea?

Ucisesse vreodată ca să mănânce sau ca să trăiască?

Ramsay și-ar fi pariat averea că nu. Da, copilăria lui sumbră, sau lipsa unei copilării, ar fi strivit un bărbat elegant.

Dar când deschise gura să-i jupoaie pielea cu limba lui ascuțită, Cecelia i-o luă înainte.

— Cred că o asemenea idee a fost dezavuată cu secole în urmă de mulți scoțieni precum Robert Louis Stevenson, John Galt, Robert Burns și Joanna Baillie. Se ridică, obligându-i pe ambii bărbați să facă la fel. Asta dacă ideea a avut vreodată un merit.

Ramsay își dorea să știe ce să spună. Niciodată în viața lui cineva nu-i sărise în apărare. Își purtase singur bătăliile.

— Trebuie să-mi cer scuze pentru a treia oară, domnișoară Teague. Contele puse mâna peste inimă și înclină din cap în semn de pocăință. Vă pot ademeni la o plimbare alături de mine prin grădini?

— Sigur știți că nu se cuvine să facă asta, conte Armediano, contră Ramsay. A-i cere așa ceva este nerafinat și scandalos.

Ochii negri ai contelui scăpărară, dar manierele lui rămaseră plăcute când răspunse vesel:

— Nu știam.

Ce minciună! Ramsay miji ochii.

– Nu este însoțită și deci nu are voie să fie în compania privată a unui singur bărbat.

Mai ales a unui aristocrat chipeș, necăsătorit, cu o privire menită doar pentru budoar.

Cecelia se ridică, obligându-i să facă la fel. În ochii ei fulgera o furtună de safir distantă care nu ieșea niciodată la suprafață cu adevărat.

– Ca entitate suverană am *voie* să fac ce doresc, zise ea înțepată.

Contele Armediano îi aruncă o privire de victorie masculină.

– Înseamnă că doriți să vă plimbați cu mine în grădină? Jur să vă păstrez intactă reputația.

Lui Ramsay îi îngheță sângele, plămânii i se contractară în timp ce aștepta răspunsul care n-ar fi trebuit să însemne nimic pentru el.

De parcă ar fi fost chemat de un semnal de alarmă invizibil, un bărbat mai în vârstă și mai scund în ținută de seară apăru lângă Cecelia și îi murmură la ureche ceva ce suna ca o franceză rapidă.

Trăsăturile ei exprimară o ușurare evidentă când îi luă brațul întins, aplecându-și apoi trupul ca să-și sprijine și mâna liberă pe a lui, într-un gest de afecțiune.

– Poate altă dată. Trăsăturile îi rămaseră incremenite, într-o indiferență atent afișată. Vă mulțumesc pentru... conversația antrenantă, domnilor, dar trebuie să vă urez o seară plăcută.

Cecelia nu se deranjă să facă o reverență și Ramsay nu reușea să dea vina pe ea în timp ce o privea cum se îndepărtează de amândoi cu un legănat ademenitor al șoldurilor ei largi. Capul ei se înclinase spre companionul mai scund și vânjos, într-o conversație animată, în timp ce francezul gesticula expansiv.

– Aveți ghinion, domnule conte, zise Ramsay sec. Se pare că afecțiunea domnișoarei Teague este deja luată.

Francezul probabil că era foarte bogat, căci era destul de în vârstă cât să fie bunicul Ceceliei, și era ridat ca o cizmă de piele veche.

– Nu e așa. Acela este Jean-Yves Renault. E un soi de mascotă a Haimanalelor Roșii. Domnișoara Teague l-a angajat când a terminat școala de lângă lacul Geneva, și ele nu merg nicăieri fără el. În esență e valetul domnișoarei Teague, dacă o femeie poate avea așa ceva. Contele se încruntă. Mă mir că nu știati.

Ramsay se întoarse spre celălalt.

– Eu sunt surprins că știți.
Contele ridică din umeri.

– E bine să știi cu cine faci afaceri și cu cine te culci. Eu și ducele
avem multe interese comune.

– Într-adevăr.

Ramsay expiră lung, fără să-și fi dat seama că își ținuse răsufla-
rea. Auzise de Jean-Yves Renault, dar nu-l întâlnise niciodată. Știa
că fratele lui, Piers, era recunoscător pentru serviciile pe care fran-
cezul le adusese Alexandrei și prietenelor ei în trecut, dar refuzase
să vorbească despre asta.

– Aceste Haimanale sunt precum trei boboci de trandafir ce con-
spiră să înflorească cu o asemenea strălucire, încât nu vor fi nicio-
dată amenințate de orice altă floare. Vocea lui Armediano exprima
uimire în timp ce o privea alăturându-i-se lui Lady Francesca și Lady
Alexandra pentru a-și uni capetele într-o colaborare strict feminină.
Sunt niște femei fascinante, nu-i așa?

– Sunt înfricoșătoare, zise Ramsay sumbru. Eu le-aș evita, altfel
o catastrofă va cădea asupra dumneavoastră.

Plecă de lângă contele dezagreabil, dar nu înainte de a surprinde
pe trăsăturile bărbatului o fulgerare a faptului că acesta înțelesese.
Pentru oricine de prin preajmă cuvintele ar fi putut părea un aver-
tism frivol.

Dar amândoi știau intenția.

O amenințare.

Capitolul 2

*Școala domnișoarei Henrietta pentru tinere domnișoare cultivate
Londra, 1891 – Trei luni mai târziu*

Cecelia avusese nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama că
moștenise un tripou.

În apărarea ei, Școala domnișoarei Henrietta pentru tinere dom-
nișoare cultivate părea complet inofensivă din afară.

Mounting Lane numărul trei se afla în West London, ascunsă la câteva străzi distanță de partea mondenă a Hyde Park.

Vila dreptunghiulară albă îi amintea de un panteon grecesc cu coloane impunătoare și cu brădet splendid ce dădea spre aleea circulară.

Un majordom amabil cu perucă albă o întâmpină la masiva ușă de la intrare și o introduce într-un salon opulent colorat în nuanțe variate de roșu și auriu. Cecelia se minună de uniforma lui din secolul trecut și făcu tot ce putu să nu chicotească văzând pantofii lui cu toc ridicoli și manșetele cu dantelă de la încheieturile mâinilor.

Chiar dacă domnia reginei Victoria dădea naștere fascinației gotice și invențiilor curioase, totul de la Mounting Lane numărul trei se lăuda cu depășirea opulenței de la Versailles din zilele regelui Ludovic al XIV-lea.

Și totul îi aparținea acum ei, ca o moștenire de la misteriosul binefăcător care se dovedise a nu fi tatăl ei, ci de fapt sora mamei ei. Henrietta Thistledown.

Citirea testamentului fusese scurtă și clară pentru că Cecelia primea totul de la Henrietta, inclusiv Școala pentru tinere domnișoare cultivate, un șir de proprietăți și o avere uimitoare.

După întâlnirea lor, avocatul Henriettei îi înmânase Ceceliei o scrisoare sigilată cu instrucțiuni stricte de a nu fi citită decât după ce se va afla în siguranță în biroul Henriettei de pe Mounting Lane numărul trei. Așa că luase imediat o trăsură.

Cecelia nu reușea să se așeze pe mobilierul din salonul de primire pentru că părea prea delicat pentru a-i suporta greutatea, așa că se plimbă o clipă pe podelele de marmură, liniștindu-se la auzul propriilor ghetuțe.

Studie scrisoarea, o întoarse în mâini, atinse striatiile fine de pe hârtia scumpă. În inima ei înflori o durere și în gât i se puse un nod în timp ce se lupta cu o emoție similară pierderii.

În tot acest timp crezuse că tatăl ei fusese tăcerea de la capătul scrisorilor ei.

Ani întregi, înțelegerea fusese ca ea să scrie o dată pe lună înainte de a primi alocația în cont. Noutăți despre educația, călătoriile și sănătatea ei. Scrisese respectuos pentru această umbră paternă care de-a lungul anilor începuse să capete o formă. Un bărbat într-o

vilă cam ca aceasta, singuratic și legat de rigorile societății. Iubind-o de la depărtare. Tânjind după compania ei.

Revelația referitoare la mătușa maternă ar fi fost probabil mai puțin dezamăgitoare dacă nu ar fi aflat despre mătușa ei după moartea subită a femeii.

Astfel, jelea după doi oameni.

Doi oameni pe care nu va avea niciodată ocazia să-i iubească cum se cuvine.

Oftând melancolic, Cecelia alunecă spre fereastra ce dădea în grădina pătrată cu florile ei pline de viață în vara târzie. Se afla în mijlocul casei, înconjurată din toate părțile de ziduri înalte albe din piatră cu ferestre lungi de la care să te bucuri de priveliște...

Cecelia duse ambele mâini peste gură, priveliștea din fața ei ținându-i picioarele în pământ.

Pe un petic de iarbă perfect tunsă la nici șapte pași de fereastră, o femeie cu pielea măslinie într-o rochie de bal de culoarea untului călărea un bărbat pe jumătate gol. Silueta înclinată își ținea șoldurile ca și cum nu voia să cadă în timp ce el împingea în sus cu așa o vigoare încât părea că încerca să o dea jos din poala lui.

Odată cu șocul Ceceliei venea și o anxietate absurdă și intensă pentru tinerii amanți. Erau în după-amiaza unei zile de vară. Dacă ea le zărise legătura nerușinată din grădini, sigur și altcineva o putea face.

Câteva detalii începură lent să pătrundă în gândurile ei absurde.

Rochia fetei era și ea veche cam de o sută de ani, la fel cum fuseseră hainele majordomului. Părul ei negru era pudrat, o practică ce murise de câteva decenii. Buzele ei erau rujate aproape comic, la fel și obraji și...

Mâinile Ceceliei se mutară de la gură la inimă când bărbatul întinse mâna și scoase sânii fetei din corsajul decoltat.

Sfârcurile ei – sfârcurile invidiat de ridicate, imposibil de obraznice – erau și ele date cu ruj.

Cecelia ar fi trebuit să-și ferească privirea, dar descoperi însă că respirația i se precipită pentru a corespunde cu ritmul împerecherii nerușinate.

Asta nu era o întâlnire delicată, nici o zbenguială. Măinile aspre ale bărbatului ciupiră femeia, îi apucară sânii, gâtul până când degetele lui ajunseră în gura ei.

În tot acest timp femeia îl călărea într-un ritm alert, mușcându-l jucăuș cu dinții, exercitând suficientă presiune cât să-i provoace valuri de plăcere evidentă amantului ei.

Fără să-și dea seama, mâinile Ceceliei alunecară de la inima ei spre fusta ei în dungi alb-bleumarin, pentru a se așeza mai jos pe abdomenul ei, unde un stol de colibri păreau să-și fi găsit locul. Sub mâna ei înflori o senzație grea. Grea și goală în același timp. O suferință, dar nu dureroasă.

O dorință, dar nu o foame.

Îi aduse aminte de acele dimineți languroase de pe malul lacului Geneva când se uita la băieții de la Le Radon, Institutul pentru băieți, în timp ce vâsleau cu bărcile peste suprafața de oglindă a apei. Corpurile lor pulsând și trăgând, cu fiecare mușchi încordat. Ritmul acela avusese un efect asupra ei, chiar și când era o fată de 17 ani.

– Iartă-mă că te-am lăsat să aștepti, dar...

Cecelia exclamă uimită și se întoarse, privirea căzându-i asupra lui Genny care stătea în pragul ușii îmbrăcată în roz-deschis și împodobită cu un număr exagerat de funde pe corsajul ei în stil georgian.

Aceasta se grăbi spre fereastră, neputând să blocheze complet priveliștea pentru Cecelia, pentru că se părea că aceasta crescuse mai înaltă decât Genny în cei aproape cincisprezece ani de când se văzuseră prima oară.

– La naiba, fir-ar să fie, șuieră femeia mai în vârstă. Tocmai azi dintre toate zilele. Trase de fereastră și se aplecă așa de mult, încât Cecelia se temu că ar putea să cadă. Lilly Belle! Știi că astăzi nu primim vizite de la domni. Mai ales în grădini!

Cecelia observă că vocea sinuoasă și accentul excentric american nu se schimbaseră deloc nici după atâția ani în Anglia.

– Dar Lord Crawford a venit pentru un joc și, cum azi e închis, i-am oferit alt tip de sport. Și preferă să o facă afară, nu-i așa, dragule?

Lilly își duse mâna la spate și-l lovi peste coapsă cum ai biciui un cal.

– Prefer să am spectatori, reuși el să articuleze fără aer.

Spre groaza – mă rog, nu putea să spună chiar așa, dar nu avea un alt cuvânt care să descrie amestecul de șoc, excitare și neliniște

din interiorul ei – Ceceliei, Crawford și Lilly nu se opriră. Discursul nici măcar nu le întrerupse ritmul. De fapt, Crawford se uită direct la Cecelia și înteeți ritmul, apucând-o pe Lilly de șolduri și pompând în sus destul de nemilos.

Cecelia nu știa dacă să râdă, să plângă, să fugă sau...

Sau să continue să privească.

– Am zis *nu astăzi*, curvă nesătulă, strigă Genny, accentul ei pierzându-și tenta siropoasă și luând-o spre furie. Noua noastră *directoare* este aici și nu așa vrem să o primim, nu-i așa? Așa că termină cu Crawford și trimite-l în treaba lui. Și dacă te mai prind o dată ca acum...

– Credeam. Că nu. Vine. Până. După-amiaza. Asta.

Dictia lui Lilly era întreruptă de intensitatea crescândă a ceea ce se întâmpla sub ea.

– Acum... termin, avertiză Crawford, cu vocea afectată de efort.

Cecelia nu mai suportă să se uite în timp ce trăsăturile alungite ale lui Crawford fură copleșite de o schimonoseală tulburătoare. Cu obrajii arzând și cu corsajul care dintr-odată o strângea, scoase un sunet sugrumat și porni spre ușă.

Se deschise înainte ca ea să întindă mâna spre clanță, și majordomul dădu buzna înăuntru, cu chipul roșu de panică.

– Trei trăsuri pline cu oamenii legii vin pe Mounting Lane, zise el gâfâind.

Cecelia se uită peste măsură de șocată la Genny. Mounting Lane.¹ Nu existase niciodată o adresă mai cu subînțeles.

Majordomul privi îngrijorat spre Cecelia.

– Mi s-a zis că Călăul Viciilor este cu ei.

Călăul Viciilor? Cecelia căută prin tot ce citise ea vreodată despre educație civică și politică. Ajunse la concluzia că foloseau o poreclă pe care nimeni nu o pretinsese în mod voit.

Când se întoarse spre fereastră, Genny se porni într-un șir de cuvinte care ar fi făcut un marinar să roșească.

– Scoate-l pe porcul ăla de aici, acum, Lilly! scrâșni ea. Călăul Viciilor este la câteva străzi distanță și ne aduce armata la ușă.

– Din nou? se auzi vaietul lui Lilly din grădină.

¹ În limba engleză, *to mount* înseamnă și „a încăleca”, „a se împerechea”.

Genny trânti fereastra și o încuie înainte de a se întoarce în sfârșit spre Cecelia, ochii ei de chihlimbar panicați înmuindu-se cu regret în timp ce-și înfoia coafura blondă nerușinată.

– Deci, draga mea.

Se grăbi spre locul în care stătea Cecelia la ușă și îi luă mâinile. Scrisoarea dată uitării se mototoli un pic în palmele lor.

Se uitară amândouă la bucata de hârtie, apoi una la cealaltă.

Genny abia se schimbase în cincisprezece ani. Pielea ei rămăsese netedă și nepătată, doar o mică adâncire a ridurilor din apropierea gurii ei expresive, în dreapta căreia era desenată o inimă neagră. Buclele ei strânse aveau câteva fire argintii pe la tâmpile, dar ea era tot splendidă ca în ziua în care se cunoscuseră.

– Nu așa voiam să te întâmpin.

Genny îi dădu drumul la mână în care Cecelia ținea scrisoarea, dar o ținu strâns cu cealaltă în timp ce se întorcea spre majordom.

– Winston, asigură-te că Crawford o plătește pe Lilly, se îmbracă și pleacă înainte ca acele trăsură să aibă ocazia să ajungă la porți. Apoi ieși tot locul la întors și te asigur că nu găsesc *nimic*.

– Da, doamnă.

Genny se lansă spre ușă, aproape scoțându-i Ceceliei brațul din încheietură în timp ce o trăgea după ea.

– Speram să avem timp să discutăm totul, dar lupii sunt la ușă.

– Lupii?

Cecelia încercă să țină pasul și mental, și fizic în timp ce se lăsa trasă prin intrarea extravagantă de marmură spre o mică ușă ascunsă în panourile de lemn închise la culoare de sub coloanele marii scări. Împinse ochelarii în sus pe nas, temându-se să nu-i piardă în graba lor.

– Scrisoarea este de la mătușa ta Henrietta, explică Genny cu o răbdare pusă la încercare. Citește ce poți înainte să dea ușă jos călăul.

– Cine este acest călău? Cecelia se opri de parcă se afla în pragul a ceva periculos, atât la figurat, cât și real. Nu-i dădu ocazia celeilalte femei să-i răspundă la întrebare că urmă o a doua. Unde duce asta?

– Spre reședința privată. Genny o mai trase o dată nerăbdătoare și cu forță. Urmează-mă! N-avem vreme de tăiat frunză la câini.

– N-avem ce? Uimită, copleșită și sceptică, Cecelia își scoase mâna din strânsoarea lui Genny. N-am auzit niciodată expresia asta...

– Știu că-s multe de înțeles, dar am nevoie să mă ascuți, păpușă. Chipul lui Genny se întunecă atunci când își puse mâinile în șolduri, toată toleranța fiind înlocuită de cutezanță și urgență. Omul care vine să ne dărâme ușa vine să ne ia totul. Să îți ia totul. Aici e un cazinou și o școală – indiferent de ce ai văzut adineauri. Școala le permite femeilor să muncească în timp ce sunt învățate o meserie. Dar omul ăla ar prefera să vadă fiecare fată aflată sub protecția noastră în stradă, să-și vândă trupul în șanțuri către criminali și fierați. Deci, dacă nu vrei să petreci următorii câțiva ani în închisoare pentru cine știe ce acuzații false are pe mandat de data asta, o să mă urmezi, vei citi scrisoarea aia mai târziu și apoi vei folosi toată inteligența din căpșorul ăla frumos al tău ca să te ferești de el, mă auzi? O scutură pe Cecelia, și nu prea blând. Acum este dușmanul tău. Unul din mulți.

Cecelia rămase încremenită, holbându-se neîncrezătoare la femeie, în timp ce procesa informația. *Dușmani*? Niciodată în viața ei de adult nu avusese rivali, inamici sau adversari, darămite, *dușmani*.

În dimineața asta își luase micul dejun și cafeaua într-o cafenea din Chelsea. La acel moment cea mai mare preocupare a ei fusese un pic de plictiseală și o anxietate existențială în legătură cu ce să facă cu recent câpătata diplomă în matematică.

Și acum perspectiva era *închisoarea*? O lua cu ameteală doar la ideea asta.

– Și dacă încercăm să ne înțelegem cu acest... acest Călău al Viciilor? Dacă-i spun că am moștenit această instituție abia azi-dimineață? Cecelia se crispă la nota de disperare, implorare care se strecurase în vocea ei. Sigur nu mă poate acuza deja de vreo infracțiune, abia am ajuns.

Genny scoase un sunet grosolan.

– N-ai cum să te înțelegi cu Călăul Viciilor. Detestă orice poate aduce plăcere. Jocuri de noroc, băutură, teatru, dans. Dar urăște târfele mai mult decât orice.

– Dar dacă ăsta nu e bordel, n-ai făcut nimic ilegal...

Genny își feri privirea.

– Ce fac femeile care lucrează aici ca să-și câștige existența nu te privește, și recunosc că Lilly nu e prima fată pentru care închid

ochii la ce face. Dar nu, nu servim sex clienților noștri – doar sugestia asta.

Intrară în reședința privată, și Genny se opri o clipă pentru a încuia lambriul din urma ei, apoi trase în sus pe niște scări cu covor albastru cobalt o Cecelia preocupată. Vedea cu coada ochiului tapețul din damasc de culoarea fildeșului în timp ce era condusă pe un hol cu lambriuri albe și podele din lemn închis la culoare.

Genny o introduse într-un birou feminin, de bun-gust, făcut în nuanțe de crem, răchită albă și drapat cu accente de safir și tablouri pe pânză. Nu semăna deloc cu palatul dedicat carnalului, opulent și exagerat, care ocupa etajul de dedesubt.

Cecelia observă uimită obiectele de artă rafinate și mobilierul elegant, în timp ce soarele vesel intra oblic printr-o lucarnă. În comparație, tripoul fusese slab luminat cu lămpi cu gaz și sfeșnice, lumina fiind ademenitoare și aurie, dând sentimentul unei seri fermecate, chiar și în miezul zilei.

Genny fu suficient de amabilă să-i lase un moment Ceceliei să se rotească precum o nătângă, absorbind ceea ce o înconjura, înainte de a o trage spre singura piesă de mobilier masculină din încăpere. Biroul era cu fața spre ușă, ridicat pe o mică platformă, luminat din spate de ferestrele înalte din podea până în tavan prin care razele soarelui creau stâlpi celești pentru a mirui ocupantul cu o strălucire aurie.

– Stai jos, îi ordonă Genny cu o voce rezervată în general câinilor de vânătoare. Citește!

Cecelia se așeză și desfăcu sigiliul scrisorii, știind că nu va fi niciodată pregătită să primească ce conținea.

Draga mea Cecelia,

Dacă scrisoarea asta a ajuns la tine, draga mea nepoată, înseamnă că eu am fost asasinată.

Cecelia fu cuprinsă de un frison pe care nici măcar soarele care scălda camera nu-l putea înlătura.

– N-a zis nimeni nimic despre crimă. Știi...?

– Nu acum. Continuă să citești, i-o tăie Genny. Te pregătesc pentru întâlnirea cu diavolul.

Cecelia era nedumerită de mulțimea de nume pitorești pe care Genny le dădea dușmanului lor.

– Cum poți să fii și călău, și diavol, și lup în același timp? se întrebă ea cu voce tare.

– Dumnezeule, fetișo, tu te oprești vreodată din a pune întrebări? Poate că răspunsurile sunt în scrisoarea aia...

Genny smulse o mantie roșie cu volane dintr-un cuier și i-o puse în jurul umerilor, apoi se întoarse și cotrobăi într-un dulap, cu mișcări imprevizibile și frenetice.

Cecelia își găsi locul, luptându-se și cu amorțeala, și cu neîncrederea panicată.

În viața asta am făcut puțin bine, dar voi întâmpina orice vine după știind că fetele mele sunt în siguranță și împreună.

Poate ai auzit de mine, dar eu sunt cea căreia i se spune Lady Scarlet.

Mama ta, Hortense, a fost sora mea geamănă, mai mică decât mine cu șapte minute. Amândouă ne-am născut într-o viață de sărăcie și corvoadă, din care am scăpat printr-o ocupație și strălucitoare, și păcătoasă. Hortense nu a făcut asta, totuși. Ea s-a legat de josnicul reverend Teague, care mă disprețuia și care i-a interzis să îmi vorbească. Noi două am păstrat totuși legătura, fiindcă atașamentul creat în pântec nu a putut fi distrus nici măcar de moartea ei.

În ultima ei scrisoare către mine, dragă Cecelia, mama ta m-a implorat să veghez asupra ta. Am avut multe ocupații, una fiind de curtezană în tinerețe. Nu mi-e rușine de asta. Totuși, nu asta e moștenirea pe care ți-o las.

Puterea noastră, a mea și a ta, nu stă între coapsele noastre, ci între urechile noastre. Nu mai fur inimă, draga mea, dar colectez datorii. Datorii și secrete. Secrete care ar putea îngenunchea acest imperiu. Secrete pentru care ipocriții și șarlatanii m-au plătit scump ca să le păstrez. Cecelia, intenția mea este să înfrunt Sfatul Purpuriu, dar acesta este un demers periculos. Toți cei care au încercat să facă asta au fost uciși. Așa că, dacă eu mor, acesta este motivul, și te-am ales să-mi continui munca.

Cecilia închise ochii pentru a-și opri lacrimile.

Genny profită de asta, dându-i jos ochelarii, apoi îi pudră fără milă fața.

Sfatul Purpuriu? Nu auzise niciodată de o asemenea organizație. Cât de ciudat că viața ei părea să fie colorată de o anume nuanță. Sfatul Purpuriu. Haimanalele Roșii. Lady Scarlet.

O bătaie distantă reverberă prin clădire precum loviturile de ciocan ale lui Hefaistos.

– Dumnezeule, zise Genny. Este la ușa școlii. O va sparge înainte să vină aici să facă la fel. Repede, dragă!

Cecelia deschise ochii și strănută în îndoitura cotului de la pudra albă.

– De ce mă machiezi?

Adulmecă, sughiță și strănută din nou.

– Nu poate să afle cine ești cu adevărat, nu încă. Trebuie să fii Lady Scarlet.

Genny o făcu să tacă cât îi dădea pe buze cu ruj roșu cu mișcări experte, dese.

– Cine este? întrebă ea până la urmă. Și de ce nu-l pot întâlni fiind cine sunt cu adevărat?

– Poți să citești fără ăștia?

Genny arată spre ochelarii ei.

– Așa prefer, zise amețită Cecelia. Sunt pentru distanță. Sunt aproape oarbă fără ei.

Genny îi ascunse și nu fu nevoită să-i spună să continue să citească.

Cecelia, trebuie să ai grijă de Phoebe. Este ca și cum ar fi sora ta. Dacă oamenii legii o găsesc aici, este într-un pericol iminent. Trebuie să o ții departe de brutalul ei tată cu orice preț.

Cecelia deschise gura pentru a o întreba pe Genny de această Phoebe când prin zidurile reședinței răsună o gălăgie de ordine masculine și proteste feminine provenind de la școala alăturată. Zgomotul pașilor și ușile trântite cu violență făcură să-i bată inima galopant și să-i tremure mâinile.

– Ce să fac? întrebă Cecelia, simțindu-se dintr-odată foarte tânără.

– Ce trebuie să faci, zise Genny de parcă răspunsul era evident. *Orice* trebuie să faci. Chiar dacă asta înseamnă să-ți oferi sânii ăia generoși ai tăi, mă auzi? Orice este nevoie pentru a apăra casa asta. Este responsabilitatea ta acum.

Stupefiată, Cecelia privi în jos la sânii în chestiune ascunși de o mantie roșie umflată care sugera că pe dedesubt ar purta ceva mai interesant decât o rochie simplă de zi.

Când își înălță capul, Genny îi trânti pe cap o perucă, atât de blondă că ar fi putut să fie argintie. Mai adăugă vreo 15 centimetri la înălțimea deja impresionantă pe care o avea și era îndobită cu destule funde roșii și perle încât să provoace gelozia unui brad de Crăciun.

Genny păru că în sfârșit se liniștește în timp ce aranja o serie de bucle argintii pe umărul Ceceliei.

– Chiar semeni cu Henrietta, plus-minus 25 de ani.

Aduse o oglindă de pe bufet și o ridică în fața Ceceliei.

Transformarea o făcu să i se taie respirația. Nu-și putea vedea întregul corp, desigur, iar reflexia ei nu cuprindea vârful ridicolei ei peruci, dar chiar părea că venise dintr-un secol trecut sub forma unei ingenuie fermecătoare la curtea de la Versailles. Pomeții îi păreau mai supli, conturați cu roșu, buzele roșii mai pline și un pic mai mult decât perverse, chipul o umbră palidă în comparație. Ochii îi erau colorați, dați cu tuș și genele mai groase.

Nu părea ea însăși. Nu-și dădea seama dacă îi plăcea sau detesta efectul.

Același ciocănit amenințător răsună prin reședință, de data asta venind dinspre ușa din grădină.

– Deschideți! Avem un mandat să percheziționăm spațiul.

Ceceliei i se păru absurd că reprezentantul Scotland Yard se fălea nu doar cu un accent scoțian, ci și cu o voce așa de profundă încât ea se întrebă dacă n-ar putea să dărâme pur și simplu întreaga casă.

Precum lupul din poveste.

Și iat-o pe ea, stând în mantia ei roșie, așteptând să fie devorată.

Cecelia duse degetele la gură pentru a-și reține un scâncet.

– Stai aici! Genny o îndrumă spre impresionantul scaun din catifea aflat în spatele biroului cu marmură albă deasupra. Nu te ridici decât dacă te obligă. *Acesta* este tronul tău. Sediul puterii tale. Și

apoi, ești înaltă cât un stâlp și ai fi ușor de recunoscut fie și doar după această trăsătură. Scoase din birou o mască neagră din dantelă de bal mascat și o legă peste ochii și nasul Ceceliei, fixând-o cu o fundă de mătase la spate. Folosește-ți creierul ăla să scapi de el, iubire. Asta-i tot ce trebuie să faci.

Oh, asta era tot? Cecelia simți că nu era cel mai potrivit moment să menționeze că, dacă era stresată, creierul ei avea tendința să-și ia o vacanță.

– Vă dau treizeci de secunde să deschideți ușa sau o dărâm, amenință accentul cavernos. Nimic nu mi-ar provoca mai multă plăcere.

Vocea aia...

Trăsăturile Ceceliei se încrețiră pe sub mască.

Era ceva familiar la frigiditatea insondabilă a accentului. Cum erau și fiorii care făceau să i se ridice părul fin pe corp. Locul unei asemenea voci era într-un loc uitat mai adânc decât forja vulcanică a iadului. În locul acela așa de cavernos, rece și plin de umbre, unde o singură creatură putea să domnească.

O creatură al cărei singur motiv pentru a exista era să-i pedepsească pe ticăloși.

Genny se grăbi să deschidă fereastra și se aplecă peste ea.

– Să nu te atingi de ușă, cobor imediat să-ți deschid.

– Treizeci de secunde, repetă scoțianul.

Genny se întoarse, netezindu-și corsajul cu mâinile, tremurând vizibil.

– Aproape că uitasem cât de monstruos de mare este, zise ea. Ar putea să scoată porți de fier din țâțâni cu o singură mână, zic eu.

Cu această observație ce-ți făcea praf încrederea, Genny trase aer în piept ca să se adune, apoi ieși din birou înainte ca Cecelia să-i pună una din miile de întrebări care îi stăteau pe buze.

Frica vibră încordată în stomacul ei. Știa un singur scoțian cu voce profundă și constituție monstruoasă. Dar el nu era la Scotland Yard. N-ar putea să plece de la prezidiul lui de lord prim-judecător pentru a sparge ușa unui obișnuit – sau insolit, cum o fi cazul – tripou.

Sau ar putea?

Dintr-odată Ceceliei i se făcu teamă, fu tentată să-și arunce ridicola deghizare și să o ia la goană.

Se așeză mai bine la birou, trăgând de gulerul bine strâns al mantiei, în timp ce transpirația începu să i se adune sub perucă în după-amiaza fierbinte și umedă. Privind în jos, mai citi din scrisoare, agățându-se de orice era de făcut în loc să stea și să tremure în timp ce oamenii legii se apropiau de ea.

Îmi doresc să te fi cunoscut, draga mea. Scrisorile tale mi-au oferit alinare și au fost un balsam pentru mine în toți acești ani. Ți-am oferit o viață fără secrete cât am putut de mult. Acum ține de tine ce faci cu ele. Școala aflată sub afacerea cu tripoul e totul pentru mine, la fel și femeile care se bizuie pe ea. Îți cunosc inima. Cât este de bună și blândă, dar ești sânge din sângele meu, ceea ce înseamnă că ai șira spinării de fier. Vei avea nevoie de ea și îmi pare rău pentru asta.

Sunt încântată că avem trăsături în comun, câteva din ele fiind afinitățile pentru numere, coduri și formule. Aceste secrete pe care le-am protejat nu le-am împărtășit cu nimeni, nici măcar cu Genevieve. Dar le-am scris într-un carnet, unde am scris și unde să găsești dovezile. Vei descoperi codicele într-un compartiment ascuns sub sertarul de sus al biroului la care stai. Deschide sertarul și apasă pe fundul lui. După ce fundul se va da la o parte, folosește cifrul Pollux pentru a descifra combinația, care este numele poemului tău preferat.

Cel care ți-a frânt inima când aveai 16 ani.

– Eneida, șopti Cecelia.

Cheia pentru codice este în culoarea care ne place amândurora, Cecelia.

Mult succes, iubirea mea, și rămâi cu bine.

Clipind pentru a îndepărta valul de lacrimi, Cecelia răsuci discurile inteligente, înlocuind literele poemului epic grecesc cu numere. Exclamă uimită când fundul compartimentului ascuns cedă și în mâna ei ajunse un jurnal frumos lucrat.

Trecu cu degetele peste legătura inofensivă, un pic tulburată de pielea de culoarea deschisă în care era legat. Îl deschise și frunzări

paginile. Nu fu deloc surprinsă că nu găsește cuvinte, ci doar simboluri, numere, formule. Poate date dacă își amintea bine numeralele sumeriene... Sau era sistemul hexazecimal babilonian? Miji ochii, întorcând carnetul pe o parte.

Din holul de marmură răsunară voci.

A lui Genny.

Și a diavolului.

Chiar când stomacul i se strânse nervos, o parte din ea zvâcni. *Părți* din ea. Secțiunea din creierul ei care se trezise la ideea de a rezolva un cifru.

Și un cu totul alt loc.

Un loc pe care încerca să-l ignore de când zărise împerecherea frenetică din grădină. O adâncime moale, feminină care vibra și se strângea la pericolul pe care îl simțea venind dinspre bărbatul care se apropia.

Își dădu seama că-i era teamă. Și că era și excitată în același timp?

Cât de incredibil de bizar!

Foindu-se în scaunul ei ca un tron, gheata ei se lovi de ceva moale sub birou.

Sau mai degrabă, de cineva.

Cecelia scoase un sunet sugrumat de uimire din gât când auzi un mic țipăt venind de dedesubt. Se lăsă pe spate în scaun, aproape căzând.

Recăpătându-și echilibrul, se aplecă pe o parte și se uită sub birou, folosind o singură mână pentru a-și ține peruca pe cap.

O pereche de ochi căprui de pe un chip angelic se uitau uimiți la ea. O fată.

Cecelia îi ghici repede identitatea.

– Phoebe? șopti ea.

Din cine știe ce motiv, crezuse că fata din scrisoarea Henriettei era matură. Nu-i dăduse niciodată prin cap că femeia ar ascunde un copil.

Fata încuviință din cap și bucle de culoarea mierii îi căzură peste umăr în timp ce lipi un deget de buze.

Cecelia încuviință din cap conspirator, dorindu-și să știe mai multe despre copii și cum să le evaluezi vârsta. Ar fi putut să aibă

în jur de șapte ani, deși ochii îi păreau poate mai maturi? Și era imposibil să-ți dai sigur seama cu corpul ei mic strâns sub burta întunecată a biroului, pe jumătate ascuns de volanele fustei și mantiei Ceceliei.

Pe scări se auziră pași, iar pe hol răsunară protestele zgomotoase ale lui Genny.

La naiba cu totul! Cine era Phoebe?

Ca și surori... deci se părea că nu erau înrudite.

Ea era secretul pentru care fusese asasinată Henrietta? Și viața ei era în pericol? Și, dacă da, din partea cui, a acestui Călău al Viciilor?

Pur și simplu, nu era suficient timp pentru răspunsuri.

– Phoebe, am nevoie să rămâi acolo dedesubt, șopti Cecelia. Indiferent de ce auzi, poți să rămâi tăcută până pleacă acei oameni?

Fata zâmbi solemn, ținând un deget peste gură.

– Foarte bine, o lăudă Cecelia. Eu sunt Cecelia și Henrietta m-a însărcinat să am grijă de tine, iar eu promit să fac asta, jură ea, făcând eforturi să nu lase panica să i se audă în voce. Niciodată nu încălcase o promisiune, spera să o poată păstra și pe aceasta. Poți să ai grijă de acest carnet pentru mine, Phoebe? A fost al domnișoarei Henrietta și nu vreau să-l ia cineva.

Fata apucă jurnalul și-l strânse la piept, înghesuindu-se și mai adânc sub birou. Cecelia se îndreptă și băgă scrisoarea în corsaj chiar când ușa biroului fu deschisă cu o asemenea forță încât se lovi de perete.

Bărbatul care umplea cadrul ușii o prinse cu mâna lui enormă.

Dacă Cecelia ar fi fost o femeie slabă de înger, poate că ar fi leșinat pe loc. Dar așa în capul ei se învârtteau și respingerea, și recunoașterea. Mări ochii în încercarea de a cuprinde întreaga mărime a siluetei masculine din fața ei.

Sângele i se retrase din extremități și fu imediat recunoscătoare că paloarea ei se ascundea sub pudra de pe față.

Pentru că, chiar dacă nu-i vedea bine trăsăturile fără ochelari, înălțimea fără seamăn, lățimea umerilor și coloritul special ale acestui scoțian anume nu puteau fi tăgăduite.

Îl cunoștea. Normal că-l cunoștea.

Lord Cassius Gerard Ramsay. Erau legați într-un mod deosebit, pentru că Alexandra, sora ei de cruce, se căsătorise recent cu fratele lui, ducele de Redmayne.

Și cu toate astea, știa așa de puține despre el. Era un bărbat de origine misterioasă, cu principii stricte și, dacă își aducea ea bine aminte, fără acceptarea plăcerilor.

Vorbise cu el doar de două ori și interacțiunea lor fusese – ei bine – destul de confuză.

În noaptea aceea la castelul Redmayne el o privise cu o încruntătură adâncă și ochi flămânzi.

Cu toate astea, deseori stătea întinsă noaptea rememorând seara și cei doi bărbați care o dominaseră. Unul, un conte italian chipeș precum un diavol, cu bucle negre pomădate și trăsături feniciene aprinse de un interes masculin.

Și celălalt, Lord Ramsay, un arhanghel cu păr auriu. Un războinic viteaz pentru toate lucrurile pe care el le considera juste, drepte și bune. Un soi de paladin, care poate în trecut ar fi fost înnobilit de vreo domniță norocoasă pentru că omorâse dragoni și demoni.

Și acum, se uita la ea din pragul ușii, cu ochii de culoarea lunii iarna în care strălucea mânia războinicului virtuos.

În acei ochi, ea era dragonul în loc să fie domnița! și el venise să se lupte cu ea.

În prezența lui temperatura se răci imediat, atmosfera din jurul lor deveni densă și nefiresc de tăcută. Era genul de tăcere eterică înăbușită pe care o experimentai când abia ninge. Nu absența disonanței, ci un vid în centrul a tot.

Un loc rece și singuratic.

Exact cum fiorul adus de el făcea notă discordantă cu lumina caldă a soarelui ce intra prin ferestre, la fel și imaginea unui corp așa de mare și lipsit de finețe ca al lui captiv într-un costum așa de scump.

Nu, se înșelase înainte. Nu era un înger. Era construit ca un barbar. Unul care ar fi trebuit să fie îmbrăcat cu piei și blănuri vikinge și în armură în timp ce vărsa sângele zeilor păgâni pe câmpul de luptă. Într-adevăr, era ca și cum legendarii zei ai războiului îl construiseră cu scopul distinct de a strivi, de a cuceri și apoi de a domni. Nu ocupa spațiul, îl umplea. Îl comanda. Deținea pământul pe care

stătea pentru că sigur nu exista vreun bărbat sau armată în viață care i l-ar putea smulge.

Înaintă, strângând în pumn documentele de parcă erau sabia Excalibur.

Uluită, Cecelia nu făcu nimic altceva decât să se holbeze în timp ce-i deslușea trăsăturile, devenind înspăimântător de clare pe măsură ce el se apropia.

Nu observă că el ar recunoaște-o, văzu doar furie.

Căută să spună ceva, o introducere spirituală, caustică, pe care să o folosească pentru a sparge gheața. Dar aparent, șocul la vederea lui nu-i furase doar mințile, ci și aerul.

El aruncă hârtiile în fața ei și Cecelia privi în jos și descoperi un ordin judecătoresc semnat chiar de mâna lui.

– Știți cine sunt? mârâi el pe o voce doar pentru ei doi.

Genny intră în cameră după el, urmată de câțiva polițiști și un detectiv într-un costum elegant.

– Toată lumea din imperiu știe cine sunteți.

Tonul vocii ei era șoptit, mai ridicat involuntar. La fel și accentul ei franțuzesc.

Genny scoase un sunet găuit.

„Dumnezeule, ce fac?”

Pur și simplu, se panicase. Nu putea să riște ca el să-i recunoască vocea. Cine știa ce fel de memorie avea?

– Este important să-mi știți numele, zise imensul scoțian.

– Vă știu numele, răspunse ea.

El ridică dintr-o sprânceană aurie într-o provocare silențioasă.

– Spuneți-l atunci!

Ceva din ordinul lui atinse o coardă senzuală undeva adânc în corpul ei și ea fu nevoită să se foiască pentru a o potoli.

– Lord Ramsay.

Bărbia lui se plecă într-o încuviințare scurtă din cap.

– Și care e numele dumneavoastră?

Cecelia se lăsă pe spate în scaun, pentru a oferi mai mult spațiu plămânilor ei pentru că păreau să fie la o respirație distanță de o cedare iminentă.

– Dar credeam că ați auzit de mine, milord, pentru că vizitați des instituția mea.

O recunoscuse? Putea oare această deghizare absurdă, exagerată să fie de ajuns pentru a păstra secretul identității ei intact, măcar pentru moment?

Când intră în încăpere cu mâinile la spate, el făcu o grimasă, explorând conținutul cu o expresie pe care cineva ar avea-o dacă ar găsi mizerie sub pantofi.

– Este destul de puțin probabil ca un bărbat ca mine să fi avut ocazia să fie prezentat unei femei ca *dumneavoastră*.

Dacă ar fi știut.

Ea închise pleoapele într-un gest pe care spera ca el să-l interpreteze ca fiind un gest de timiditate și nu retragerea care era cu adevărat.

– Toată lumea mă cunoaște ca Lady Scarlet. Este o plăcere să vă cunosc, milord.

Întinse mâna pentru a-l întâmpina.

El pufni, buza ridicându-i-se dezgustată în timp ce-i privea mâna ca și cum s-ar fi uitat la gunoiul putrezit.

– Vizita mea nu are nimic de-a face cu plăcerea, după cum puteți bine vedea.

Făcu un gest către mica armată de poliție.

– Păcat, de obicei nu se întâmplă așa.

Cecelia descoperi că o parte din teama ei fusese înlocuită de indignare.

– Spuneți-mi *numele* dumneavoastră.

Asta o ceru printre dinți, deși vocea lui nu urcă nici măcar cu o octavă. Efectul era înspăimântător.

– Cred că l-am spus deja.

– Numele dumneavoastră creștin.

– Nu sunt creștină. Ea ridică din umeri la privirea lui furioasă, tăcută și obraznică. Am observat că deseori o biserică este o structură care îl limitează pe Dumnezeu la cei care pretind că vorbesc cu El sau în numele Lui. Am alte metode să-mi salvez sufletul. Ridică dramatic mâna și o puse pe piept. De ce ați vrea să fiți familiarizat cu o persoană de așa joasă speță și deplorabilă ca mine?

– Nu doresc nimic ce seamănă cu familiarizarea în ceea ce vă privește. Se aplecă, întinzându-și ambele brațe enorme pe biroul dintre ei. Amenințând să o fascineze cu ochii aceia albaștri-argintii.

Dar ar trebui să cunoașteți numele dușmanului, ca să știți ce să blestemați când vă voi distruge.

Capitolul 3

Cecelia fu paralizată de o conștientizare tulburătoare cât se uită în ochii dușmanului ei.

Deveni conștientă de copilul ce se ascundea la picioarele ei. De carnetul aflat în mâinile ei inocente ce conținea secrete posibil mortale. De așteptările și precauția din atitudinea lui Genny. De privirile tuturor îndreptate spre ea, așteptând să vadă ce va face. Ce va spune bărbatului brutal de mare și puternic care se apleca peste biroul ei.

Nările lui fremătau și o venă îi pulsa la tâmplă, dispărând apoi în părul lui des și luminos.

Aproape că simțea fierbințeala respirației lui, ca aceea a unui dragon. Un dragon, observă ea, care la ultima masă mâncase ceva dulce și apoi băuse cafea în loc de ceai.

Ciudat că amândoi preferau cafeaua dimineața. Ce altceva mai avea în comun cu adversarul ei? Era obligatoriu să fie adversari? Dacă dezvăluia cine era, îi explica situația ei, el s-ar înmuia?

Nu. Nu, expresia lui era dură precum diamantul și intransigentă, ca și reputația lui. Era Călăul Viciilor, dușmanul jurat al mătușii ei. Și doar pentru că fratele lui era un om bun nu însemna că și el este.

După cum bine știa, mulți oameni foloseau mila pentru a-și ascunde cruzimea. În acest caz, hotărî ea, dacă acest bărbat insista să-i fie adversar, va trebui să-l omoare.

Cu amabilitate.

Apelând la educația primită la pension, făcu tot ce putu să-și înăbușe panica prin politețe. Lipi palmele deschise de birou și se forță să rămână nemișcată.

– Puteți să-mi spuneți Hortense Thistledown.

Scosese numele mamei ei din pură disperare, detestând că va deveni blasfemie pe limba acestui om.

Cum s-ar auzi numele ei în accentul ăla pronunțat al lui? Cecelia. Clătină din cap pentru a scăpa de gândul nedorit ce-i trecu prin minte.

– Pot să vă invit să luați loc, milord, cât mă uit peste documentele dumneavoastră? Făcu un gest către unul din cele trei scaune delicate aflate în fața biroului ei, preocupându-se prea târziu pentru integritatea lor structurală față de corpul lui impresionant. Genny, vrei să-i aduci domniei sale și însoțitorilor săi niște ceai și aperitive?

Genny arăta ca și cum i-ar fi cerut să consume conținutul unei oale de noapte.

Câțiva dintre polițiști se luminară la menționarea mâncării și a ceaiului, dezumflându-se imediat când Ramsay ridică mâna pentru a o opri pe Genny.

– Nu fiți absurdă! Asta nu-i o vizită socială, doamnă. Ochii îi licăriră în jurul încăperii, expresia lui sugerând că ar fi preferat să fie înconjurat de haznaua din Whitechapel decât de decorul cu gust al mătușii ei. Sunt dispus să ating cât mai puțin posibil din acest loc. Cine știe ce depravare s-a petrecut și pe ce suprafețe?

– E haideți, ce fel de perversiuni ar putea fi făcute pe o mobilă așa delicată?

Făcu un gest către divanul și scaunele în stil Ludovic al XIV-lea, realmente uimită când câțiva dintre polițiști își înăbușiră câteva chicoteli. Căldura furiei îi cuprinse ochii când privi de la mobila în chestiune la ea. Întrebarea ei îl mâniase. Mai citi și altceva în fierbințeală. O emoție ascunsă sub furie, ceva controlat. Încătușat.

Periculos.

– Nu este în interesul tău să-ți bați joc de mine, femeie.

– Nici n-aș îndrăzni, domnule, răspunse ea uluită. Dar jur că singurele blasfemii care se petrec în camera asta sunt legate de taxe și hârțogărie.

Afișă un zâmbet care spera să fie fermecător, deși în minte îi vibra necunoscutul – n-ar fi știut sigur care suprafețe *nu fuseseră* atinse.

– Și chiar dacă vizita dumneavoastră nu este una socială, adăugă ea, putem fi civilizați, nu-i așa?

El miji ochii.

– Căutați peste tot!

Polițiștii trecură repede la treabă prin încăpere. Scoaseră cărțile din rafturi, întorcându-le cu susul în jos pentru a frunzări paginile, scoaseră sertarele din dulapuri, uitându-se sub ele și întoarseră mobila.

Ramsay stătea cu brațele la spate, complet nemișcat în mijlocul haosului, cu ochii numai la ea.

– Civilizați, zise el în bătaie de joc. Nimic din ceea ce vă privește nu aparține lumii civilizate.

– Cu asta nu suntem de acord.

Era poate cea mai certăreață afirmație pe care o făcuse vreodată în viața ei, dar circumstanțele zilei îi întinseseră la maximum nervii.

Privirea lui era așa de plină de dușmănie, încât Cecelia nu reușea să se mai uite la el. Ce ciudat că un bărbat care poseda o expresie a feței așa de sălbatică o acuza pe *ea* că era necivilizată.

Ca să-și mascheze lașitatea se întinse după mandat, își înghiți un nod de emoție și începu să citească.

– Hortense Thistledown, îi repetă el pseudonimul, atrăgându-i astfel atenția înainte să fi trecut de primul rând al mandatului. Sunteți deci rudă cu Henrietta? Nu știam că are familie. V-a ascuns prin Franța, nu-i așa?

Smythe, nu Thistledown, fusese numele familiei lor. Probabil că era o alta dintre fațadele Henriettei, precum perucile, măștile și machiajul.

Cecelia nu era pregătită să răspundă la întrebare, așa că nu o făcu. Cercetă documentul legal până când ajunse la acuzațiile aduse.

Potrivit mandatului, poliția îi percheziționa proprietatea în căutarea unor dovezi în legătură cu dispariția unei fete pe nume Katerina Milovic. O emigrantă rusoaică care fusese răpită de pe străzile din Lambeth cu o zi în urmă. Era a șasea într-o serie de fete dispărute. Toate în jur de 13 ani.

– Cum ați ajuns să fiți responsabilă de toate astea după moartea Henriettei? întrebă Ramsay. Nu v-am mai văzut pe aici înainte. Mereu am crezut că domnișoara Leveaux va prelua mantia lui Lady Scarlet după ce Henrietta...

Cecelia ridică un deget în timp ce parcurgea restul mandatului, ochii ei insistând asupra informațiilor pertinente și tulburătoare. Mandatul de percheziție sugera că proprietara Școlii domnișoarei

Henrietta pentru tinere domnișoare cultivate era suspectată că răpea copii și le vindea inocența clienților pentru sume incredibile, ceea ce o făcea suspectă de a fi complice la viol, răpire și posibil crimă.

Lord Ramsay rămase tăcut doar cât să-și revină din indignare.

– Sunteți curajoasă, doamnă, să credeți că-mi spuneți mie să tac.

Măinile Ceceliei tremurau acum mai mult de indignare decât de frică. Lovi în hârtie cu degetul întins folosit ca să-l oprească.

– De-a dreptul impertinent. Scrie aici că sunt suspectă că aș fi răpit fete și le-aș fi vândut... Cuvântul îi stătea greu pe limbă, obscen și niciodată rostit în companie mixtă, cu atât mai mult cu o fetiță tremurând de frică în fustele ei. *Virginitatea*. Se aplecă pentru a șopti îngrozită: Către cineva care apoi s-ar descotorosi de ele.

– Nu faceți pe inocenta cu mine, se răsti el, fiind clar ce voia să sublinieze. Toți bărbații cu titlu sau avere știu ce-i de vânzare în așa-zisa asta de școală.

Ea își alese cu grijă cuvintele.

– Mă întreb, milord, ce motiv aveți să bănuieți că aceste fete au legătură cu mătușa mea. Chiar dacă, de dragul discuției, recunosc că fac comerț cu... plăcerea, este foarte deplasat să o acuzați pe Henrietta sau pe mine de ceva de amploarea asta fără dovezi substanțiale.

– Am un informator, declară el.

Genny sări în față, nemaiputând să se abțină.

– Pe dracu' ai, porc mincinos! Noi ajutăm fetele care vin la noi, nu le...

Un polițist o prinse pe Genny, prinzându-i brațele la spate într-un efort de a o trage spre ușă.

Cecelia ridică o mână, rozându-și buza în timp ce era nedumerită. Tenta metalică neplăcută a rujului o determină să facă o grimasă nedorită.

– Dacă ar fi adevărat ceea ce spuneți despre informator, nu ar fi fost martorul menționat în mandat?

– Eu n-am spus martor, interveni el, cu brațele încrucișate peste pieptul impresionant într-un gest de defensivă.

– Deci ați semnat un mandat pe baza unor zvonuri?

– Am semnat acel mandat pentru că acele fete nu sunt de găsit!

Lovi cu pumnul în birou, și Cecelia o simți pe Phoebe încremenind de șoc pe gamba ei.

Îl cercetă pe Ramsay, cu poziția sa amenințătoare, nările fremătând, buzele curbate pentru a-i scoate la iveală incisivii ascuțiți.

„Nu un lup”, se gândi ea. „Un leu. Leul din Nemeea, poate, cu coama lui deasă și aurie impenetrabilă la arme și gheare mai ascuțite decât săbiile.”

Pentru a-l învinge ar fi nevoie de o muncă de-a lui Hercule, Cecelia era sigură de asta. Și Dumnezeu să o ajute, dar ea se afla acum în gura leului.

Inspirând adânc, se îndreptă în scaun și se sprijini nepăsătoare de catifeaua moale, sperând să împrăstie tensiunea cu liniștea ei.

– Voi fi onestă cu dumneavoastră, milord, nu am cunoscut-o bine pe Henrietta și nu-i știu toate păcatele, dar vă pot promite asta, cât sunt proprietara și... conducătoarea acestei instituții, nu veți avea niciodată motiv să mă bănuți că aș face ceva așa de infam unei fete, cu atât mai puțin unei copile. Mai mult, voi folosi ce mijloace am la dispoziție să vă ajut să o găsiți pe Katerina Milovic și orice altă fată care lipsește.

Aruncă o privire spre Genny, a cărei reținere părea să fie la capătul puterilor.

Cecelia detesta faptul că nu știa. Că nu putea fi sigură că mătușa ei, femeia care îi lăsase averea ei, ar putea să fie și un monstru. Spera să nu fie adevărat. Spera ca bănuielile lui Lord Ramsay să fie greșite.

Ramsay se aplecă și mai mult.

– Și eu ar trebui să cred o femeie ca dumneavoastră, nu-i așa?

– Cuvântul meu este tot ce am până când pot dovedi că puteți avea încredere în mine.

– *Încredere* în dumneavoastră? o luă el peste picior, împingându-se în birou de parcă avea nevoie să se distanțeze de prezența ei odioasă. Cred că sunteți un lup în blană de oaie, domnișoară Thistledown. Cineva care îi pradă pe cei mai slabi sub pretextul că-i ajută.

– Mai bine decât o oaie în blana lupului, răspunse ea. Voi, politicienii, behăind la nesfârșit și mânați ca turma, mărâind de parcă ați avea dinți cu care să mușcați.

Vena de pe fruntea lui pulsă în timp ce pielea i se marmoră, luând o nuanță de mov puternic.

– Cum îndrăzniți să...

– Cum îndrăznesc *eu*? zise ea. Am mâncat brânză *emmental* cu mai puține găuri decât așa-zisa dovadă din acest mandat. Ridică documentul și-l aruncă spre partea lui de birou. Mai mult, ar trebui să mă întreb ce caută un judecător de la Înalta Curte a Maiestății Sale jos de la distinsul său prezidiu, lovind uși ca un tâlhar și terorizând domnișoarele respectabile din școala mea în mijlocul după-amiezii. Mie asta îmi miroase a mișcare politică din partea unui bărbat care speră să devină următorul Lord Cancelar. Iar eu refuz să fiu carne de tun în aspirațiile dumneavoastră.

El ocoli biroul, și Cecelia se luptă cu un val de panică.

– În ciuda inexistenței respectabilității angajaților dumneavoastră, arată el cu degetul spre peretele ce separa reședința de școală, o să vă fac aceeași promisiune pe care am făcut-o harpiei dumneavoastră predecesoare.

Se înălța peste ea, și Cecelia avu nevoie de toate resursele ei de reținere pentru a nu sări și a nu o lua la fugă. Rămase așezată, uitându-se fix înainte, neridicând privirea de teamă că ar ceda vreunui soi de putere.

Și pentru că peruca ar fi putut să-i cadă.

Următoarele lui cuvinte o străpunseră cu toată forța unei lănci spartane:

– Când un copil dispăre în acest oraș, o să dărâm ușile tuturor stabilimentelor precum asta până când găsesc vinovatul, începând cu al dumneavoastră.

Ramsay puse o mână pe biroul ei și pe cealaltă pe spătarul scaunului ei. Se aplecă, aducându-și buzele teribil de aproape de urechea ei.

– Și când voi găsi vinovatul, voi spânzura pe oricine e vinovat de ținere în captivitate. De degradare. Și posibil de crimă.

Respirația lui era fierbinte pe urechea și gâtul ei, făcând-o să simtă mici fiori de groază splendidă în jos pe coloană. Parfumul dulce amestecat cu apretul din haina lui, aroma proaspătă de cedru a pânzei cămășii și ceva mai întunecat, mai moscat, îi îmbătă simțurile și îi zăpăci mințile până la următoarea lui propoziție.

– Nu îmi pasă dacă funia este în jurul unui gât cu barbă sau al unuia care e... elegant și alb ca un crin. Se întind toate la fel.

Cecelia se luptă cu impulsul de a-și duce mâna la gât, temându-se că orice reacție ar putea părea un semn de vinovăție.

El se îndreptă.

– Predați-ne registrele și însemnările cu numele clienților dumneavoastră.

– Eu nu cunosc nimic despre asemenea registre, pretinse onest Cecelia înainte de a striga: Ce credeți că faceți?

El trase de sertarele de la biroul ei și începu să cotrobăie prin ce se afla înăuntru.

– Am autoritatea să caut peste tot. Așa că rămâneți unde sunteți și puneți mâinile pe birou.

Cecelia făcu asta, în timp ce broboane de sudoare îi alunecau printre sâni și prin păr. Erau prea mulți factori – căldura mantiei sufocante, soarele nemilos de vară, copilul de la picioarele ei, pe care primise sarcina să-l protejeze și teama că el ar putea găsi ce căuta. Până la urmă nu o cunoștea cu adevărat pe Henrietta. Nu suficient cât să aibă încredere că femeia nu era vinovată de asemenea crime odioase.

Și cu toate astea, voia să spere.

– Aici este un compartiment ascuns. Pipăi sub sertarul din stânga ei și trăsăturile lui se încordară victorioase când găsi discurile. Care e combinația?

– Eneida, șopti ea.

El o privi fără să clipească, cu trăsăturile inexpresive, apoi întinse mâna spre discuri și descoperi compartimentul secret care acum era gol.

Ea făcu un gest de uimire la privirea lui întrebătoare, gest ce nu fu deloc nevoită să-l falsifice. Cecelia era la un pas de un atac de panică în momentul în care Sir Ramsay îi trase scaunul pe spate pentru a deschide sertarul subțire din fața ei.

Nu știa ce o șoca mai mult – că putea să miște scaunul în care se afla ea cu forța unui singur braț sau ideea ei trecătoare, absurdă de a-i simți textura buclilor lui aurii cât el se apleca să analizeze conținutul sertarului.

Când găsi doar o colecție de instrumente de scris, papetărie și o lupă, Cecelia își dezumflă plămânii de ușurare.

– Nimic important aici, milord, raportă un polițist. Nici în băile private. Doar dacă nu vreți să confiscați un astfel de obiect.

Flutură o carte.

Cecelia miji privirea, dar fără ochelarii ei nu reuși să deslușească titlul din partea cealaltă a încăperii.

– Adu-o aici!

Ramsay întinse mâna după carte, și polițistul i-o puse imediat la dispoziție. Când o deschise, scoase un sunet de dezgust și o scăpă ca și cum s-ar fi ars cu ea.

Cecelia își suprimă chicotitul, blocându-l ferm în gât. Cartea ateriză deschisă la o imagine erotică. Un bărbat stătea în picioare cu o erecție, iar o femeie era în genunchi în fața lui, mărul lui dispărând în gura ei deschisă de bunăvoie. Sub poză, o listă indecentă și detaliată oferea instrucțiuni despre cum să faci sex astfel.

În ciuda a tot, Cecelia analiză indicațiile cu mare interes.

– Ce înseamnă asta? urlă Ramsay la polițist. Crezi că-i momentul pentru glume puerile?

– N...nu, milord! se bălbâi polițistul în timp ce câțiva dintre ai lui își ascundeau cum puteau propria veselie. Eu credeam... Eu doar... Ce caută asemenea cărți aici dacă domnișoara Thistledown conduce așa cum pretinde o școală?

Întrebarea păru să-l domolească pe Ramsay, deși aruncă o privire bănuitoare la polițistul palid înainte să se adreseze Ceceliei.

– Întrebarea lui este una pertinentă. Este locul unei asemenea mizerii într-o școală pentru tinere domnișoare *cultivate*?

Ea nu reușea să-și ferească privirea.

– Acest spațiu nu este tehnic vorbind școala, domnule. Îndepărtă o notă subit răgușită din vocea ei. Acesta este biroul meu privat. Și aceste cărți sunt pentru... uzul meu personal.

Un amestec de foieli și tuse îi dădu de înțeles că șiretlicul ei avu efectul dorit.

– Acum. Închise cu grijă cartea, desfăcând palmele pe coperta complexă. Ați terminat cu percheziția voastră?

El o săgetă cu privirea.

– Nu, oamenii mei încă verifică fiecare colț al afacerii dumneavoastră. Percheziția ar putea dura toată ziua. Sau toată noaptea. După aceea vom pune gărzi la ușa dumneavoastră doar ca să ne asigurăm că Katerina Milovic nu apare. Așa veți pierde destui bani, nu-i așa?

În acel moment venitul pierdut era cea mai mică dintre preocupările ei.

– Faceți ceea ce trebuie, domnule, nu veți găsi nici o virgină minoră aici.

– Pentru că ați vândut-o deja, poate? o ademeni Ramsay. Sau este ținută în altă parte?

Cecelia ridică bărbia trufaș.

– Nu voi răspunde la această idee ridicolă.

În mare parte pentru că nu știa. Dar dacă descoperea dovezi că așa ceva se petrecea, se va preda și va înfrunta consecințele datorate mătușii ei. Era puținul pe care îl putea face.

– Spuneți-mi, domnișoară Thistledown... Plecă din spatele ei, părând să nu mai reziste în vecinătatea ei nici un moment în plus. Unde plecați?

– Plecam? repetă ea confuză.

Privirea lui coborî sub gâtul ei, crescând în intensitate până când ea se temu că el putea să vadă prin straturile ei de haine.

– Purtați o mantie. Ori plecați, ori ascundeți ceva. Trebuie să vă percheziționăm și pe dumneavoastră?

Nota din vocea lui făcu să-i tresară inima.

– Mandatul dumneavoastră nu sugerează că puteți să puneți mâinile pe persoana mea. Nu se putea abține să nu se uite la mâinile lui, acum strânse în pumni în lateralul lui. Păreau a fi niște ciocane, pătrate, mari și lipsite de eleganță. Pielea de pe degete era brăzdată de vechi cicatrici. Dovezi ale unor violențe din trecut poate? Și... și apoi, reuși ea, nu este deloc cavaleresc să faceți remarci cu privire la îmbrăcămintea unei doamne.

El pufni.

– Nu sunteți o doamnă.

– Fie, dar ce s-ar întâmpla cu mine, să zicem, dacă aș da buzna în tribunalul dumneavoastră și v-aș cere să aflu ce ascundeți sub robă

și sub peruca albă? Probabil că aș fi spânzurată sau biciuită public sau vreun lucru oribil de genul ăsta.

El tăie aerul, trasând o linie invizibilă între ei.

– Să nu îndrăzniți să comparați vocația dumneavoastră cu a mea.

– Nici n-aș visa să compar vocațiile noastre, domnule. A mea este mult mai onestă, mai veche și istoric mai vitală pentru orice imperiu.

– Revoltător!

– De ce?

El se opri, în privirea lui de vitriol strecurându-se o sclipire victorioasă.

– Hortense, recunoști că ești o codoașă?

– Dragul meu judecător, eu mă refeream evident la educația tinerelor domnișoare. Fiecare mare imperiu a înflorit mult mai bine când a început să-și educe femeile. Strecură în zâmbetul ei victoria. Acum, am să vă rog să plecați ca să-mi pot continua munca. Și vă cer ca data viitoare când vă decideți să faceți o vizită, să o faceți în termeni mai amicali.

Făcu un gest către ușă de parcă încăperea nu părea să fi fost răvășită de un taifun, lăsând în urmă numai dezordine.

El se întoarse, pășind peste leșurile mobilierului ei răsturnat și se îndreptă ca o furtună spre ușă. O ținu deschisă în timp ce polițiștii ieșeau din încăpere, unii dintre ei cu expresii destul de rușinate pe fețe. Alții cu expresii de dezamăgire.

Speraseră să dea de bărbați topăind pe aici. Să obțină vreo dovadă împotriva ei acum că puternica și precauta Henrietta nu mai era.

Din fericire, nu găsiseră.

Cecelia nu cedă impulsului de a sărbători această victorie. Astăzi nu-și făcuse prieteni. Mai ales că-și bătuse joc de poliție și de unul dintre cei mai puternici oameni din regat.

Ramsay se opri înainte de a pleca, cu bărbia atingându-i umărul.

– Data viitoare când vin înapoi, va fi cu cătușe și lanțuri.

Trânti ușa în urma lui suficient de tare cât să zgâlțâie toată casa.

– Al naibii să fie, se minună Genny cu ochii sclipind. Ai fost magnifică!

– Am fost?

O cuprinse tremuratură, amenințând să-i dărâme peruca de pe cap.

– Dumnezeule, te-am crezut o tocilară, dar nu mi-am imaginat niciodată că aveai genul ăsta de ținută și obrăznicie în tine. Și accidentul? De unde a venit?

Cecelia doar ridică din umeri.

– Majordomul meu este francez.

Se ridică de pe scaun, îndreptându-se spre fereastră pentru a-l privi pe Sir Ramsay mergând spre o trăsură impunătoare, sobră, urcând cu o grație rareori observată la un bărbat de statura sa.

– Genny. Rosti numele femeii cu o seriozitate de netăgăduit. Genny, *te rog*, spune-mi că nu vor găsi nimic. Dacă ești onestă, jur să am grijă de tine, să te iert de orice pedeapsă. Te voi plăti foarte bine, dar *trebuie* să știu dacă cineva a fost vreodată ținut aici împotriva propriei voințe. Trebuie să repar dacă Henrietta a comis asemenea crime abominabile...

– Taci, iubire! Genny fu lângă ea într-o secundă, luând mâinile Ceceliei în ale ei pentru a o întoarce cu fața spre ea. Uită-te în ochii mei ca să știi adevărul. Femeile care își practică meseria aici o fac pentru că așa vor ele. Sunt în siguranță și avem grijă de ele, sunt protejate de pericolele străzii. Henrietta este faimoasă pentru domnișoarele ei tinere și minunate, dar au avut – și mereu vor avea – vârsta legală și cu consimțământul acordat. Nu trebuie să răpească fete de pe străzi, fac ele coadă ca să primească o cameră aici.

Cecelia cercetă trăsăturile sincere ale lui Genny în căutarea unei minciuni, dar văzu doar bunătatea și afecțiunea netulburată a femeii. Salvatoarea ei. Prietena ei.

Când încuviință din cap, Genny îi strânse mâinile, ducându-le la gură pentru a-i săruta cu afecțiune degetele, ca o soră iubitoare.

Genny îi dădu drumul pentru a se întinde după perucă, luând-o de pe capul ei.

Cecelia oftă ușurată că scăpase de chestia grea de pe cap și se dezbracă de mantie, în timp ce Genny turna apă dintr-un urcior într-un lighean și umezea o cârpă.

Aplecându-se, Cecelia se uită sub birou unde micuța Phoebe încă stătea ghemuită.

– Poți să ieși, draga mea, o liniști ea. Oamenii au plecat.

Fata se uită la ea din umbra de sub birou, cu trăsăturile un pic neclare, pentru că Genny nu-i returnase încă ochelarii Ceceliei. Phoebe trăgea de un șorțuleț alb apretat, legat peste o rochie neagră sumbră de doliu.

– Dacă nu vă deranjează, domnișoară, aș prefera să rămân aici dedesubt, dar iată carnetul. Nu i-am lăsat să-l găsească, nu-i așa?

– Așa este, nu i-am lăsat. Cecelia lui carnetul de la ea, nedumerită în privința fetei. Țsta nu era genul de loc pentru un copil, cu un tripou alături și cu oamenii cruzi ai legii dărâmând uși. Ce o fi fost în capul Henriettei? Nu te simți singură acolo? Nu ai vrea să ieși ca să fim prezentate formal?

Fata clătină din cap.

– Am prietenii mei dragi, Frances Bacon și Fanny de Beaufort. Ridică două păpuși din cârpe, una cu bucle aurii, cealaltă cu bucle roșii. Sunt o companie excelentă, dar vorbesc doar cu mine, așa a zis domnișoara Henrietta. Mie s-ar putea să-mi placă să ies, dar ele nu sunt pregătite să vă cunoască.

Cecelia înțelegea.

– Ce norocoase sunteți că v-ați găsit una pe alta, zise ea, adoptând fără să vrea bucuria exagerată pe care mereu o disprețuise când oamenii se adresau astfel copiilor.

Phoebe trase timidă cu ochiul spre ea.

– Aveți pe cineva ca Frances și Fanny?

– Da, chiar am, explică Cecelia cu căldura ce însoțea gândurile ei despre Haimanalele Roșii. Cele mai bune prietene ale mele sunt Francesca Cavendish, contesă de Mont Claire, și Alexandra Atherton, ducesă de Redmayne. Ne-am cunoscut la școală și am format un club pentru fete cu părul roșu numit Haimanalele Roșii. Și ele sunt o companie excelentă și deseori sunt precaute față de străini, la fel cum sunt Fanny și Frances. Dar te vor îndrăgi imediat și cred că tu le vei plăcea foarte mult.

Un junghi ascuțit de agonie străpunse simpatia pe care intrinsec o simțea pentru fată. Pentru a atenua plictiseala și izolarea din copilăria ei, aceeași imaginație care invocase monștrii din coșmarurile ei fusese în stare să invoce și prieteni din particulele de praf din pivnița în care fusese încuiată sau din umbrele unei nopți luminate de lună.

Îi adusesese la viață precum un zeu, creând personaje complete și pline de viață cu care să râdă, să viseze și să dialogheze.

Chiar se dovediseră o companie excelentă. O protejaseră de fantomele pe care le auzea în vânt sau de demonii de care reverendul Teague o convinsese că o înconjurau la nesfârșit, așteptând doar momentul oportun de slăbiciune pentru a-i trage sufletul în iad.

Sau mai rău, să-i posede corpul.

Ar fi putut să înnebunească fără prietenii aceștia imaginari. Ar fi putut ceda întinericului.

Cu toate astea, nimic nu se compara cu compania reală a oamenilor.

Phoebe o studie în tăcere o clipă și apoi își băgă prietenii mai adânc în cotloanele biroului.

– Dacă vrei să le aduci pe Francesca și Alexandra, le pot ține în siguranță aici dedesubt.

Inima Ceceliei se topi într-o mare de tandrețe. Copila asta dulce credea că prietenele ei erau păpuși.

Cecelia realizează cu o gravitate amețitoare că acum ea era custodele fetei. Cel mai apropiat lucru de o mamă. Responsabilitatea atârna pe umerii ei mai grea decât întregul chin cu Ramsay.

Ea nu avusese niciodată părinți adevărați de orice fel, cea mai apropiată relație paternală fiind cea cu Jean-Yves. Și, dacă chiar analiza lucrurile, francezul nu avea nici o datorie față de ea dincolo de a fi un angajat apreciat. Chiar îl iubea ca pe un tată, dar îi semna și cecurile și-l trimitea cu comisioane. Era și confidentul, și sfătuitorul ei ocazional, dar niciodată nu demonstrase vreun soi de tendințe autoritare.

În principal, el era doar de acord cu noile scheme pe care ea și Haimanalele ei Roșii le mai puneau la cale cu o acceptare foarte galică și oarecum uimită. Atât timp cât avea vinul, pipa și ziarele sale, era un tip cu care te înțelegeai fără probleme. Afecțiunea lui era aspră, dar dispoziția lui era mereu caldă și deschisă. Se împrietenise cu ea când ea fusese un pic mai mare decât Phoebe, și fără îndrumarea lui ar fi fost complet singură.

Dorindu-și cu ardoare acea îndrumare acum, Cecelia mai încercă o dată să convingă fata prin lingușire să iasă afară.

– Mă tem că Francesca și Alexandra nu ar încăpea acolo. Ele sunt ade... Se opri, dându-și seama că păpușile lui Phoebe erau la fel de reale pentru ea cum erau Alexandra și Francesca. Sunt mari, ca mine, și au casele lor. În seara asta mă duc la o petrecere la vila ducelui să le văd, vrei să te îmbraci cu o rochie frumoasă și să vii cu mine?

– Dar *el* se întoarce. Phoebe clătină din cap, făcându-se mică. Aduce lanțuri și cătușe, așa a zis.

– Lord Ramsay nu se va întoarce astăzi, draga mea, o liniști ea.

– De unde știi?

La asta se opri. Pentru că nu știa.

În Cecelia se trezi un val neobișnuit de furie împotriva lui Lord Ramsay. Își dădu seama că avea un trecut cu Henrietta, dar în ceea ce-l privea pe el, nu fusese niciodată prezentat lui Hortense și tot o trata de parcă era un gunoi pe care trebuia să-l arunce în Tamisa.

Și când te gândești că cea mai bună prietenă a ei era măritată cu fratele lui vitreg. Lord Ramsay și ducele de Redmayne erau la fel de diferiți unul de celălalt precum numerele inverse pe o grilă. Ramsay fiind bineînțeles numărul negativ.

Mai puțin de atât.

Cu excepția staturii, pentru că, după estimarea ei, Ramsay îl depășea pe duce cu vreo trei kilograme și era un pic mai înalt. Și cu excepția înfățișării, dar doar pentru că Redmayne fusese desfigurat de un jaguar. Nu pentru că i se păreau ei atrăgătoare liniile destul de brutale ale feței lui.

Bănuia că Ramsay avea avantajul și la voce. În timp ce vocea lui Redmayne era netedă precum mătasea ce alunecă peste catifea, a lui Ramsay avea o profunzime sonoră impunătoare, aspră și înfiorătoare. Cam ca pietrele șlefuite pentru a construi o catedrală. Aspre la atingere, dar consistente. Ordonate.

Răsunând a judecăți deloc lipsite de importanță.

Genny se aplecă pentru a-i înmâna Ceceliei cârpa udă și arătă spre o ușă către camera învecinată, apoi îi zâmbi indulgent lui Phoebe.

Cecelia luă recunoscătoare cârpa.

– Atunci tu mai stai aici o vreme, Phoebe, și ai grijă de prietenii tăi, zise ea. Revin să văd ce faci într-o clipă.

Phoebe încuviință din cap.

Ridicându-se, o însoți pe Genny printr-un dormitor răscolit spre o baie unde se strâmbă când își văzu reflexia în oglinda aurită.

Nici ea n-ar fi ieșit de sub birou. Peruca îi stricase părul și, fără ea și fără mască, machiajul Ceceliei părea ridicol și exagerat. Puse cărpa pe față și îndepărtă machiajul, dezvăluind ușurată trăsăturile ei familiare.

– Trebuie să o scuzi pe Phoebe, iubito, este o micuță timidă, îi explică Genny. Henrietta a avut grijă de ea ca și cum era a ei, a răsfățat-o cum n-am mai văzut, dar rareori o lăsa să iasă din casa asta.

– Știi cine-i tatăl lui Phoebe? întrebă Cecelia, scoțând acele din păr pentru a-l desface.

– Un alt secret pe care Henrietta l-a luat cu ea în mormânt. Poate este în carnetul ăla, zise ea arătând spre jurnalul codificat pe care Cecelia îl așezase pe poliță.

– Poate. Cecelia acceptă peria de la Genny și își îmblânzi coama de păr cât putu, împletindu-l cu măiestrie și înfigând acele pentru a-l prinde. Va trebui să fie suficient pentru moment. Crezi că el are ceva de-a face cu motivul pentru care Henrietta a fost omorâtă?

– Ramsay? Sau tatăl?

– Oricare, zise Cecelia pe o respirație nervoasă. Ambii?

– El ar putea, spuse Genny încruntându-se, frecându-și fruntea și cu tristețe în ochi. Acest stabiliment este de mult un teren de distracție pentru cei bogați și puternici. Aici nu se fac doar tranzacții carnale. Afaceri, comerț, politică și uneori una sau două acțiuni criminale se pun la cale în saloanele noastre comune și în dormitoare noastre. Nici una din noi nu-i în siguranță până când nu rezolvi misterul ăsta pe care ți l-a lăsat Henrietta. Dacă nu ne dăm seama cine-i dușmanul nostru, nu-l vom vedea venind.

– Păi... Cecelia băgă ultimul ac în păr și acceptă ochelarii de la Genny, recunoscătoare că vedea din nou bine. Cu siguranță știm unul dintre dușmanii noștri și, data viitoare când va veni la noi, nu vom fi luate prin surprindere.

– Bineînțeles că nu vom fi, zise vehementă Genny.

– Vreau să găsesc fetele alea dispărute. Cecelia era îngrijorată. Trebuie să-i ajutăm.

– Oh, iubito! Genny o apucă ferm de braț. Trebuie să uiți de ea. Este ceva tragic, îngrozitor cu siguranță, dar fetița aia s-a dus

de mult. Fete ca ea dispar tot timpul, luate de bărbați cu dorințe de neconceput. Dacă sunt găsite, de obicei sunt cadavrele lor sau, mai rău, doar umbra a ce a mai rămas din ele după ce acești bărbați le fură sufletele. Nu avem ce să facem în afară de a ne proteja oamenii.

Lacrimi de neputință îi înțepară ochii Ceceliei.

– Nu se poate. Trebuie să fie ceva ce putem face.

Culese carnetul cu coduri și-l băgă în buzunarul fustelor. Întâi va angaja mai mult personal pentru a pune casa și afacerea pe roate, apoi o va convinge pe Phoebe să iasă de sub birou promițându-i că o va duce în apartamentul ei din Chelsea unde oamenii cu lanțuri nu o vor găsi niciodată.

După ce fata va fi în grija lui Jean-Yves, Cecelia își va vedea de afacerea ei.

Pentru a avea succes în eforturile ei, va trebui să afle multe despre Cassius Gerard Ramsay, pentru că părea hotărât să-i pună piedici la orice pas.

Din fericire, era invitată la cină în casa cumnatei lui chiar în seara aceea.

Și va fi ocazia perfectă să-i afle slăbiciunea.

Capitolul 4

Ramsay își blestemă corpul trădător până în iad și înapoi când își sprijini capul de pernele trăsorii.

Blestemata aia de carte, cea în care erau imagini cu toate formele imaginabile de sex, îi trezise mădularul. Nu femeia căreia îi aparținea cartea. Ea nu avea nimic de-a face cu asta. Nu o dorea pe Lady Scarlet.

Era bărbat. Un scoțian, culmea. Și reproducerile cu actul sexual treziseră în corpul lui tentații ce pulsau, tentații în fața cărora jurase să nu mai cedeze vreodată. Amintirile pozițiilor pe care el le prefera, dorință după depravările pe care nu le gustase încă și după cele pe care și le negase așa de mult.

Hortense Thistledown dăduse nonșalant paginile așa-zisului text, trecând cu mânușile ei din mătase peste imagini de parcă le descoperea pentru prima dată. Atitudinea ei fusese nepăsătoare, dar buzele ei roșii se deschiseseră de parcă imaginile cu fărâdelegi o uluiau.

Sau poate avuseseră un efect similar asupra ei. Poate că simțise un val de dorință.

Își dorea să vadă ce ascundea sub mască, sub perucă și sub zorzoane. Sub pudra albă pielea ei chiar era palidă? Ce culoare avea părul ei? Silueta ei era așa de voluptuoasă cum și-o imaginase el sub mantia roșie fără formă sau o aranjase și o câptușise pentru efect?

Chiar dacă Ramsay le detesta pe cele de teapa ei, ilustrațiile din carte îi suscitaseră gânduri neașteptate. Îi invadaseră mintea, amenințând să-i răpească principiile morale.

Oare noua Lady Scarlet accepta amanți faimoși și bogați cum făcuse predecesoarea ei?

Degetele lui apucară perna tapițată de pe bancheta trăsुरii în timp ce respingea întrebarea ce i se strecura printre gânduri ca un șarpe în rai.

Nu ar trebui să-și pună astfel de întrebări. Nu ar trebui să vrea. Să tânjească. Să dorească.

Trebuia să uite de buzele acelea. Nu trebuia să și le imagineze în jurul mădularului lui lăsând dăre de ruj și urme de umezeală mătăsoasă.

Respirația i se precipită în timp ce corpul îi deveni tot mai tare.

Nu, gura ei era prea expertă ca să-l tenteze. Servise prea mulți alți bărbați. O femeie cu profesia ei învăța bine și repede cât tânjea un bărbat după un asemenea act. De fapt, știa subterfugii care să-i zăpăcească mințile unui bărbat.

Parfumul ei, de exemplu, nu era ceva franțuzesc floral sau vreun mosc scump, era doar vanilie dulce cu o tentă de ceva condimentat. Un parfum care dorea să trezească câteva instincte fizice în același timp.

Machiajul ei, culoarea roșie a păcatului, aplicat pentru a scoate în evidență gura aceea talentată.

O gură așa de talentată la discurs cum era, fără dubii, și la plăcere. Cumva inteligența ei o făcuse mai atrăgătoare. Sub furia lui vibra

un sentiment de bucurie, trezit de replicile dintre ei. Faptul că ea îl provocase îl făcuse să se simtă... treaz. Viu.

„E o viperă”, își reaminti el. O femeie care probabil că și-a vândut sufletul diavolului, împreună cu inocența unor fete tinere.

Gândul fu suficient pentru a-i stinge dorința.

Nu-și permitea să se lase ademenit. Cum făceau mulți dintre bărbații cu care lucra.

Lorzi cu titluri și judecători bogați, magistrați și politicieni erau deseori conduși de mădular la fel de ușor ca de băierii pun-gilor lor.

Bătrâna și vicleana Henrietta Thistledown ținuse acei băieri în mână.

Își alesese bine succesoarea; asta o recunoștea. Hortense era o persoană de temut în felul ei.

Moartea Henriettei păruse momentul perfect pentru a lovi tri-poul. Bătrâna fusese mereu așa de diabolic de atentă. De fiecare dată când credea că o prinde, ea făcea ceva și trăgea de sforile vre-uneia din marionetele ei puternice și iar scăpa din vizor. Era ca și cum întreaga aristocrație îi datora favoruri.

Pentru numele lui Dumnezeu, doborâse despoți militari afgani și pirați berberi în Alger mai ușor decât pe Henrietta și era nevoit să recunoască faptul că fusese oarecum ușurat când aflase despre moartea ei.

Capul șarpelui fusese tăiat, iar el sperase că din orașul lui vor dispărea mai puține fete.

Când aflase despre biata Katerina Milovic, după moartea Henriettei, știuse că trebuia să acționeze. Pentru că altcineva fura fete de pe străzi. Cineva nou.

Dăduse năvală în tripou astăzi, într-o vineri după-amiază, când muncitorii bogați din emergenta clasă a negustorilor terminau mai devreme, pentru că era sfârșitul săptămânii și erau în căutarea unei distracții înainte de a se îndrepta spre casă și familie.

Trebuie să fi știut că venea, pentru că nu găsisese nici un client.

Și apoi fuseseră la demisol unde, destul de ciudat, chiar părea să fie o școală.

Un majordom serios pe nume Winston îl urmase pe Ramsay și pe polițiștii lui la etajul de jos, insistând să le lase pe ocupante în

pace. Aceste femei nu semănau deloc cu fluturașii sclipitori care se ocupau de zaruri și mesele de joc. Multe dintre ele aveau ochii goi ai refugiaților, unele dintre ele nu vorbeau engleza.

Își dorise să le smulgă de acolo. Să le ducă undeva în siguranță. Undeva unde bărbații să nu abuzeze de ele.

Multe dintre ele păruseră așa de tinere. Dar nu avea bază legală să-și exercite autoritatea, pentru că nici una dintre ele nu fusese implicată în vreo activitate ilegală când sosise el.

Până și documentele lor fuseseră în ordine. Dar pe cine credeau că păcălesc?

Când trăsura lui se opri, Ramsay zăbovi înăuntru. Își închise haina lungă peste piept și șolduri, așteptând ca erecția să i se liniștească suficient cât să nu fie evidentă.

„De ce ea?” se întrebă. De ce acum? După șapte ani în care își ținuse poftele în frâu, legate cu lanțuri de fier, corpul lui părea să se lupte cu ele? Pentru o diavoliță fără suflet, culmea? Ea și cealaltă. Cecelia Teague.

Trecuseră trei luni de când o văzuse ultima dată, și gândul la ea încă îi mai revenea în minte.

Când era la prezidiu, își amintise de gura ei sugând încet degetul, trecând cu dinții pentru a lua ultimele resturi de ciocolată. O dată, la o dezbatere în Camera Lorzilor, când bărbații își adresau insulte și urlau unul la altul, tânjise după cineva cu inteligența ei blândă. Dacă bărbații ar putea studia maniera gentilă în care ea nu era de acord și timbrul melodios al vocii ei.

Da, o invoca prea des în minte pe domnișoara Teague. Doamne, abia o știa pe femeie. Și clar nu era o însoțitoare demnă pentru un prim-judecător. Educată la universitate? Cu opinii și independentă. Deși era agreabilă, nu era deloc sfioasă. Și nu avea nici un complex cu privire la poftele ei. Ar putea la fel de bine să fie o alcoolică sau cine știe ce alte vicii să aibă.

Formele ei angelice ar putea ascunde o perversă.

Mama lui cu siguranță avusese un aer de inocență și își trăise viața de așa manieră că i-ar fi dat de furcă și târfei din Babilon.

Sau poate lui Lady Scarlet.

La dracu', ar fi putut să fie prietene, Gwendolyn Atherton și Henrietta Thistledown.

Și mai fusese Matilda. Ultima femeie în care fusese tentat să aibă încredere. Ramsay își ciupi nasul în timp ce o durere de cap își făcea loc sub pleoapele lui. Ce dezastru fusese!

Cu toate astea... Cecelia nu avea nimic din răutatea sau viclenia care sclipise în ochii mamei lui. Nu avea nimic nici din manierele rafinate și abilitatea pentru artificii etalate de Matilda.

Era uimitor de fermecătoare. Atât de netedă, moale și plăcută. Poate...

– Milord Ramsay?

Tresări și se uită în stânga la valetul care aștepta neliniștit, ținând deschisă portiera trăsorii.

– Am ajuns, milord. Și Lordul Cancelar vă așteaptă în biroul dumneavoastră.

– Da, zise el scurt, îndepărtând din minte toate gândurile referitoare la tulburătoarea domnișoară Teague în timp ce cobora din trăsură.

Ramsay urcă câte două trepte o dată, dornic să stabilească un plan de acțiune împotriva celei mai noi adversare a lor.

Lady Scarlet nu putea să fie o Hidră, scoțând câte două capete la fiecare cap tăiat. Până la urmă va fi învinsă, și el trebuia să fie cel care o va face dacă voia să fie numit următorul cancelar.

Doamne, poate că Lordul Cancelar actual avusese dreptate să-i sugereze lui Ramsay că ar trebui să se gândească serios la înșurătoare. O femeie respectabilă și îndatoritoare cu care să zămislească un copil și să-și consolideze și mai mult respectabilitatea.

Stomacul i se răsuci la idee, respingând-o la fel de violent cum ar face-o cu o otravă.

Nu intenționa să se însoare vreodată. Și cu toate astea, nu reușea să-și ia altă amantă, nu după ce se întâmplase ultima dată.

Așa că va face ce făcuse mereu. Va munci până la epuizare și apoi, când acea muncă va fi terminată, își va pedepsi corpul cu exerciții până când va fi prea obosit să mai stea în picioare.

În timp ce urca scările spre ultimul etaj, ceva îi spuse lui Ramsay că, și după ce se va prăbuși în patul lui după această zi obositoare, o pereche de buze roșii îi va bântui visele.

Capitolul 5

- Nu-mi vine să cred că l-ai invitat la cină!

Șoapta Ceceliei ar fi fost un urlet dacă gâtul i-ar fi fost mai puțin contractat de panică.

Tocmai le povestea Haimanalelor Roșii despre evenimentele cumplite ale zilei când majordomul anunțase sosirea lui Lord Ramsay. Le trase pe ambele tinere în salonul personal al Alexandrei din reședința Redmayne din Belgravia, trântind ușa chiar când umerii lui lați dădeau colțul.

Nici măcar tonurile blânde de salvie și de pământ calmante din solariul sofisticat nu avură prea mare efect asupra ei în timp ce o ținea strâns pe Alexandra. Degetele ei se curbaseră ca niște gheare în mânecile bufante ale prietenei ei, și amândouă erau zgâlțâite de tremuraturile ei.

- Cecil, ce te-a apucat? Nu te-am văzut niciodată așa!

Alexandra o privea cu o uimire îngrozită cu care s-ar fi uitat la cineva căruia tocmai începea să-i curgă sânge din ochi.

Francesca stătea de pază la ușă, întredeschizând-o un pic pentru a-i spiona pe bărbații care se adunaseră în holul mare.

- Ai uitat de partea în care bruta ta de cumnat se străduiește să o spânzure pe biata Cecil în piața publică? Cred că asta are ceva de-a face cu starea ei actuală de surescitare.

Alexandra încercă să desfacă cu blândețe degetele Ceceliei de pe brațele ei.

- Păi... în apărarea mea, eu am trimis invitațiile la cină cu câteva săptămâni în urmă.

- Ai fi putut să mă avertizezi că va fi aici!

Cecelia îi dădu drumul ducesei de Redmayne, punându-și mâna pe propria frunte, apoi pe obraji, negăsind febra care simțea că începe să o chinuie.

- Până în urmă cu cinci minute, nu știam că trebuie, zise Alexandra. După cum ai spus, *este* cumnatul meu. Și apoi, ar fi putut deveni bănuitor dacă retrăgeam invitația... nu crezi?

- Sunt prea tulburată ca să gândesc.

Cecelia își petrecu brațele în jurul mijlocului în timp ce se învârtea prin încăpere. Își dădea seama că era isterică, chiar absurdă, dar evenimentele zilei îi tulburaseră calmul așa de mult, încât tânjea după siguranța oferită de compania prietenelor ei. Părea să-și fi folosit tot calmul alocat zilei și se bizuise pe înțelepciunea și încurajarea lor colectivă, așteptându-se ca seara să fie folosită pentru a discuta despre problema ei destul de presantă și, de a găsi o soluție.

Acum i se părea că lupul era din nou la ușă și dacă îi descoperea adevărata identitate, nu se știa ce ar face.

– Ce fac Redmayne și Ramsay acolo afară? o întrebă neliniștită Cecelia pe Francesca.

– Oh, ritualurile obișnuite masculine de întâmpinare, zise în zeflemea Francesca. Fustele roșii aproape i se prinseră în ușă când o închise în urma ei. Își strâng mâinile, se bat pe spate și își compară standardele și pedigriul cailor.

Își scutură bucele arămii aranjate cu grijă într-o manieră folosită mai mult într-un grajd decât într-un salon.

– Ar trebui să ne alăturăm, cred, zise Alexandra.

Îndreptă cameea ce strălucea pe mătasea de culoarea piersicii de la gulerul înalt al rochiei și care contrasta cu arămiul părului și ochii de un ciocolatiu blând.

– Nu-l pot înfrunța, strigă Cecelia, cu genunchii tremurând. Se prăbuși pe scaunul de catifea istovită, înconjurată de fuste albastre și strălucitoare precum cerul. Dacă mă recunoaște, ai putea să te apuci să-mi țeși lațul.

Alexandra puse o mână pe umărul ei.

– Poate că-i mai bine să-l vezi întâi aici, la reședința Redmayne. Dacă te recunoaște, ne ai pe toți să te protejăm.

Se îndreptă spre dulap, luând o carafă de cristal, trei pahare și o sticlă din cel mai tare whisky Ravenscroft. După ce turnă, Alexandra se așeză lângă Cecelia și îi oferă un pahar.

– Nici măcar nu cred că Redmayne mă poate proteja de fratele lui mai mare, zise ea posomorâtă.

– Ar face-o dacă i-o cer eu. Alexandra își strâmbă buzele. Dar poate ar trebui să ne gândim cum altfel să te scăpăm din încurcătura asta.

— Hai să vedem, fu de acord Francesca, împingând bomboanele de ciocolată către Cecelia. Întâi gustă din astea, merg așa de bine cu whisky și te vor ajuta să gândești.

Cecelia luă una de pe farfurie și înfipse dinții în trufa decadentă, lăsând-o să i se topească în gură și să lase un fericit gust dulce, catifelat pe limba ei.

— Te iubesc, oftă ea, încercând să nu se gândească la noaptea în care consumase aceleași trufe în fața lui Ramsay.

— Și eu te iubesc, draga mea.

— Mă refeream la ciocolată.

Pumnul înmănușat al Francescăi o lovi în umăr, provocându-i un râs atât de necesar.

O cuprinse recunoștința în timp ce își observa prietenele. Cele mai aprige și fantastice relații pe care le cultivase de-a lungul anilor. Ele erau familia ei și chiar le iubea foarte mult.

Francesca devenise Frank, femeia care iubea să stea în aer liber, plină de viață și curajoasă, cu o siluetă suplă, băiețească și care ieșea în evidență prin trăsăturile obraznice, de elf, și ochii de smarald.

Alexandra era Alexander sau Alex, idealista studioasă cu o înclinație spre a fi rebelă și cu mai multe idei excelente decât pistrii pe care îi avea – și care erau mulți. Cu un păr roșcat bogat și proporții fizice perfecte, ea era frumusețea din trioul lor de haimanale.

Cecelia sau Cecil, era trezorierul, confidenta și mediatorul lor. Se pricepea la numere și era fără speranță la orice altceva.

Aceasta era compania în care se simțea cel mai în siguranță.

Alexandra îi umplu paharul Ceceliei înainte ca ea să-și dea seama că îl golise.

— Mi-ar plăcea tare mult să-ți cunosc noua pupilă, Phoebe, nu-i așa?

— Și eu aș vrea să văd școala asta pentru tinere domnișoare cultivate, adăugă Francesca. Mă întreb ce ai de gând să faci cu ea?

— Asta-i întrebarea. Cecelia se uita fix în paharul ei de parcă răspunsurile ar fi fost întipărite pe cristalul cu whisky. O să am grijă de copilă, bineînțeles. Merită un cămin sigur și stabilitate și toată afecțiunea și educația pe care eu i le pot oferi. Trebuie să aflu cine-i tatăl ei, chiar și fie pentru a o proteja de el. Mai luă o înghițitură. Afacerea însă... N-am idee ce să fac cu ea.

— Îmi închipui că ai putea să o vinzi pentru o sumă frumoasă, sugeră Alexandra.

– Aș putea, dar trebuie să țin cont de asasinarea Henriettei. Știu că nu o cunoșteam, dar era ruda mea și a făcut așa de multe pentru mine, cerându-mi așa de puțin în schimb. Mă simt responsabilă să mă asigur măcar că fac dreptate și să-i fie prins asasinul, în amin-tirea ei.

– Secretele ei te-ar putea omorî și pe tine, Cecil, zise sinistru Francesca. Nu sunt sigură că merită, tu ești?

Cecelia se gândi suficient cât să-și dea seama că nu exista o con-cluzie simplă.

– Oare secretul are vreo legătură cu Phoebe? întrebă într-un final ducesa de Redmayne. Sau poate cu fetele alea răpite de care Lord Ramsay v-a acuzat pe Henrietta și pe tine – aaa – pe Lady Scarlet – că le achiziționați?

– Ar putea fi ambele, oftă Cecelia. Sau una dintre ele. Știu că-i era teamă de o organizație numită Sfatul Purpuriu. Ați auzit de ea?

Francesca încremeni, dar nu zise nimic. Cu interesul stărnit, Cecelia întrebă:

– Știi ceva despre asta, Frank?

– Îmi amintesc ceva despre Sfatul Purpuriu... Francesca se opri, pe chipul ei citindu-se o mască întunecată de neliniște. Poate că am auzit de ei în urmă cu mult timp.

– În urmă cu mult timp însemnând când a fost omorâtă fami-lia ta? Alexandra se așeză lângă Francesca și își propti bărbia în palmă, sprijinindu-și cotul de genunchi. Era poziția unei eleve, nu a unei ducese. Cu siguranță fusese elevă mai mult decât ducasă. Frank, este posibil ca Sfatul Purpuriu să aibă ceva de-a face cu crima organizată din Londra, să aibă legătură cu morțile celor din casa Cavendish, casa ta, și infama mătușă a Ceceliei?

Francesca clătină din cap, dar Cecelia văzuse gestul de suficiente ori încât să știe că nu era negare, ci tulburare.

– Este foarte posibil. Ceea ce înseamnă, Cecil, că ai putea să fii într-un pericol mai mare din partea lor decât ai fi din partea lui Lord Ramsay vreodată.

Cecelia dădu pe gât ce mai avea din băutură, încercând să-și de-pășească panica. Francesca era singură pe lume pentru că familia Cavendish, întreaga lor familie – inclusiv servitorii – fuseseră ma-sacrați când ea era o copilă. Își petrecuse viața de adult încercând

să afle cine era responsabil și să-i aducă în fața justiției. Dacă Sfatul Purpuriu avea legătură cu ambele tragedii, moștenirea acestei organizații ca dușman era inimaginabil de terifiant.

– Poate că-i mai bine ca Piers să vorbească cu fratele lui, sugerează Alexandra. Să-l convingă pe Ramsay că sunteți amândoi de aceeași parte.

Cecelia clătină din cap, un fior rece alunecându-i pe șira spinării la amintirea interacțiunii dintre ei.

– Nu l-ai văzut astăzi, Alexander. Aproape că mi-a zis că i-ar face plăcere să-mi vadă gâtul în ștreang. Și asta a fost înainte ca eu... să-i atrag ostilitatea.

– Tu? exclamă Alexandra.

– Tu? repetă Francesca. Aceeași Cecelia Teague care a redactat un tratat de pace singura dată când eu și Alex ne-am certat la școală?

– Nu știu ce m-a apucat. Cecelia era și ea uimită de propriile acțiuni. Era așa de disprețuitor și condescendent. Chiar crud în fătărniciile lui, încât nu m-am putut abține și i-am răspuns. Deși, bănuiesc că nu pot să dau vina pe bătăria lui dacă bănuia că le fac rău copiilor.

Buzele Alexandrei se strâmbară într-o grimasă de regret.

– Acelea sunt trăsăturile lui Ramsay care nu îi plac mereu lui Redmayne. Ca frați au o relație complicată, deși pare să se fi îmbunătățit de când ne-am căsătorit noi. Soțul meu a menționat că copilăria lui Lord Ramsay a fost și mai... dificilă decât a lui. Îmi imaginez că a fost așa pentru că și-a petrecut anii de formare fără privilegii. De fapt, am dedus că Piers simte milă față de fratele lui, deși nu l-am întrebat niciodată de ce. Își mușcă buza în timp ce gândea. Nu știu dacă Ramsay ar trebui să te descopere acum, Cecelia, până nu discut problema cu soțul meu. Nu știu cum ar reacționa lordul prim-judecător. Este destul de... fidel principiilor lui.

– Vrei să zici încăpățânat și inflexibil, susținu Francesca.

– Și asta.

– Nouă ne trebuie mai mult timp și mai multe informații, declară Francesca. Eu zic ca mâine să mergem la Școala domnișoarei Henrietta pentru tinere domnișoare cultivate și să ne băgăm un pic nasul. Poate să interogăm noii tăi angajați.

– Tu doar vrei să vezi cum arată un tripou.

Alexandra o înghionti pe Francesca cu cotul în joacă.

– Nu o să neg asta, recunosc Francesca cu o jumătate de surâs. Dar putem să folosim ocazia pentru a afla un pic mai mult despre ce s-a întâmplat cu Henrietta și ce fel de relații periculoase avea. Eu cred că este foarte important să faci ce poți pentru a descifra codicele imediat. Dacă există ceva despre Sfatul Purpuriu, acolo este cel mai probabil să se afle.

– Și eu mă gândeam la același lucru, fu de acord Cecelia, gândindu-se la carnetul tulburător pe care îl încuiase în seiful ei.

– O să te scuz eu la dineu, se oferi Alexandra. O să zicem că te-a doborât o migrenă și a trebuit să te retragi și apoi, mâine-dimineață, vom merge toate la școală să vedem ce putem afla.

– Ce idee grozavă! Cecelia bău ce mai avea din whisky, simțindu-se imediat mai bine acum că nu mai trebuia să înfrunte situația singură. Nu vă pot mulțumi de ajuns.

– Cum mai merge, nevastă?

Piers Gedrick Atherton, duce de Redmayne, intră pe ușa salonului, trăsăturile lui cu cicatrici fiind mai puțin tulburătoare datorită unei bărbi negre tăiate scurt și zâmbetului tandru ce-i îmblânzea gura dură.

Alexandra zâmbi luminos spre soțul ei de parcă cele trei cicatrici urâte de pe partea stângă a feței lui nu ar fi existat.

Cecelia credea că-i un miracol faptul că ducesa, care fusese torturată doar de simpla atingere a unui bărbat, era acum fericit căsătorită cu Teroarea din Torcliff. Un duce așa de mare, de amenințător și de întunecat precum diavolul.

La fel de ciudat era faptul că o astfel de bestie precum Redmayne își trata soția cu o noblețe soră cu venerația.

– Iertați-ne intruziunea, dar râsetele voastre ne-au atras, se adresă Redmayne tuturor. Noi suntem niște boșorogi demodați, care sunt prea serioși și tânjesc să ia parte la bucuria voastră.

Se duse înspre soția lui, mișcându-se cu grația felinei prădătoare africane pentru care era așa de faimos că le vâna înainte de întâlnirea cu un jaguar care îi schimbase viața și-l făcuse să simtă un nou respect față de sălbăticie.

– Ești opusul unui boșorog demodat, și o știi prea bine.

Alexandra își dădu ochii peste cap în fața soțului ei. Era un bărbat în floarea vârstei, abia trecuse de 35 de ani. Puternic și în formă și mult prea sălbatic pentru un duce.

Când ajunse la brațul scaunului Alexandrei, Redmayne își lăsă în jos capul negru pentru a o săruta pe tâmplă. Buzele lui zăboviră acolo mai mult decât era cuviincios în companie mixtă, de parcă nu se putea abține să nu savureze parfumul părului ei.

Cecelia îi privi cu o anumită melancolie tânjind și răsucindu-se în ea până când înregistră cu panică unul dintre cuvintele lui Redmayne.

Noi.

O umbră înaltă în cadrul ușii îi atrase atenția.

Lord Ramsay își urmase fratele și acum bloca singura cale de scăpare a Ceceliei.

„La dracu’!”

Neputând să se uite la el, privirea panicată a Ceceliei se lovi de a Alexandrei, și prietena ei se ridică nervoasă, clătinând mascat o dată din cap. Un avertisment, să nu facă sau să nu zică nimic care să atragă atenția asupra ei.

Ramsay ieși din umbra ușii când Francesca și Cecelia se ridicară pentru a face reverențe.

– Milady, se adresă el Francescăi. Domnișoară Teague.

Ochii de culoarea unui ghețar din Antarctica o găsiră pe Cecelia și rămaseră asupra ei, blocându-i picioarele pe loc, în timp ce el se apleca din talie într-o plecăciune rigidă.

– Ce mai faceți?

Când făcu o a doua reverență, ritmul inimii Ceceliei se dublă, iar corsetul păru să se fi micșorat cu câțiva centimetri, strângându-i imposibil de mult plămânii.

De asta leșinau femeile? Era posibil să fie așa de frig încât să tremuri chiar dacă stăteai așa de aproape de foc?

Își dădu seama că frigul venea nu din aer, ci de la Ramsay. Dintr-un loc gol din spatele ochilor lui reci.

Ochi care încă erau asupra ei.

O recunoscuse? O va condamna cu următoarele lui cuvinte?

Timpul părea să stea în loc în jurul Ceceliei în timp ce se uita și ea la el, sau mai degrabă în sus la el. Evident că nu avea cum

să fi trecut mai mult de o clipă efemeră. Dar acea clipă avu întregul impact și efect al artificiilor din ziua Guy Fawkes.

Nu pentru că era chipeș. Nimic din trăsăturile brutale și aprige ale feței lui nu era menit să fie plăcut pentru ochi. Bărbia și maxilarul lui erau mult prea drepte și emanau o amenințare neînduplecată. Fruntea lui înaltă, marcată de o încruntătură eternă, îi umbrea ochii imposibil de deschiși la culoare și neiertători.

Nasul îi era mai mult de patrician, decât de barbar, observă ea. Un nas mare, cezarian de la înălțimea căruia să se uite de sus la restul oamenilor pe care îi considera inferiori lui.

Dar buzele lui...

Privirea Ceceliei se agăță de ele cu o fascinație disperată. Un bărbat trebuia să fie dăltuit cu o asemenea ferocitate pentru a avea o gură așa de senzuală fără a părea feminin.

Erau buze făcute pentru a păcătui, pentru perversități.

Nu fusese diavolul cândva un înger? Poate că se înșelase când îi dăduse acea poreclă lui Redmayne. Nu-i era greu să și-l imagineze pe Ramsay ca Luceafărul. Fiul preferat cu părul și pielea aurii.

Moștenitorul lui Dumnezeu.

Costumul de seară al lui Ramsay și lavaliera albă erau impecabile. Scumpe. Părul lui, tuns la modă, strălucea precum metalul prețios în lumina candelabrelor.

Dar, ca de obicei, trăsăturile lui trădau că nu era un aristocrat.

Accentul lui scoțian nu era cel al unui aristocrat. Accentul lui îți amintea mai degrabă de oameni sălbatici goi cu aceeași forță brută păgână și aceiași mușchi în plus care se ascundeau sub haina lui croită impecabil.

De fapt, Cecelia nu găsea nimic nobil la el. Nici fărâmele de gheață ce le avea în loc de pupile. Nici răceala adunată în expresia lui, nu, în atmosfera întregii lui persoane. Zâmbetul lui fără dinți, politicos nu părea deloc autentic. Până și modul în care stătea proiecta o aroganță naturală. Ca și cum învățase repede și bine că viața nu era nimic altceva decât o luptă pentru dominație și se aștepta ca toată lumea din preajma lui să joace după reguli. Regulile lui. Pentru că el făcea legea și o aplica cu mână de fier.

Cât de îngrozitor trebuia să fie să te afli sub prezidiul lui, în lanțuri, căutând în ochii lui de un argint lichid urme de milă.

Era evident că acest bărbat nu știa semnificația cuvântului.

După cum spunea uneori Francesca... era în impas.

Cecelia coborî privirea la covoarele deschise la culoare, rugându-se pentru prima dată în ani. „Sfinte Dumnezeule sau... celălalt. Dacă oricare dintre voi ar putea deschide o gaură suficient de mare în podea cât să mă înghită complet, v-aș fi foarte recunoscătoare. În momentul ăsta nu-mi pasă unde mă duce. Prefer să ard în flăcările eterne decât să mai petrec un minut ținută sub privirea...”

Cotul ascuțit al Francescăi o întrerupse din rugăciune, așa cum era aceasta, și ea ridică privirea și observă că toate privirile din încăpere, nu doar a lui Ramsay, erau îndreptate spre ea.

Aparent cineva i se adresase. Dar cine? Și ce spusese?

– P...poftim? întrebă ea, împingându-și ochelarii pe nas unde le era locul.

– Biata de tine, o căină Alexandra cu o privire cu subînțeles. Dacă durerea ta de cap este așa de groaznică, poate că te-ai putea duce acasă ca să te odihnești.

Încuviință rigid din cap.

– Mulțumesc. Așa cred că voi face.

Fruntea lui Redmayne se încrêți cu o îngrijorare filială.

– Îl pun pe Cheever să cheme o trăsură, domnișoară Teague.

– Nu, mulțumesc, Excelență, voi lua o birjă înapoi...

– Veți lua trăsura mea. Propunerea lui Ramsay era mai mult un ordin, decât o ofertă. Este jos, pe o stradă laterală, din spatele grădinii. Vă însoțesc până la valetul meu.

– Singură? Cecelia îl privi mai tăios decât intenționase. Sunteți sigur că se cuvine?

Cuvintele îi scăpară înainte să le poată retrage și era prea jenată ca să se bucure de expresia lui de dezamăgire.

Dumnezeule, dar ea nu fusese niciodată genul de femeie care să spună asemenea lucruri. Mai ales când era imprudent. Ce o apucase?

– Este întuneric afară. Privirea lui se opri pe trăsăturile ei cu ceva ce ar fi putut să pară ofensă pe un chip mai puțin brutal. Accentul lui scoțian părea un tunet îndepărtat peste Hebride. Sunteți mai în siguranță însoțită.

– O voi duce eu acasă. Francesca înaintă. Putem cina în altă seară.

– Dar am făcut ce vă place, Lady Francesca, interveni Redmayne. Și apoi, este o seară rară în care fratele meu își oferă compania, darămite să mai fie și cavaler. Ducele se întoarce spre Cecelia cu un zâmbet derutant. O să regretați dacă vă scapă așa un eveniment rar.

Cecelia simți cum i se scurge sângele de pe față când li se întâlneau privirile. Membrele i se răciră, îi amorțiră, apoi o gădilă o căldură. Încăperea se roti un pic, aplecându-se ca și cum se afla pe un vas, în loc de una din cele mai mărețe case din West End.

– Sunteți palidă, domnișoară, și un pic instabilă. Vocea lui Ramsay era blândă când el păși în față. Cel mai mic lucru pe care îl pot face este să mă asigur că sunteți condusă în siguranță.

Condusă unde? La închisoare?

Ea întinse o mână, fie ca să se echilibreze, fie ca să-l oprească pe el din a se apropia mai mult, nu se hotărâse încă.

– Serios, eu...

El îi luă mâna, o cuprinse în a lui și se apropie, băgând brațul ei sub al lui.

– Și apoi, aș vrea să discut ceva în privat cu dumneavoastră, nu va dura mult.

Să discute ceva în privat cu Călăul Viciilor...

Putea să facă asta? Putea să-i evite cercetarea atentă suficient cât să treacă prin grădinile din spate fără a se expune? Pentru că dacă el s-ar uita prea de aproape, ar putea să vadă că ea era femeia din spatele măștii, al machiajului, al perucii, al accentului și al mantiei?

Sigur deghizarea ei nu fusese așa de nepătruns.

Cumva picioarele i se mișcau. Aruncă o privire disperată prietenelor ei chiar când Alexandra și Redmayne purtau o conversație tăcută din priviri. Francesca părea gata să spună ceva când Cecelia clătină din cap.

Dacă îi ghicise deja identitatea, era prea târziu. Dacă nu o ghicise acum, era și mai puțin probabil să o facă pe întuneric.

Dar să-l refuze ar fi fost bănuitor de nepoliticos.

Ramsay îi ținu ușa deschisă, întinzând mâna într-un gest care îi spunea să treacă. Ea abia auzi urările îngrijorate de sănătate ale

prietenelor ei, pentru că tot ce observă fu privirea lui ca un fier roșu pe spatele ei în timp ce o urmă în noapte.

Capitolul 6

Ramsay se aștepta la un asalt verbal cât o conducea pe agitata domnișoară Teague spre grădinile ducale ale reședinței Redmayne. Spre surprinderea lui, ea nu zise nimic.

Ea mergea alături de ea, cu brațul încordat în al lui, cu spatele drept ca un stâlp de acostare în timp ce se uita la flori cu o hotărâre nejustificată.

Era ca și cum nu voia ca el să se uite la ea, ceea ce era al naibii de enervant, pentru că el tânjea să facă fix asta, să-i cerceteze fiecare centimetru sub lumina lunii.

Ar fi trebuit să se folosească de liniște pentru a se gândi la ceea ce făcuse invitând-o aici afară. Și de ce naiba făcuse asta. În schimb, nu se putea abține să nu aprecieze faptul că nu trebuia să depună prea mult efort să pășească în același timp cu ea. Era neobișnuit, aproape indecent de înaltă pentru o femeie.

Probabil că avea niște picioare interminabile.

Își suprimă gândul, făcând tot ce putea pentru a aprecia florile de lobelia, nalbă și gălbenele pe lângă care treceau.

Luminile Londrei scoteau în evidență nori leneși, intermitenți, lumina aurie a lămpilor cu gaz concurând cu lumina argintie a lunii pline. Seara neobișnuit de caldă convinsese florile să se dezvăluie luminii lunii.

În Scoția o noapte ca asta, încărcată de un parfum amețitor și piperată cu speranță încântătoare, ar fi aparținut tărâmului zânelor.

Ramsay își spuse că nu-i era dor de casă, că dorul din el era pentru altceva. Pentru dreptate. Pentru mântuire.

Pentru liniște.

O liniște care plana asupra serii, amenințând să se verse peste ei dacă permiteau asta.

Un vânt tăcut se juca cu una din buclele ei arămii, aruncând-o spre obrazul ei. În loc să o dea la o parte, domnișoara Teague își înalță capul spre sărutul aerului, având pe chip o expresie de apreciere.

Căldura pielii trecea prin mânușa ei, prin haina lui și prin mâneca cămășii pentru a-i cuprinde brațul. Lumea era așa de rece, și acel frig devenise parte din el. Precum o iarnă eternă. Sau ca un podiș singuratic din Ținuturile Înalte ale Scoției în ianuarie. Cu excepția locului unde îl atingea ea, căldura ei părea să zăbovească și amenința să se întindă.

Parfumul ei, un amestec de vată de zahăr și fructe de vară, amestecat cu cel al grădinii îi inundau simțul olfactiv cu o bogăție de arome delicioase. Ritmul sacadat al pașilor lor pe pietre îl hipnotiza, diminuând o parte din tensiunea lui cu un soi de magie percutantă.

– Sunteți destul de tăcut. Remarca ei blândă transmitea doar nesiguranță, nu critică. Pentru un om care voia să discute în privat.

Ramsay descoperise că tăcerea putea să fie la fel de gălăgioasă precum un instrument din alamă. El învățase să manevreze tăcerea precum un maestru. Tăcerea îi făcea pe oameni să se simtă inconfortabil, deseori determinându-i să dezvăluie prea mult despre ei pentru a umple golul.

Dar nu și Cecelia Teague. Remarcase tăcerea, îndreptând astfel atenția amândurora asupra armei alese de el. O armă pe care nu intenționase să o folosească împotriva ei.

Doar că apropierea ei îi golea pur și simplu mintea de greutatea responsabilităților lui și a frustrărilor din timpul zilei. Și ridicarea acestei poveri era destul de miraculoasă.

– Iertați-mă, începu el.

– Nu-i nimic, zise ea cu grijă, tot cu privirea la florile de pe partea ei. Nu-i nevoie să purtăm o conversație.

– Nu. Se opri, întorcându-se pentru a fi cu fața spre ea, brațele lor despărțindu-se. Simți imediat lipsa căldurii ei. Nu, domnișoară Teague, mă refer la comportamentul meu față de dumneavoastră și de conte de acum câteva săptămâni. Eu de obicei nu sunt așa de...

Căuta un cuvânt.

– Dominant? completă ea, gropița ei adâncindu-se când îi aruncă o privire jucăușă, ca apoi să se uite în altă parte. Arogant, nepolitic, băgăcios, autoritar...

– Da. Ridică mâna într-un gest că cedează. Da, la alegere.

– Nu-i nimic grav.

Ridică dintr-un umăr și reveni cu fața spre alee, îndepărtându-se cu un pas grațios, fustele ei plutind de parcă picioarele ei n-ar fi atins deloc pământul.

El își potrivea cu ușurință pasul cu al ei, întrebându-se dacă ea chiar îl iertase.

Dacă acum era un moment potrivit să-i ofere din nou brațul lui. Dacă ea l-ar accepta.

Își prinse mâinile la spate pentru a se opri din a-i oferi brațul.

– În apărarea mea, am servit ca militar inițial. Am învățat să fiu războinic și apoi comandant înainte de a fi avocat. Să fi dominant este în descrierea funcției, să știți. Indiferent cât îmi cultiv disciplina, nu-mi este mereu ușor să temperez trăsături călite prin violență.

– Asta cred, zise ea cu o ironie pe care el nu o putu descifra. Spuneți-mi, am nimerit în mijlocul unui război cu contele de care nu știam?

Doar pentru atenția ei. Nu-l mai întâlnise pe acel bărbat înainte de acea zi.

– Uneori mă simt ca și cum aș fi în război cu toată lumea. Mărturisirea neașteptată fu întâmpinată de o pauză ezitantă din partea ei. Un derivat regretabil al profesiei mele, îmi imaginez. Eu mereu sunt în contradictoriu cu cineva. Armonia este un lux pe care rareori mi-l permit.

Ea privi peste umăr la el cu o privire mai mult curioasă decât plină de reproș.

– Îmi închipui că ați găsi mai multă armonie dacă ați practica un pic mai multă clemență.

Clemență, un cuvânt ciudat! Un cuvânt pe care era sigur că nu-l folosisese vreodată în vreo propoziție despre el însuși. De altfel, cariera și-o construisese fiind nemilos. Viața. Deseori fusese singura lui armă. Când nu aveai nimic lângă numele tău decât voință și hotărâre, aveai tendința să te bizui pe asta cu o frecvență uimitoare.

Cu toate astea, îl irita faptul că domnișoara Teague îl găsea așa de neînduplecat. Poate pentru că el nu găsea nici măcar o calitate neatrăgătoare la ea, dar ea evident îi considera neînduplecarea un defect.

– Bănuiam că intențiile contelui față de dumneavoastră erau reprobabile și recunosc că primul instinct a fost cel de soldat, nu de gentleman. Niciodată în viața lui nu se justificase Ramsay ca acum. Niciodată nu tânjise așa de mult să fie înțeles. Această dorință îl neliniștea și-l enerva, dar cu toate astea nu părea să se poată abține din a recunoaște. Eu sunt cunoscut mai mult pentru că nu am abilitatea și farmecul deținute cu atâta ușurință de bărbați precum contele Armediano și fratele meu.

Asta duse la un alt zâmbet misterios de-al ei.

– O trăsătură de caracter neconvenabilă pentru un bărbat în poziția dumneavoastră.

– Un defect de caracter, vreți să spuneți.

– Nu neapărat.

Îl privi ca și cum era o problemă pe care până la urmă va trebui să o rezolve, nefiind nici de acord cu estimarea lui, nici grăbindu-se să-l asigure că se analizase prea sever. Fără liniștiri sau condamnări, Ramsay nu putea fi sigur asupra părerii ei despre el. Ca om care își câștigase averea prin a examina oamenii sub lupă, distrugându-le minciunile și dându-le sentințele, găsea misterul ei și excitant, și tulburător.

De ce-i păsa lui dacă ea îl stima?

Răspunsul era simplu. Pentru că o dorea. Pentru că... o plăcea.

– Vă simțiți rău?

Paloarea ei ca de fantomă îl îngrijora, la fel și degetele ei ce tremurau pe brațul lui. Ea clătină din cap.

– De ce mă întrebați?

– Durerea dumneavoastră de cap.

– Oh. Ea clipi de câteva ori, gura i se subție de parcă uitase de existența durerii de cap. Am avut o zi grea, milord, fu singura ei explicație. Sunt sigură că-mi revin cu ceva odihnă.

Ea merse o vreme în tăcere, preluând arma aleasă de el. Ceea ce ar fi fost singura explicație comprehensibilă pentru ceea ce zisese el.

– De ce nu sunteți căsătorită, domnișoară Teague?

Ea clipi de câteva ori, iar gura ei se subție și mai mult.

– O femeie nu se poate mărita dacă nu-i cerută de nevastă.

– Nu ați fost cerută niciodată?

– Dar dumneavoastră, milord? i-o întoarse ea repede. Îmi închipui că mai toate femeile din orașul ăsta ar sări la șansa de a vă fi soție.

– Mi-am petrecut mare parte din viață ferindu-mă de schijele căsătoriilor faimos de dezastruoase din familia mea, pentru a-mi dori să mă imbarc în propria căsătorie.

Ea încuviință din cap, deși afirmația lui păru să o tulbure.

– Dar nu credeți că există cineva pentru toată lumea?

– Din contră, zise el ironic. Cred că nu există nimeni pentru nimeni. Căsătoria este la fel ca orice altceva similar. Un contract legal de proprietate.

Ea se opri sub o tufă de liliac, înlocuind cerul cu flori mov înflorite care îi complimentau rochia.

– Și iubirea? întrebă ea.

– Ce-i cu ea?

– Nu credeți în iubire?

– Bănuiesc că da, răspunse el, dar îi întrerupse suspinul de ușurare continuând: Cred că iubirea este o construcție a oamenilor pentru a explica impulsurile lor biologice și atașamentele iraționale unul față de celălalt. Este un cuvânt care poate explica un comportament altfel inexplicabil.

Ea îl privi cu tristețe.

– Atașamente iraționale? Doar nu credeți asta despre duce și Alexandra? Este evident că sunt îndrăgostiți.

– Sunt îndrăgostiți nebunește, nu voi nega asta, dar legătura dintre ei este tânără. Viața nu a avut încă ocazia să-i smulgă unul de lângă celălalt.

Ea clătină lent din cap de parcă nu-l putea crede.

– Eu doar... nu înțeleg cum puteți fi așa de... așa... de cinic.

Ramsay ridică din umeri.

– Ani de practică, bănuiesc.

Spre completa lui surprindere, ea râse. Și chiar și în întuneric, râsul ei părea o rază de soare pe pielea lui. Era suficient de tulburat de senzație pentru a nu lăsa să apară zâmbetul ce amenința în colțul buzelor lui.

– Am descoperit că-i mai bine să fii cinic decât naiv, afirmă el.
Este mai sigur.

Privirea ei deveni prudentă.

– Insinuați că sunt naivă doar pentru că cred în iubire? Pentru că am văzut unele dintre cele mai urâte lucruri pe care umanitatea le are de oferit.

– Așa deci?

Se îndoia profund că ea suferise mai mult de un șiret rupt la vreo gheată. Zâmbetul ei era mult prea autentic. Ochii ei sclipeau de curiozitate și veselie, nebântuiți și neînfricați. Hainele ei erau scumpe și mânca suficient de bine cât să-și păstreze corpul cu forme savuroase. Îi cercetă privirea după tristețe. După umbre. După suferința care te face rece. Sau dur.

Sau ambele în cazul lui.

Tot ce găsi fură safire sclipind în lumina lunii reflectată în sticlă și în lanțul de argint.

Dintr-odată îl mâncau degetele să-i dea jos ochelarii. Să vadă dacă ochii ei erau cu adevărat de un albastru așa adânc și genele ei, un evantai de o nuanță așa tulburătoare.

– Am văzut cele mai urâte lucruri, repetă ea foarte convinsă. Și nu m-aș considera deloc credulă. Sunt doar...

– Romantică?

– Optimistă, zise ea.

– Idealistă.

– Mai degrabă... plină de speranță.

El mormăi.

– Speranța. Moneda visătorilor.

Pe fruntea ei apăru o mică încruntătură.

– Și ce-i în neregulă cu asta?

El se luptă să-și păstreze masca impasibilă în timp ce un gol cunoscut, un sentiment rece se trezea în el.

– Majoritatea visurilor mor.

– Totul moare, replică ea ridicând din umeri cu nonșalanță la acest lucru, petrecându-și degetele printre florile de liliac. Dar visurile sunt pline de speranță, și fără speranță, milord, ați putea să ne spânzurați pe toți, pentru că nu am mai avea motiv să fim umani.

Avu nevoie de mai mult timp decât i-ar fi plăcut pentru a înțelege semnificația cuvintelor ei și nu avut timp să evalueze efectul acestora asupra lui. Așa că schimbă subiectul.

– La ce sperați? Întrebă el. La un soț?

– Doamne, nu!

De data asta răsese suficient cât ca asta să fie un pic insultător.

– Dar credeți în iubire? Cineva pentru toată lumea și așa mai departe?

– Am observat că iubirea și căsătoria nu prea au mare legătură între ele, răspunse ea cu un râs distras. Și nu cred că voi fi vreodată legată de un soț, slavă lui Jupiter.

Când el nu răspunse, ea îl cercetă atent, de parcă încerca să-i citească răspunsurile în trăsături.

– Sunt curios să aflu motivul pentru care ați întrebato de ce nu sunt căsătorită, milord, îl provocă ea. Ori este o curiozitate crudă, ori una cu semnificație.

El o admira, dar era și iritat de afirmația ei directă pentru că... Era o curiozitate crudă și una cu semnificație.

– Este o întrebare la care încă nu ați răspuns, insistă el.

Ea încrucișă defensiv brațele peste piept, măbind distanța dintre ei.

– Răspunsul meu s-ar putea să jignească.

– Promit să rămân neofensat, jură el, rezistând eroic să-și păstreze privirea fără a aluneca sub bărbia ei.

Ea scoase un sunet de neîncredere din fundul gâtului, apoi cedă.

– Pentru o femeie cu mijloacele mele, căsătoria este inevitabil mai puțin avantajoasă din toate punctele de vedere decât o viață de fată bătrână.

– Cum așa?

– Avere și banii mei rămân ai mei. Dorința și reputația mea, la fel. Eu nu fac parte din aristocrație și deci mă pot mișca mai liberă prin lume. Eu nu cer voie nimănui și nu țin cont de părerile, sentimentele nimănui sau... Ridică sprâncenele la el. *Deciziile* nimănui când îmi iau propriile decizii. Sunt liberă, milord, și nu am întâlnit încă bărbatul pentru care să fiu înclinată să renunț la această libertate.

— Libertate. Încuviințarea satisfăcută din cap a lui Ramsay o uimi. Ce incredibil de ciudat, domnișoară Teague, că motivele noastre pentru a nu ne căsători sunt așa de asemănătoare.

Ea clipi de câteva ori.

— Într-adevăr foarte ciudat. N-ar fi trebuit să cred că nu avem nimic în comun.

— Cred că, dacă privim adânc în noi, vom găsi frânturi din celălalt. Cred că văd o reflexie în ochii dumneavoastră. O parte din mine. Una care ar putea să fie mai bună decât adevărul.

Sfinte Doamne! Când devenise poet?

— Reflexia dumneavoastră ar fi doar în ochelarii mei, milord.

Ea își feri privirea, jucându-se neliniștită cu mâna în păr.

Ce-l apucase? Ceva în conversația lor cocheta cu pericolul. Mai multe întrebări îi stăteau pe limbă. Una mai importantă decât cealaltă.

Ea îl analiză de parcă era compus din formule pe care intenționa să le descifreze.

— Dacă ar trebui să ghicesc, atunci, este din cauza mamei dumneavoastră.

Ramsay încremeni.

— La ce naiba vă referiți?

— Alexandra mi-a povestit ce s-a întâmplat cu precedentul duce, tatăl lui Redmayne, cum s-a spânzurat de marea balustradă din castelul Redmayne când mama dumneavoastră l-a abandonat pentru un amant.

Cuvintele ei erau măsurate, îngrijite.

— Unul dintre mulții ei amanți, mormăi el, înainte de a strânge din dinți și de a închide scurt pleoapele.

Îi cercetă trăsăturile în căutarea milei. A judecății și din nou găsi doar o curiozitate blândă. Era ceva în ea, în felul cum ea îl diseca. Cu blândețe. Cu meticulozitate. Fără vreo nevoie aparentă de suprafață sau seducție. Fără nevoia de a folosi informația împotriva lui.

Își dădu seama că era lipsit de putere în fața ei, cuvintele curgându-i de pe buzele cunoscute ca fiind ferecate. Dintr-un seif ce nu mai fusese deschis dinainte ca el să devină bărbat.

— Fosta Lady Redmayne știa cum să aleagă bărbații slabi. Și știa cum să-i frângă.

Sau, mai degrabă, ei permiteau să fie frânți de către ea.

— Ah, murmură ea. A făcut ceva asemănător cu tatăl dumneavoastră adevărat?

Sentimentul rece înflori într-un gol înghețat, cel ce se afla în el de așa de mulți ani.

Zeci de ani. Un gol deschis de timp așa de mișelește încât nici o furie, nici o pasiune, nici o achiziție nu-l putea încălzi.

— Tatăl meu a murit când eram un băiat de vreo nouă ani.

Nu conta cum. Nici de ce. Nu voia ca Cecelia Teague să vadă golul. Să găsească seiful. Să știe ce păstra el acolo.

— Și așa ați ajuns la tatăl lui Redmayne? întrebă ea.

— Da. El m-a trimis la Eaton când aveam 15 ani, împreună cu Piers, apoi la Oxford.

Ea își mușcă buza gânditoare.

— Spuneți că a fost slab, dar mi se pare și că a fost un om bun.

El făcu un gest de indiferență, închizându-și inima la suferință.

— Bunătatea poate fi și ea o formă de slăbiciune.

— Nu din câte știu eu.

— Atunci sunteți norocoasă că nu ați avut și alte experiențe.

— Nu trebuie să fiți buni uneori pentru a vă îndeplini vocația?

— Nu. Bunătatea... nu-i o virtute de care să sufăr.

— Să suferiți? Măcar o dată în expresia ei se văzu dezamăgirea. Și eu care credeam că trebuie să fii amabil pentru a fi bun.

— Trebuie să fii drept și just.

Cum ajunseseră să discute despre asta? Voia să revină la replicile dinainte. Voia să înceteze să fortifice zidul pe care îl construise cu ani la rând în urmă în jurul inimii, al sufletului, al întregii sale persoane, pentru că ea cumva îl ciobea.

Nu ca un berbec de război, ci subtil. Precum timpul, apa și pământul. Dacă nu era atent, îl va lăsa distrus, și apoi ce va rămâne din el?

Va fi expus.

— Trăsura mea este dincolo de această poartă, zise el, punând mâna pe încuietoarea unei porți de fier ce închidea grădina din spate pentru stradă.

— Stați!

Mâna ei se opri pe brațul lui și îi prinse picioarele de pământ precum un prizonier încătușat. Îi simți atingerea în fiecare parte a corpului lui.

– Aș vrea să vă mai văd, milord, zise ea foarte sinceră. Acum suntem practic familie. Nu credeți că este foarte important să ne înțelegem?

– Nu suntem înrudiți. Nu prin sânge.

Acest lucru i se păru semnificativ într-un mod particular.

– Nu, dar poate putem fi prieteni. Aș vrea să știu mai multe despre dumneavoastră, continuă ea. Și aș vrea să mă cunoașteți mai bine. Să înțelegeți anumite lucruri...

„De ce?” voia el să întrebe. „Cu ce scop?”

– Aveți ceva de mărturisit, domnișoară Teague?

– S-ar putea.

Răspunsul său îl intriga și-l exalta. Dacă ar fi fost să facă o mărturisire în acest moment, ar mărturisi dorința. Și ea ar mărturisi același lucru?

Atmosfera dintre ei se schimbă din tentative de provocări și descoperire nemiloasă la ceva mai blând și mai cald.

Iat-o! Uitându-se în sus la el cu ochii ei mari și deschiși spre chipul lui. Cu buzele relaxate, amenințând să se deschidă.

Suficient de aproape să o atingă. Să o guste.

– Pe cât de mult detest să fiu de acord cu contele Armedianno cu ceva, trebuie să recunosc că sunteți o femeie extraordinară, zise el.

Genele ei fluturară peste obraji, unde el văzu bucuros că revenise îmbujorarea ei de piersică.

– Sunteți amabil că spuneți asta, milord.

Un mușchi se relaxă la ceafa lui, permițându-i capului său să coboare spre al ei.

– Nu trebuie să-mi spuneți așa. Nu sunteți la tribunal.

Ochi profunzi și albaștri ca lacul Ness sub soare se ridicară spre el.

– Și dacă eram la tribunal? M-ați condamna?

– Niciodată.

– Niciodată este un cuvânt periculos.

Respirația ei mirosea dulce, precum ciocolata și whisky-ul.

– La fel este și mereu.

– Cum să-ți spun atunci, dacă nu milord? Cassius?

– Ramsay va fi foarte bine.

Ea își feri privirea, dar nu înainte ca el să surprindă ceva. Timiditate? Sau un secret? Noaptea șoptea un avertisment, dar era prea târziu. Întinericul fără lună devenise pierzania lui, grădina, închisoarea. N-ar fi putut să scape nici dacă voia.

– Îmi place numele tău, șopti ea, legănându-se în față. Ramsay. Și Cassius.

El își ura numele. Îl ura în fiecare zi.

– Mie îmi place al tău.

Ea clipi.

– Vrei să-l spui?

– Domnișoară Teague?

– Nu, poți să... vreau să zic... poți să-mi spui Cecelia?

– Cecelia.

Scoase silabele, zăbovind cu limba peste ele. Învățându-le. Ea închise ochii, părând să savureze cuvântul cu aceeași vigoare ca și pe trufe.

– Din nou?

Oasele lui erau cuprinse de o reținere invizibilă, dar nu din fier rece și tare, ci din catifea. Îl trăgea spre ea. Îi scotea numele ei din piept ca un poem și apoi ca pe o rugăciune.

– Cecelia.

Buzele ei se deschiseră.

Și el fu pierdut.

Pierdut în fața tunetului inimii lui. În fața chemării corpului ei, la fel de puternică și inevitabilă precum influența lunii asupra mării.

Respirațiile lor se amestecară. Parfumul ei se împletea cu acela al liliacului, insuportabil de plăcut.

Buzele lui plutiră. Le întâlniră pe ale ei. Încremeni.

Pentru o secundă sau poate o eternitate, rămase așa. Paralizat. Nu de frică. Nu chiar.

O foame se strecura prin el ca o bestie cu multe gheare. O bestie încuiată o vreme mai îndelungată decât infinitul. Sexualitatea de necontrolat, brută, care nu-și avea locul într-o grădină așa de ordonată și aranjată, se trezea la viață și amenința să-i distrugă autocontrolul.

De parcă simțise bestia, Cecelia scoase un sunet mic, intim.
Un sunet periculos de asemănător cu capitularea.

„Nu”, imploră el în tăcere. „Nu mă face să te doresc așa de mult.
Nu-mi da încă ceva cu care să lupt. Să strivesc. Să stăpânesc.”

Dar se stăpâni. Așa cum o făcuse mereu. Cum o va face mereu.
Încuie dorința într-un cufăr de metal. Îl prinse în lanțuri. Și-l
aruncă în vidul întunecat unde ar fi trebuit să se afle inima lui.

Ea nu se întinse după el, nici nu făcu ceva imoral sau pervers.
Doar îi acceptă gura cu un suspin dulce, înclinându-și capul pentru
a primi mai mult de la el.

El ridică mâinile spre chipul ei, cu intenția de a o ține cu blân-
dețe ca să se poată extrage dintr-un sărut care nu ar fi trebuit
să existe.

Degetele lui mari traseră linia maxilarului ei și atinseră obrajii
ei unde nu găsi nici un unghi, nici o linie dură. Cumva îi cuprindea
chipul. Înclinându-l spre spate. Trăgând-o mai aproape în loc să o
îndepărteze.

Urletul sângelui lui din urechi deveni un geamăt și apoi un tors.

Își satisfăcu foamea lingând filonul buzelor ei de parcă încerca
să ajungă la crema dintr-o prăjitură.

Ea se deschise pentru el cu un suspin. Niciodată nu găsisese ceva
așa de dulce. Așa de decadent.

Se așteptase la ceva diferit din partea ei?

Sub sărutul ei era moale, dar nu pasivă. Buzele ei se topiră pe ale
lui, chipul ei se înclină în palma lui, cedând în fața forței lui. Cedând
în fața experienței.

Era inocentă. Săruta ca o femeie neobișnuită cu sărutatul. Micile
ei mișcări erau mai degrabă instinctuale, decât exersate. Limba ei se
aventura înainte, apoi se retrăgea. Respira precipitat și tremurat.

Limba lui neliniștită se bucura de ea. O convingea. Atingea și
aluneca în gura ei într-un dans catifelat al dorinței.

El închise ochii în timp ce se delecta cu buza ei inferioară, apoi
cu cea superioară, înainte de a se afunda pentru a o gusta din nou.
Îi exploră trăsăturile cu degetele, folosind atingerile ca de fluture ale
unui om orb, memorându-i formele. Absorbindu-i detaliile. Gropița
din bărbia ei, pielea suplă a pomeților, cochilia distractivă a urechii

ei și urmele mătăsoase ale sprâncenelor ei înainte de a reveni și de a-i cuprinde chipul.

Caldă. Era așa de caldă. Gura ei, pielea ei, sufletul ei. Dădea târcoale pe sub pielea lui, răspândindu-se de-a lungul nervilor, lansând o dorință intensă în vintrea lui.

„Este a ta pentru a fi luată”, mârâi dorința în el.

Ramsay își desprinse buzele de ale ei, dar mâinile nu-i putură da drumul. Nu încă.

Ea se uită la el, cu ochii mari, sclipind din spatele ochelarilor parțial aburiți de la umezeala respirațiilor lor împreunate.

– Doamne, ești minunată, zise el pe o voce răgușită și întunecată.

Una pe care nu o recunosc ca fiind a lui.

– Și tu la fel, răspunse ea visătoare, evocând un chicotit.

– Fetițo, mai bine te-ai întoarce acasă.

Dacă nu o lăsa să plece, îi va ruina nu doar reputația, ci și coafura, rochia, stăpânirea.

Inocența ei.

Sufletul lui.

Ea încuviință moale din cap, cu ochii aiuriți. Beată, dar fără alcool. De dorință. Posibil de ceea ce inevitabil urma pentru amândoi. Privirea ei rămase pe buzele lui cu o consternare aproape uimită. De parcă voia să întrebe dacă gura lui îi furase abilitatea de a vorbi.

„Este a ta”, șopti bestia. „Cere ce vrei.”

„Nu.” Reticent îi dădu drumul, întorcându-se de la ea cât încă putea să deschidă poarta și să-și cheme vizitiul aflat mai jos pe stradă.

Promisese să nu mai aibă vreodată o femeie decât dacă era a lui.

Și Cecelia Teague nu era oficial a lui.

Nu încă.

Capitolul 7

În toată dimineața următoare, Cecelia fu nevoită să-și muște limba ca să nu urle adevărul.

„L-am sărutat pe Ramsay.”

Ea știa să țină secrete, nu-i așa? Ajutase la îngroparea cadavrului violatorului Alexandrei în spatele școlii lor de lângă lacul Geneva. Era unul din puținii oameni din lume care știa că numele adevărat al Francescăi, contesă de Mont Claire, era Pippa Hargrave. Că era o impostoare care voia să se răzbune pe cei care îi omorâseră familia și pe adevărata Francesca Cavendish.

Nu dezvăluise nimănui că reverendul Teague nu era tatăl ei. Că era o bastardă și o escroacă. O nedorită. O neiubită.

O nerevendicată.

Știa că greșise noaptea trecută rămânând singură cu Ramsay. Nu voia să afle părerile Haimanalelor despre asta, pentru că sigur vor fi păreri nefavorabile, ținând cont că-l mințea pe acel bărbat.

Oh și pentru că el voia să o distrugă complet.

Atunci de ce-i ardea limba și voia să verse amețitoarea indiscreție de noaptea trecută?

În mare parte reușise să se controleze. Dar în rarele momente în care prietenele ei erau tăcute, cum era acum, stând în foaierul unui tripou care recent devenise al ei, mărturisirea bolborosea în gâtul ei precum șampania scumpă. Amenințând să dea pe dinafară, condamnăm-o drept proastă de-a binelea.

„L-am sărutat pe Ramsay. Încă pot să-l simt pe buzele mele. Gustul lui pe limba mea. Îi simt asprimea degetelor bătătorite pe obrazul meu. L-am sărutat pe Ramsay și nu voiam să mă mai opresc vreodată.”

– Oh, vai!

Exclamația șoptită a Alexandrei o paraliză.

Cecelia înghiți în sec. De două ori, mușcându-și buzele.

Vorbise cu voce tare?

Alexandra intră mai mult în casă, rotindu-se de parcă se străduia să capteze totul dintr-odată.

Winston, majordomul, luă din mâinile devenite acum moi de uimire mănușile verzi și umbreluța Francescăi, mantia din dantelă crem a Alexandrei și pălăria, bastonul și haina lui Jean-Yves.

Astfel încărcat, el făcu un gest către umbreluța Ceceliei de culoarea lavandei și mănușile din dantelă asortate, dar ea nu vru să adauge la greutate, așa că refuză.

– Mulțumesc, Winston.

Răspunsul lui fu bățos și timid, dar respectuos.

– Măi, măi. Francesca își întinse gâtul elegant, holbându-se la frescele picante de pe tavanul boltit care l-ar fi făcut până și pe Michelangelo să roșească. Ei bine, e ceva.

Cecelia își înclină propriul cap pe spate, mijind ochii prin lentile. Nu observase frescele scandaloase la vizita ei anterioară. Dar atunci petrecuse mare parte a timpului dorindu-și să se holbeze la podeaua de marmură, nu la tavan.

Exclamând, puse mâna peste ochii mari albaștri ai lui Phoebe.

Jean-Yves abia se uită la reprezentările zbenguielilor și nudurilor ce făceau sex de deasupra lui. Atenția lui era atrasă de femeile de la Școala domnișoarei Henrietta pentru tinere domnișoare cultivate în timp ce acestea coborau pe marea scară precum niște adevărați fluturi georgieni.

Cecelia schimbă o privire uluită cu Haimanalele ei.

Oare Jean-Yves frecventa asemenea locuri în timpul lui liber?

Era așa de dichisit, aproape respectabil în costumul lui de după-amiază, în ciuda trăsăturilor aspre, bronzate ale unui om obișnuit cu munca grea din aer liber. Părul lui argintiu, acum prea subțire pentru prea multă pomadă, stătea în mici ciufuri fără pălăria sa. Și-l netezi conștient în timp ce scalpul i se înroșea.

Haimanalele păreau gata să chicotească... sau să facă o glumă.

Tinerele domnișoare de pe scări erau îmbrăcate conform, dar și diferit. Rochiile lor variau ca mărime și culoare precum înseși femeile.

O nimfă ușor neajutorată cu un păr negru drept și lucios purta o rochie roz cu partea din față ridicată deasupra ciorapilor și jartierele legate cu două funde ce permiteau o privire la coapsele ei netede și bronzate. Ar fi putut să fie o prințesă egipteană.

În spatele ei, o domnișoară de două ori mai mare decât Cecelia se mândrea cu o rochie dreaptă, lungă până la podea, de un verde-deschis cu un corsaj ce-i ridica sânii enormi aproape de bărbia dublă. Semilunile cafenii ale areolelor ei se ridicau deasupra dantelei scumpe, sfârcurile ei amenințând să scape la fiecare tremurat al cărnii ei abundente. Își scutură mândră coama aurie și afișă un zâmbet ce promitea generozitate fără margini.

Cecelia se holba la femeile care acum erau angajatele ei.

Una avea chiar bucle arămii ca ale ei și... Își aranjă ochelarii. Ți-
era un măr al lui Adam?

– Domnișoară Cecelia, protestă Phoebe, micile ei degete trăgând
de mâna ce-i acoperea ochii. Am văzut deja tavanul.

Cecelia se crispă. La ce mai fusese expusă așa repede biata fată?
Dumnezeule, ce fel de tutore era ea să o aducă înapoi aici? Ce fel de
tutore fusese Henrietta?

Se gândi la fetele care fuseseră răpite. Fete un pic mai mari decât
Phoebe.

Cu siguranță Henrietta nu avea nimic de-a face cu asta. Sau da?
Înaltul judecător cu siguranță credea că da.

„L-am sărutat pe Ramsay.” Alungă cu violență gândul.

– *Bienvenue*, iubire!

Genny coborî de la etaj, plutind în jos pe scări după expoziția
carnală, trecând pe lângă fiecare caricatură neobrăzată de fantezie.
Se grăbi să o îmbrățișeze pe Cecelia și să o ciupească de bărbie
pe timida Phoebe. Apoi privirea ei întunecată poposi asupra lui
Jean-Yves, făcându-l să se înroșească și mai tare.

– Vai, bună, frumosule. Eu sunt Genevieve Leveaux, dar poți
să-mi spui Genny.

Jean-Yves se bâlbâi un moment, și Cecelia îi veni în ajutor fă-
când prezentările. Genny îi întâmpină cu un sărut încântat pe
fiecare obraz.

– Faimoasele Haimanale Roșii. Henrietta obișnuia să-mi citească
scrisorile tale despre ele două. Făcu o reverență în fața fiecărei fe-
mei, înainte de a face un gest către scara mare. Dați-mi voie să vi le
prezint pe doamnele din spatele meselor de joc. N-o să găsiți dealeri
mai pricepuți în toată Londra.

Câteva chicoteli răsunară în holul mare de marmură.

– Abia aștept să vă cunosc pe toate. Cecelia oftă și o mângâie pe
Phoebe pe păr și i se adresă lui Genny: Am venit să iau câteva din
lucrurile lui Phoebe, și să... mă familiarizez cu locul. Te deranjează
dacă o ducem pe Phoebe în reședință și apoi dăm o tură?

Genny râse îndelung și tare.

– De ce mă întrebi pe mine, draga mea? Locul îți aparține.

Cumva nu-l simțea ca al ei. Ar fi putut să-i aparțină lui Genny la
câte știa și cunoștea despre loc. Despre istoria locului.

Dar adevărul era că aparținea unei fantome. Aparținea Henriettei.
– *Mademoiselle*, zise Jean-Yves aproape de urechea Ceceliei. Dați-mi voie să o duc pe Phoebe în casă ca să-și ia lucrurile. Apoi puteți inspecta noua... proprietate fără griji.

– Nu vrei să stai? Genny îi făcu cu ochiul, afișând un zâmbet sclipitor și dinții albi. Un bărbat așa chipeș și elegant ca tine ar putea face ceva bani aici... și totodată și niște prietene.

– Un om simplu ca mine poate aprecia atâta frumusețe doar o perioadă, *madame*, altfel îmi face rău la sănătate. Se aplecă peste mâna lui Genny, apoi o luă pe Phoebe de mână. Haide, *ma petite bonbon*¹. Putem să alegem lucrurile preferate pentru noua ta cameră.

– Îmi place deja noua mea cameră, îi zise Phoebe. Și îmi place tare mult că am voie în grădină.

Cecelia era necăjită de izolarea precedentă a lui Phoebe și încuviință din cap către Winston pentru a le arăta reședința adiacentă și îi privi în tăcere cum plecau. Ea depășise de mult alintul pe care i-l dăduse Jean-Yves în după-amiaza în care se cunoscuseră. Cecelia fusese o fată durdulie, cu ochelari, înecându-și tristețea în bomboane. Ce frumos că o altă micuță pierdută se putea bucura de alint, de dulciuri și de toată îndrumarea masculină care venea la pachet.

Între eforturile ei și ale lui Jean-Yves, poate că Phoebe nu va simți așa de tare lipsa părinților. Ideea o înveselea considerabil.

– Dar dumneavoastră, ducesă, contesă? se oferă Genny. Vă pot tenta cu un joc de noroc?

– Mulțumesc, poate după ce facem turul. Alexandra își așază sub pălăria cu boruri largi o buclă rătăcită de culoarea lemnului de tec lustruit.

Francesca le ignoră, studiind locul și angajatele cu o privire evaluatoare directă, dar indiferentă.

Un bărbat impresionant cu o mustață mare cobora clătinându-se pe scări, cerându-și scuze șirului de doamne. Chipul îi era roșu, ochii negri și aproape strălucea cu un zâmbet amoretat către toate în timp ce-și accepta pălăria și haina de la un valet și ieșea vesel și fluierând.

– Acela era...?

¹ *Bombonica mea*, în limba franceză, în original

Alexandra se holbă după el în timp ce trăsura se îndepărta pe aleea circulară.

– N-avea cum să fie..., zise uimită Francesca.

Cecelia își luă ochelarii de pe nas pentru a-i șterge pe mânecă, punându-i la loc pentru a căuta blazonul regal pe trăsură.

Genny puse un deget sub bărbia Ceceliei, închizându-i gura.

– Nu este *primul* în linia la tron sau ceva de genul... și la ce viață duce, mama lui îi va supraviețui.

Când nici una dintre fetele din grupul Haimanalelor Roșii nu părea să-și revină după ce văzuseră pe cineva din familia regală, Genny zise:

– Avem câteva dormitoare sus, în caz că unii oaspeți nu doresc să se ducă acasă sub influența alcoolului.

Își petrecu brațul prin al Ceceliei și o trase dincolo de scări, unde o domnișoară pe care o recunoscuseră ca fiind Lilly cobora, legându-și corsajul cu panglici roz.

Ceceliei i se păru dificil să întâmpine privirea sinceră, zâmbitoare a fetei, pentru că ultima dată când se întâlnise cu ea călărise un conte. Și era sigură că fata încântătoare tocmai fusese la dispoziția prințului la etaj.

O urmă pe Genny și amețită, și uluită dincolo de balustrada complicată și spre o scară ce ducea la nivelul inferior, la fel de bine mobilat ca și cel de la etajul de sus.

Înainte să iasă de pe etajul principal, zări o siluetă masculină suplă, strecurându-se spre ușă, mai mult umbră decât om.

Contele Armediato își puse pălăria peste părul negru lucios și băgă mâinile într-o haină închisă la culoare. Privi în urmă spre alai, și Cecelia aproape că se împiedică pe scări în graba ei de a nu fi văzută.

– Ăla era contele de la petrecerea ta de luna trecută? șopti Francesca din spatele ei. Nefiind adepta subtilității, se ridică pe vârfuri pentru a-l privi cum pleacă. Unde l-ai găsit, Alexander? Are ceva așa de deranjant și totuși familiar. De parcă l-aș urî dinainte, dar nu-mi amintesc de ce.

– A făcut afaceri cu Redmayne, răspunse gânditoare ducesa. Se pare că exercită o influență uriașă și aici, și la nivel internațional. Mărturisesc că abia ascultam când ducele mi-a povestit despre

el pentru că cercetam printr-un cufăr niște eșantioane trimise din Siria atunci.

– Redmayne ar trebui să știe că nu trebuie să te distragă făcând conversație, o tachină Francesca.

– Redmayne știe *exact* ce să facă pentru a mă distra, zise Alexandra, făcând șiret cu ochiul. Cecil, tu ai petrecut ceva timp discutând cu contele la serată, cum era?

– Fermecător, răspunse ea.

„Și un pic înspăimântător”, dar nu spuse și asta. Ceva în el personifica întunericul – nu – o răutate care o intrigase, dar o pusese și în gardă.

– Realmente fermecător? o provocă Alexandra. Sau doar în comparație cu *celălalt* partener de discuție? Enigmaticul meu cumnat.

Cecelia chicoti nervoasă, nerăspunzând la întrebare.

– Apropo de el, Genny, aș zice că personalul suplimentar de la curățenie a făcut o treabă grozavă. Nici n-ai zice că chiar ieri în întregul loc mișuna poliția.

Cu *el*.

Îi simțea prezența aici. O sabie deasupra capului ei. O amenințare în urechea ei. O greutate lichidă jos în pântecul ei.

O înclăstare palpitantă, tulburătoare între coapsele ei.

„L-am sărutat pe Ramsay.”

– Poliția a făcut mai puțin rău decât m-am temut eu, zise Genny oftând ușurată. Mai multă dezordine decât altceva. Acum hai să vă fac turul!

Zona de sub scări din Școala domnișoarei Henrietta pentru tinere domnișoare cultivate fu o revelație.

Pentru că chiar era o școală pentru tinere domnișoare cultivate. Și needucate. Mame mai în vârstă. Emigrante. Și oameni care altfel ar fi fost văzuți la azilul de săraci.

Cecelia abia o observă pe entuziasmata Lilly care se alăturase grupului lor în turul în care Genny le conducea pe ea și pe prietenele ei, trecând pe lângă clase pline ochi de femei și da, chiar și fetețe. Descria fiecare clasă cu aplomb și mândrie.

Aranjamentul ingenios o uimea și o copleșea pe Cecelia. Unele femei coseau costume elaborate, probabil pentru fetele de sus, învățând să devină croitorese și modiste. Altele se aflau în bucătărie

cu bucătăreasa, pregătind mâncăruri bogate pentru eleve, angajate și clienți în timp ce învățau cum să fie în serviciul unei mari case.

Se țineau lecții despre comportament, conversație, educație civică, caligrafie și matematică de bază.

Genny o conduse pe lângă încăperile cu femei străine care învățau limba engleză și, dincolo de acestea, erau femei care lucrau la o imitație de centrală telefonică ce semăna cu cele pentru noul serviciu de telefonie pe care guvernul începea să le instaleze în oraș.

Aici Cecelia se opri, sperând să-și recapete suflul în timp ce absorbea totul. O școală... cât de genial! Cât de...

- Te întrebi, zise Francesca pe un ton tăios care îi întrerupse gândurile Ceceliei și privind-o cu ochii mijiți bănuitori pe Genny. Cum îți permit aceste femei, mai ales fetele tinere, taxa școlară.

- Nu ele plătesc taxa de școlarizare, *noi* o plătim, se grăbi să răspundă Lilly. Bărbații nu au voie sub scări. Niciodată. Până și instructorii sunt numai femei.

Privi la șirul de femei care trăgeau fișe mari de pe panouri și le reconectau. Unele munceau cu siguranță și altele se poticneau, priveau nesigure și se fâstâceau sub privirile vizitatorilor.

Pentru a le liniști, Cecelia continuă să înainteze pe hol, îndepărtându-se de clase și îndreptându-se spre o ușă mare boltită din spatele casei.

- Cât de extraordinar, se minună ea.

Lacrimi ciudate și nedorite amenințau să i se scurgă pe obraji când își dădu seama de greutatea pe care noua ei poziție o puneă asupra ei. Se întoarse spre Lilly.

- Plățiți educația lor... ținând companie bărbaților bogați? Ce părere ai despre un asemenea aranjament?

- Este alegerea noastră, și noi decidem asta.

Răspunsul lui Lilly era foarte hotărât. Cecelia se opri, cercetând ochii câprui machiați ai fetei, în căutarea fricii sau a minciunii.

- De ce? șopti Alexandra.

- De ce să dai banii câștigați din greu unor oameni de care nu-ți pasă? insistă și Francesca. Ești sigură că Henrietta nu te-a forțat?

Ochii lui Lilly se întunecară, iar peruca îi tremura de indignare când se îndepărtă de atingerea ducesei.

— Eu am cea mai onestă profesie din lume, Excelență, răspunse ea cu un calm demn, deși era evident că fusese ofensată. Prefer să mă îmbrac în haine frumoase decât să le cos. Prefer să jumulesc de bani bărbați bogați decât să le servesc mâncarea sau să le curăț oala de noapte. Îmi place ce fac. În majoritatea zilelor ador ce fac. Arătați-mi câți oameni sunt așa de norocoși.

— Serious? întrebă Cecelia, un pic încurajată de declarația înflăcărată. Multe dintre celelalte angajate simt la fel?

Lilly o bătu ușor pe braț.

— Aici, la domnișoara Henrietta, suntem răsfățate cu haine cusute de mână și croite doar pentru noi. Putem dormi până târziu și să jucăm toată noaptea. Ni se dau mese pe care orice bogătaș ar fi mândru să le mănânce. Avem zile libere prin rotație și asistență medicală când avem nevoie. Este mult mai bine decât pe străzi sau în fabrici. Tot ce ni se cere este să ne ținem gurile închise, dar urechile și ochii deschiși și dăm jumătate din câștigurile noastre pentru funcționarea școlii.

— Măi să fie..., zise neîncrezătoare Francesca. Să fiu a naibii!

Genny păși înainte, netezindu-și corsajul de culoarea lavandei care îi scotea în evidență nuanțele de roz ale pieii ei ca de fildeș.

— Multe din fetele de aici sunt fiicele, mamele, surorile sau alte rude ale femeilor care lucrează sau au lucrat sus. Clienții deseori le fac cadouri fetelor bijuterii, bani și cadouri pe care au voie să le păstreze sau să le trimită familiilor lor.

— Dar... ce s-a întâmplat ieri, Lilly? Este de așteptat să... servești clientela?

Umerii cafenii ai fetei se scuturară de râs când ea o privi pe Genny.

— Acea a fost afacerea mea, doamnă. Unele femei găsesc un amant pe termen lung și puține din ele soți.

— Soți? exclamă uimită Alexandra.

Lilly scoase un hohot, singura scăpare din comportamentul educat până în acest moment, ce dădea de înțeles că trăise într-o cu totul altă parte a Londrei cândva.

— Fac pariu că primesc mai multe cereri în căsătorie lunar decât cele mai căutate debutante. Dar îmi plac prea mulți bărbați în pat ca să mă leg de unul singur.

Cecelia descoperi că simțea o emoție ciudată. Inițial crezuse că era ușurare. Apoi mândrie. Și apoi... bucurie. Moștenirea ei nu era pur și simplu un cuib de vicii, era un întreg demers filantropic. Cât de genial! Nu găsea alt cuvânt. Genial.

Poate extraordinar.

Și înfricoșător. Că un bărbat putea să-i ia toate astea. Un bărbat cu o hotărâre dârză și un curaj fără limite. Un bărbat într-o căutare neîncetată a justiției. Chinuit de o aversiune aproape patologică față de ce considera el păcat.

Și, de asemenea, o limbă nedescris de păcătoasă.

„L-am sărutat pe Ramsay.”

– Vreți să vedeți și sus acum? se oferă Genny, făcând un gest către ușile boltite de la capătul coridorului.

– Condu-ne, murmură Cecelia, apropiindu-se de Alexandra și Francesca în timp ce o urmau pe Genny afară în grădina pătrată din centrul clădirii, protejată pe toate părțile de casă.

Răcoarea din grădină îi mângâie chipul, zidurile înalte ale casei creând umbră chiar și vara. Iarba verde bogată și florile colorate îi amintiră Ceceliei de o altă grădină.

Privirea Ceceliei căzu pe tufișurile unde îi spionase prima dată pe Lilly și Lord Crawford. Se holba la loc, obsedată de o imagine care se suprapunea peste amintire. Un bărbat cu păr blond și gheață în ochi. Și femeia – femeia avea forme și trăsături familiare.

Cele pe care le vedea în fiecare dimineată în oglindă.

Un act sexual care nu avusese niciodată loc. Și nici nu va avea. Pentru că Sir Cassius Gerard Ramsay nu era genul de bărbat care să piardă timpul pe afară.

Nu era genul care să piardă timpul deloc.

Doar că...

– L-am sărutat pe Ramsay!

În grădină se lăsă tăcerea. Nu doar tăcere. Ci încremenire. Totul încremeni.

Până când toate cele trei femei se întoarseră în tandem cu gura căscată spre ea.

– Spune-mi că glumești, ceru Genny avansând.

– Glumesc, zise ascultătoare Cecelia. Nu l-am sărutat pe Ramsay.

– Slavă Cerului! râsuflă Alexandra.

– El m-a sărutat pe mine.

*

Genny le goni pe toate pe scări și în reședința privată, unde le trase în vechea cameră a Henriettei, închise ușa și se sprijini de ea.

– Povestește-ne totul! Unde te-a sărutat?

– Doar pe buze, pe cuvânt.

Obrajii Ceceliei se încălziră când privi în jurul camerei.

Doar când Alexandra puse o mână pe antebrațul ei își dădu seama că le încrucișase într-un gest defensiv.

– Cred că domnișoara Leveaux întreba unde geografic. S-a întâmplat azi-noapte în grădină?

Cecelia încuviință din cap precum un copil gata să fie muștrat.

– Știam eu că trebuia să te salvăm și să nu te lăsăm să ieși cu el.

Francesca se plimba prin cameră. Până și foșnetul rochiei ei de culoarea smaraldului reușea să pară furios.

Cecelia clătină din cap.

– Chiar nu era nev...

– A fost crud cu tine? întrebă Alexandra.

– De ce nu ne-ai spus? insistă Francesca.

– Păi, eu...

– Ți s-a părut că bănuiește că ești Lady Scarlet? Francesca veni de partea cealaltă a Ceceliei, creând o protecție familială pe care cele trei o făceau de fiecare dată când una din ele era în pericol. A făcut-o ca să-ți ruineze reputația? Să te seducă poate ca să lași garda jos?

– Nu asta a părut că...

– Îl omorâm înainte, jură Francesca. Știi că o s-o facem.

Alexandra se scărpină la tâmplă.

– Nu are sens ca Ramsay să se folosească de o cruzime fizică așa de deplorabilă. Redmayne insistă că fratele lui trăiește ca un călugăr de aproape zece ani. Nici măcar nu are o amantă.

– Și cei puternici vor cădea. Murmurul silențios al lui Genny tăie încăperea precum un paloș, făcându-le pe toate să tacă. Asta, râse ea, cu ochii scăpărând de o victorie răutăcioasă spre Cecelia. Asta-i prea grozav. Prea delicios. Nici eu n-aș fi putut să planific asta mai bine, draga mea.

– Ce urmărești?

Francesca își îndreptă o încruntătură indignată către Genny, de parcă nu aprecia o intrusă în ceea ce ar fi trebuit să fie o discuție doar între ele, Haimanalele.

– Nu vedeți? Genny ocoli mobila roșie a budoarului venind spre ele, jucându-se cu degetul în bucla ce-i atingea clavicula. Lordul prim-judecător vrea să o distrugă pe Hortense Thistledown, Lady Scarlet. *Dar...* O apucă pe Cecelia de umeri și o întoarse cu fața spre prietenele ei. ... dorește să o curteze pe domnișoara Cecelia Teague, fata bătrână timidă și ochelaristă și fiica unui simplu reverend de țară.

Cecelia se zbătu în timp ce prietenele ei se holbau uimite la ea.

Genny continuă:

– Cassius Ramsay al vostru este un scoțian neobișnuit de mare, cu apetitul scoțienilor îngropat adânc sub represiunea britanică. Cecelia nici c-ar putea fi mai potrivită pentru el. Un corp moale clădit pentru păcat, dar suficient de robust pentru a rezista la un sex dur scoțian.

Îi dădu o palmă peste fund Ceceliei.

– Genny! exclamă Cecelia și sări în față, apăsându-și mâinile peste chip și apoi peste fund. Te rog să nu-mi vorbești așa.

– Atunci spune-mi că mă înșel, o provocă femeia.

Voia să-i spună asta... dar apoi își aminti de foamea aceea latentă pe care o simțise sub sărutul lui. Necesitatea ce era așa de aproape de pericol.

Alexandra, singura măritată dintre Haimanalele Roșii, o cercetă pe Cecelia cu ochi noi, ochii unei femei obișnuite cu dorința unui bărbat care avea același sânge cu Ramsay. Fie, pe jumătate englez, deși strămoșii pe linie paternă ai lui Redmayne ajungeau până la nobilimea vikingă de dinainte de William Cuceritorul. O singură privire și îți era imposibil să nu vezi că fusese progenitura unor bandiți și sălbatici însetați de sânge. Magnus Redmayne înmânase regelui normand coroana și primise în schimb jumătate din Devon. Deși Redmayne și Ramsay erau diferiți la culoarea părului și înfățișare, era imposibil să le tăgăduiești constituția sălbatică și originea neîmblânzită.

– Cecil, o îndemnă ducesa. Este posibil să existe ceva adevărat în spusele domnișoarei Leveaux?

Cecelia se întinse spre frunzulițele delicate sculptate pe stâlpul patului din lemn închis la culoare, urmărindu-le cu atenție în timp ce răspundea fără să se uite în ochii nimănui.

– Nu cred că înaltul judecător m-a recunoscut ca Hortense Thistledown.

– Te dorește? insistă Francesca, strâmbându-se neîncrezătoare.

– Este ceva așa de greu de crezut? răspunse Cecelia mai irascibilă decât intenționase. Că cineva ca el mă poate dori?

– Nu, se grăbi să spună Francesca, întinzându-se spre mâinile ei. Dumnezeu, nu, Cecelia. Nu asta am vrut să zic. Genny are dreptate, ai atracția ilicită a celei mai voluptuoase curtezane și respectabilitatea unui șoarece de biserică. Nu că nu am crede că *cineva* te-ar vrea, doar că-i dificil de înțeles că cineva precum Ramsay ar face un lucru așa de crud și calculat, cum ar fi să te sărute în grădini, după ce se dă drept model de respectabilitate. Ca să nu mai pomenesc că te-a amenințat.

– El... n-a părut crud. Nici n-a fost impertinent sau nerespectuos.

Cecelia nu voia să-l apere, dar nici nu voia să fie condamnat pentru ceva la care și ea fusese de acord.

Ba chiar participase cu entuziasm.

– De fapt, a fost... ei bine, nu săruta ca un bărbat care a trăit ca un călugăr timp de zece ani. Ori are o memorie excelentă. Sărutul lui a fost...

Ezită. Cald, umed și imperativ. Lăsase să se întrevadă bestia adormită, ceva violent, vulcanic și eminamente masculin. Dar și blând, respectuos și destul de minunat. Ce cuvânt cuprindea toate astea și în același timp păstra intactă intimitatea ei?

– Doar nu vrei să credem că ți-a plăcut, nu? Genny se trase înapoi. Este dușmanul tău, Cecelia, sau ai uitat? Te-ar spânzura de cel mai apropiat stâlp dacă ar putea.

– Nu am uitat, insistă Cecelia. Doar că am avut o legătură într-un mod destul de pozitiv. Este... diferit de cum îl estimase inițial. Mai bun, poate. Mai amabil. A zis că noi doi avem suflete asemănătoare. A fost ca și cum putea să vadă părți din el însuși în mine.

– Pot să ghicesc care părți, mormăi Genny.

Alexandra își suprimă râsul cu mâna ei delicată, dar își reveni repede.

– Ce crezi că urmărește, Cecelia? întrebă ea. Ți-a vorbit despre intenții? Curtat? Să te mai vadă?

Cecelia clătină din cap, simțindu-se ciudat de îndurerată.

– Părea îngrijorat de reputația mea. Am vorbit destul de mult despre căsătorie, dar mai mult la modul ipotetic, nu într-o manieră care să te facă să crezi că vrea să-și declare intențiile. Chiar dimpotrivă. De altfel, ne-am exprimat rezervele față de instituție ca întreg. Deși a părut receptiv la ideea de a ne mai vedea.

– Măi să fie, ca să vezi! exclamă Genny, bătând din palme. Îl avem fix unde vrem!

– Da?

– Ești într-o poziție foarte propice.

– Sunt?

Genny bătut din palme încântată.

– Oh, dacă Henrietta ar fi fost în viață! Ar fi teribil de încântată. Ai ceva ce Henrietta nici n-ar fi visat să aibă și acum poți să te folosești de dorința Călăului Viciilor față de tine pentru a-l distruge.

Cecelia își mușcă interiorul buzei. Pentru cineva așa de priceput la formule și numere, se simțea teribil de pierdută în labirintul umbrelor, al sexului și al înșelăciunii.

– Nu mă simt confortabil cu distrugerea cuiva, mai ales a unui om care doar încearcă să-și facă meseria.

– Ai uitat că te-a amenințat că te va spânzura pentru ceva de care nici măcar nu ești vinovată? zise Francesca, intervenind surprinzător de partea lui Genny.

– Bineînțeles că nu, dar sigur există o altă cale.

– Ești dispusă să apelezi la violență? întrebă Genny.

– Nu, răspunse ferm Cecelia.

– Da, veni în același timp răspunsul vehement al Francescăi.

– Doar dacă-i strict necesar, interveni și Alexandra.

Genny i se adresă Ceceliei, de parcă nefericita decizie trebuia luată de ea.

– Dacă nu-i putem arunca corpul în Tamisa, atunci trebuie să ne gândim la alte opțiuni.

Cecelia avu senzația că femeia glumea doar pe jumătate.

– Cum rămâne cu a-mi dovedi nevinovăția în privința dispariției fetelor? Asta nu ar funcționa?

– Poate, până la urmă. Genny făcu un gest de desconsiderare și își verifică imaginea în oglinda de pe perete. Dar punerea ta sub acuză este iminentă, Cecelia. Nu avem timp să-ți faci propria

anchetă. Ți-o spun. Trebuie să găsești acea parte din Ramsay pe care el nu ar arăta-o nimănui. Acel secret care l-ar distruge. I-l vânturi în față, apoi îl ascunzi bine. Dacă-l ții în șah, ești în siguranță.

– Cum a fost Henrietta? Cecelia strânse pumnii între fuste, strângându-și frustrarea. Nu exact asta a omorât-o?

Genny oftă, lăsându-se într-un scaun cu spătar înalt.

– Știu că Henrietta ți-a lăsat scrisoarea aia, iubire, dar adevărul este că a fost găsită în patul ei și eu am fost cea care a găsit-o. Arăta așa de liniștită... Oftă tulburată și-l lipi degetele de frunte, masând ceea ce părea un început de migrenă. În ultimii ani a fost un pic cam paranoică, și încep să mă întreb dacă moartea ei nu a fost exact ce a părut să fie. O femeie care a cedat în fața vârstei și a timpului, nimic mai mult.

– Ce vrei să spui?

Cecelia era surprinsă de schimbarea de atitudine a lui Genny. Abia cu o zi înainte discutaseră despre posibilitatea crimei. Că poate Ramsay sau cineva de teapa lui avusese ceva de-a face cu moartea scandaloasei ei predecesoare.

– Spun că problema ta imediată este Ramsay. Este un bărbat puternic din toate punctele de vedere, fizic, financiar și legal. Dar tu ești femeie. Și puterea unei femei se află în sexul și în secretele ei. Și aici la Școala domnișoarei Henrietta pentru tinere domnișoare cultivate adunăm secrete ca și cum ar fi bijuterii.

Cecelia pufăi din obraji, simțindu-se foarte copleșită.

– Eu nici măcar n-aș ști cum să-i descopăr secretele. Abia ieri am interacționat, și nu sunt sigură că m-am purtat de așa natură încât să inspir încrederea cuiva în ceea ce privește dibăcia mea în această privință.

Dar el fusese deschis cu ea. Bine, poate *deschis* era cuvântul nepotrivit. Comunicativ, dacă nu chiar îi făcuse confidențe. Avuseseră o conversație mai intimă decât și-ar fi imaginat ea că ar putea avea vreodată.

– Din fericire, ai o grămadă de femei care își câștigă existența manipulând bărbații. Genny zâmbi parșiv. Fiecare bărbat este un puzzle de nevoi, păpușică, găsești piesa ce lipsește și o pui la loc, iar el va face tot ce vrei tu. Îți va spune orice îl întrebi. Va fi la dispoziția ta.

Primul impuls al Ceceliei fu să râdă, dar în modul acela jalnic care oprea tristețea amenințătoare și lacrimile ce o însoțeau. Nu-și putea închipui nici măcar că ar dori puterea la care făcea Genny aluzie, darămite să o mai și exercite.

Bărbații din viața ei o făcuseră să se simtă neajutorată, inutilă sau un amestec ciudat din amândouă. Reverendul Teague, colegii de la universitate, profesorii, bancherii și avocații. Fie erau condescendenți cu ea, fie o ignorau de-a dreptul. Majoritatea bărbaților o făcuseră să se simtă mai mult defectă decât atrăgătoare. Mai mult proastă decât formidabilă. Mereu era ori prea mult, ori nu de ajuns.

Prea plinuță, prea înaltă, prea educată, prea timidă sau prea independentă. Sau nu suficient de pioasă, nobilă sau tânără.

Singura ei putere fusese în averea ei și până și aceea venea cu limitările ei sociale, mai ales acum, din cauza originii așa-zişilor bani și a secretelor primite odată cu ei. Secrete pe care nu le ceruse niciodată. Secrete pe care poate va fi forțată să le folosească ca armă într-o luptă de supraviețuire.

– Ramsay face parte din familia ta extinsă, Alex, pledă ea. Te poți gândi la ceva ce poate ajuta? Vreo metodă prin care să-l facem să lase asta, pe mine, în pace fără să ia măsuri așa de drastice?

Nasul pistruiat al Alexandrei se încreți.

– Mărturisesc că Ramsay a fost mereu un secret și pentru mine, și pentru Redmayne. Un mister destul de morocănos și îndărătnic.

– Henrietta ne-a pus să-i cercetăm un pic trecutul, zise Genny. Nu că ne-ar fi de vreun ajutor acum.

Cecelia încercă să-și imagineze cum fuseseră culese informațiile și se strădui să-și reprime un chicotit.

– De ce nu?

– Este îngrozitor de *plictisitor*. Genny se prăbuși și își dădu ochii peste cap. Se trezește la răsărit, se duce la muncă în spatele prezidiului ăla distins al lui. Distruge viețile oamenilor. La sfârșitul zilei se duce acasă sau la clubul lui de unde deseori pleacă cu fața roșie și transpirată. Apoi mănâncă singur și se retrage la o oră dezgustător de devreme. Scoase un sunet de antipatie. Mi-ar fi milă de el dacă nu l-aș urî.

– Atunci ce te face așa de sigură că Ramsay are secrete? se agită Cecelia. Ar putea să fie așa de cinstit și statornic cum pretinde.

– Știi că are, zise Genny. Trebuie doar să găsim dovezile.

– Cum știi?

Frumoșii ochi ai lui Genny se întunecară precum un cărbune, trăsăturile ei fiind afectate de dezgust și repulsie, scoțând într-un final la iveală pe piele cei 40 de ani ai ei. Pentru că bărbații ca el au *mereu* secrete. Înainte să fie avocat sau judecător, este scoțian și soldat. Are sânge pe mâini și urme de rușine pe suflet, aş pune pariu cu propria viață. Se aplecă în față, trăsăturile fiindu-i dure și hotărâte. Trebuie doar să ajungi mai aproape ca să afli care îi sunt secretele.

Ramsay avea sânge pe mâini? Așa pătrate, dure și nemilos de puternice cum erau, nu-ți era greu să-ți închipui.

Cu toate astea fuseseră incredibil de blânde când îi mângâiaseră bărbia, îi cuprinseseră fața, îi atinseseră buzele.

Se putea oare ca evlavia lui să fie, de fapt, căință? Poate că o dată făcuse ceva așa de greșit încât acum și dedica viața reparării.

Sau cultiva o personalitate care să-i ascundă păcatele pe care încă le comitea la adăpostul întunericului.

Era ea suficient de curajoasă să afle adevărul? Poate, dar nu prin mijloace necurate.

Deschise gura să spună asta, când un fior de electricitate vibră prin aer. Fiecare firicel de păr de pe corpul Ceceliei se ridică în timp ce o liniște ciudată o cuprinse. Apoi, un hureit curios o făcu să-și piardă echilibrul, o lumină albă o orbi și ceva puternic precum o lovitură cu picioarele din spate ale unui cal o aruncă spre celelalte fete cu un zgomot ca de tunet ce părea apocaliptic.

Se prinseră una de alta, căzând la pământ în timp ce becurile de sticlă din aplicile de pe pereți se sparseră, emițând scântei electrice albastre. Candelabrul se bălângăni violent în lanțul de deasupra lor și, pentru o secundă îngrozitoare, Cecelia fu sigură că va cădea, fragmentându-se peste ele.

La fel de subit cum începuse, cutremurul trecu.

Un sunet delicat se porni în întuneric timp de trei secunde, apoi zgomotele pătrunseră golul înăbușit.

Țipete. Pași alergând. Urlete și haos.

Cecelia își dădu alarmată seama că nu fusese un cutremur.

Ci o explozie.

- Toată lumea-i bine? întrebă Francesca.

Pălise și purtarea ei imperturbabilă fusese afectată, când le apucă de mâini aproape dureros. În aer plutea un miros înțepător, ca de mangal și de fum, dar mai amar.

Cecelia se analiză repede, verificând să vadă dacă îi funcționează toate membrele. Și ele îi tremurau, dar altfel nu aveau nimic.

- Cred că da. Alexandra se chinui să se ridice în picioare, scuturându-și fustele de o parte din praful căzut din tavan. Cecil?

- Nu sunt rănită. Ea și Francesca se ajutară să se ridice și se întoarseră spre Genny, care se ascunsese în spatele scaunului. Genny?

Vocea i se păru foarte gălăgioasă în urechile care refuzau să se desfunde. Degetele lui Genny se strânseseră pe spătarul scaunului, pe care aceasta îl folosi pentru a se ridica în picioare. Ochii îi erau rotunzi ca niște farfurioare. În păr avea tencuială, ceea ce o făcea să pară un inger într-o furtună de zăpadă.

- Ce... tocmai...?

- Am fost în destule situri arheologice ca să recunosc detunătura unei bombe, zise nesigură Alexandra. Privirea ei de chihlimbar era fixată asupra Ceceliei, deși se adresase tuturor. Ce o afectă pe Cecelia mai mult decât ar fi putut să o afecteze vreodată cuvintele ei erau teama și lacrimile din ochii ei. Pregătiți-vă pentru ce vom găsi când ieșim afară, doamnelor.

Membrele Ceceliei tremurau de energie când se repezi spre ușă.

- Jean-Yves, țipă ea disperată. Phoebe!

Capitolul 8

Cecelia nu cedă în fața lacrimilor în timp ce alerga printre fuioarele de praf de ipsos ce străluceau în lumina soarelui. Femei disperate ieșeau pe hol, creând o cursă de obstacole de oameni isterici.

Îi delegă lui Genny scoaterea lor în siguranță și o luă la goană spre etajul principal, rămânând fermă în hotărârea ei, cu Francesca și Alexandra flancând-o. Ghetele lor scoteau zgomote delicate scrâșnind în timp ce se grăbeau peste fragmentele din marele candelabru

și fisurile din pardoseala de marmură în timp ce auzeau țipetele de sub scări.

Se luptară cu valul de eleve panicate, murdare, unele cu răni ușoare, care alergau în sus pe scări și dirijară mulțimea spre ușa de la intrare, rugându-se să nu fie iminentă vreo altă explozie.

Cecelia fu cuprinsă de un ciudat sentiment de calm când observă daunele din școală, protejând-o astfel de sunetele sfâșietoare de teamă, durere și suferință. Fumul și praful o înecau, dar nici nu simțea, nici nu vedea căldura vreunui foc persistent.

Asta nu însemna că nu mocnea pe undeva.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât devenea mai evident că daunele se concentrău în aripa de vest a casei, deasupra căreia apăruse un crater în structură, acolo unde fusese biroul casei cândva.

Cecelia tânjea să fugă sus și să-și croiască drum prin molozul a ceea ce fusese casa mătușii ei. Să urle și să urle și să urle până când toată teama și agonia conjurau cele mai inocente persoane pe care le știa. Avea nevoie ca Jean-Yves și Phoebe să fie în viață, dar nu putea să treacă pur și simplu peste ceilalți oameni răniți ca să-i găsească.

Nu-i permitea conștiința.

Într-un moment ca acesta, nu putea să mulțumească suficient stelelor că banda ei de Haimanale gândeau ca una într-o criză.

Că nu era prima dată când înfruntau moartea sau tragedia.

Alexandra era doctor în arheologie, nu în medicină, dar zece ani de muncă pe teren îi oferiseră multe ocazii să învețe destul de mult despre medicina de urgență. Își dădu mânușile jos și își suflecă mânecile înaintea oricăreia dintre ei, verificând o femeie mai în vârstă prăbușită de hol. Trăsăturile blânde, ca de căprioară, deveniră sumbre când descoperi că nu respira și nu avea puls. Închise ochii bătrânei și trecu în încăperea cu centrala telefonică, unde panourile cât zidurile se prăbușiseră, blocând câteva femei în încăpere și căzând pe piciorul unei fete care urla.

Francesca, care era puternică și musculoasă pe cât părea de firavă, le dirija deja pe cele care rămăseseră sub scări pentru a ajuta la ridicarea panourilor cu forța lateralului mai degrabă decât cea a spinărilor.

Cecelia se alătură efortului, opintindu-se cu toată forța și înălțimea ei, dar panoul refuza să se miște mai mult de câțiva centimetri, ceea ce făcu biata fată blocată să geamă de durere.

– Renunțați, ordonă Francesca. Va trebui să folosim o strategie diferită ca să o mișcăm.

Își bălângăni brațele ca și cum nu mai puteau duce nimic.

– Nu! strigă Cecelia peste suspinele tânguitoare ale fetei rănite și rugămintile femeilor blocate în cameră, implorând să fie lăsate să iasă. Nu, nu pot fi blocate acolo. Ridicați! Ridicați toate! Ridicați!

Alexandra aproape se prăbuși după un efort herculean, cu fața roșie și umerii tremurând.

– Este prea greu, Cecil, avem nevoie de o pârghie.

– Nu pot fi lăsate acolo, gâfâi Cecelia, întorcându-se pentru ca întreaga greutate să apese pe spatele ei. Nu știi cum este! Nu pot fi... închise sub pământ! Ajutați-mă!

Transpirația și lacrimile îi ardeau ochii, încetșându-i vederea aproape la fel de mult ca aburii de la efort și praful de pe ochelari. Ceva în spatele ei se răsuci și pocni, dar se lăsă condusă de agonie în timp ce împingea și se încorda cu o disperare vecină isteriei.

Blocat sub pământ. Exista ceva mai rău? Teama că s-ar putea să nu mai vezi vreodată soarele. Că te afli în încăperea în care îți vor fi uitate oasele.

Știa cum era. Groaza și disperarea.

Trebuia să le scoată de la subsol.

„Ajută-mă! Ajută-le! Te rog. Te rog... Te rog!” Cecelia nu știa dacă se ruga sau urla sau ambele, dar o rază de lumină îi apărură la periferia vederii și un vârtej bleumarin și auriu se repezi înainte și ocupă locul lângă ea.

Cecelia nu înregistră cuvintele încordate, mormăite, dar femeile din spatele panourilor se retraseră, iar Alexandra și Francesca li se alăturară din nou la efort. Reuși doar să distingă niște coapse masculine de mărimea bolovanilor de la Stonehenge încordându-se sub niște pantaloni albaștri fini în timp ce preluau greutatea de lângă ea și ridica. Greutatea dispărură de pe umerii ei cu câteva secunde înainte ca o prăbușire puternică să zguduie subsolul.

Cassius Gerard Ramsay luă fata rănită de pe jos de parcă nu cântărea mai mult decât un sac de grâu.

Panourile se aflau unde le dăduse el în lateral, permițând femeilor blocate în cameră să iasă una câte una dirijate de Francesca spre hol, unde cele care puteau o luară la goană spre scări.

Ramsay ieși din moloz și vru să o ia spre ieșire, oprindu-se doar pentru a se uita în ochii Ceceliei pentru o clipă fără suflare. Îi studie repede corpul din cap până în picioare, ceea ce o făcu să încremenească și să tremure, apoi reveni cu privirea în ochii ei.

Foc și gheață. Furie și... durere. Ușurare? Supărare?

Nu avu ocazia să interpreteze înainte ca el să plece cu toată graba pe care o putea tolera povara lui rănită.

Una din celelalte femei, o mamă de vârstă mijlocie cu oasele unei păsări, se sprijini greoi de perete, rămânând în urma celor care plecau.

Cecelia făcu ceea ce făcuse mereu într-o criză, șterse totul din minte și se ocupă de misiunea actuală. Se duse la femeie, îi petrecu brațul slab pe după gâtul ei și pe jumătate o cără, pe jumătate o trase în sus pe scări și până pe iarbă.

Ar fi putut să treacă zece minute, o oră sau poate o eternitate înainte să fi triat carnagiul din casă pentru a se asigura că toată lumea ieșise.

Cecelia își șterse praful și transpirația de pe frunte cu dosul palmei, gâfâind de la efort, în timp ce se întorcea, după ce lăsase jos pe terasa din față o fată amețită și îmbrăcată parțial de la etajul de sus. Fata cu trabucuri, Melisandre, căzuse în propriul dulap, spărgându-și capul într-un colț când avusese loc explozia. Dar se părea că era confuză și din cauza șocului, și pentru că era o trăsătură generală de personalitate, nu fiindcă se rănise la cap.

Deși nu aveai cum să fii sigur vreodată.

Cecelia crezu că-l auzi pe Ramsay spunându-i numele pe iarbă, dar ochelarii îi erau prea murdari de praf și cenușă și posibil sânge pentru a vedea prea mult în după-amiaza însorită.

În ciuda faptului că sentimentul de panică se amplifică, nu putea să lase pe nimeni în urmă. Așa că de fiecare dată când pune pe cineva în siguranță în curte, se întorcea în casă cu un sentiment crescând de groază.

Trebuia să-i găsească pe Jean-Yves și pe Phoebe. De fiecare dată când căuta, cineva se întindea spre ea, avea nevoie de ea, îi distrăgea atenția de la scop.

Consecințele nu erau așa de cumplite cum se temuse inițial. Cu toate astea, era mai urât decât și-ar fi imaginat vreodată.

Patru morți. Patru biete suflete pierdute. Din cauza ei, din cauza unor dușmani pe care nici nu știa că-i are și nu făcuse nimic pentru a-i căpăta.

Bătrâna pe care Alexandra o găsisese, apoi o instructoare franțuzoaică pe nume Veronique, eleva ei, Jane, și un tânăr valet care se aflase în locuință.

Găsiseră doar bucăți din el.

Încă nouă erau destul de răniți ca să aibă nevoie de ambulanțe, care fuseseră văzute peste tot, chiar și acum, gonind pe alee într-un tunet de copite și voci masculine, împreună cu poliția și pompierii.

În afară de asta, mici tăieturi, zgârieturi și arsuri care păreau să fie mai puțin cauză de plângere, cât mai mult provocaseră devastare emoțională pentru că trecuseră prin așa un calvar.

Cecelia nu acordă atenție armatelor de oameni și mulțimii ce se aduna dincolo de porți și o luă la goană prin hol, către partea din spate a parterului, împleticindu-se spre ușa secretă care despărțea locuința goală de afacere.

O siluetă cunoscută ieși șchiopătând din holul plin de praf, prinzând lent formă prin mizeria de pe ochelarii ei.

– Winston! țipă ea, alergând spre el și lăsându-l să se sprijine greoi pe ea.

Era plin de praf, mizerie și funingine, iar peruca lui era de negăsit. El îi dusesese familia în locuință. Și dacă *el* supraviețuise, atunci... poate exista speranță.

– Winston, ești bine? Unde sunt Jean-Yves și Phoebe?

– Micuța a vrut să sape în grădină după o comoară, doamnă! țipă majordomul de parcă explozia îl lăsase fără auz. Nu cred că au intrat încă!

Cecelia strigă frenetic după ajutor, predându-l pe bietul majordom primei persoane fără chip care putea să-l preia, apoi își ridică fustele și o luă la fugă pe un hol lateral spre curte.

Inima îi sări din piept când o găsi pe Phoebe aplecată peste un Jean-Yves întins în grădină, zguduindu-i umărul moale.

Cecelia scoase un sunet brut de negare, neputând nici măcar să articuleze un cuvânt simplu ca „nu”, în timp ce înaintă grăbită și se prăbuși lângă el într-un morman de fuste murdare.

– Nu se trezește. Phoebe aproape se urcă în poala ei. M-a aruncat peste tușiș când a căzut peretele și acum nu se trezește! A murit?

Micul ei corp tremura în același timp cu al Ceceliei, în timp ce ea se chinuia să vorbească printre sughiturile isterice.

– Nu poate fi mort. Abia am pierdut-o pe Henrietta!

Înghiți și își pierdu complet abilitatea de a vorbi.

Cecelia ținu chipul îndurerat al lui Phoebe lipit de ea, strângând-o aproape și liniștind-o pentru ca fetița să nu vadă lacrimile ce-i curgeau pe propriii obraji. Tot ce voia să facă era să se prăbușească peste el și să se dizolve într-un haos de suspine îngrozite care amenințau să o copleșească de când începuse ziua.

Dar pur și simplu nu putea. Nu acum. Nu încă. O dată avea Jean-Yves nevoie de ea, și ea ar muri înainte să-l dezamăgească.

Umărul și partea superioară a toracelui lui erau acoperite cu moloz și un firicel de sânge îi curgea dintr-o ureche. Era terifiant de nemișcat. Corpul lui, construit vânos și puternic din anii de muncă, părea mic față de grămada de moloz, piatră și un strat de var alb.

Dar pieptul lui se ridica și cobora cu respirații regulate.

Bucuroasă, Cecelia o desprinse pe micuța Phoebe de pieptul ei pentru a se uita în ochii ei înlăcrimați.

– Puiule, uite, respiră. Este în viață.

– Este? se smiorcăi Phoebe.

– Da, puiule. Dar cineva trebuie să se ducă după un medic de pe ambulanță pentru Jean-Yves de pe peluza din față. Crezi că poți să faci asta cât încerc să ridic pietrele de pe umărul lui?

Phoebe sări în picioare.

– Să nu-l lași să moară până nu mă întorc!

Nodul din gâtul Ceceliei o împiedică să-i răspundă când Phoebe o luă la fugă în micuții ei pantofi negri și cu șorțulețul murdar.

Pentru că ea și moartea nu păreau să aibă o relație prea bună. Moartea îi luase atâtea. Nu era o promisiune pe care o putea face în numele lui.

– Jean-Yves, șopti ea printre lacrimile ce-i cădeau, întinzându-se peste el, dând la o parte cu blândețe cărămizile de pe brațul și umărul lui.

Vorbea în timp ce muncea, încercând să-și diminueze disperarea din voce, având grijă să nu pornească o cădere a și mai multor pietre și moloz care i-ar fi putut strivi pe amândoi.

– N-ar trebui să fiu surprinsă dacă ai obosit să-ți dai silința să ai grijă de noi, Haimanalele. Zece ani ne-ai șters lacrimile, ai suferit de pe urma distracțiilor noastre absurde și ne-ai îndurat planurile... Promit să nu-ți mai provocăm alte necazuri... Tu doar... nu... I se blocă gâtul. Nu putea să o spună. Nu sunt pregătită să fiu fără tine.

Vocea i se tăie și netezi o șuviță de păr argintiu de pe capul lui.

– Știu că dulcea ta soție și minunata ta fiică probabil că te cheamă de dincolo și n-o să te învinuiască dacă te duci la ele. Se clătină și tremură sub o piatră deosebit de grea, apoi își șterse lacrimile cu mâneca. Poate că te-am reținut prea mult, se agită ea. Mai mult decât meritam. Dar... Phoebe are nevoie de o figură paternă, și eu nu pot găsi pe altcineva mai potrivit...

– Nu trebuie să plângi, *mon bijou*. Vocea răgușită, sugrumată a lui Jean-Yves o invadează precum un miracol. Nu-mi pot ridica mâna să-ți șterg lacrimile.

Ușurarea o aduse în genunchi pe Cecelia și îi ridică mâna nerănită în locul lui, ținând-o pe obrazul ei umed.

– Nu voi plânge! promise ea, chiar când hohotele creșteau. Nu voi plânge.

– Haimana ridicolă, zise el, cuprins de o grimasă când tuși slab. Nu-mi pot deschide ochi. Lumina este prea puternică, și eu sunt prea obosit.

– Să nu adormi, îl certă ea, temându-se că, dacă va adormi, nu se va mai trezi deloc. Cât își dorea să diminueze lumina soarelui sau să cheme griul etern înapoi peste cerul Londrei doar ca să-l aline. Phoebe va dori să se asigure că ești bine. Promite-mi că nu vei adormi până nu se întoarce ea.

Fetița sosi trăgând în urma ei un medic de pe ambulanță solid ca un mic remorcher blond. Un alt medic era urmat de Francesca și Alexandra, ambele palide, murdare și îngrijorate.

Îndepărtară restul de moloz, îi înfășurară capul rănit și îi prinseră brațul la piept în mijlocul unor cuvinte injurioase din partea lui Jean-Yves.

– Nu vă îngrijorați, *mon rogues*, mormăi el când îl urcară în sfârșit pe o targă. Nu sunteți încă pregătite să fiți lăsate în lumea neștiutoare fără a fi supravegheate.

– Vin cu tine la spital, zise Cecelia prinzându-i mâna.

– Nu-i nevoie. Am avut destule vânătăi sau coaste rupte la vremea mea ca să-mi dau seama cum se simt, zise el. O să mă bandajeze, o să-mi aranjeze umărul și o să mă trimită acasă cu cea mai minunată morfină.

– Venim noi la spital, bătrâne, declară Francesca, încăpățănarea ei neascunzând mai deloc afecțiunea profundă ce-i înmuia privirea. Ești prea rănit să te lupți cu noi pe asta.

– Nici măcar o turmă de rinoceri pe fugă nu ne-ar opri, interveni Alexandra, netezindu-și părul cu o noblețe precaută.

– Voi trei nu plecați nicăieri, mârâi o voce deloc bine-venită.

Gura Ceceliei se uscă în momentul în care ridică privirea și-l văzu pe Ramsay intrând ca o furtună în grădini, precum un general în marș. Trăsăturile lui afixau o mască furioasă de mânie, iar ea fu nevoită să se lupte cu acel instinct primar care îi spunea să fugă din fața unui atac așa de masculin și mercenar.

Era o minune că națiunile nu cădeau în fața lui, având o înfățișare așa de aprigă. Că râurile nu-și schimbau cursul la cuvântul lui și că munții nu se mișcau pentru a face loc marșului lui.

Genny avusese dreptate: era ușor să uiți cât de uimitor de mare era până când nu aveai în față mai bine de nouăzeci de kilograme de mușchi scoțieni și furie glacială, atacând ca un taur de aur. Cu capul în jos. Cu nările fremătând. Neatins de haosul și distrugerea din jurul lui.

Intangibil.

Cecelia era surprinsă că îi displăcea ideea ca el să-și plimbe dezgustul și neprihănirea lui pe proprietatea ei.

Într-adevăr. Că-i plăcea sau nu, era a *ei*. Ea o deținea. Și acum va fi obligată să o *recunoască*.

Nu vor exista secrete obținute prin seducere de la Călăul Viciilor. Nu acum când era pe cale să afle exact cine era ea.

Își simți limba ca șmirghelul când Ramsay își plantă cizmele la câțiva pași de ele, lăsând cu privirea o dâră de foc albastru pe corpul murdar al Ceceliei.

– Mai întâi, este vreuna dintre voi rănită? mârâi el.

– În afară de francezul de pe targă și încă nouă băgați în ambulanțe? răspunse Francesca încrucișându-și brațele.

– Răniții de pe iarbă sunt consultați. Întrebarea mea este adresată vouă, *doamnelor*.

Cuvântul îi ieși cu un sarcasm ascuțit în timp ce el adopta aceeași postură.

Cecelia observă că haina i se întindea peste umeri, tensionată la cusături. Părea că se putea încorda o singură dată și haina, deși foarte bine făcută, va ceda.

Ce lucru ciudat să observe asta într-un astfel de moment!

Duse mâna la frunte. Poate că era lovită.

– Nu suntem rănite, mulțumim, Ramsay, răspunse Alexandra întrebării cumnatului ei când deveni evident că nimeni altcineva nu avea de gând să o facă.

– Fratele meu știe că ești aici, Excelență?

Ultimele cuvinte i se strecurară printre dinți ca un șuierat.

– Normal că știe, răspunse Alexandra. Motiv pentru care bănuiesc că va da buzna în orice moment, ca un sălbatic, ciufulit și îngrozit în privința mea. Bravada Alexandrei începu să pălească, ochii ei câprui și strălucitori fiind îngrijorați. Aș vrea să se grăbească.

Cecelia o cuprinse pe Alexandra de talie cu celălalt braț pentru a-i oferi ce alinare putea până când sosea soțul ei.

Cum ar fi să aibă pe cineva care să țină la ea și să-și facă griji pentru ea așa cum își făcea Redmayne pentru soția lui? Pe de-a-ntregul. Ducele și-ar fi aruncat propriul corp asupra ducesei lui într-o astfel de explozie. Ar fi dus-o în siguranță și având ambele picioare rupte. Ar fi rămas fără sânge înainte să permită ca ea să fie rănită.

Cecelia nu voia să-și plângă de milă, dar cu Jean-Yves așa de rău rănit și o nouă acuzație de care să se păzească, se simțea mai grea decât fusese vreodată, și fizic, și în orice alt fel. Apăsată de secrete necunoscute și dușmani neidentificați, sângele a patru inocenți, inocența fetelor răpite și siguranța tuturor celor care acum erau în grija ei și angajații ei.

Ramsay clipi la Alexandra, pe liniile dure ale încruntăturii ce-i mărgineau gura văzându-se neîncrederea.

– Vrei să cred că Redmayne ți-a permis să vii într-un asemenea loc?

Făcu un gest către moloz.

– Nu Redmayne îmi *permite* ceva. Sunt propria stăpână și nu cer nimănui permisiunea. Alexandra se uită la Cecelia. Și făceam un tur al școlii să văd dacă o pot adăuga eforturilor mele filantropice. După cum se vede, categoric o voi face. Mai ales acum.

Cecelia și-ar fi exprimat recunoștința eternă față de Alexandra dacă nu ar fi fost întreruptă de vacarmul exploziv al unei grinzi imense ce ardea, care își alesese fix acest moment să se rostogolească de pe muntele de moloz spre ele.

Într-un mod care îi amintea foarte mult de un taur ce atacă, Ramsay plonjă înainte cu brațele deschise și le luă pe toate cele trei femei, împingându-le înapoi în timp ce grinda ateriză într-un adevărat vulcan de scântei, praf, cenușă fix pe locul pe care se aflaseră ei.

Fusesse ca și cum un zid de cărămizi le mutase din loc.

El se retrase în clipa în care ele se aflau în siguranță, lăsând-o pe Cecelia să se simtă ciudat de văduvită. Pentru ea era de neînchipuit să ai așa de multă forță fizică.

Dar să fii susținută de ea. Protejată și sprijinită.

Să te bizui și să fi salvată de ea.

Cât de extraordinar!

Pe ochelari avea cenușă și praf, blocându-i complet vederea. Praful i se depusese pe chip și pe dinți într-un strat cu gust de cretă. O criză de tuse o copleși și se aplecă în față cu mâna peste gură pentru a-și recupera suflarea.

Nimeni nu zise nimic, dar primi în mână o batistă.

Cecelia șterse praful și cenușa de pe buze, nas și bărbie ca să poată respira.

Mirosea a el. A pânză curată, săpun proaspăt și... a cârți.

Se opri pentru a inspira adânc parfumul în plămânii ei asediați înainte de a-și da jos ochelarii pentru a-i șterge cu partea curată din pânza moale.

Cercetă neliniștită grădinile, observând că Frank și Alexander își recăpătau echilibrul și suflul în spatele ei, dar altfel nu erau rănite.

Phoebe stătea în siguranță la ceva distanță, lipită de peretele îndepărtat, cu trăsăturile imposibil de distins. Jean-Yves fusese luat în siguranță din zonă de către medici înainte să cadă bușteanul.

Nu era nimic grav. Cecelia deschise gura pentru a-i mulțumi lui Ramsay, dar el vorbi înaintea ei:

– Fir-ar al dracu'! *Tu ești.*

Era dificil să-ți dai seama din vocea lui dacă era mai mult furios sau sceptic.

Cecelia îl privi, negăsind nimic altceva în afară de formele necioplite alte trăsăturilor lui și mărimea uluitoare a orice altceva. Apoi ridică ochelarii pentru a se putea focaliza pe lume – și pe bărbat.

Zărindu-și reflexia într-o fereastră care rămăsese intactă, văzu ceea ce văzuse Ramsay. Cenușa de pe chipul ei avea cam aceeași formă ca masca de bal mascat. Acoperită așa, fără ochelari și cu părul plin de praf, cenușă și moloz, semăna fără echivoc cu femeia pe care el o cunoscuse abia ieri în locuința distrusă.

Femeia pe care o detesta.

Lady Scarlet.

– Eu sunt, mărturisi ea cu un oftat melancolic.

Îl sărutase pe Ramsay...

Și nici că-l va mai săruta, judecând după antipatia cu care o privea acum.

Părul lui se ciufulise un pic și gulerul înalt al costumului lui apreat era acum murdar de funingine, lavaliera îi lipsea. Dar ochii lui. În ochii lui scânteiau furtuni argintii, iar albastrul dispăruse aproape în totalitate.

Dacă furtuna nu ar fi fost pe cale să se dezlănțuie asupra ei, și-ar fi luat tot timpul posibil să o admire și să o absoarbă.

Frumusețea ferocității ei, pentru că mereu îi plăcuseră furtunile.

„Onorată instanță”, se gândi ea mucalit. Explozia îi zburase probabil mințile.

El făcu un pas amenințător în față, umerii lui părând să crească odată cu furia lui. Cecelia observă rușinată că se retrăsese în siguranța oferită de prietenele ei.

El nu țipă. Își coborî însă vocea cu câteva octave imposibile. Dar ceva din profunzimea și precizia cu care pronunța ordinul îi oferea mai multă prestanță decât un urlet.

– Să-mi spună cineva ce *dracu'* se întâmplă aici și cine *dracu'* ești tu în realitate.

Arată cu un deget ce condamna spre Cecelia, și ea își ridică mâinile de parcă degetul respectiv era țeava unui pistol.

– V-aș explica fericită, milord. Se chinui să-și păstreze vocea calmă. Deși... v-aș cere să fiți atent cu limbajul în fața...

– Casa asta toată este murdară, iar limbajul meu nu va face nici un pic de diferență, madam, mârâi el, măsurând-o cu o privire atât de tăioasă și de disprețuitoare încât părea să fi avut gheare.

Dezgustul lui, deși așteptat, tot durea. Nu, ardea. Aprinzând un foc de indignare în pieptul ei.

– Ba să mă scuzați, domnule, zise ea cât putu de controlat. Este clar că aveți o vendeta personală aici. Cu toate astea, sunteți în prezența unei contese și a unei ducese și, ca atare, sunteți îndatorat ca gentleman să le arătați, superiorilor dumneavoastră, respectul datorat poziției lor.

– Superior? pufni el în batjocură. Nu credeți că cineva vă poate fi superior prin născare, cum nici eu nu cred, indiferent de ce companie aveți. Îndreptă bărbia spre doamnele nobile. Dar, vendetă sau nu, eu mă aflu aici pentru că o explozie a pus în pericol orașul meu și am de gând să aflu cum și de ce.

„Orașul meu”, se gândi încăpățânată Cecelia. De parcă Londra era proprietatea lui. Câtă aroganță! Câtă infatuare abjectă! Dacă avea curajul să-și pună mintea la contribuție în confruntare, i-ar spune exact ce crede despre el. Dar se părea că curajul începuse să o părăsească.

– Ce se petrece aici, răspunse Francesca din spatele ei, este că cineva a încercat să o asasineze pe Cecelia noastră în propria casă. Acum ce aveți de gând să faceți în legătură cu asta?

Ramsay o ignoră pe Francesca cum un stejar ar ignora un țăntar.

– Care prezentare a noastră a fost o minciună?

În întrebarea lui exista o notă severă, și Cecelia se întrebă dacă el se gândea la seara lor vrăjită.

La sărutul lor.

Pentru că ea sigur se gândea.

– Nu v-am mințit, zise Cecelia.

– Mi-ați spus că vă cheamă Hortense Thistledown, o acuză el.

– Am spus că puteţi să mi vă *adresaţi* cu Hortense Thistledown, îl corectă ea. Luaţi-l ca pe un nume de afaceri. Un *nome de plume*¹, dacă vreţi.

– Şi accentul franţuzesc.

– Recunosc că aia a fost o mică... improvizaţie din partea mea, se scuză ea.

– Spuneţi-i exact ce a fost. O minciună.

Deşi vocea lui era egală, Cecelia simţi că ajunsese pe marginea unei prăpăstii foarte adânci. Margine care ar putea avea şi un laţ de spânzurătoare ataşat.

Dacă voia adevărul, hotărî Cecelia, atunci îi va spune adevărul.

– Ieri-dimineaţă am aflat că am o mătuşă pe nume Henrietta Thistledown în aceeaşi frază în care mi s-a zis şi că ea a murit şi că mi-a lăsat moştenire afacerea ei. Mi-aţi întrerupt grosolan evaluarea iniţială a locului, ameninţând că-mi dărâmaţi uşa, şi eu am fost obligată să-mi apăr moştenirea cu ce mijloace am crezut eu potrivite.

El începuse să clatine din cap la mijlocul afirmaţiei ei.

– O să pretind pentru o clipă că nu aţi bătut câmpii şi o să vă întreb de ce aţi simţit nevoia să vă apăraţi de poliţie dacă nu încălcaţi legea?

– Pentru că Henrietta mi-a spus într-o scrisoare că duşmanii ei deveniseră duşmanii mei şi că acei duşmani nu sunt doar cei care încălcă legea, ci şi cei care o fac. Dacă o cunoşteţi, atunci trebuie să ştiţi ce clientelă a avut, jumătate din clientela aia stă în Camera Lorzilor şi pe băncile din tribunal, chiar sub dumneavoastră.

Cecelia îi măsură reacţia, călcând cu grijă. Cât să dezvăluie? Cât să aibă încredere în Cassius Ramsay? Inspiră adânc...

Fie ce-o fi...

– Mi-a spus că avea în posesie secrete care ar putea să o omoare. Asta m-a pus pe mine şi şcoala în pericol. Şi... uite ce s-a întâmplat!

Făcu un gest cuprinzător cu mâna pentru a arăta dezastrul. El miji ochii până ajunseră nişte bucăţi de gheaţă.

– Vreţi să vă cred că Henrietta v-a lăsat una dintre cele mai mari averi obţinute murdar din regat şi nu v-aţi cunoscut niciodată?

La asta se concentra el?

¹ Pseudonim, în limba franceză, în original

- Este posibil să ne fi întâlnit, îl corectă Cecelia. Genny mi-a zis că-și amintește că m-a întâlnit când eram foarte mică...

- Eu trebuie să cred că dumneavoastră, fata unui reverend de țară văduv, aveți de gând să preluați mantia lui Lady Scarlet fără experiență, cunoștințe sau capacitate pentru o asemenea afacere?

Condescendența înlocuia bănuiala în timp ce vorbea.

- Am făcut destule cursuri de economie la universitate, sunt destul de încrezătoare în abilitățile mele de a conduce o afacere de succes...

- Că ați fost ieri în biroul unui avocat, ați aflat de moartea unui infam membru al familiei și v-ați gândit așa, de ce să nu contribui la depravarea unui oraș și așa putrezit și decrepit?

- Eu nu asta...

- Credeți că-s așa de naiv să cred că ați nimerit ieri în profesia asta?

Avansa în timp ce vorbea, până când ajunse nas în nas cu Cecelia. Pentru prima dată era recunoscătoare că era atât de înaltă și grea, așa că se folosi de fiecare centimetru al ei.

Și tot se înălța peste ea.

Cum reușea cineva așa ceva? se întreabă ea. Să transforme statul în picioare în ceva intimidant. Niciodată nu-și dorise așa intens ca în acest moment să știe cum să facă asta.

Dar ea își trase umerii spre spate și ridică bărbia, dorindu-și ca orice tip de conflict să nu-i facă stomacul să se învârtă și să nu o treacă transpirații reci.

- Nu trebuie să credeți un cuvânt din ce spun, milord, bănuiesc că singura sarcină pe care o aveți ar fi să aflați cine a făcut asta stabilimentului meu și de ce.

La asta privirea lui deveni plată. Din ea se scurgea toată electricitatea, ca și cum îl dezamăgise cumva.

- Aveți dreptate, desigur. Spuneți-mi, domnișoară Teague - sau domnișoară Thistledown? -, v-a lăsat mătușa vreo indicație despre natura acestor secrete care pretindea că erau așa periculoase?

- Păi, nu exact. Cecelia înghiți, încercând să nu se lase intimidată de tendoanele de pe gâtul lui și de vena ce-i pulsa la tâmplă. Nu... în prea multe cuvinte.

- Vorbiți clar, i-o tăie el. V-a dezvăluit ori ba acele secrete?

- Ba - aaa - nu. Categorie nu mi le-a dezvăluit... încă.

El o privi foarte bănuitor, și Cecelia știa că era obtuză când încerca să evite o minciună, dar nici nu voia să dezvăluie ceva ce ar putea să o pună în și mai mare pericol. Nu era așa de proastă încât să dezvăluie existența codicelui înainte să-l descifreze.

- Îmi spuneți că nu știți cine ar vrea să facă așa ceva? întrebă el.

- Habar n-am.

- Un motiv, poate? insistă el. Un rival, un client nesatisfăcut, datorii neplătite, un angajat nemulțumit etc.

Cecelia clătină din cap.

- Ar putea fi oricine, până la urmă. N-am reușit să găsesc registre contabile.

Alexandra se aplecă, trecu cu degetul prin stratul alb ce acoperea molozul. Ridică degetul la nas, îl miroși și apoi atinse substanța cu vârful limbii, după care scuipă delicat.

- Măcar știm agentul folosit în explozie, zise ea.

- Praf de pușcă, declară trăgănat Ramsay.

- Exact. Alexandra se uită la el de parcă o surprinsese. De unde știi?

- Am fost soldat, îți amintești? Aș recunoaște mirosul ăsta oriunde. Își privi atent cumnata. Tu de unde știi?

- Praful de pușcă rafinat este deseori folosit în excavații, răspunse Alexandra. Lasă în urma sa acest reziduu alb și gust de abur și sulf, cu un iz de ceva precum urina din salpetru. Își frecă degetul mare și arătătorul unul de celălalt, testând substanța. Mă întreb însă, a fost o explozie destul de mică, la cum merg lucrurile astea. Izolată doar în partea asta de casă. Plus că mai este un gust aici pe care nu-l pot chiar descifra. Amar...

Francesca impuse molozul cu vârful ghetei.

- Ar fi putut să fie un alt agent în afară de praful de pușcă implicat aici? Poate nitroglicerina?

- Nitroglicerina e prea instabilă pentru o distrugere așa de calculată.

Cecelia ieși de sub răcoarea provocată de statura impresionantă a lui Ramsay pentru a se lăsa pe vine lângă pietrele căzute care creau o rampă înșelătoare de moloz până sus la ruinele de la etajul locuinței. Își aminti ceva ce învățase la un curs de chimie și alchimie

la care participase la Cambridge cu scurt timp în urmă, curs ținut de un doctor Alfred Nobel.

– Francezii au fabricat recent o substanță care e mai stabilă decât nitroglicerina.

Cecelia se întinse pentru a o copia pe Alexandra, luând praful pe deget și testându-l cu vârful limbii, după care îl scuipă.

– Exact cum bănuiam, declară ea. Cel mai probabil este un trinitrofenol pe care l-au numit acid picric. Datorită progreselor făcute de doctorul Nobel în materie de explozibili, acum poți încorpora acidul picric într-o bombă cu o rază de explozie destul de predictibilă. Ridică privirea, stomacul i se întoarse cu groază. A vorbit și despre un dispozitiv de sincronizare folosit în atacurile asupra căilor ferate de către Armata Republicană Irlandeză acum vreo doi ani.

– Deci vinovatul ar fi putut pleca cu mult înainte ca mecanismul să fie detonat? se lamentă Francesca. Idiot diabolic, oricine ar fi!

Lovi într-o piatră.

De parcă ieșise dintr-o transă, Ramsay scoase un sunet jos prin care exprima o înjurătură, se gândi ea, și asta le atrase atenția.

– Compuși explozibili. Acid picric. De unde naiba veniți voi trei?

– Școala din Chardonne pentru fete, lângă lacul Geneva, răspunse simplu Francesca.

– Și apoi Sorbona, interveni și Alexandra. Împreună cu câteva cursuri suplimentare pe la diverse universități continentale și americane.

El clipi o dată. De două ori. Privindu-le de parcă le băgase la microscop.

– Credeam că sunteți matematiciană. Ce legătură are asta cu cunoștințele vaste despre explozibili?

O privi pe Cecelia cu o nouă îndoială și nu era nevoie să citești gândurile ca să-ți dai seama că se întreba dacă era răspunzătoare de distrugerea propriei case.

Cecelia vru să deschidă gura, dar Alexandra i-o luă înainte:

– Haide, Ramsay, doar nu crezi că a avut vreo legătură cu asta.

– Și de ce nu?

Alexandra pufni.

– Deși a studiat în principal matematica, a fost desigur educată și în aplicarea acestora, ceea ce înseamnă că are cunoștințe

rudimentare despre fizică și chimie. De altfel, am și participat la multe cursuri împreună.

– Da, interveni și Francesca în apărarea ei. Și în ce-o privește pe Cecelia, încă insistă să participe la prelegeri plictisitoare tot timpul. Ce ar avea de câștigat dacă și-ar arunca în aer casa?

Cecelia o măsură cu privirea pe Frank chiar când gura lui Ramsay se strânse într-o linie subțire.

– Există moduri mai curate de a scăpa de probe. Un mușchi i se zbătea în maxilar. Prietenele dumneavoastră sunt foarte protectoare, domnișoară Teague. Ca și cum ar ști că sunteți vinovată de ceva.

Cecelia se îndreaptă, susținându-i privirea.

– Mereu a fost așa, milord, ne protejăm una pe alta.

– Cecelia este de obicei timidă și sensibilă, îi explică Alexandra. Și tocmai a trecut prin ceva inimaginabil de traumatizant. Poate putem termina altă dată, Ramsay.

El scoase un mârâit ciudat, care i se păru Ceceliei că ar putea fi râsul pe care l-ar fi scos un leu. Și dacă cineva ar putea să râdă fără să zâmbească.

– Timidă? Sensibilă? Acum știu că mă luați drept prost, dar nu unul chiar așa de ușor de păcălit. Își trecu degetele prin coama deasă de păr. Chimie și fizică. Bunica mea Ramsay v-ar fi ars pe rug pe toate trei ca vrăjitoare.

Până în acest moment, Phoebe stătuse tăcută și nemișcată, prezența ei fiind uitată. Veni spre Ramsay până când ajunse sub el, cu micii ei pumni plantați în șoldurile inexistente.

– Oricine are ochi poate să vadă că *nu-i* vrăjitoare, declară fetița, impasibilă în fața gigantului auriu, dându-și capul mult pe spate pentru a se uita la el.

Cecelia privi, uimită că ceva aproape miraculos se petrecu.

Chipul lui Ramsay, de care până atunci fusese sigură că era sculptat din aceeași rocă și gheață ca și inima lui, se înmuie treptat până când ochii lui deveniră farmec lichid și gura lui nu mai avea grimasa eternă.

Cu o astfel de expresie părea aproape... chipeș.

Aproape.

– De unde ai venit, fetiço?

– Nu știu. Fetița cu ochi limpezi stătea precum proverbialul David în fața lui Goliat al lui Ramsay. Dar nu poți să crezi în vrăjitoare și știu că nu le mai poți arde.

– Bineînțeles că nu va fi nimeni ars, zise el, pe un ton de scu-ză. Nu că aș vrea să te contrazic, fetițo, dar eu știu sigur că acest trio de doamne roșcate are o înclinație pentru necazuri. Mai multe explozii, incendii, împușcături, răpiri și întâmplări nefaste care o dată l-au trimis chiar și pe fratele meu într-un somn vrăjit de o zi întreagă și o noapte.

Se lăsă pe vine, tot fără să ajungă la același nivel cu fetița, dar întinzând pânza murdară a hainelor peste picioare, brațe și umeri în cele mai tulburătoare moduri.

– Nu ți se par faptele unor vrăjitoare? întrebă el cu blândețe.

Phoebe privi peste umăr la Cecelia, cu o expresie nesigură.

Cecelia știa că trebuia să arate ca o furie, dar nu reuși să facă nimic altceva decât să asculte cum se desfășoară conversația.

– Este prea drăguță ca să fie vrăjitoare, se hotărî Phoebe cu o încruntătură adorabilă a frunții. Și apoi, nasul ei nu are nici un neg, și nici degetele nu-i sunt noduroase.

Reveni cu privirea la Ramsay, pentru a vedea dacă fusese destul de convingătoare. Scoțianul în chestiune se holba la Cecelia.

– Oh, fetițo, bănuiesc că ai dreptate.

Cecelia se chinui să nu se foiască sub privirea lui intensă. O privire care purta întrebări grele și acuzații și mai grele. Se întrebă și dacă el își dăduse seama că fusese de acord că ea era drăguță...

– Cum te cheamă, fetițo?

Tunetul din vocea lui când vorbi cu fetița amenința să desfacă ceva adânc în stomacul Ceceliei.

– Eu sunt Phoebe.

Făcu o reverență.

– Este o plăcere să te cunosc, domnișoară Phoebe. Îi strânse mâna scurt și în colțul gurii lui Ramsay se întrevăzu umbra unui zâmbet. Eu sunt...

– Știu cine ești. Ești Călăul Viciilor. Ultima dată când ai fost aici urlai. Eu eram ascunsă sub birou ca să nu mă iei.

Toți mușchii din trăsăturile și corpul lui Ramsay se tensionară din nou, el redevenind statuia obișnuită de piatră.

– Ce caută o micuță ca tine într-un asemenea loc? întrebă el cu o furie abia stăpânită. O s-o găesc dacă cercetez rapoartele cu persoane dispărute?

– Nu sunt dispărută, sunt aici. Întinse mâinile și le flutură de parcă el era orb. Sunt Phoebe Thistledown.

– Este a mea, se grăbi Cecelia, luând mâna fetei și trăgând-o în siguranța fustelor ei.

Ramsay se încruntă din nou, expresia îi deveni mai profundă, mai sumbră când se uită la Cecelia, apoi la fată. Cecelia știa că pierduse toată stima în ochii lui. Trecuse de un punct unde nu mai era cale de întoarcere.

Erau din nou dușmani.

– Nu... vă seamănă, zise el într-un final.

– Îmi închipui că seamănă cu tatăl ei.

– Vă închipuiți. Buzele i se curbară într-o expresie tăcută de dezgust. Sunt așa de mulți bărbați aliniați pe linia ei paternă?

– N-am spus asta. Cecelia ridică bărbia. Și am să vă rog să nu vorbiți așa în fața unui copil. A auzit și așa destule cuvinte murdare.

Un pic din culoarea puternică din obrajii lui se mai duse și avu eleganța să pară rușinat în timp ce el și fetița se uitau unul la celălalt cu o bănuială posacă similară.

– Iartă-mă, domnișoară Phoebe, murmură el, șocând-o pe Cecelia dincolo de înțelegere.

Phoebe încuviință din cap că-l iartă și apoi întrebă:

– Tu ești un judecător?

– Da. Și bănuiesc că sunteți toate libere să plecați, să vă spălați și să fiți luate în grijă, dar nu veți pleca din Londra până nu-i gata ancheta. Privirea lui se ciocni de a Ceceliei, coborând temperatura cu cel puțin zece grade. Cu excepția dumneavoastră. Mai am întrebări.

Phoebe păși în fața ei.

– Dacă ești un om al legii, nu poți răni pe nimeni, îi aminti ea. Și o s-o lași să vină acasă cu mine, pentru că n-a făcut nimic greșit.

În acel moment în mintea Ceceliei nu exista nici un dubiu că Ramsay putea răni mulți oameni. Ba chiar că o făcuse.

– Acasă? Nu stai aici, fetițo?

Clipi către fată, cu vocea mai puțin dură ca înainte.

- Nu, acum locuim pe Cranford Street cu Jean-Yves. Am un pat din lemn deschis la culoare, un cuib de turturică la fereastra mea și o bucătăreasă care-mi face tarte cu cireșe în plus la micul dejun.

Ramsay își scutură partea de sus a pantalonilor.

- Dacă mama ta n-a făcut nimic greșit, n-are de ce să se teamă de mine, fetițo.

- Nu este...

- Ce zici dacă eu o duc pe micuța Phoebe la spital, interveni Francesca, luând mânuța ei din a Ceceliei. A fost aproape de explozie și tot cred că ar trebui examinată, alături de Jean-Yves. Ne întâlnim acolo, Cecil, când termini aici și te vom însoți acasă.

- Vei fi însoțită de domnul Derringer? întrebă Cecelia.

Cineva o atacase direct și dăduse clar de înțeles că nu avea scrupule privind victimele colaterale.

- Nu, dar l-am angajat pe domnul Colt, rânji Francesca. Nu te agita, draga mea, suntem protejate.

Se bătu peste buzunarul unde își ținea mereu pistolul.

- Mulțumesc, Frank.

Cecelia îi mulțumise din toată inima. Francesca o luă pe biata Phoebe. Vocea dulce și pițigăiată a lui Phoebe răsuna în holul de marmură gol și sumbru.

- De ce-ți spune Frank? Este nume de bărbat.

- E un secret, zise indulgentă Francesca. Dacă te porți frumos la doctor, s-ar putea să-ți spun povestea Haimanalelor Roșii.

- Îmi plac poveștile, declară Phoebe.

- Știam eu că-ți plac.

- Și eu mereu mă pot frumos.

Râsul Francescăi era autentic și zdravăn.

- Nimeni nu se poartă mereu frumos și nu poți fi inclusă în Haimanalele Roșii dacă-i așa.

- Atunci... Phoebe păru să se gândească timp de o secundă tăcută. Trebuie să nu mă port frumos?

- În mod regulat.

- Mă poți învăța cum?

- Oh, draguța de tine, credeam că n-o să mă întrebi niciodată. Mătușa Frank va fi cel mai entuziast instructor al tău.

- Atunci ar trebui să nu mă port frumos nici la doctor?

– Sigur că nu.
– Când ar trebui?
– Asta-i o întrebare excelentă... Oh, vai, stai lângă perete cu mine!

– De ce? întrebă Phoebe.
– Pentru că nu vrei să fii călcată în picioare de un duce.
La sunetul unor pași grei alergând, Alexandra o strânse mai puternic pe Cecelia.

– Unde e? se auzi accentul de Devonshire prin pereții holului, brut, neliniștit și feroce în aceeași măsură.

– În grădinile din curte, o auziră pe Francesca răspunzând. N-a pățit nimic, apropo.

Când ieși pe ușă, Redmayne era tot o mișcare animalică și diabolică. Își văzu soția stând la baza resturilor exploziei.

– Cu plăcere, strigă amuzată Francesca din hol, dar n-o băgă nimeni în seamă.

Alexandra dădu drumul mâinii Ceceliei cu un mic țipăt.

Sticla de la mulțimea de ferestre sparte însoți pașii disperați ai ducelui și ducesei traversând grădina distrusă în grabă unul spre celălalt. Corpurile li se ciocniră cu o forță care ar fi dat pe spate un bărbat mai mic.

Dar Redmayne își strânse soția la piept, curbându-și umerii puternici peste ea, iar ea intră în haina lui și îi cuprinse spatele cu brațele.

O mână mare îi cuprinse ceafa și cealaltă urca și cobora pe spatele ei în timp ce el își lipea obrazul cu cicatrice pe creștetul ei. În ciuda faptului că o atingea cu blândețe, o serie de înjurături ce ar fi făcut și un pirat să se înroșească răsunară prin aer.

– Nu te mai scap din vedere niciodată, mă auzi?

Alexandra se îngropă adânc la pieptul lui.

– Sunt bine. N-am nici o zgârietură. N-ai de ce să-ți faci griji.

– N-am de ce... O smulse de lângă el, cercetând-o. Este a doua explozie din care scapi fără vreo rană în tot atâția ani. Să mă ferească Dumnezeu, dar *nu* va mai exista o a treia.

– Mă bucur că ai venit.

Alexandra se sprijini cu toată greutatea pe soțul ei și el se aplecă imediat pentru a o lua în brațe, în timp ce-i trimitea fratelui lui

un mesaj nerostit doar prin ochii de aceeași nuanță de albastru de iarnă.

Ramsay încuviință din cap.

– Te duc acasă, murmură el către soția lui.

– Dar. Alexandra se uită neliniștită peste umărul soțului ei, masca ei de funingine fiind lăsată acum în mare parte pe fața cămășii ducelui. Cecil...

– Ramsay este cu ea.

Redmayne nici nu se opri.

– De asta mă tem. Să știi că vrea să o spânzure.

– Da, dar nu astăzi, răspunse ducele, de parcă era ultima grijă din mintea lui. Ne ocupăm de asta după ce te duc acasă, te speli și ești examinată atent.

Tonul lui nu era nici provocator, nici acuzator, nici măcar deschis sexual. Doar incontestabil.

Inevitabil.

Cecelia și Alexandra ridicară amândouă neajutorate din umeri una la alta, în timp ce Redmayne își lua soția, dar nu înainte ca Cecelia să zărească o licărire de ușurare în ochii prietenei ei dragi.

Se uită câteva momente la ușa goală prin care toată lumea dispăruse, apoi se îndreptă spre ea. Îndepărtându-se de Ramsay. Profitând de moment să-și permită câteva respirații și să se uite la rarul cer albastru strălucitor de deasupra Londrei.

Pregătindu-se de furtună.

– Lady Scarlet, zise Ramsay de parcă nu-i venea să creadă. De parcă numele avea gustul mizeriei de-a lungul malurilor Tamisei. Lordul Cancelar mi-a zis mereu că cel mai mare truc al Satanei este să convingă oamenii că nu există... Niciodată n-am știut la ce s-a referit până acum.

– Crezi că sunt Satana?

Se întoarse șocată cu fața spre el.

– Nu. Maxilarul lui era o linie de granit, dar vena de la tâmplă încă pulsa sub o șuviță de păr care se eliberase din pomadă pentru a atârna peste fruntea lui ursuză. Ești un pic mai mult decât un drac. Trecu cu degetele prin păr, ducând șuvița la loc. Cum de n-am văzut înainte? Ești făcută pentru nimic altceva decât desfrâu și înșelăciune. Nu-mi vine să cred că mi-am permis să fiu tentat de una ca tine.

– Nu a fost în intenția mea să te tentez...

– Pe dracu'.

O privi precaut, ca pe ace, dar și un pic distrus. De parcă mai era o parte în el care voia să o creadă.

– Serios. Mi-am dorit pace între noi. Poate mai mult. Făcu un pas timid spre el. Tot ce am spus aseară era adevărat. Tot ce s-a petrecut între noi... a fost adevărat.

Umbra vulnerabilității dispăru, fiind înlocuită de un dezgust așa de împietrit încât ea se întrebă dacă și-l imaginase.

– Nu-i nimic real la tine. Ești la fel ca orice femeie, vă folosiți de farmecele voastre ca de niște bunuri pentru a obține la schimb ce vreți. Săruturile sunt monedă de schimb și ce se află între picioare este o armă. Să nu crezi că mă mai protestezi o dată.

Îi era greu să pretindă că nu o rănea cruzimea lui. Ai fi zis că după atâția ani își perfecționase un soi de mască de nonșalanță. Că prin copilăria petrecută cu reverendul Teague ar fi învățat să-și ascundă emoțiile. Că batjocura și hărțuirea de care suferise la universitate ar fi călit-o la durere.

Încercase de așa de multe ori să fie dură. Să respingă și să se apere de barbaria bărbaților și de condamnarea celorlalte femei, prin ziduri ca Alexandra sau țepi precum Francesca.

Dar, spre frustrarea ei eternă, rămăsese un loc moale pe care să aterizeze insultele.

Mereu dureau. Sau ardeau. O răneau și o umileau. Dacă cineva nu o făcea să se simtă prea mare, prea neîndemânatică și prea demnă de dispreț, atunci o făcea să se simtă foarte, foarte lipsită de importanță.

Cum se făcea că bărbații puteau mereu răni femeile și scăpau mereu nepedepsiți?

Cum se făcea că un bărbat putea să stea în mijlocul haosului care devenise viața ei și să o atace cu ghearele lui de gheață de parcă avea dreptul?

Era justiție? Acest bărbat arogant, mișel, gigant chiar se considera întruchiparea cuvântului justiție?

În capul pieptului ei se formă ceva. Ceva întunecat și greu. Sumbro și gol. I-ar fi zis frică, dar nu era așa de rece. Furie, dar nu

era așa fierbinte. Suferință, dar nu era așa slabă. Poate că amestecul acestor trei lucruri.

Fierbând ca o furtună în ea.

El scoase un sunet plin de ostilitate.

– Săruți mai degrabă ca o virgină, decât ca o târfă, asta o recunosc.

– Iar tu săruți ca un bărbat care știe diferența, îi răspunse ea.

Un bărbat care ar transforma virgina în târfă și apoi ar da vina pe ea pentru asta.

– Niciodată. În ochii lui scăpărare fulgere. Nu presupune că mă cunoști. Nu sunt precum bărbații slabi care se furișează ca niște umbre pe această ușă ca să plătească pentru fantezii goale și rătăciri drăguțe. Crezi că nu știam deja că Henrietta deținea secrete mortale? Că cineva o voia moartă? Am avut tot mai multe dovezi ale unor ticăloșii ale acelor nobili care m-au adus până la această ușă. Veni mai aproape. Conturându-se imposibil de mare. Știi mai multe decât lași de înțeles, femeie. Te aștepți să te cred că chiar nu știi cine ar fi putut să facă asta? Că nu știi cine te-ar vrea moartă?

– În afară de tine?

El ridică mâna frustrat și ea abia rezistă să nu tresară, dându-și apoi seama că era doar un gest.

– Nu mă pune la încercare.

– Sau ce? îl provocă ea, aruncându-i batista murdară la picioare. De unde să știu eu că n-ai avut nici o legătură cu asta? Cu siguranță detești acest loc. Ai apărut aici aproape imediat după explozie. Și nu-mi spune că erai doar prin preajmă.

– De fapt, chiar eram. Expresia lui deveni mai sumbră, de la ursuză la răuvoitoare. Era bântuit de o furie prea întunecată pentru a fi rostită. Una dintre fetele dispărute a fost găsită într-o grădină a unei proprietăți aproape de aici. Katerina Milovic, și îți spun un lucru, cadavrele luate din acest loc te-ar bântui mai puțin decât ce a rămas din ea.

Cecelia duse mâna la gură într-o încercare vagă de a împiedica scăparea unui hohot de plâns.

Bietul copil!

De când aflase despre ele cu o zi înainte se gândise des la ele, temându-se că fuseseră ținute sub pământ undeva. Singure. Însălmântate. Inocente în ciuda a ce li se făcea.

– Grădină? șopti ea. Ce... în a cui grădină a fost găsită?

– Edward Luther, conte de Kenway. El îi privi expresia cu ochi alerti, fără îndoială pentru a-i surprinde reacția. Îți spune ceva numele? Este unul dintre clienții voștri?

Cecelia clătină din cap, mai mult de groază, decât ca să nege.

– Îți mai spun o dată, nu știu. Pentru mine este la fel de misterios unde sunt registrele cu clienți ale Henriettei ca și pentru tine. Tot ce știu este că Genny a făcut unele noi pentru astăzi. Nu-i mai mult de o pagină, dar este a ta dacă o vrei.

– Nu ți se pare ciudat că Katerina a fost găsită așa de aproape de stabilimentul tău?

– Nu știu. Începea să pară un papagal. Unul disperat. Dar eu nu am avut nimic de-a face cu asta.

– Cum vrei să te cred? întrebă el. Averea Henriettei a fost construită pe mai mult decât veniturile din acest loc. Eu tot cred că făcea rost de fete pentru bărbații bogați și nu sunt convins că tu nu ai nimic de-a face cu asta. Mai ales că ai dovedit că ai așa o aptitudine pentru spectacol.

– Eu niciodată...

– Nu vreau să aud. Se întoarce spre molozi și se uită intens la el. O să verific fiecare piatră, fiecare pasaj. Voi continua să dezmembrez această casă până când voi găsi ce legătură are cu acele fete dispărute.

– Îți spun că nu-i nimic de găsit! Ajunsese la limita acuzațiilor nefondate și nu le mai putea suporta. Îmi pare rău de fetele dispărute, mai mult decât crezi tu. Îmi doresc să pot ajuta să le găsim. Dar, fără vreo legătură, eu am o grămadă de femei și fete care sunt și ele în pericol, mă înțelegi? Astăzi *au murit* oameni și mai mulți au fost răniți. Nu doar femeile care lucrează la cazinou, dar și croitorese, și orfane, și centraliste, și văduve. Fiecare femeie din casa asta are dreptul să fie protejată și are dreptul la justiție. Fiecare femeie. În ciuda prejudecăților tale personale ipocrite despre asta.

El făcu un gest nepăsător.

– Mai bine ipocrit decât mincinos.

– Nu sunt același lucru?

El se uită urât la ea, trăgând în jurul lui superioritatea lui sfidătoare precum o mantie.

– Principiile nu sunt prejudecăți, madam, și deși nu sunt perfect, mă străduiesc să fiu. Reprezintă ceva. Se bătut o dată în piept cu pumnul. Lupt de partea justiției. Sunt un bărbat cu integritate și cu un scop, cu un imperiu de apărut. Tu ce ești mai mult decât gardianul unei închisori aurite pentru niște scursuri și nefericite? Doamne, doar existența ta mă jignește.

„De ajuns!” Cecelia își pierdu cumpătul.

– Ce sunt? De data asta avansă ea spre el. Ce sunt? Sunt o femeie inteligentă și cu compasiune. Cu principii și milă, în ciuda a ce crezi tu. Vrei să vezi ceva cu adevărat jignitor? Du-te înapoi în marea ta casă, lordule prim-judecător, puneți roba și peruca și uită-te bine, bine de tot în oglindă. Asta dacă ești în stare să o faci de unde ți-ai cocoțat permanent fundul.

Pielea lui aurie fusese roșie de la emoție și acum avea o nuanță de violet. Cecelia era recunoscătoare că nu mai stătea lângă el, pentru că ar fi fost flambată în flacăra de furie și răutate care emana în valuri din el.

Spre meritul lui, nu zise nimic. Nu făcu nimic altceva decât să fiarbă.

Cecelia deschise ușa mai larg, prea înfuriată ca să-i mai fie frică.

– În cazul în care ești confuz, asta era o invitație să pleci.

El păși cu mișcările reținute ale unui bărbat care duce cu el un dispozitiv ce ar putea fi detonat în orice moment. Calm și lent, până când ajunse lângă ea și se opri sub arcada porții grădinii.

Se aplecă spre ea și mirosul lui pătrunse în simțurile ei, având un efect amețitor.

– Ascultă-mă bine, femeie! Vocea lui era și tăioasă, și calmă, precum ceara fierbinte ce picura peste cioburile de sticlă. Tu și cele de teapa ta sunteți un cancer al acestei țări și eu sunt chirurgul care se pregătește să-l taie. Ești așa deșteaptă? Atunci ești suficient de deșteaptă să-ți fie teamă de mine. Să fii atentă când vin. Pentru că m-am săturat de vicii și violență. Numai dacă te gândești să faci o greșală, să știi că de acum înainte eu îți voi sufla în ceafă și din umbre. În clipa în care găsesc și numai o *umbră* de vinovăție în ce te privește, te încui și arunc cheia.

Cecelia stătea sub atacul lui, cu pumnii strânși pe zăvorul porții, înroșindu-se de furie, teamă și... fascinație.

El se aplecă și mai aproape, respirația lui ajungând fierbinte pe urechea ei.

– Vei descoperi, domnișoară Teague, că sunt un om fără milă.

Și cu asta plecă, luând cu el aerul de gheață.

– Știam asta deja, șopti Cecelia, tremurând în timp ce-i asculta pașii mășurați pierzându-se și restul haosului din acest loc înghițind-o. N-ai de ce să te mândrești cu asta.

Capitolul 9

De pe Ramsay picura transpirația. Și sângele. Și tot nu se potolise susurul animalic insatiable din venele lui.

Se luptase cu oricine din clubul lui care îndrăznise să o facă, făcând cele mai ridicole concesii pentru a momi un om să se lupte cu el. Permisese unor competitori cu aproape douăzeci de ani mai tineri ca el să-l lovească cu pumnii goi peste față în timp ce el încă purta mănuși. Le dăduse bastoane și bețe în timp ce el se luptase cu mâna goală. Ce-i păsa lui? Tribunalul era în vacanță timp de câteva săptămâni și el nu avea nici un motiv să-i pese de cum arăta.

Tânjea să lovească ceva. Pe cineva. Tânjea să simtă cum carnea cedează sub pumnii lui. Avea nevoie să-i bage cineva mințile în cap. Să invoce concentrarea extremă care însoțea durerea.

Dar repede nu mai rămase nimeni cu care să se bată.

Până când cineva îl chemase pe fratele lui.

Ar trebui să-i mulțumească cui avusese ideea asta. Sau să-l scoată pe o alee să-l împuște.

Juriul încă delibera.

Redmayne era cât se poate de egal fizic cu el cât putea să fie cineva în acest oraș. Ramsay era mai greu decât fratele său cu vreo cinci kilograme, dar ducele își construise statura impresionantă cățărându-se pe cei mai înalți munți din lume, înotând în cele mai lungi râuri și croindu-și drum prin medii ce nu erau adecvate pentru a fi locuite de oameni.

Kilogram cu kilogram Redmayne era cel mai puternic bărbat pe care îl cunoștea, în afară de el, și la acea forță se adăuga agilitatea unui jaguar.

Așa că Ramsay hotărî că nu se va simți vinovat că-l va trânti la pământ.

Aruncă un croșeu de dreapta care ar fi putut să rupă un dinte – sau un maxilar –, dar Redmayne se feri, lovind și el cu un upercut către plexul solar care îi tăie respirația.

Ramsay îl pocni pe fratele său direct în ochi, lăsându-l fără lumina victoriei, cu un croșeu de stânga fulgerător de iute.

Redmayne scuipă un pic de sânge pe podea, sub ei, și-o coti spre stânga lui, ștergându-și buza cu dosul degetelor. Mușchii i se încordau și își reveneau în timp ce țopăia de pe un picior pe celălalt.

Dacă se gândea bine, ar trebui să facă asta mai des.

– Căsătoria te-a înmuiat, frate, îl provocă Ramsay, fluturând brațele în fața lui pentru a le menține libere, simțindu-se puternic, dur și masculin.

– Iar pe tine vârsta te încetinește.

Redmayne atacă. Prima lovitură ricoșă în bărbia lui Ramsay și a doua rată, în timp ce acesta se dădea la o parte din calea sa și dansa în lateralul ducelui, dându-i o lovitură dureroasă în coaste.

– Așa spunei?

Redmayne tuși un pic, dar își reveni admirabil.

– Cu cine te lupți, Case? Cu o anumită roșcată? Sau ești pur și simplu în război cu tine însuși?

– Nu-mi spune așa în public.

Ramsay plonjă, dând o lovitură devastatoare în corp și plătind pentru ea încasând o lovitură în maxilar care făcu să-i sune urechile.

– Care public?

Redmayne făcu un gest în timp ce se îndepărta, deschizând brațele o clipă pentru a cuprinde încăperea goală.

Era târziu și clubul s-ar fi închis cel mai probabil dacă el și Redmayne nu ar mai fi zăbovit. Cei în vârstă se duseseră acasă la culcare și tinerii filfizoni, să ia cina și să treacă mai departe în urmărirea viciilor și deliciilor nocturne.

Vor trebui să-și găsească să meargă în altă parte de acum în loc să se ducă la Henrietta.

– N-am nici un chef să discut despre Lady Scarlet, mârâi Ramsay.
– Eu nu i-am menționat niciodată numele, zise Redmayne, cu o expresie înfumurată în colțurile gurii.

Expresia scotea în evidență cicatricea de pe buza superioară, abia ascunsă de barba lui tunsă scurt.

– Nu mă lua de sus!

Ramsay se dezlănțui. Rată. Se regrupă.

– Nu te iau de sus, te condamn.

În ochii lui Redmayne sclipi același albastru de iarnă pe care Ramsay îl vedea în fiecare zi în oglindă. Cel care îi amintea de mama lipsită de inimă pe care amândoi o avuseseră.

– Ce motiv posibil ar putea să aibă o hahaleră hedonistă ca tine să mă condamne?

Ramsay era așa de uimit de ideea absurdă, încât brațele i se lăsaseră și încasă o lovitură bine plasată în gură.

Își tăie buza cu dinții și gustul metalic al sângelui îl deranjă. Îl scuipă pe podea în timp ce Redmayne îi dădea o altă lovitură usturătoare, de data asta prin cuvinte.

– Cecelia Teague a fost victima astăzi și tu ai tratat-o ca pe răufăcătoare.

Asta era. Motivul pentru care se pedepsise în acest hal. Adevărul pe care voia să-l scoată cu pumni din el până când putea să-l bandajeze cu o mânie justificată.

Îl bântuia. Nu, îl poseda precum un demon care refuza să fie exorcizat. Urmele lacrimilor ce trecuseră prin mizeria de pe fața ei îi apăreau în minte de fiecare dată când închidea ochii. Cuvintele ei îi erau încâlcite în cap, provocând tornade de îndoieli ce amenințau să rupă tot ceea ce credea el că-i adevărat.

De ce?

Pentru că o dorea? O dorea cum nu dorise nimic niciodată. Ca un orb care dorește culoarea sau ca un flămând care tânjește după mâncare.

Ea era o flacăra ce dansa la distanță peste tundra rece în care el se născuse, tentându-l să se apropie. Chemându-l să se scalde în căldura ei.

Doar că el știa că, dacă ceda, flăcările s-ar putea dovedi a fi focul iadului, consumând tot ce era bun în viața ce și-o construise din nimic.

Nu. Era un bărbat concentrat și cu o obligație, cu o voință absolută și o disciplină intransigentă.

Sau fusese până când simțise o adiere din parfumul ei amețitor. Până când ochii ei de un albastru strălucitor îl despicaseră și corpul ei îl chemase să-și umple mâinile cu un farmec ce-i topise controlul.

Nu-și permitea asta. Nu acum. Nu când corpuri de fete erau făcute bucăți și lăsate precum îngrășământul în drumul care ducea direct spre ușa ei.

Nu când explodau bombe în mijlocul orașului lui.

– Știi la fel de bine ca mine că un răufăcător poate să facă pe victima. Își ocoli fratele, căutând o slăbiciune în garda lui. O minte diabolică poate fi mai periculoasă decât o brigadă ce avansează. De asta Ministerul de Interne are spioni.

– Nu-i mama noastră, îi reaminti târăgănat Redmayne.

– Ar putea să fie de o mie de ori mai rău.

– Nu cred asta. Alexandra spune că Cecelia Teague este mai puțin periculoasă decât un pisi.

– Cu siguranță are gheare, mormăi Ramsay, dând câțiva pumni de încercare care se lovira de antebrațele ridicate în gardă ale fratelui său. Gândește-te la ce ar fi putut păți iubita ta soție astăzi, îi reaminti el.

Chipul măsliniu al lui Redmayne se întunecă.

– Doar la asta m-am gândit.

– Vina pentru asta o poartă domnișoara Teague.

– Nu chiar, contră Redmayne. Vina este a cui a detonat explozia.

Ai vreun suspect, apropo?

– Doar jumătate din elita Londrei, zise Ramsay. Nu sunt sigur că ea n-a avut nimic de-a face cu asta.

Redmayne privi pe după pumni și îi coborî cu grijă, sugerând silențios o pauză, făcând un gest către o carafă cu apă.

– Chiar ești așa de orbit de ura ta față de ea încât să o bănuiești că și-ar sabota propria sursă de venit și i-ar pune în așa pericol pe cei la care ține?

– Mă insultă când presupui că bănuiala mea pornește din ură și nu din logică.

– Logica n-are nimic de-a face cu dorința.

– Du-te naibii!

Ramsay îi întoarse spatele fratelui său, smulgând o cârpă de unde atârna și ștergându-și fruntea. Chiar era așa de transparent? Dorința lui pentru Lady Scarlet era așa de ușor de anticipat?

– Nu vreau să te insult, frate, dar aceste femei remarcabile nu sunt ușor de ignorat. Redmayne puse două pahare pe bufet și le umplu cu apa din carafă cu același calm în care răspunse. Sunt foarte loiale una celeilalte și au o legătură din trecut pe care nu mulți pot pretinde că o au. Poate că tu, ca soldat, ai putea probabil să o înțelegi într-o zi.

Ramsay se întoarse pentru a studia trăsăturile misterioase ale fratelui său. Cuvintele ducelui ascundeau mai mult decât dezvăluiau, și gândul îl făcu să fie violent. Toată lumea ascundea ceva de el?

– Ce insinuezi? insistă el. Vorbește deschis.

– Doar că nu cred că o femeie care a făcut pentru soția mea ce a făcut Cecelia Teague ar risca viața Alexandrei, aducând-o în vecinătatea unui dispozitiv explozibil.

Redmayne ridică din umeri în timp ce Ramsay miji ochii.

– La ce te referi? Ce a făcut pentru soția ta?

Redmayne îi aruncă o privire misterioasă peste marginea paharului său.

– Asta nu-i ceva ce pot să-ți spun eu.

Ramsay fu nevoit să încerce din răputeri să nu sfărâme paharul delicat în pumn.

– Și mai multe secrete. Mai multe umbre. Doamne, femeia asta este numai mistere. Este de mirare că nu am încredere în ea?

Redmayne îl examinează cu atenție înainte de a lua o decizie.

– Te-ai gândit vreodată că nu ai încredere în femei din cauza mamei noastre...

– *Mama noastră* a distrus doar doi soți slabi și câțiva amanți, mârâi Ramsay, simțind cum se trezește ura neagră profundă doar că era menționată. Cecelia Teague – nu –, Lady Scarlet s-ar putea să aibă puterea să pună în genunchi un întreg imperiu doar prin scandal. De asta, dragă frate, nu am încredere în ea.

Chiar și cu această ieșire temperamentală neobișnuită, Redmayne își păstră calmul.

– Poate că asta-i vina celor care provoacă scandalurile și nu a celor care le cataloghează.

Ramsay făcu o grimasă de dezgust.

– Vorbești exact ca ea.

– Și este așa de rău? Are un suflet bun, Case. N-a cerut nimic din toate astea.

– A mințit, Piers, explodă Ramsay, dorindu-și ca aceste ieșiri să înceteze. Să le poată controla cum controla restul. A avut toate ocaziile să-mi spună cine era. Are un motiv pentru care nu a făcut-o și acel motiv nu poate fi unul bun.

Sprâncenele închise la culoare ale fratelui său se ridicară cu un scepticism deliberat și Ramsay luă o gură de apă ca să scape.

– Când ar fi trebuit să profite de ocazie? Înainte sau după ce ai sărutat-o?

Ramsay se înecă cu apa.

– Femeile discută între ele, îi explică ducele. Mai ales unele care sunt așa prietene apropiate.

– Atunci ar trebui să fii mereu îngrozit.

Rânjetul satisfăcut al lui Redmayne îl făcu să-și dorească să se afle încă în ring ca să i-l șteargă cu pumnul.

– Din contră, știu că soția mea este mai mult decât satisfăcută.

O lovitură bună... și l-ar trimite la podea pe Redmayne.

– Burghez nenorocit, mormăi el târăgănat.

– Spune-mi cum vrei. Redmayne îl împunse într-o vânătaie ce i se forma sub coaste, cum făcea când fuseseră băieți și se încăierau. Dar nu eu sunt cel care a sărutat aceeași femeie pe care încerc să o pun sub acuzare. Îmi închipui că asta nu va da bine în tribunal.

Când Ramsay nu răspunse, el insistă:

– Iart-o, Case! Mi-aș pune viața pariu că n-a făcut nimic rău.

Ramsay tot nu reușea să spună ceva. În ciuda a tot, își respecta fratele prea mult să-l acuze că era orbit de afecțiunea pentru soția lui. Unul dintre ei trebuia să rămână rațional. Unul dintre ei trebuia să rămână cu ochii deschiși, pentru că, dacă Cecelia era o infractoare, întreaga ei gașcă de Haimanale putea fi implicată.

Cecelia avusese însă dreptate cu un lucru: era de datoria lui să protejeze cetățenii Londrei și nu numai. Chiar și cei care nu aveau aprobarea lui.

Era dreptul lor să trăiască fără teama de represalii sau că sunt în pericol. Doar dacă nu comiteau infracțiuni.

Redmayne interpretă tăcerea lui ca pe acceptare.

— Nu fi nici dur cu tine. Nu știai cine este când ai dorit-o.

Dorit-o. Trecut.

Dacă ar ști.

Ramsay trânti paharul mai tare decât era nevoie, dorindu-și să poată lovi mai multe lucruri. Să-l poată întărâta pe Redmayne să-l bată până îi ștergea amintirea buzelor ei, gustul ei din minte.

— Nu sunt furios pentru că am sărutat-o, mărturisi el. Nu-s furios nici măcar că este cine este.

— Atunci ce...

Ramsay mătură toată masa, trimițând paharul pe podea unde se sparse.

— În noaptea aia am plecat de la tine de acasă cu cuvântul soției pe buze, pentru numele lui Dumnezeu! urlă el. Câteva minute în grădină cu ea și eram gata să-mi dau... Nu putea să spună inima. Nu putea să dea ce nu avea. Numele. Chiar și după ce ea-mi spusese de ce nu-l vrea. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Am întâlnit-o în acea dimineață și apoi i-am permis să mă seducă chiar în noaptea aia și niciodată n-am făcut legătura dintre cele două femei. Ce fel de imbecil idiot face așa ceva?

— Doamne! Redmayne trecu cu mâna peste părul negru și așa ciufulit. Lucrurile stau mai rău decât credeam.

— Am uitat de mine pentru o clipă. Vocea lui Ramsay era așa de joasă încât abia și-o putea auzi între umerii căzuți de rușine. Am uitat ce sunt oamenii. Am vrut să cred...

Lăsă propoziția să moară pentru că-l făcea să se simtă slab.

Redmayne se întinse spre umărul lui, dar Ramsay se scutură, neștiind ce să facă cu un gest de afecțiune.

— Las-o baltă! Ideea este că orice om care crede cuvintele unei femei așa de șireată este un prost.

Redmayne se trezi vorbind cu convingerea poziției sale:

— Atunci trebuie să afli adevărul, de dragul tuturor.

Ramsay se îndreptă spre ieșire, cu pielea întinsă peste încheieturile pumnilor încordați.

— Asta este exact ce am de gând să fac, frate.

În cele două zile care trecuseră de la explozia de la Henrietta, fusese cât se poate de precaută în a-și ascunde identitatea. Pentru angajații ei, muncitorii pe care îi angajase să curețe zona dezastrului și pentru elevele din școală ea era Hortense Thistledown, nepoata Henriettei.

Doar câțiva oameni o cunoșteau pe Cecelia Teague.

Sosea și pleca printr-o intrare dintr-un tunel secret și își petrecuse majoritatea timpului în spital cu Jean-Yves. De acolo o lua pe Phoebe de la Frank, din Mayfair, sau de la Alexandra din Belgravia și niciodată nu se întorcea pe același drum acasă.

Redmayne, dragul de el, o însoțise de două ori într-o birjă în loc să ia trăsura lui ducală și fiind atent dacă nu erau urmăriți. O asigurase că niciodată nu fuseseră urmăriți.

„Voi fi respirația fierbinte din ceafa ta și frigul din umbre.”

Amenințarea reverberă prin Cecelia în timp ce se grăbea prin întuneric. Sunetul pantofilor ei pe pavaj răspundea singurătății din ea. Felinarele de pe stradă păreau să lumineze prea puțin și palid, chiar și în partea ei elegantă de oraș.

Strânse mâna lui Phoebe și aduse fetița mai aproape de fustele ei, prefăcându-se cum putea mai bine că nu-i era frică.

Când trecuseră pe la spițer în jurul orei de ceai să ia un tonic contra durerii pe bază de opiacee pentru Jean-Yves, omul fusese furios că livrarea lui de materiale întârzia. Le implorase să revină seara, și Ceceliei îi păruse rău că va pierde încasările pe o zi întreagă. Cumpărase până și un digestiv de care nu avea nevoie doar ca să-și aline vinovăția și portofelul lui cu promisiunea de a reveni mai târziu.

I se păruse ridicol să ia o birjă pentru doar cinci străzi între casa ei îngrijită din Chelsea până la strada cu piața. Dar acum, în timp ce un val de ceață de vară venea dinspre Tamisa și uda pavajul cu o licărire stranie, firele fine de păr de pe corpul ei erau ridicate cu o sensibilitate electrizantă.

Obiceiul ei era să-l trimită pe Jean-Yves după o trăsură dacă nu era vreuna rătăcită prin apropiere. Dar în cele două zile de la accident nu avusese timp să angajeze un alt om bun la toate. Și apoi, se temuse că, dacă făcea asta, îi va răni sentimentele lui Jean-Yves.

Spre deosebire de Alex și Frank, ea nu avusese înainte suficienți bani ca să-și permită valeți, și călătorea prea mult ca aceștia să-i fie necesari.

Cum bucătăreasa-servitoare era plecată din oraș pentru a-și vizita sora bolnavă, iar Jean-Yves transpira stoic din cauza durerii fără medicamentul lui, Cecelia nu avusese de ales și o luase pe Phoebe cu ea pentru acest comision.

Trecu în grabă de o alee deosebit de întunecată dintre două clădiri plăcute, uitându-se în întunericul care mustea de răutate.

Dacă Ramsay se afla acolo în umbre, n-ar fi trebuit să se simtă mai în siguranță că el o urmărea? Cu siguranță nu încălca nici o lege. Atunci de ce simțea pe șira spinării degetele fricii?

Pentru că ultima dată când vorbiseră chiar îi fusese teamă de el. Acel chip dur ar fi intimidat pe oricine, combinat cu amenințările crude de pe buzele lui, era de-a dreptul înspăimântător.

Cecelia iuți pasul, căpătând niște proteste din partea lui Phoebe care era nevoită să alerge ca să țină pasul cu picioarele ei lungi. Fetița ar fi preferat să acorde atenție bomboanei pe care spițerul i-o oferise decât să parcurgă pavajul întunecat.

— Îmi pare rău, draga mea, murmură Cecelia, potrivindu-și pasul pentru a face fata să se simtă mai confortabil.

Ceva în aer, în ceață șoptea către instinctele pe care nu le perfecționase niciodată. O intuiție primară, poate instinctul matern neexploatat, îi spunea să-și ia fetița pe sus și să o ia la goană.

Dar era ridicolă, cu siguranță.

În asemenea momente îți doreai un bărbat. Cineva pe care să te bazezi că are grijă de siguranța ta. Niște umeri puternici și mâini grele, brăzdate de cicatrici, cu o înclinație masculină de a-și proteja familia.

Încercă să nu cedeze în fața fanteziei cu un bărbat cu părul blond, des și aranjat sau cu un maxilar neobișnuit de pătrășos. Nici să-și imagineze buzele lui pline ori ochii argintii. Normal că nu făcu asta, pentru că era imposibil să aibă în viața ei un asemenea bărbat.

Fiindcă el o detesta.

Un zgomot ciudat din partea cealaltă a străzii o sperie. O conservă sau o sticlă rostogolindu-se peste pavaj. Ceva, *cineva* trebuie să o fi lovit.

Pe Cecelia o ardeau plămânii. Băgă mâna în buzunar, strângând cuțitul pe care i-l dăduse Frank. Și contesa de Mont Claire și ducesa de Redmayne purtau pistoale în săculeț de la o vârstă fragedă, dar Cecelia era prea sceptică față de drăcie ca să aibă unul asupra ei. Știa cum să tragă cu unul, pentru că fetele o învățaseră, dar o neliniștea teribil să aibă unul asupra ei tot timpul.

Ea era prea neîndemânatică pentru așa ceva. Sigur s-ar fi împușcat în picior sau, mai rău, și vederea ei slabă nu o ajuta să țintească bine.

Deși într-o noapte ca asta se răzgândise din toată inima asupra acestei idei.

Dacă ar fi fost singură, ar fi trebuit să alerge cele două străzi până acasă, dar cu Phoebe lângă ea nu putea să meargă foarte repede.

Deschise gura să sugereze să o ia în brațe pe fetiță, când un alt sunet se auzi prin ceață dinspre niște scări ce duceau spre intrarea unui șir de case din urma ei.

Acesta era metalic. Precum clinchetul unei chei într-un zăvor greu sau poate piedica unui pistol? Ar trebui să-l mai audă o dată ca să fie sigură.

Pași care veneau în urma ei. Pași grei.

Cineva înalt venea după ele, făcând un pas cât doi de-ai ei sau patru de-ai bieteii Phoebe. De data asta, când Cecelia mări pasul, fata nu mai protestă, de parcă simțise și ea același pericol în întuneric.

Pașii din spatele lor nu se grăbiră, și Cecelia respiră un pic mai ușurată în timp ce se îndepărta.

Până când se lovi de un piept masculin solid precum un zid.

Inspiră repede o dată și își dădu seama că sigur nu era Ramsay. Acest bărbat puțea a haine nespălate, fum de țigară, gin și a colonie iute, aproape caustic.

Cecelia exclamă și se dădu înapoi, ridicând privirea la rânjetul cariat și acoperit de o mustață neîngrijită.

– Mă scuzați, domnule, zise ea, dând-o pe Phoebe în spatele ei și pășind în lateral pentru a-l ocoli.

El îi copie mișcarea, blocându-i evadarea.

– Ai putea să implori. Poziția și tonul lui rămaseră agreabile, făcându-i cuvintele să fie și mai înfiorătoare. Respirația lui duhnea a canal, iar pe trăsăturile urâte i se întinse un zâmbet satisfăcut.

În ochii întunecați și mult prea mici pentru un om așa mare sclipea răutatea. Da, o să implori cu siguranță. Dar nu va fi nici o iertare.

Cuprinsă de panică, Cecelia scoase cuțitul din buzunar, fluturându-l spre bandit.

– Dă-te la o parte, ordonă ea, pe o voce pe care și-o dori mai puternică. Sau voi țipa după poliție.

– Noi am planificat ca să nu te audă. Zâmbetul deveni un rânjet rânced. Dar sigur vor găsi ce mai rămâne din tine.

Noi. Nu era singur.

Cecelia făcu singurul lucru ce-i dădu prin minte. O împinse pe Phoebe pe după om.

– Fugi! strigă ea. Nu te uita în urmă!

Ultimul lucru pe care îl văzu înainte să fie atacată de bărbat fură piciorușele lui Phoebe.

Îi ridică trupul, o târi pe aleea întunecată și o trânti pe niște cărămizi suficient de puternic încât să-i scoată aerul din plămâni.

– Ai să plătești pentru ce ai făcut, vacă grasă, jură el înainte să arate cu capul spre direcția în care fugise Phoebe.

O altă matahală se apropie. Bărbatul cu pistolul. Cel ai cărui pași îi auzise în urma ei.

Neliniștea Ceceliei cedă în fața instinctului anterior. Nu-i putea permite să pună mâna pe Phoebe. Va muri înainte.

Sau va omori.

Cecelia lovi orbește cu cuțitul, luptându-se să tragă aer în plămâni care refuzau să o asculte. Reuși să taie ușor cu lama pieptul bărbatului înainte ca el să-i prindă încheietura și să o apese puternic pe un loc dureros.

Degetele i se înmuiară împotriva voinței și cuțitul căzu inutil pe jos, luând cu el speranțele ei de a supraviețui.

– Pentru asta o să te tai lent.

Supărarea fu înlocuită de furie, intensă și absolută. Pe ea și pe atacatorii ei. Dacă Phoebe pătea ceva era vina ei. Ea luase fata din siguranța casei lor.

Adunându-și forțele, se agită și se luptă ca un animal sălbatic. Zgârie și sfârtecă și se împinse în atacatorul ei mare, făcându-l să-și piardă echilibrul.

Poate că era o vacă grasă, dar greutatea ei îi oferea forța pe care multe femei delicate nu o posedau.

Nasturi de haină se împrăștiară. Ochelarii îi fură smulși de pe urechi și pălăria îi fu smulsă dureros de pe cap, luând și niște păr cu ea. Sunetul provocat de părul smuls de pe scalp fu zgomotos și îngrozitor.

Inspiră în sfârșit suficient aer pentru un țipăt patetic. O putea auzi cineva? Vor veni să o ajute?

Un pumn ieși din întuneric, lovind-o suficient de puternic încât să-i dea capul pe spate și să-l lovească de cărămizi.

Al doilea bărbat? O luase pe Phoebe? Sau era un al treilea atacator?

Se prăbuși la pământ. Obrazul îi pulsa. În fața ochilor vedea negru și fulgere ciudate de lumină electrică.

Vederea periferică i se diminuează și privirea i se concentrează asupra unui fulger argintiu.

Cuțitul.

Încercă disperată să-l apuce, dar o cizmă îi călcă pe degete, suficient de tare încât să-i dea lacrimile, dar nu să-i rupă oasele.

Nu încă.

Bărbatul care o lovise, mai slab decât al doilea, se aplecă pentru a lua cuțitul. Dinții lui erau albi, nasul suficient de lung încât să iasă de sub umbra pălăriei. Dar nu reuși să-i distingă trăsăturile. Nu în semiîntuneric și fără ochelari.

– Voi, târfelor, ați fost avertizate ce se va întâmpla dacă una dintre fete fuge.

Vocea lui era tânără și tăioasă, deși părea că nasul îi era blocat de o răceală.

– Ce?

Cecelia se trase lângă cărămizi, încercând să se micșoreze pe ea însăși. Încercând din răspuț să înțeleagă ce spunea. Acesta nu era bărbatul care alergase după Phoebe. Era prea slab.

Reușise fata să scape? „Doamne, te rog să scape!”

– Acum ne mai trebuie una. Micuța ta va fi taman bună.

– Nu! Strigătul Ceceliei se auzi ca un suspin. Nu, ia-mă pe mine. Nu te atinge de Phoebe. Este doar... Se luptă să respire, să rămână conștientă. E doar un copil.

- Da. Matahala o apucă de păr, trăgându-i capul pe spate și expunându-i gâtul. Păi tocmai asta-i ideea.

- Unde-i registrul? Bărbatul slab lipi cuțitul de gâtul ei, lama rece intrând în pielea subțire. Dă-l Sfatului Purpuriu și s-ar putea să te lăsăm să trăiești.

Știa că mințeau. Nu aveau de gând să o lase în viață.

Un sunet brut, gătit ajunse la ei din stradă. Un foc de armă ricoșă în piatră.

Ambii bărbați se uitară unul la celălalt.

- Sper că n-a împușcat fata, zise cel slab.

Cecelia scoase un țipăt dezolat, inima ei topindu-se în piept. „Nu! Nu Phoebe!”

O umbră se mișcă, plonjă, și Cecelia fu eliberată. Clipi un pic proteste când cuțitul îi căzu în poală.

Bruta se lovi de zidul din cărămidă opus Ceceliei și fu ținut acolo de o siluetă mai mare, mai înaltă.

Cecelia miji ochii, chinuindu-se să vadă.

Bărbatul slab era întins pe pavaj, deși cum ajunsese acolo era un mister pentru ea.

Sunetul făcut de carnea care întâlnea altă carne îi atrase din nou atenția la cele două umbre de lângă zid. Una era mare, cealaltă, enormă.

Ramsay.

Era singurul bărbat pe care îl cunoștea construit așa. Singurul care se putea mișca uluitor de silențios.

Singurul bărbat care mârâia cu accent scoțian.

Numele care i le dăduse Genny aveau acum mai mult sens. Era diavolul, implacabil și inevitabil, aducând cu el toate pedepsele pe care întunericul le putea concepe.

În mâna stângă avea un pistol, dar imobilizase bruta mizerabilă cu ușurință, băgându-i arma sub bărbie. Ignoră lovitura pe care bărbatul reuși să i-o dea în tâmplă.

Ramsay îl lovi cu pumnul în față pe bandit de câteva ori cu o precizie hotărâtă și o abilitate inegalabilă. Micile sunete de crăpare ar fi putut să fie oase ce se rupeau sau dinți cariați ce cădeau pe pavaj.

Cecelia descoperi că nu-i păsa.

Bărbatul slab se ridică în picioare, și Cecelia crezu o clipă că și-ar putea salva compatriotul când se aruncă în încăierare.

Ea ridică cuțitul, deschise gura să-l avertizeze pe Ramsay, dar nu fu nevoie.

Cu un urlet puternic, el apucă țeasta matahalei și o răsuci într-o parte. Coloana bărbatului scoase un sunet pe care Cecelia nu-l va uita niciodată.

Ramsay ridică pistolul și-l execută pe bărbatul slab cu un foc expert direct în frunte, înainte ca banditul cu gâtul rupt să cadă în praf de parcă nu mai avea un os în el.

Cecelia își puse mâinile peste urechi, trăgându-și bărbia în jos, în timp ce sunetul asurzitor al câtorva împușcături răsună pe aleea îngustă.

Chiar și când ultimul ecou muri, ea nu se mișcă. Abia îndrăznește să respire. Clinchetul făcut de pistolul gol corespundea cu ritmul dureros al inimii ei.

Ramsay nu se opri din a apăsa pe trăgaci.

Indiferent de ce o aștepta în întuneric, aceasta putea să fie de neconceput. Tragedia prea mare de suportat, eșecul suficient cât să o strivească. Nu va mai putea niciodată trăi cu ea însăși dacă...

– Cecelia?

Un sunet pur de bucurie îi ieși din piept când își auzi numele strigat pe o voce micuță și plângăcioasă.

– Phoebe!

Se ridică în picioare și se avântă spre mica umbră care era luminată din spate la intrarea pe alee.

Luând fata în brațe, Cecelia lipi capul lui Phoebe pe gâtul ei în timp ce micuțele ei mâini și picioare îi cuprinseră mijlocul și se agătară de ea precum un ciulin. Lacrimile copilului alunecau pe gâtul ei, în guler și ale ei alunecau pe buclele mătăsoase de culoarea mierii ale lui Phoebe.

– Ești rănită? Întrebarea îi ieși din gât cu o groază răgușită. Ți-a făcut rău?

Phoebe clătină din cap, retrăgându-se pentru a se uita peste umăr.

– Bărbatul care mă urmărea m-a prins de braț, dar el m-a salvat.

Cecelia se întoarse în mijlocul străzii și-l găsi pe Ramsay stând la intrarea pe alee, la doar trei pași distanță. Umerii lui grei și pieptul

se mișcau din cauza respirației dificile. Nările îi fremătau și ochii îi scăpărau când se uită la ea.

„Nu un lup”, se gândi ea din nou. „Un leu.”

Stătea mândru, fără remușcări deasupra celor omorâți. Pe tră-săturile lui mari era întipărită ferocitatea despre care ea crezuse că civilizația o eliminase din domnii moderni. De asta imperiul lor adoptase restricții așa de rigide. Pentru că forța prevalase cândva asupra manierelor. Bărbații care erau în stare să stârneasă cea mai multă teamă erau cei care mânuiau puterea.

Și omul mereu dorise să-și despartă regatul de cel al animalelor.

Dar își dădu seama că lucrurile nu stăteau chiar așa. Nu cu adevărat. Nu în asemenea momente când amenințările pentru viața cuiva îndepărtau straturile de politețe, amabilitate și intelect superior.

Lăsând expus doar animalul brut. Vulnerabil.

Nu conta în câte clădiri înalte din oțel se aflau economia și imperiul sau în câte straturi de haine din materiale elegante se afla corpul. Oamenii erau în esență prădători. Mereu se vor vâna unul pe celălalt.

Și dacă lucrurile stăteau așa, o femeie se putea socoti norocoasă dacă putea să se bazeze pe protecția regelui animalelor. Ar putea chiar să nu se rușineze când cade pradă posesiunii electrizante a privirii lui fixe.

În Cecelia se adună ceva ce nu trăise niciodată și nu putea să identifice.

Era o emoție? Sau o senzație? Sau doar o reacție strict primitivă și fizică? Nu avusese timp să analizeze.

În șirul de case începeau să apară lumini la ferestre, vărsând lumină peste ceață. Unii curajoși se uitau afară în noapte, deși nici unul dintre oamenii respectabili nu îndrăzni să se aventureze unde se auziseră focurile de armă.

Ramsay se scutură din vraja în care fusese aruncat de recenta violență și ajunse lângă ea din trei pași.

– Dă-mi fata, ordonă el.

– Nu.

Cuvântul îi ieși înainte să aibă timp să se gândească. Se luptă cu impulsul de a-și înfige dinții în el.

Se părea că în noaptea asta ambii erau niște creaturi instinctuale. Mâna lui îi cuprinse brațul, și Cecelia se uită uimită la el, pentru că mâna ei nu era slabă.

Strânsoarea era surprinzător de blândă, convingătoare, chiar dacă expresia îi redeveni familiar de împietrită.

– Tremuri suficient de mult încât să o scapi.

Așa era?

Cecelia observă dintr-odată o slăbiciune ciudată în braț. Genunchii păreau să-i fi dispărut, amenințând să i se îndoie picioarele sub ea.

– Dă-o încoace, Cecelia!

Numele ei pe tonul lui jos, profund vibră în ea, îndepărtând tremurul fricii precum un balsam calmant.

Cecelia slăbi strânsoarea asupra lui Phoebe, lăsând fata să decidă.

Spre uimirea ei, fata se îndepărtă de ea și își întoarse trunchiul pentru a întinde brațele ei mici spre Ramsay. Bărbatul cândva o speriasse, dar Phoebe era un copil chibzuit și recunoștea forța și siguranța când îi erau oferite.

În brațele solidului scoțian părea și mai mică. Picioarele ei nu-i puteau cuprinde coastele, brațele ei nu-i puteau cuprinde lățimea umerilor. Dar fata își petrecu cotul în jurul gâtului lui și își sprijini obrazul de umărul lui, întinzând mâna liberă spre Cecelia.

Încercând să-și calmeze degetele tremurânde, ea și le petrecu printre ale lui Phoebe și îi permise lui Ramsay să le conducă acasă.

Ocoliră cel de-al treilea cadavru întins pe pavaj, care sângera de la rana făcută de armă în piept.

Ramsay ținu chipul lui Phoebe întors, asigurându-se că nu vedea masacrul din noapte.

– Cum... cum rămâne cu poliția?

Cecelia se apropie mai mult de el când trecură de ultima alee și ajunseră la casa ei.

Cum putea el să fie așa de calm și atent în același timp? Tocmai omorâse trei oameni.

– O să mă ocup de poliție când veți fi în siguranță înăuntru, zise el. Momentan nu vă scap din ochi.

Ceea ce cândva fusese o amenințare, acum devenise alinarea supremă.

Cecelia urcă scările după Lord Ramsay, însă picioarele îi tremurau. O furtună de gânduri și frici se învârtia în interiorul ei și o epuiza.

Acest bărbat care o ura va intra în casa ei. Bărbatul care o sărutase.

Care omorâse pentru ea.

Pentru cineva așa de obișnuit cu calculul probabilităților, Cecelia nici măcar nu putea să anticipeze care va fi rezultatul acestei interacțiuni.

Capitolul 10

Ramsay se trezea deseori cu o zvâcnitură violentă înainte ca răsaritul să atingă panglica neagră a Tamisei.

De data asta însă trezirea alunecă spre el treptat și languros. Se simțea confuz, amețit, dar nu voia încă să cedeze trezirii.

Un miros savuros îl ademini și mai mult să se trezească. Pâine, dar mai dulce. Și cafea. Mâna i se odihnea pe piept și o pătură moale aluneca înainte și înapoi peste degetele lui rănite cu fiecare respirație măsurată.

Un sunet de zgâriat pe lemn penetrează prin letargie. Repetitiv, dar nu enervant.

Întredeschise un ochi un pic, nefiind încă gata să se trezească complet.

Un felinar din sticlă pâlpâia nu foarte departe. Când îl aprinse-se? De obicei dormea în întuneric absolut. Cu draperiile trase și...

Căscă și se scărpină prin haina costumului.

Gol. Mereu dormea gol.

Bine, în noaptea trecută omorâse trei oameni.

Închise pleoapele cu un oftat greu. Uciderea sau sexul aveau mereu același efect asupra lui. O oboseală greoaie. Precum o pătură care voia să-i sufocă gândurile. Să-i ascundă faptele și să-l lase într-un întuneric primitor.

Trebuie să fi ajuns acasă și să se fi prăbușit în pat complet imbrăcat.

Doar că... când?

Rememoră faptele în spatele ochilor închiși într-o varietate distorsionată de imagini.

Plătise un detectiv privat care era deseori folosit în biroul lor pentru a supraveghea casa domnișoarei Teague, dar sosise în timpul nopții și descoperise că omul își abandonase postul.

Pe când se pusese să supravegheze lumina primitoare ce ieșea de la fereastra ei, o altercație îi atrăsese atenția. Domnișoara Teague își trimisese fetița alergând pe pavaj și la un moment dat fata fusese trasă pe o alee de un nenorocit vânjos.

Ramsay nu se gândise înainte să acționeze. Picioarele lui lungi parcurseră o stradă întreagă până când bărbatul care o urmărise pe Phoebe o prinsese din urmă. Se luptase cu nenorocit, îl împușcase cu propria armă și o luase pe alee la timp ca să o vadă pe Cecelia căzând sub lovitura dură.

După aceea totul fusese foarte clar. Lent și perfect cuprins în ochii minții.

O furie neagră și rece îl cuprinsese, strecurându-i crima în sânge. Desființase bruta cu mâinile goale, apoi golise întregul pistol în tovarășul lui slăbănog.

Niciodată nu luase vieți cu bună-știință așa ca acum.

Le însoțise pe Cecelia și Phoebe în casa ei îngrijită și surprinzător de modestă și intrase după ea.

Ea se întorsese în holul plin de eșarfe, umbrele și îmbrăcăminte de exterior în toate culorile și se uitase la el un moment prelung și intens.

Ramsay încă nu putea să spună de ce o făcuse, dar mutase fata mai sus pe umărul lui și îi întinsese brațul Ceceliei Teague.

Ea ezitase numai un moment, apoi se prăbușise pe el. Nu vorbise, nu urlase, nu se pusese pe plâns. Nimeni nu rostise un cuvânt sau nu scosese vreun sunet pe o perioadă inexplicabil de lungă.

Cele două fete doar se agățaseră de el și tremurau. Gratitudinea lor era caldă, nerostită și absolută.

Ramsay lăsa somnoros să-i alunece palma spre locul de pe pieptul lui unde se odihnise obrazul Ceceliei Teague. Simțea ca și cum

ea îl marcase, căldura ei ajungând prin carne, mușchi și os până în centrul lui viu. Întinzându-se de-a lungul venelor. Trezind în el emoții pe care nu le-ar putea identifica nici cu un dicționar și o sută de ani de studiu.

Furia fierbinte albă cu care omorâse acei bandiți fusese îndepărtată de o tandrețe protectoare ce se adunase. Pentru o clipă uitase totul despre obligații și onoare, despre trecutul ei sau datoria lui.

Odată ce Cecelia Teague și fata erau în siguranță în brațele lui, nimic altceva nu mai conta timp de un moment prețios tăcut.

Cercetând holul, observase o ușă întredeschisă către ceva care cândva servise probabil drept salon confortabil, dacă nu ar fi fost patul lung în care se afla un bărbat scund.

Ramsay întâlni privirea bătrânului, recunoscând în el pe domnul care fusese luat din ruinele casei Henriettei. Bărbatul lângă care stătuse domnișoara Teague până când fusese externat din spital în acea dimineață.

Jean-Yves Renault. Un soi de majordom, o figură paternă, foarte iubit de toate cele trei așa-zise Haimanale Roșii, dar loial în special domnișoarei Teague.

Între cei doi bărbați avu loc un dialog ciudat, în timp ce Ramsay stătu acolo, cuprinzând în îmbrățișarea lui protectoare, deși total nepotrivită, cele două domnișoare. Bărbatul privise cu o îngrijorare extremă, apoi cu un mare interes și, într-un final, în mod miraculos, ridurile și expresia lui se regroupaseră în cea mai simplă versiune de amuzament, după care momentul se întrerupse.

— *Mon bijou?* Ce s-a întâmplat? hârâise el în franceză.

Cecelia înlemnise și ieșise din îmbrățișarea lui cu o mișcare grațioasă și cu o privire care fu și împăciuitoare, și recunoscătoare.

Ramsay avu forța să-i dea drumul.

Mon bijou? Descoperi că nu-i plăcea deloc alintul. Sau de faptul că un alt bărbat avea un alint pentru ea. Asta îl tulbura un pic.

După aceea noaptea trecuse repede. Își aminti cum o lăsase pe Phoebe în grija ei și ascultase cum Cecelia îi explicase domnului Renault evenimentele, apoi plecase să se ocupe de poliție și să identifice morții.

Se întorsese imediat la reședința Teague pentru dezvălui lucrurile multiple care trebuiau discutate. Crezuse că-i va găsi pe cei trei

civili agitați, ștergându-și lacrimile și punând o mie de întrebări una după alta.

În schimb, fusese primit de Cecelia, care se schimbase într-o rochie mai comodă. Îi explicase într-o manieră oarecum grăbită că nu avea angajați suficienți, că abia îi dăduse domnului Renault laudandum pentru răni și-l întinsese și acum tocmai o îmbăia pe Phoebe.

Părul ei plin de viață era ciufulit și cărlionțat de la umezeală și fața strălucea roz, cu un strat de abur de la baia fierbinte.

Ramsay observase semnul roșu ce începea să se umfle sub obrazul ei, și un val de furie îl lovise, încremenindu-l suficient cât să se lase dus în biroul ei, unde ea îi arătase spre o carafă de whisky, mormăind ceva despre faptul că o va culca pe Phoebe și dispărând repede.

Observase că avea o casă frumos decorată, dar nu și bine izolată. Putea să audă aproape tot ce se petrecea în camerele de deasupra. Stropii de la baie. Întrebările multiple pe o voce dulce și pițigăiată ale unui copil răvășit. Tonul jos, răgușit al răspunsurilor Ceceliei, care aveau menirea de a liniști și calma.

Rămăsese în mijlocul încăperii pentru o perioadă ce ar fi putut să fie o eternitate, holbându-se la tavan. Sunetele străine și minunate ale unei cămin treziseră în mijlocul lui o durere ciudată. Frecase rana goală în timp ce asculta cum ar fi putut să fie o copilărie. Cum ar fi trebuit să fie. Cuvinte liniștitoare, asigurări, încurajări, băi calde și atingeri blânde, aceste lucruri existau doar pentru alții.

În copilărie se îmbăiașe într-un lac rece. Niciodată nu știuse dacă acțiunile lui fuseseră corecte sau greșite până când nu culegea consecințele într-un fel sau altul. Dacă ar fi avut pe cineva care să-l liniștească? Să-l aline? Să-l ghideze și să-l dirijeze?

Într-un final Ramsay se îndreptase spre whisky-ul de pe bufet, căutând un refugiu față de gândurile lui neobișnuit de sentimentale. De obicei nu bea, dar revelațiile nopții trebuiau atenuate. Va bea doar un pahar până va termina ea.

Pentru că a se gândi la implicațiile a ceea ce găsisese afară fusese prea tulburător, își făcuse de lucru inspectând biroul ei.

Un birou clar feminin dacă cineva auzise vreodată de așa ceva. Din experiența lui, femeile aveau saloane și solarii în care să... facă indiferent ce făceau femeile.

Cecelia Teague avea cărți.

Se lăsase într-un scaun cu spătar înalt în fața șemineului din cărămidă și lăsase whisky-ul să-i ardă gâtul în timp ce aluneca spre stomac unde aprindea un mic foc.

Cântecul de leagăn al Ceceliei plutea prin noapte până în casă, și respirația lui deveni mai profundă și încetini, devenind somnoroasă, pe măsură ce mușchii lui se destindeau.

Ce viață diferită avea ea față de cum se așteptase el! Biroul ei era plin cu nimicuri, suvenire luate la întâmplare din călătorii și amintiri. Îl aranjase întunecat, cu covoare exotice și lemn deschis la culoare. Biroul de sub fereastră dădea spre o stradă care era doar un pic mai mult de un pătrățel din Chelsea și de care puteai să nici nu-ți dai seama că făcea parte dintr-o capitală plină de viață.

Nu bârlogul pe care l-ai atribui lui Lady Scarlet sau moștenitoarei ei. Femeia pe care până în noaptea asta el o bănuise de cele mai murdare fapte.

Îi fusese confirmată nevinovăția legată de dispariția fetelor, și el trebuia să rămână să o informeze cum. Până când își putea planui următoarea mișcare, pentru că acum destinele lor se împleteau.

Ultimul lucru pe care și-l amintea Ramsay erau rafturile ei pline de cărți.

Ea începuse un alt cântec de leagăn la cererea lui Phoebe, și astfel el se pusese pe așteptat. Examinând titlurile colecției ei literare la lumina felinarului solitar, se temuse să nu conțină titluri la fel de inflamatorii precum cărțile pornografice din casa Henriettei. Găsi în schimb titluri precum *Matricele astronomiei sferice*. Plus alte texte despre algebra binară, abateri standard, criptografia clasică și coduri folosite în lumea antică și...

„Stai așa! Felinarul singuratic?”

Dumnezeule mare!

Ramsay deschise ochii și găsi lucrul de care se temuse cel mai mult.

Matricele astronomiei sferice.

De pe buzele lui Ramsay se vărsă un șir întreg de înjurături când panica alungă ultimele vestigii ale somnolenței din el.

Adormise în biroul lui Lady Scarlet, alinat de cântecul ei de leagăn precum un copil de șapte ani.

Pentru Dumnezeu, niciodată nu făcuse ceva așa de ridicol. Putea doar să spere că nu dormise prea mult. Că ea nu-i observase gafa.

Mâna lui Ramsay se mișcă. Pătura se agăță din nou de încheieturile lui aspre. Închise ochii strâns, cuprins de... rușine? Umilință? Ceva foarte asemănător.

Cecelia Teague intrase peste el adormit în scaunul lui cu un pahar de whisky lângă cot precum un ticălos inutil uriaș și – dulce cum era de presupus că este – îl lăsase să se odihnească.

Dar nu înainte să-l învelească și cu o nenorocită de pătură.

Această imagine făcu să i se taie respirația în gât. Cecelia aplecată peste el, învelindu-l cu pătura moale peste corpul slăbit. Îl atinsese? Cât de aproape fusese corpul ei, suficient de aproape să o tragă în poala lui?

Oh, dacă l-ar fi trezit. Dacă ar fi făcut vreun fel de zgomot, să trântască vreo carte sau două și să-i scutească pe amândoi de situația foarte jenantă.

Cu acest gând tulburător se ridică și dădu pătura jos de pe piept, trecându-și mâna prin păr pentru a-și aranja șuvițele.

Abia când sunetul ritmic încetă își dădu seama ce era.

Un creion.

– Te-ai trezit.

Inima lui Ramsay i se zbătu în piept. Întoarse țeapăn capul pe umeri, nedorindu-și să vadă ce era sigur că se afla la biroul din spatele lui.

Sau mai degrabă, pe cine.

Vocea aceea răgușită. Oscilația joasă printre care se întrepătrundeau tonuri așa de senzuale, încât cu greu se armoniza cu dulceața liniștitoare a vocii melodioase.

Pe toți sfinții, dar vocea ei avea un efect incredibil asupra lui. Îi întărea sexul și îi înmuia inima. Îi slăbea voința și zidurile și se strecura prin crăpăturile fortificațiilor lui.

Dacă sunetul vocii ei era periculos, imaginea Ceceliei era pierzania lui.

Lumina felinarului îi oferea o aură angelică deseori reprezentată în picturile cu sfinți catolici. Ar fi putut să fie o muză preraphaelită.

Ochii ei erau așa de mari și plini de lumină, chiar și fără ochelari. Obrajii îi erau rotunzi, de culoarea fildeşului și a piersicii. Bărbia avea o gropiță. Și părul – buclele acelea superbe – scăpa dintr-o coadă împletită lejer și în grabă peste umăr, fiind mai lung decât era la modă.

Părea mai mult un heruvim, cu excepția halatului ei dintr-o mătase albastră care îi transforma toate formele generoase într-un păcat întunecat. Dantela de la cămașa ei de noapte cu guler înalt ascundea orice urmă de carne, dar știa că era o cămașă de noapte de vară, subțire și fină.

Dacă ar fi tras de cordon ar fi văzut prin ea în lumina felinarului. Gura lui Ramsay se uscă.

Cecelia scoase în același timp un sunet nervos din gât, după care făcu un gest către bufet cu instrumentul de scris.

– Acolo sunt cafea și biscuiți. Croasanți, dacă preferi. Bucătăreasa mea lipsește, așa că, dacă vrei ceva mai consistent, pot să-ți recomand o cafenea în apropiere cu un mic dejun excele...

– Nu-i nevoie.

Ridică mâna, blestemând toți zeii iubirii la care se putea gândi. Avea aproape 40 de ani, pentru Dumnezeu. Putea măcar o dată să nu aibă o erecție nedorită în prezența acestei femei? Se foi inconfortabil în scaun, recunoscător că ea nu-i putea vedea poala din unghiul ei de la birou.

Nu că s-ar fi uitat. Revenise la carnetul peste care stătuse aplecată, luând notițe rapid pe o foaie de hârtie.

Abia atunci observă Ramsay urmele oboselii pe trăsăturile ei încordate, chiar în imens de flatanta lumină aurie. Era mai mult palidă decât de culoarea piersicii. Gura ei plină era strânsă într-o linie, pe pielea delicată de sub ochi avea cearcăne. Ochii îi erau concentrați și un pic aprinși.

– Ar fi trebuit să mă trezești, o certă el blând.

Ea nu ridică privirea.

– Îmi cer scuze că te-am lăsat să aștepti așa de mult, mi-a fost dificil să o culc pe Phoebe.

Un junghi ascuțit și puternic îl fulgeră cu gândul la fetiță. Brațele ei micuțe și privirea ei mare cu ochii ei căprui.

– Înțeleg perfect, zise el. Cum se simte?

– În viață, mulțumită ție. Cecelia privi spre ușa închisă a biroului ei, de parcă putea să vadă prin pereți ce făcea copilul. Rezistentă, continuă ea, cu o sprânceană ridicată de parcă asta o surprindea. Pare așa de delicată, dar observ că eu și ea suntem mai asemănătoare decât mi-am dat seama. Cu cât are mai multe informații, cu atât îi este mai ușor să înțeleagă. Acestea fiind spuse, nu știu exact ce sau câtă informație se cuvine să primească un copil de șapte ani.

– Este o fetiță norocoasă, murmură Ramsay fără să vrea.

– Norocoasă cum? oftă ea, apăsându-și degetele pe ochii obosiți. În mai puțin de o săptămână a fost martoră la o explozie fatală și la împușcături. Este o minune că nu-i total traumatizată.

Era o minune că amândouă nu erau. Majoritatea femeilor aflate în situația Ceceliei s-ar fi manifestat prin niște crize de isterie până acum. Ramsay voia să creadă că nodul din piept era respect, dar acolo mai era adunat și altceva. Îngrijorare, admirație, precauție, protecție, posesiune?

– E norocoasă că ești o mamă bună pentru ea, zise el jalnic.

Privirea ei se îndreptă spre el și apoi se mută repede. Genele ei arămii coborâră peste obraji în timp ce se prefăcea că studiază lucrarea de pe birou.

– Asta rămâne de văzut, murmură ea.

O încântase. Ramsay se bucură să-i vadă culoarea revenind.

– N-ai dormit, observă el.

Ea clătină din cap, bătând cu creionul în birou.

– Nu voi dormi. Nu pot. Nu până când nu-mi dau seama ce a făcut Henrietta. Nu până când cei pe care îi iubesc nu sunt în siguranță.

Vinovăția alunecă în jos pe spatele lui Ramsay. Fusese așa de orbit de dușmănie, de ceea ce el considerase a fi minciuni, încât îi scăpase adevărul. Un adevăr care pe ea ar fi putut să o coste viața.

Deschise gura să-i dezvăluie ceea ce știa când ea puse creionul între paginile cărții și se ridică, obligându-l să facă același lucru. Își închise haina la nasturi, sperând ca ea să nu coboare privirea.

– S-ar putea ca mai devreme să fi fost necuvenit de brutal, recunosc el.

Ea clătină din cap.

– Eu aş zice că ai fost curajos. Mă tem că brutalitatea a fost ceva necesar împotriva acelor oameni.

– Nu. Se luptă cu o pornire foarte infantilă de a se foi. Nu, mă refer la tine. La lucrurile pe care le-am zis ultima dată când ne-am întâlnit...

– Oh! Clipi privindu-l, de parcă o uimise de-a dreptul. Bănuiesc că, dacă n-ai fi fost așa de vigilent față de mine, noaptea asta ar fi fost ultima pentru mine. Ea veni mai aproape. Acel bărbat care... care ar fi... A demonstrat că aveai dreptate, nu-i așa? Henrietta trebuie să fi fost implicată în ceva de neimaginat pentru a aduna asemenea dușmani. Închise ochii pentru o secundă. Dacă este să fiu onestă, te-am iertat în clipa în care te-am văzut pe alee. Dar, desigur că scuzele tale sunt formal acceptate.

– Eu... nu mi-am cerut scuze.

Sau își ceruse?

Un zâmbet moale îi înalță colțurile buzelor.

– Pari să încerci, sau mă înșel?

– Da. Nu. Ramsay se întoarce, uimit că nu avea loc să avanseze sau să se retragă. Doamne, vreau să zic, *încerc* să-mi cer scuze, doar că eu... niciodată...

Se opri. Cum făceai lucrurile astea?

– Vrei să cred că n-ai făcut niciodată nimic pentru care să fi iertat? Vocea din spatele lui nu era batjocoritoare neapărat, dar zăpăceala lui părea să trezească o notă blândă de amuzament. N-ai greșit niciodată?

Greșise, dar nu erau greșeli pe care să le recunoască așa deschis.

– N-am zis asta, interveni el, întorcându-se cu fața spre ea. Încerc să evit oamenii, cu excepția momentelor când muncesc ca Lord prim-judecător și atunci, nu contează dacă jignesc. Mai mult, nu-mi permit luxul să greșesc, darămite să-mi mai cer și scuze.

Ea îl analiză cu o precizie cinică pentru o clipă, apoi declară:

– Trebuie să fii foarte singur.

El tresări de parcă fusese lovit.

– Trebuie?

– Nu ești?

Nu credea că era.

Singurătatea era abandon. Să fii singur însemna să fii uitat. Însemna să nu auzi vocea unui alt om luni bune. Ani. Să fii singur însemna să nu existe nimeni căruia să-i pese dacă erai viu sau mort.

Mai fusese singur înainte. Acum cum era?

Era unul dintre cei câțiva bărbați care deținuseră poziția lui în lume. Avea să fie trecut în cărțile de istorie și legile scrise de el vor guverna întreaga Mare Britanie. Petrecea zile întregi în compania celor mai importanți și puternici oameni. Cum putea un astfel de om să fie singur?

Cum putea să se simtă așa de gol și pustiu?

– Ai fost soldat, se aventură Cecelia, salvându-l de la a-i răspunde la întrebarea precedentă. Din întâmplare, ai lucrat cumva cu coduri?

El clătină din cap.

– Armata pentru mine a reprezentat mai mult marșuri obositoare pe teren neiertător, întrerupte de episoade de vărsări frenetice de sânge.

– Ce îngrozitor, murmură ea.

Își dorea să poată fi de acord. Mare parte din acea perioadă fusese groaznică. Dar, când fusese tânăr, fusese așa de furios, așa de foc și pară, încât savurase violența animalică. Înregimentarea. Faptul că aparținea undeva. De ceva mai mare decât el. Numele lui era afișat pe o listă cu un rang care îi spunea locul său și importanța sa. Îi oferea obiective, aspirații. Medalii și onoare.

– Armata. Ea ridică un deget cu un nerostit *aha*. Acolo trebuie să fi văzut ce-i mai rău din oameni.

– Clar nu, răspunse el. Oamenii sunt mereu mai mult decât pregătiți să-și arate ce-i mai rău în firea lor. Mi se pare că doar caută scuze. Pentru o funie cu care să se spânzure.

– Nu tu. Ridică privirea la el cu ceva asemănător înțelegerii. Și nu eu, în ciuda a ceea ce ai putea să crezi.

De data asta, Ramsay fu cel care își feri privirea.

– Mă tem, domnișoară Teague, că ai văzut partea cea mai rea din mine.

Ea îi oferă o amânare de la observația ei ascuțită, aplecându-se pentru a ridica de pe birou un jurnal legat în piele scumpă.

Ramsay înaintă cu grijă, conștient de cât de mică devenise în căperea acum că amândoi erau în picioare. Cât de aproape era ea. Cât de ușor ea ar fi descheiată. Dezbrăcată.

Desfăcută.

Acum nu se simțea singur. Îi era foame. Era nervos. Simțea o nevoie. Era excitat. Hainele păreau să-l zgârie și să-l încorseteze. Obosise să vorbească. Obosise de la întrebările ei care dezvăluiau prea mult din el pentru ea.

Era așa de al naibii de obosit.

Dacă ar exista un loc moale în care să se piardă.

Mâna lui se întinse spre ea prin proprie voință. Dintr-odată ea părea răspunsul la orice.

În același timp ea era un semn de întrebare uriaș.

– Mătușa Henrietta mi-a lăsat asta la moartea ei. Cecelia îi puse în mâna care se întinsese spre ea carnetul deschis, întrerupând...

Dumnezeu știa ce fusese pe punctul să facă.

– Este un soi de codex, continuă ea, fără să-și dea seama de starea lui. Cu dușmanii ei, cu faptele ei abjecte și cred că secretele ei se află aici, dar momentan nu am fost în stare să le dau de cap, deși am găsit cartea asta despre descifrarea codurilor cunoscute. Se pare că mi-a lăsat indicii cumva, doar că am nevoie de timp să-mi dau seama care sunt.

Ramsay făcu tot posibilul să se adune. Să pună stop valului de dorință și să-și concentreze gândurile împrăștiate pe misiunea actuală.

Dumnezeule, dar ce-l întorcea pe dos. Parfumul ei. Forma ei. Vocea ei. Era o delicatessă, nu, un festin pentru simțurile lui și simțurile care momentan nu erau ocupate cu ea urlau să fie.

Dacă ar putea să o atingă.

Să o guste.

Frunzări neatent prin carnet. Simbolurile și formulele de acolo ar fi putut la fel de bine să fi fost scrise cu hieroglife.

– Crezi că... poți descifra asta?

Dacă da, era un geniu. Ea încuviință din cap.

– Sunt mai hotărâtă ca niciodată să înțeleg ce punea Henrietta la cale. Doar că am nevoie de timp.

Degetele lui încremeniră pe pagini în timp ce se pregătea să-i dezvăluie ce descoperise.

– S-ar putea să nu avem timp, zise el plin de regret. Dușmanii tăi știu la fel de bine ca mine că tu ești Cecelia Teague și nu Hortense Thistledown. Știu unde locuiești acum.

Ea își ronțăia buza, cu o mână în șold în timp ce se gândea la asta.

– Da, și cine poate ști cine sunt ei?

Ramsay făcu o grimasă. Dorindu-și tare mult să nu fie nevoit să-i spună ce urma.

– Acei bărbați pe care i-am omorât astăzi... *eu* îi cunoșteam. I-am angajat în trecut.

Ea se micșoră, agățându-se de halat și cămașă.

– Angajat? Doar nu ca să...

– Cel pe care l-am împușcat pe stradă l-am angajat să te supravegheze pe timpul zilei cât eu eram ocupat în altă parte. Am crezut că-i de încredere. Era deseori angajat de alți oameni ai legii, inclusiv de superiorul meu Lordul Cancelar.

– Nu.

Cecelia își acoperi gura cu mâna.

– Da, confirmă el în timp ce pe fruntea ei apăru o expresie de groază și neîncredere. Am auzit ce ți-au spus acei oameni, continuă el. Aveau de gând să-ți ia fetița, să o înlocuiască pe cea pe care o pierduseră. Cred că se refereau la Katerina Milovic. Flutură carnetul. Au cerut acest carnet și, dacă aici este ceva ce-i incriminează atât pe mătușa ta, cât și pe Lordul Cancelar, trebuie să aflu ca să-l strivesc.

Cecelia păru că-și revine și veni spre el întinzând mâna spre jurnal.

– Va trebui să te gândești foarte bine la asta, milord. Ce se află în acest carnet s-ar putea să ajungă la vârful piramidei. Chiar deasupra capului lui Redmayne, mă înțelegi? Am văzut un membru al familiei regale plecând din stabilimentul Henriettei chiar înainte de explozie. Și, de asemenea, pe contele Armediano.

– Armediano? mârâi el. Șobolanul ăla nenorocit ar putea cu siguranță să aibă ceva de-a face cu asta.

Se gândi sumbru la degetele lui Armediano pe carnea albă și moale a brațului ei.

– Aceste revelații ar putea fi periculoase pentru amândoi. Îi prinse mâna liberă între palmele ei, implorându-l să o asculte. Dacă bomba aceea a fost conectată la un cronometru, oricine din lumea asta ar fi putut să o planteze. Înregistrările Henriettei au fost distruse toate, cu excepția acestui carnet, și eu nu mă aflu la Henrietta în acea dimineață ca să văd cine a mai fost în vizită.

– De ce nu?

Ea își feri privirea vinovată.

– N-am dormit în noaptea precedentă.

– Simt că nu ești mare amatoare de somn.

Degetul lui mare alunecă peste degetele ei.

– De obicei sunt, îl contrazise ea. Asta a fost vina ta în ambele ocazii.

Vina lui? Se gândi la asta. Dimineața cu bomba fusese chiar după dineul de la Redmayne.

În ochii ei sclipi o amintire carnală și îi coloră obrazii palizi cu o nuanță mai închisă, vinovată. Dintr-odată el își dădu seama exact de ce ea nu dormise. Pentru că stătuse trează gândindu-se la sărutul lor.

La fel ca el.

– Ramsay.

Numele lui pe buzele ei îi opri inima și îi încordă mușchii. Deveni o statuie, fiecare moleculă de marmură din el așteptând dalta următoarelor ei cuvinte.

– Am nevoie să crezi că nu sunt nici o infractoare, nici o târfă. Am nevoie să crezi că sunt implicată în acest mister catastrofal împotriva voinței mele și a principiilor mele și că sunt la fel de decisă ca și tine să fac ceea ce este corect. Chiar dacă poate nu suntem de acord cu ce înseamnă asta. Am nevoie de un aliat, nu de un dușman. Am destui din ăștia și îți *promit* că nu am făcut nimic să-i merit.

Onestitatea intensă ce se reflecta de pe chipul ei în formă de inimă amenința să topească centrul din oțel rece din el într-o forjă feminină.

Se luptă cu valul incandescent de căldură ce creștea. Nu-și permitea s-o lase să-l modeleze și să-l contureze după cum voia ea.

Nu putea – nu va lăsa – să fie unul dintre bărbații care fără îndoială cădeau în genunchi în fața ei, așteptând să fie uns drept cavalerul ei în armură strălucitoare.

– Spune-mi că mă crezi, pledă ea, cu ochii blânzi, adunând pe gene mici giuvaiere de umezeală. Că mă crezi că sunt nevinovată.

Aducându-și aminte de el însuși, Ramsay își retrase mâna din ale ei. Credea că nu ea făcuse rost de fetele dispărute. Dar dincolo de asta, credea că ea îl putea prosti cu ușurință. Pe el sau pe un dușman. Unul dintre dependenții aceia cu ochi goi care bântuiau vizuinile cu opium unde își cerșeau porția. Credea că erau implicați în aceeași conspirație periculoasă și că avea nevoie de informațiile din carnetul Henriettei la fel de mult ca ea.

– Cred că trebuie să te duc undeva în siguranță, zise el într-un final, dându-i înapoi carnetul. Te voi duce undeva unde este puțin probabil ca ei să te găsească. Îți voi oferi timpul de care ai nevoie. Acum îmbracă-te și împachetează.

Toată speranța de pe trăsăturile ei dispăru.

– Dar angajații mei. Școala. Trebuie să fac aranjamente...

– Le vom face înainte să plecăm din oraș.

Corpul ei îmbrăcat în mătase îi bloca drumul spre ușă, așa că dădu înapoi și ocoli prin jurul scaunului pe care dormise pentru a evita orice contact fizic periculos.

Avea să ajungă la clanță înainte ca ea să-l oprească cu simpla greutate a mâinii ei pe încheietura lui. Ceva în atingerea ei îl încătușa, amintindu-i că nu toate cătușele erau din fier.

Unele puteau fi din catifea.

– Cum rămâne cu Jean-Yves și Phoebe? se agită ea.

– Îi luăm și pe ei, desigur.

Prinse clanța cu palma.

– Îi luăm? Îi luăm unde?

Ramsay nu mai putea să suporte. Nici parfumul ei, nici forma corpului ei în afurisitul ăla de halat. Avea de făcut aranjamente și de construit fortificații dacă voia ca asta să funcționeze.

Îi dădu mâna la o parte și deschise ușa, reușind să se strecoare pe lângă ea fără ca trupurile lor să se atingă.

– În Scoția, aruncă el peste umărul ce se retrăgea. Unde altundeva?

Capitolul 11

Cecelia tresări când foiala ei produse un protest sonor de la taburetul ce-l ocupa lângă patul în care Jean-Yves sforăia ușor.

Spre ușurarea ei, el rămase adormit.

Bietul om fusese sumbru, dar îndurase întreaga călătorie cu trenul de la Londra la Dalkeith, un minunat orașel din Midlothian, la sud de Edinburgh. Drumul accidentat cu trăsura prin lande până la cabană fusese însă o cu totul altă poveste și fusese nevoită să-i dubleze doza de opium pentru a face întregul calvar tolerabil pentru toată lumea implicată.

Când Cecelia îl întrebase pe Ramsay despre destinația lor, el îi dăduse un răspuns deranjant de sec.

– Vă duc la Elphinstone Croft.

– Ce este Elphinstone Croft? întrebase ea.

– Un loc unde nimeni nu se va gândi să vă caute.

O notă ciudată din vocea lui o făcuse să simtă ceva mohorât în interior, și Cecelia nu mai insistase.

Elphinstone Croft îi amintea de un paradis pierdut. Sau poate doar de unul neglijat. Căsuța albă era ascunsă într-un pâlț de copaci mult prea mic pentru a pretinde titlul de pădure, de-a lungul râului Esk. Gardul vechi și pereții erau năpădiți de iederă, o grămadă de trandafiri cu spini, muri și flori de câmp, de parcă gradina încerca să devoreze clădirea din mijlocul ei și terminase cam jumătate din masă.

Ramsay fu nevoit să smulgă vițele și alte plante de la intrare și să-și folosească greutatea considerabilă asupra ușii din stejar înainte ca aceasta să cedeze.

Când ea îl privi întrebătoare, el îi explică:

– N-am mai venit în vizită de câțiva ani.

Jean-Yves se lăsă recunoscător în primul pat găsit de Ramsay. Apoi se decise că Cecelia putea să stea de veghe la micul birou de lângă patul lui Jean-Yves și să lucreze la coduri pentru restul zilei cât era lumină.

Ramsay se oferă să o țină ocupată pe Phoebe cu el cât descărcau mâncarea și proviziile din trăsura pe care o închiriaseră la Dalkeith. Apoi se vor apuca să aerisească câteva camere și să dezvelească mobilierul spartan.

Vocea groasă a lui Ramsay era în contrast cu exuberanța pitigăiată a lui Phoebe și deveni un zgomot distant plăcut.

Cecelia se bucura că fata nu părea să fie deranjată de umezeala abandonată a unei simple ferme. Phoebe primise ideea expediției cum ar fi primit Francesca o aventură sau Alexandra vreun sit arheologic local mai puțin decât luxos. Avea păpușile cu ea, Frances Bacon și Fanny de Beaufort, și nici că ar fi putut să fie mai fericită că scăpa dintre zidurile casei de unde rareori avusese permisiunea să iasă și să se aventureze dincolo de micul colț al orașului care fusese întreaga lume pentru ea până acum.

Oricât era Cecelia de fermecată de atracția de poveste a căsuței, trebuia să recunoască faptul că nu era ce-și imaginase când Ramsay îi informase că destinația lor era casa lui din copilărie în zona de câmpie a Scoției.

Simțea o oarecare rușine pentru că crezuse că fratele mai mare al unui duce puternic avea origini mai înalte ca ea. N-ar fi putut să fie mai diferit. Chiar și umila casă parohială a reverendului Teague se lăuda cu două dormitoare, pe lângă pivniță, și ei se bucuraseră de patronajul unor enoriași bogați care îi hrăniseră și îmbrăcaseră.

Din câte își dădea ea seama, ea și Jean-Yves ocupau momentan singurul dormitor de la Elphinstone Croft. Deasupra se afla o mică mansardă pe care Phoebe o pretinsese imediat.

Cecelia își înșirase volumele de coduri și referințe sub fereastra deschisă și căzuse repede pradă curiozității ei, atrasă în lumea criptologiei grecești și etrusce.

În scurt timp, creionul îi căzu dintre degetele ce dintr-odată îi înțepeniseră din cauza frigului puternic. Duse mâna înghețată pe ceafa ce o durea, masându-și mușchii încordați și clipind în jurul dormitorului.

Când se lăsase noaptea? Ramsay lăsase lumânarea aia pe biroul ei?

Oh vai, iar o făcuse. Alexandra o tachina mereu în legătură cu predilecția ei la universitate. „Hipnotizată de matematică”, zicea ea.

Întreaga lume dispărea, înceta să existe ore întregi până când ea putea rezolva o problemă deosebit de grea.

Doar că... de data asta nu rezolvase nimic. Singurul ei progres notabil era lista alarmant de lungă de coduri și cifruri de care știa că nu erau aplicabile codexului ei.

Cecelia inspiră obosită... și descoperi un altfel de miracol.

Sau, mai degrabă, o aromă miraculoasă. Amestecul distinct de usturoi, ceapă și carne succulent gătită, subliniat de... Mai mirosi o dată. Ța era cimbru?

Stomacul ei scoase un sunet grosolan și destul de insistent, ceea ce o determină să se aventureze afară din dormitorul de mărimea unei debarale. Se întoarse pentru a închide ușa în urma ei cât putea de încet, deși probabil că ar fi fost nevoie de o întreagă simfonie cântată de cimpoaie dezacordate ca să-l trezească pe Jean-Yves acum.

Când intră în camera principală fu nevoită să-și dea jos ochelarii, să-i șteargă cu batista și să-i pună la loc pe nas pentru a înregistra transformarea substanțială prin care trecuse căsuța.

Când sosise ea fusese un cimitir de mobilier acoperit cu cearșafuri și ferestre murdare. După folosirea materialelor după care Ramsay trimisese dinainte în oraș, micile ferestre erau acum curate. Masa negeluită din lemn, de care se temuse anterior că va străpunge cu câteva așchii pe oricine s-ar fi apropiat, era acum acoperită de o pânză curată albastră.

În colț se afla un balansoar, de parcă fusese pedepsit, și o canapea veche, dar solidă se afla în fața unui șemineu modest. Unelte și diverse obiecte erau aranjate cu grijă lângă ușă, în vreme ce câteva erau împrăștiate în colțul care părea să funcționeze ca bucătărie dotată cu o pompă de apă care era alimentată probabil dintr-un puț vechi.

Cecelia fu complet vrăjită de întreaga încăpere. Ai fi putut să crezi că pitici din poveste locuiseră cândva aici. Sau poate vrăjitoare.

Un ceaun chiar fierbea deasupra focului din vatra de piatră, deși nu-și putea imagina o fiertură care să miroasă mai bine.

Un scoțian mare și ursuz aplecat deasupra vetrei cioplea dintr-un băț lung subțire cu un cuțit destul de mare să rivalizeze cu cel kukri pe care Alexandra îl adusese din India subcontinentală.

Ceceliei i se tăie respirația și picioarele îi încremeniră pe podea. Lumina focului îi poleia părul cu toate nuanțele elegante posibile de metale. Arămiul și bronzul se mișcau precum nisipul sub soarele deșertului pe șuvițele mai scurte din apropierea gâtului lui și deasupra urechilor. O șuviță aurie cădea peste fruntea încruntată de concentrare și chiar fire argintii îi presărau părul des de la tâmpile.

Cu coatele sprijinite pe genunchii înalți lângă vatra joasă, Ramsay părea că stă pe vine mai degrabă decât așezat, în timp ce lucra atent. Poziția i se păru Ceceliei și indecentă, și curioasă.

Rămăsese doar într-o cămașă și o pereche de pantaloni cafenii ce se întindeau peste coapsele încordate de la susținerea greutății și desfăcute pentru a-și putea ține ce lucra între ele. Mânele fuseseră suflecate până la coate, dezvăluind mușchii antebrațelor acoperite cu un păr auriu.

Cecelia privea cum mâinile lui mari făceau mișcări abile și iuți pentru a da formă bățului și a-l descoji.

Maxilarul lui, care de obicei era pătrășos și încăpățânat, era acum relaxat pentru că atenția îi era suficient de absorbită de munca sa cât să-i înmoaie buzele. Era ușor să uiți că acea gură dură putea să fie plină, pentru că deseori o avea încordată și încruntată.

Singura dată când îi mai văzuse buzele așa fusese în noaptea în care el o sărutase. Noaptea aceea părea așa de îndepărtată și cu toate astea ea și-o amintea detaliată ca și cum ar fi fost ieri. Pentru că se gândea la sărutul lor de fiecare dată când se întindea ca să se culce.

El se gândea?

Lângă el, se afla o grămadă de lemne de foc care părea să aibă vreo zece ani și aștepta să fie jertfită.

Dintr-odată putu simți legătura. Trase de gulerul înalt al rochiei ei gri-închis de călătorie când simți că-i arde pielea.

– Unde e Phoebe? întrebă ea în loc să salute.

Ochii lui argintii avizi îi găsiră pe ai ei, și ea îi zâmbi cu un zâmbet ce spera să fie nonșalant.

Ramsay arătă cu bărbia spre scara ce ducea spre trapa închisă a mansardei, aflată deasupra ușii de la intrare.

– S-a prăbușit în pat cu ore în urmă.

– Oh.

Cecelia își urmă apetitul, înaintând în cameră. Duse mâinile la spate în timp ce privea în jur, lăsându-și privirea să coboare pe orice mai puțin pe bărbatul care momentan făcea ravagii cu simțurile ei.

– Ai găsit ceva în carte? întrebă el.

– Nu. Descoperi că propria gură era încruntată de nemulțumire. În ritmul ăsta mi-ar putea lua zile. O săptămână. Poate și mai mult. Dar cred că mă apropii.

Lista de coduri care *nu erau* bune creștea cu siguranță cu fiecare moment și se hotărâse să considere în mod optimist că făcea progrese prin procesul de eliminare.

El se ridică, abandonând bățul, dar nu și cuțitul, și luă de pe raft un castron cioplit dur.

– Ia-ți cât timp ai nevoie, zise el fără să se uite la ea în timp ce lua cu polonicul din tocana frumos mirositoare ce fierbea pe foc și punea în castron. Voi avea grijă de tine până atunci.

„Voi avea grijă de tine.” Cecelia încercă să se gândească la ultima dată când cineva îi spusese asta.

– Ești foarte bun. Foarte generos.

– Știm amândoi că nu-i adevărat. Ramsay duse castronul la masă și arătă spre scaunul șubred cu cuțitul. Stai jos! Mănâncă!

Ea se așeză și ridică lingura, băgând-o în tocana țărănească cu o mișcare delicată, în timp ce Ramsay se retrase de partea cealaltă a canapelei pentru a-și ocupa locul lângă vatră.

– Ar fi mai mult, dar fata ta a mâncat porția ei, mare parte din a lui Jean-Yves și jumătate din a mea. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Este așa de mică, nu știu unde a băgat toată mâncarea aia.

Cecelia zâmbi cu un atașament crescând.

– Bănuiesc că avem același apetit sănătos.

Chicoti morocănos și luă o pană dintr-un coș de lângă el în care se aflau multe.

– Obişnuiam să mănânc așa la vârsta ei și am rămas slăbănog până când... Lăsă fraza să moară, apoi păru că vrea să spună ceva înainte să se răzgândească. Până când am crescut.

Duse cuțitul la pană și începu să o modeleze cu mișcări delicate.

Pe Cecelia o rodea conștientizarea unei stânjeneli ciudate și politicoase care se născuse între ei din seara precedentă. El evitase contactul aproape total cu ea în tren, oferindu-i în schimb lui Phoebe

cea mai răbdătoare și excelentă companie, în vreme ce Cecelia avea grijă de Jean-Yves.

La început ea își făcuse griji că noua venerație pentru eroul uriaș scoțian al lui Phoebe îl va enerva. Dar el îi tolerase întrebările interminabile cu răbdare și cu o bună dispoziție despre care Cecelia nu știuse că Ramsay le poseda.

Aproape că-și dorise ca el să fie un căpcăun. Chiar nu avea nevoie de mai multe motive pentru care să-l dorească – aaa – să-l placă acum. Nu cât totul era așa haotic. Așa de îngrozitor.

Pentru că în preajma lui descoperea că era mai puțin independentă decât fusese vreodată.

Hotărî că un bărbat așa de mare și de puternic avea un anumit magnetism. Asta trebuie să fi fost întreaga ei problemă. Că el radia un soi de atmosferă gravitațională sau atracție magnetică cu care o atrăgea fără să vrea pe orbita lui. Impulsul de a pune pe umerii lui poverile ei devenise copleșitor. Dacă nu era atentă va ajunge să se bazeze pe el. Va ceda impulsului de a juca rolul domniței pentru cavalerul în armură strălucitoare.

„Voi avea grijă de tine.”

În general, era treaba ei să aibă grijă, o vocație căreia i se devotase din toată inima. Desigur, Haimanalele Roșii și Jean-Yves îi erau dedicați trup și suflet. Nu-și dorise niciodată iubire.

Dar exista o diferență între a-i păsa cuiva de tine și cineva să aibă grijă de tine. Nici măcar nu se gândise la diferență până atunci.

Pierdută în asemenea gânduri, sufla peste tocana aromată, așteptând să se răcească.

– Tu ai gătit asta singur? se minună ea.

Ramsay ridică un umăr fără să o privească.

– Unde ai învățat să gătești? îl întrebă.

– Aici.

Împărți pana în două pe mijloc cu o mișcare abilă și apoi ridică bățul.

Pentru că epuizase subiectul de conversație, ea încercă să ia o îmbucătură.

Carnea roșie, gustoasă și așa de bine gătită că aproape nu fu nevoie să o mestece, se topise într-o fiertură gustoasă cu un amestec perfect de legume și orz.

Cecelia închise ochii pentru a oferi suspinului ei de apreciere dramatismul adecvat.

Când îi redeschise, Ramsay incremenise la jumătatea mișcării, cu degetele albe pe mânerul cuțitului, holbându-se la ea, fără să clipească.

– Cine te-a învățat să gătești merită toate laudele. Mai luă o lingură cu poftă din tocana delicioasă. Complimentele mele bucătarului!

El mormăi un sunet care ar fi putut să fie ori o apreciere, ori indiferență, apoi reveni la munca lui.

Cecelia îl studie în timp ce mânca cu câtă poftă îi permiteau manierele. Niciodată nu păruse așa de preocupat. Niciodată nu stătuse tăcut atât de mult, cel puțin nu în prezența ei.

Bine, era prima dată când erau singuri, iar el nici nu o săruta, nici nu o blestema.

Din cine știe ce motiv, ea își dorea cu ardoare ca el să fi făcut unul din cele două lucruri. Orice în afară de această tăcere mohorâtă, distantă.

Cecelia nu părea să-și poată lua ochii de la ceea ce făcea el. Mușchii și tendoanele antebrațelor lui se flexau și se mișcau cu mișcările lui elaborate. Mișcările erau rapide și sigure, de parcă mai făcuse asta de mii și mii de ori.

La o îmbucătură deosebit de delicioasă, Cecelia își dădu seama că el făcea săgeți. Fabrica săgeți. Ce hobby ciudat! Ciudat și... frumos într-un fel oarecum masculin.

Cecelia își dăduse seama că deseori se întreba ce făcea Ramsay în timpul lui liber, fiind un bărbat fără vicii.

Acum știa.

Captivată, își dorea să știe mai mult. Să învețe totul. Aici își clădise corpul care îl avea, hoinărind pe meleagurile scoțiene? O adusesese aici doar ca să o ignore? După el ei erau încă în dezacord?

Se gândi la toate astea până când termină mâncarea din castron. După ce i se potoli foamea, nu mai putea tolera tăcerea lui – indiferența lui.

– Ai o casă minunată aici, se aventură ea.

El pufni ceva similar cu râsul, dacă nu ar fi conținut atâta dispreț.

– Nu trebuie să fii amabilă, vorbe el spre săgeată.

Răspunsul lui o deranjă.

– Nu sunt amabilă. Îmi place liniștea simplă și prefer casele primitive în loc de cele grandioase. Descopăr că-s dornică să explorez ținutul.

Asta îl făcu să ridice privirea repede.

– Să nu te duci în pădure sau să nu te aventurezi în lande fără mine. Sunt în mare parte smârcuri întrerupte de bucăți de mlaștină și nu vreau să te pierzi. Sau mai rău.

– Nu o voi face, promise ea.

Nu-i spuse că terenul nu i se păruse deosebit de mlaștinos. Nici nu menționează că observase mai multă agricultură și terenuri de pășuni decât smârcuri.

Bănuia că era mai bine dacă rămânea în casă. Ușura teribil de mult munca lui de a o ține în siguranță și ascunsă. Dar, dacă era blocată aici cu atitudinea lui prezentă, ar putea să înnebunească.

Poate că ar putea măcar să o ducă pe Phoebe pe afară și să-i permită să se scalde lângă micul dig ce-l văzuse pe râu.

Oare Ramsay înotase în lac când era băiat? se întrebă ea. Cum fusese copilăria lui? Cu siguranță nu fără griji și fericită, pentru că ar fi fost altfel de om.

El se ridică iute, trezind-o din reveria ei.

– Ai terminat? întrebă el, arătând spre castronul ei gol.

– Oh. Da.

Ea vru să se ridice, dar el îi luă castronul din față și-l duse la găleata de sub pompa de apă.

– A fost minunat, mulțumesc. Lasă-mă să te ajut să speli, se oferi ea. Măcar atât pot face.

– Nu. El abandonează vasele murdare și se îndreaptă spre cuferele și cutiile cu provizii aranjate frumos lângă ușă. Nu până după desert.

Ea ridică imediat privirea.

– Desert, ai zis?

Cecelia făcu tot posibilul să nu admire priveliștea spatelui încordat al lui Ramsay aplecat pentru a cotrobăi printr-una din cutiile mai mici. Scoase o cutiuță plată legată cu o panglică și o sticlă de o mărime inconfundabilă.

Cecelia își mușcă buza inferioară, aproape murmurând de nerăbdare.

„N-a făcut așa ceva.”

Cutia ateriză în fața ei fără prea multe ceremonii.

– Cred că ai spus cândva că nu ai putea rezista fără trufe și vin.

Zâmbetul de pe fața ei părea să se fi întins în tot corpul. Dacă ar fi fost un prepelicar ar fi dat din coadă până i-ar fi căzut.

Expresia lui Ramsay se blocă pentru o clipă, devenind precaut de goală.

Cecelia făcu un efort să nu facă vreun gest nepotrivit în exprimarea profunde ei gratitudini, pentru că impulsul să sară în sus și să-l sărute era aproape copleșitor.

– Și eu care credeam că tu condamni afinitatea mea pentru asemenea răsfăț.

El se uită lung la ea, dar ea îl ignoră cât desfăcu cutia.

– N-aș vrea ca exilul tău aici să fie complet demn de dispreț, zise el ca o explicație superficială.

– Ciocolata și vinul ar putea transforma iadul în rai, declară Cecelia înainte să bage dinții în desertul negru și delicios și să-și suspine aprobarea, lipindu-l de cerul gurii cu limba. *Trebuie să încerci una sau poate cinci. Sunt delicioase.*

Dopul fu scos din sticlă cu un sunet mai zgomotos decât de obicei, iar ea tresări ușor.

Rușinată, ridică degetele la buze când râse de propria sperietură, în caz că dinții îi erau pătați de ciocolată.

În loc să-i răspundă la zâmbet, el se încruntă, strângând bine gâtul sticlei.

– Tocmai mi-am dat seama că nu am pahare de vin, nici măcar halbe de bere. Arată spre rafturile sărăcăcioase și goale, acum că folosiseră cele câteva castroane și singura farfurie la cină. Va trebui să bei din sticlă.

– Ce scandalos din partea mea! Cum voi suporta vreodată?

Luă vinul întins de el și inhală recolta. Mure dulci și coacăze. Poate un pic cam tânăr și nu aerat, dar ce-i păsa?

– În seara asta vom bea ca niște oameni obișnuiți cum am fost născuți să fim, zise ea, adoptând înadins un accent îngrozitor.

Îl salută pe Ramsay și apoi duse sticla la gură și dădu capul pe spate.

Lichidul fin curse în gura ei, tare la început, apoi devenind dulce, amestecându-se cu ciocolata până când un final sec de catifea o făcu să mai vrea. Astupă gura sticlei cu limba pentru a se bucura de aroma primelor înghițituri înainte de a lăsa al doilea val al minunatului buchet.

Cu apetitul deschis, desprinse gura. Sticla scoase un sunet sonor și ea își lipi degetele de colțul buzei, unde un mic firicel de vin aluneca vampirește spre bărbie.

Nefiind sigură ce să facă după, îi întinse sticla lui Ramsay.

El nu făcu nici o mișcare pentru a o lua. De fapt, stătea în fața ei, cu privirea fixată pe locul unde picătura de vin dispăruse în spatele degetelor ei. Trăsăturile lui erau încremenite într-o expresie ce ei i se păru a fi foame.

– Vrei să guști? întrebă ea, nefiind sigură dacă se referea la sticlă.

– Mă tentezi, femeie.

Mârâitul lui avea o notă acuzatoare.

Îl tenta? Putea încă să facă asta? Un fior o străbătu la acest gând. De ce tentația trebuia să fie mereu ceva negativ? Eva îl tentase prima pe Adam și femeile plătiseră mereu pentru asta. Dar, după textele canonice, dacă ea nu l-ar fi tentat pe Adam cu fructul oprit, umanitatea nu ar fi existat. Și deci, oare mama Eva îi făcuse lui Adam, și deci umanității, un favor?

– A trebuit să mănânc singură, îl îndemnă ea. Trebuie să beau tot singură?

Pe fruntea lui apărură două riduri distincte de consternare.

– Ți-am spus deja că...

– Știu, știu. *Tu nu te răsfeți*. Ea îl imită îngrozitor, dar fu mulțumită să vadă că fruntea i se netezi când consternarea se transformă în amuzament. Dar, te întreb eu, cine este aici să te judece? Pentru cine trebuie să fii perfect acum?

Se întoarse pe scaunul ei, făcând un spectacol în a verifica încăperea goală după intruși, apoi ridică provocator dintr-o sprânceană.

– Cu siguranță *eu*, Lady Scarlet, regina fărădelegilor și așa mai departe, sunt mult sub înălțimea voastră, așa că vreo câteva înghițituri de vin nu te vor coborî la statutul meu inferior demn de dispreț. Rânji și bălângăni sticla dintr-o parte în alta în fața nasului lui. Haide! A fost o zi lungă.

Intenția ei fusese să-l dezarmeze. Dar tachinarea ei păru să facă mai mult de atât. Nu părea dezarmat, ci înfrânt.

Luă sticla și se prăbuși pe scaunul din fața ei, oftând din greu.

– S-ar putea să nu crezi asta, dar n-am fost mereu așa de plictisitor.

Puse gura pe aceeași margine a sticlei și luă o înghițitură lungă și adâncă.

Neputând să formuleze un răspuns, Cecelia descoperi că era captivată de coama și tendoanele gâtului lui în timp ce înghițea. Cum reușea cineva ca o forță așa de impresionantă să o aplice apoi mușchilor gâtului?

Buzele lui zăboviră pe margine mai mult decât ar fi trebuit, de parcă nu terminase savuratul aromei pe care o găsisese acolo.

Cecelia fu mai chibzuită cu următoarele guri de vin. Păreau îmbogățite cu o aromă mai bogată, mai completă.

Gusta vinul? Sau bărbatul care tocmai gustase vinul?

Puse sticla pe masa dintre ei, gândindu-se la lucruri la care nu ar fi trebuit. Vrând ce nu se putea. Dorind să-și aparțină unul altuia. Întrebându-se cum ar fi stat lucrurile dacă l-ar fi întâlnit pe Lord Ramsay înainte ca ea să știe cărei familii îi aparținea.

– Te-am tratat nedrept, mormăi el.

Cecelia încercă să înghită. Nu reuși. Și încercă din nou. Se holbă la sticla gălbuie dintre ei, ca să nu se concentreze la cât era el de mare și la cum respira.

Afirmația lui părea mai mult decât întâmplătoare ținând cont de direcția gândurilor ei. Memorabilă poate. Nu era pregătită să-i întâmpine privirea. Nu era pregătită ca el să vadă plăcerea sinceră pe care cuvintele lui i-o provocaseră.

– Este o altă non-scuza de a ta?

Își dorise să pară degajată, dar nu-i ieși deloc.

– Nu, răspunse el cu o gravitate inconfundabilă. Sunt scuze cu toată sinceritatea. Îmi pare rău, Cecelia.

Firișoarele de păr de pe corpul ei vibrară când își auzi numele, și următoarele respirații fură încordate și precipitate.

El se lăsă pe spate în scaunul lui, privind-o cu o intensitate solemnă.

- Înainte de toate astea am avut motive să o urăsc pe mătușă ta, mărturisi el. Motive personale, la fel de puternice ca orice obiecții morale.

Asta o surprinse suficient încât să mai ia trei înghițituri, după care puse sticla la loc pe masă.

- Și eu aș putea să am motive să o urăsc, dacă a avut vreo legătură cu ce i s-a întâmplat bieteii Katerina Milovic și acelor fete dispărute. Cecelia își mușcă buza ca să nu tremure de emoții. Spune-mi, ce ți-a făcut Henrietta?

Chiar voia să afle?

Ramsay se aplecă în față și își sprijini antebrațele pe masă. Cecelia îl asculta cu grijă, încercând să nu se lase distrasă de un bărbat așa de dezbrăcat.

Până la urmă erau doar antebrațele lui. Ce naiba era în neregulă cu ea? De ce nu putea să se oprească din a se holba.

- Cu ani în urmă cred că Henrietta și-a dat seama de ambițiile mele. Râvnea la secretele mele, la sufletul meu, pentru colecția ei. Și cum nu le-a găsit ușor, a trimis o profesionistă, una din angajatele ei, pentru a le afla seducându-mă.

Maxilarul lui se încordă într-o criză de ranchiună.

- A funcționat? întrebă nerăbdătoare Cecelia.

El se foi și înclină capul destul de repede cât să-i trosnească gâtul.

- M-am... folosit de femeia pe care a trimis-o la mine.

- Ce ai făcut?

Întrebarea îi scăpă înainte să o poată lua înapoi. Detesta senzația din stomac care însoțea întrebarea. Un junghi - nu, durere. Disconfort fizic real la gândul cu el și una din fetele Henriettei. Era furioasă pe ipocrizia lui?

Sau geloasă?

- N-am știut că Matilda era angajată de ea, nu de la început, îi explică el, interpretând greșit disconfortul ei. Am curtat-o luni întregi. Am cerut-o de soție.

Dacă credea că asta îndrepta lucrurile, se înșela amarnic.

- A acceptat?

Cecelia spera să nu-și dezvăluie consternarea prin expresie.

- Da. Trase repede aer în piept, clătinând din cap. Dar întreaga afacere a durat puțin. O dată când am venit acasă am găsit-o căutând prin lucrurile mele și documentele personale. Am confruntat-o și mi-a mărturisit adevăratul ei scop. Mi-a cerut iertare.

- Te iubea? întrebă Cecelia.

El pufni și luă o gură.

- Ea așa pretindea.

- Tu... ai iubit-o?

Își dorea să nu vrea să audă răspunsul cu așa o disperare. Să nu se teamă așa de mult de el.

- O doream. Ochii lui se uitară într-ai ei. Dar pot să spun sincer că nu am iubit niciodată pe nimeni.

Dar o ceruse de soție, vru ea să-l contrazică. Își aminti ce spusese el în grădinile lui Redmayne despre iubire. Deci, de ce *această* femeie, Matilda? Ce îl făcuse să o dorească suficient cât să facă așa ceva? Ce fel de frumusețe avusese? Ce-l determinase pe Cassius Gerard Ramsay să simtă atâta dorință pentru a dori să o ia de nevastă?

Și... de ce-l exploatase astfel Henrietta?

Cecelia oftă dezgustată, deranjându-și buclele, îngropându-și apoi chipul în mâini și ștergându-și ochii obosiți pe sub ochelari.

- Încep să mă întreb dacă am rude de care pot să fiu mândră.

Toate rudele ei erau târfe, șantajști și zeloți? Sau mai rău?

- E un lucru pe care îl avem în comun, murmură el. Și eu, și frațele meu avem o moștenire pătată.

Ea se uită la el printre degete, curiozitatea învingând consternarea.

- Ai spus că mama ta i-a distrus pe tatăl tău și pe al lui Redmayne și...

Se opri, de parcă își alegea calea cu grijă pe o alee presărată cu spini emoționali, nefiind sigură în ce direcție o lua calea.

- Și câțiva alți bărbați.

Tonul lui era amar.

- Ești și tu unul dintre acei bărbați?

- Ți se pare că-s distrus?

Întinse mâinile în lateral ca ea să-l inspecteze. Desigur, era clar impresionant, tot numai mușchi grei întăriți pe oase de scoțian și cu voință de fier.

Dar inima lui?

– N-aș vrea să dau de ceea ce ar putea distruge un om ca tine, recunosc eu cu respirația tăiată.

– Lucrurile pe care le zici... Clătină din cap din nou, scrâșnind din dinți pe niște cuvinte puternice ce păreau să se adune în spațele buzelor lui. Într-un final continuă: Cred că oamenii permit să fie distruși, și eu refuz să le ofer satisfacția asta celor care încearcă. Dacă sunt dărâmat, mă ridic. Mereu. Mă ridic. Și lupt. Excelez. Câștig. Nu există altă opțiune.

– Cât de... scoțian din partea ta! În ea se aprinse o înțelegere interesată. O apreciere ce-l compătimea. Forța ta este lăudabilă, chiar extraordinară, dar este imposibil să fii... Se opri pentru o clipă, mutând privirea, căutând cuvinte. Neafectat de trecutul tău. Este insuportabil să vezi pe cineva înfrânt și să nu suferi și tu propriile răni.

– Ce știi tu despre asta? se încruntă el.

– Destule, șopti ea.

Fu rândul lui să o studieze.

– Câți bărbați ai distrus, Cecelia Teague?

– Nici unul, răspunse ea cu sinceritate.

– Mi-e foarte greu să cred asta, zise el arătând spre mansardă. Cum rămâne cu tatăl lui Phoebe?

Cecelia își mușcă buza. Aproape că uitase că el crezuse că Phoebe era fata ei. Ar trebui să-i spună adevărul? Ce ar realiza? Mai bine să o creadă o târfă și o mamă, decât o virgină stângace care era teribil de pierdută și foarte singură.

– Ah. El scoase un sunet amar. Uitasem. Nu-ți amintești cine e.

– De ce te deranjează așa de mult? întrebă ea.

Buzele lui se strânsură într-o linie subțire, maxilarul lui zvâcnind de o emoție puternică înainte ca el să scrâșnească:

– Nu pot să spun.

Cecelia își mută din nou privirea din ochii lui, prefăcându-se că cercetează împrejurimile lor pitorești.

– Mi-e greu să mi-o imaginez pe precedentă ducesă de Redmayne ca stăpână a acestei case. Cum l-a cunoscut pe duce?

– S-au întâlnit la o gală a prințului de Wales organizată la Edinburgh când eu aveam vreo patru ani. Fusese angajată ca servitoare pentru eveniment și era pornită să-și găsească un amant. A fost un miracol că a devenit ducesă.

– Unde era tatăl tău? se întrebă Cecelia cu voce tare.

– Lucra pe vase comerciale și la vremea aceea a fost pe mare tot timpul cât i-a trebuit el să-l seducă pe duce și să-l convingă să-i plătească divorțul. Așa că, vezi tu, când oamenii se uită la mine, nu văd fiul unei ducese. Găsesc rezultatul nedorit al unei ariviste diabolice și al unui nimeni scoțian.

Ea îl studie o clipă și nu găsi nimic. Era foarte calm, închis și atâpănit. Recitase povestea de parcă aparținuse altcuiva.

– Sunt sigură că tatăl tău nu era un nimeni, îl contrazise ea. Doar pentru că nu era cineva extraordinar în ochii aristocrației. A trăit în casa asta. A iubit aici, chiar dacă iubirea aceea a fost una tragică.

Pe masca dură de pe trăsăturile lui brutale se împrăștie un dezgust vechi, făcându-l să devină de piatră, dar totuși sfărâmișor. De parcă cineva ar trebui să folosească dalta pe pielea lui ca el să se miște din nou.

– Ducele i-a plătit tatălui meu 3000 de lire pentru mama. Și el i-a luat, imediat. N-a fost nimic mai mult decât o târfă scumpă până în ziua în care a murit. Iar el a fost un bețivan lacom fără urmă de integritate.

– 3000 de lire, exclamă Cecelia.

Sfinte Dumnezeu, era o sumă exorbitantă.

Dacă trăsăturile lui Ramsay erau din piatră, atunci ochii lui erau acum înghețați.

– I-a luat doar câțiva ani să-i mănânce, să-i bea, să-i dea la curve și să-i joace. Redmayne sau Alexandra ți-au povestit vreodată cum a murit tatăl meu?

Expresia lui indica faptul că povestea era sfâșietoare, dar Cecelia nu se putu abține să nu întrebe. Ramsay începuse să descrie portretul originilor lui, și ea avea nevoie disperată ca el să termine.

– Cum?

– A fost găsit într-un șanț cu fața în jos unde se înecase în propria vomă, ca să nu mai menționez restul de mizerii care plutesc spre canalizare.

Neputând să se gândească la cât de nedemn fusese asta, să proceseze tristețea pe care o simțea pentru Ramsay, Cecelia se ridică pentru a se plimba un pic prin încăpere, luând cu ea o bomboană de ciocolată.

- Tu și tatăl tău ați locuit aici singuri, până ai făcut tu nouă ani?
- Da.

O amintire dintr-o conversație precedentă cu el o nedumerea.

- Dar ai menționat că nu ai fost cu Redmayne la școală până ai împlinit 15 ani?

- Da.

- Deci... Unde te aflai între 9 și 15 ani?

- Aici.

- Aici? Se opri din mers ca să se uite la el. Aici cu cine?

El nu-i răspunse. Nu ridică privirea de la propriile mâini întinse pe fața de masă precum niște relicve pline de cicatrici dintr-un alt timp.

Cecelia mereu simțise că acele mâini aparțineau unui om diferit. Unul cu o viață mult mai dificilă.

Privi în jur, absorbind sărăcia locului. Singurul pat, singura canapea. Singurul set de farfurii.

Arcul și săgețile lui.

„Un loc unde nimeni nu te va căuta.”

Tatăl lui murise și nimeni nu avusese grijă de el. Se crescuse singur pe această proprietate de la 9 la 15 ani. Singur.

Ducesa își lăsase primul născut să putrezească aici ani la rând.

- Dumnezeuule, șopti Cecelia, cu o durere goală în piept. Ai fost singur, uitat. Și ai supraviețuit singur. Ce extraordinar!

- Nu fi impresionată. El lovi aerul din fața lui, îndepărtând venerația ei. Fântâna este bună, râul este plin de pește și o turmă de câprioare trăiește în apropiere.

Cecelia clătină din cap, privind la ce o înconjura ca pentru prima dată. Pentru ea căsuța era un refugiu. Pentru el fusese un loc al exilului.

- Nu mi-am dat niciodată seama cât de dificil trebuie să-ți fi fost să ne aduci aici. Ce amintiri îngrozitoare trebuie să fie pentru tine!

El pufni, cercetând bărnele de parcă s-ar fi putut prăbuși oricând.

- Nu-i mare lucru, mă întorc aici din când în când.

- Ca să scapi de oraș? ghici ea.

Ochii lui țâșniră spre ea, aprinși de un foc plin de viață.

- Să-mi amintesc cât de departe am ajuns. Să-mi amintesc ce am fost cândva.

Cecelia încuviință din cap, invidiindu-l pentru curajul lui. Ea n-ar fi putut niciodată să se întoarcă la reverendul Teague. Nici măcar în orașul din care venise.

– Este dificil să nu te agăți de amintiri, murmură ea. Bănuiesc că amintirile noastre ne definesc într-un fel.

El clătină din cap cu destulă vehemență cât să expulzeze un demon.

– Eu sunt dovada că nu-i așa.

Ea fu surprinsă.

– Ești dovada că da. Acest loc înseamnă ceva pentru tine. Aici se află fantoma unei vieți diferite. A unui trecut singuratic și a unui viitor posibil.

– Nu exista nici un viitor pentru mine aici.

– Nu știu. Încercă să-și imagineze un cuplu de țărani aici, tineri și fericiți. Ai fi putut să ai părinți care să se iubească. Care să fi împărțit casa asta, viața asta, în sărăcie, dar fericiți. Țăsta ar fi putut să fie pământul pe care să-l muncești și o moștenire simplă de care ai fi fost mândru. Dar tu ai fost abandonat aici. Și asta este evident că a avut un efect asupra ta. Aș îndrăzni să spun că a influențat toate relațiile pe care le-ai avut.

El scoase un sunet dezgustat din gât și bău, apoi agită gâtul sticlei spre ea ca pe un ciocânel.

– Nu te uita la mine ca și cum aș fi un copil singur demn de milă. Sunt așa de departe de asta. De el. M-am ridicat din nimic, am ajuns la o situație unde nu-mi doresc nimic și pentru asta sunt mândru. Sunt bogat, educat, respectat și temut. Sunt puternic în toate modurile posibile...

– Da, dar ești fericit?

Se uită pieziș la ea.

– Ce legătură are asta cu orice?

Ea clătină din cap, pentru prima dată fiindu-i realmente milă de el.

– Are legătură cu totul.

– Bărbatul nu are menirea să-și facă doar lui pe plac, zise el desul de pios. Știi de ce Matilda nu a putut găsi schelete, secrete?

Cecelia clătină din cap.

– Pentru că nu am nici unul. N-am făcut nimic de care să-mi fie rușine, în afară de a-mi permite să sper acea singură dată că ea îmi

va oferi o viață cinstită, mulțumită. Maxilarul lui deveni mai dur și puse vinul jos, îndepărtându-l de el de parcă era la fel de ofensator precum amintirea femeii care trădase singura lui oportunitate de încredere. Ea a dovedit singurul lucru pe care l-am știut mereu. Că femeile sunt născute cu o armă între picioare și sunt dispuse să o folosească, lăsând în urmă la fel de multe victime colaterale precum o explozie.

Cecelia clătină din cap, înțelegându-i furia, dar și supărată că era atât de mizerabil de greșită.

– Te-ai gândit vreodată că cererea ta în căsătorie era posibil să nu fie ce-și dorea ea de la viață? Tu ai dorit compania ei, iubirea ei, corpul ei și fidelitatea ei, dar te-ai gândit vreodată că o căsătorie cu lordul prim-judecător sau un Lord Cancelar ar putea să fi fost prea mult pentru ea?

Cuvintele ei îi tăiară vântul din pânze.

– N-a trebuit să o întreb, a fost foarte clară. Mi-a zis că preferă să sugă o mie de mădulare decât să fie legată de un măgar rigid, încrezut ca mine. Asta voiai să auzi?

– Nu. Pentru că asta a fost un lucru groaznic să zică. Ridică bărbia, adoptând o poziție de doamnă dezamăgită. Și la fel și din partea ta ce ai spus despre femei și... arme.

El păru și încăpățânat, și rușinat, dar nu renunță la ideea lui.

– Tu nu consideri că bărbații își folosesc sexul ca pe o armă? insistă ea. De cele mai multe ori una violentă? Bărbații au toate drepturile când vine vorba de putere, bani și forță. Cu ce au mai rămas femeile? Responsabilitatea de a fi iepe de prăsilă, să facă alți bărbați sau să le facă viața confortabilă? Dacă trebuie să existe un război între sexe, ce arme ne-ați lăsat? Ce suntem noi pentru voi dacă nu obiecte? O colecție de orificii drăguțe pentru plăcerile voastre?

Ochii de gheață scăpărau la ea. Nu cu critică, ci cu uimire, admirație și – îndrăzneala ea să spere – respect. După o clipă cu respirația tăiată, el se aplecă în față, uitându-se în ochii ei fără să clipească.

– N-ar fi trebuit să spun asta. Un pas mai aproape de scuze. Două într-o singură noapte, minunile nu se mai opreau? Nu simt asta... față de tine.

Cecelia încercă să găsească un alt moment când mai fusese așa de mulțumită de un compliment și nu găsi. Ce prostie! Că mărturisirea

lui Lord Ramsay că în sfârșit nu o considera o târfă mincinoasă însemna mai mult decât metri de poezii de la alți bărbați.

Dumnezeule, dar intrase în belea!

El se ridică așa de brusc, încât fu nevoit să prindă scaunul ca să nu cadă pe spate.

– E târziu, o tăie el. Ar trebui să mă culc.

Cecelia încuviință din cap, nedorindu-și să mai scormonească și alte răni. Nu când ale ei erau încă nevindecate. Așa de aproape de a fi redeschise. Inima ei tânjea după el. Sângera după băiatul singuratic care petrecuse ani întregi în tăcere, chinându-se să supraviețuiască. După bărbatul care întărise acel copil pierdut în spatele unor ghimpi de gheață, închizându-l într-un corp de așa o forță încât nu putea fi niciodată învins de vicii sau josnicie.

Înțelegea nebunia care însoțea singurătatea forțată și ea o trăise doar câteva zile maximum.

Ce efect ar avea câțiva ani asupra unui om?

Își înghiți mila și umilința și un val de afecțiune disperată care amenința să-i scape într-o criză de lacrimi.

– Bănuiesc... tuși pentru a îndepărta un nod de emoție din gât. O să dorm cu Phoebe în mansardă.

Se duse la cufărul ei, aflat în fața lăzilor cu provizii lângă ușă, cu intenția de a-și găsi hainele de noapte.

– În mansardă abia este loc pentru o pisică să se cuibărească, zise el. Nu. Vei dormi aici jos, pe canapea. Am aranjat-o pentru tine cu așternuturi curate și restul.

Ea clipi spre mobila veche, dar cu tapițerie umflată. Ar putea fi confortabil.

– Dar unde vei...?

– Nu-ți face griji cu asta!

Se duse la ușă, părând să târâie greutatea trecutului cu el, deși închisese orice expresie în spatele genelor de bronz.

– Normal că-mi fac griji. Ea își găsi halatul și căută mai adânc în cufărul ei după cămașa de noapte. Nu poți să dormi pur și simplu pe un pat de rugi de zmeură.

El pufni.

– Am o magazie de vânătoare în spate.

Ea se îndreptă, strângând la piept mătasea.

- Dar... ești lordul prim-judecător al Înaltei Curții a Angliei. Un bărbat ca tine nu doarme pur și simplu într-o magazie lângă râu. El îi aruncă o privire calmă.

- Nu te-am crezut niciodată o snoabă, domnișoară Teague.

- Păi eu... eu doar...

Înghiți. Cum putea să-l facă să stea?

- Tu doar... ce?

Stătea aproape de ușă, aproape de ea, mare precum un titan și rece precum un lac nordic, privind în jos cu o lumină ciudată în ochi.

- M-aș simți teribil de vinovată dacă pentru ospitalitatea ta, noi te-am da afară din propria casă. Doar nu o să dormi la vârsta ta pe pământul rece. Imaginează-ți durerile!

Lumina din spatele privirii lui se mai atenuă și mâna lui atinse clanța.

- Nu-ți face griji pentru mine! Nu sunt așa de boșorog și venerabil, încă mai pot să dorm pe pământ.

Disperată, Cecelia se aruncă în fața ușii.

- Dar... dar... nu te-ai simți mai confortabil dacă ai avea un pat de vreun fel lângă foc?

El clătină încapățânat din cap.

- E vară, este mult prea cald pentru asta.

- Cald? Suntem în Scoția.

Maxilarul lui se încleștă și când vorbi o făcu printre dinți:

- Știu asta, fetiço. Dar noaptea mi se face cald.

Cecelia înghiți în sec. Cu putere. Nu-i era deloc cald. Era rece și taciturn. Așa de stăpânit. Era așa pentru că sub fațada lui posacă curgea un soi de căldură vulcanică precum lava, căutând doar un loc prin care să fie eliberată?

Lipsită de orice răspuns, stătea între ușă și corpul lui, implorându-l în tăcere să rămână.

El dădu drumul clanței și făcu un pas în spate, punând distanță între ei.

- Doamne, femeie, nu poți să ai o asemenea aversiune pentru sălbăticie.

- Nu-i vorba de asta. Ezită. Întregul ei trunchi tremura de la bătăile inimii ei ce se loveau de coaste. Dacă... dacă Jean-Yves are nevoie de ajutor noaptea?

El privi peste umăr la ușa dormitorului.

– I-ai dat suficient din afurisita aia de tinctură încât să adormi un cal. Aș fi surprins dacă se trezește mai repede de o săptămână. Și dacă o face, ești suficient de puternică să-l ajuți cu ce are nevoie.

– Suficient de puternică...

În gâtul Ceceliei se adună iarăși emoția, de data asta valul era însoțit de o furie ciudată.

– Da, n-ar trebui să stau cu tine, zise el excesiv de hotărât, de parcă încerca să se convingă pe el însuși. N-ai nevoie de mine.

Cecelia habar nu avea de unde venise emoția, dar era suficient de puternică să o mătore. O parte din ea își dădea seama că provenea din ceva complet irațional, și cu toate astea nu părea să o poată suprima deloc.

– De unde știi că n-am nevoie de tine? Într-o criză de nervi uluitoare, trânti halatul înapoi în cufăr. Pentru că nu am un corp delicat și feminin, nu am voie să fiu fragilă? Ridică bărbia și-l săgetă cu privirea cu toată revolta pe care o putea aduna. Pentru că sunt inteligentă, prin urmare nu am nevoie de ajutor? Pentru că sunt capabilă, n-am nevoie de protecție, asta e?

Ramsay clipi la ea, cu capul înclinat într-un gest de confuzie tipic câinilor.

– Eu n-am zis niciodată...

Cecelia duse mâna la frunte, simțindu-se febrilă și ciudat. Fără aer și un pic amețită.

– Toată lumea crede mereu că eu știu ce-i de făcut. Dar nu știu! Nu știu ce e de făcut. Respiră sacadat în plămânii ce păreau că refuză să se umfle. Sunt așa de pierdută. De obosită. Detesta să recunoască asta. Se detesta pentru slăbiciune. Detesta că el o vedea slabă. Absolut totul e un dezastru.

Sângele i se repezi în urechi, și vederea i se încețoșă. Genunchii nu păreau capabili să-i mai suporte greutatea și ea întinse brațele orbește, temându-se că va cădea. El o prinse chiar înainte să cadă, susținându-i greutatea.

– Nu pleca, insistă ea, venind spre el. Îngropându-se în brațele lui și în îmbrățișarea lui. Nu mă lăsa singură. Dacă vine cineva după noi noaptea? Făcu tot posibilul să păstreze vocea joasă, să se asigure că Phoebe nu aude isteria ce clocotea în ea. Dacă nu mă auzi țipând la timp?

Mâna lui ajunsese pe ceafa ei și îi strânse capul la piept.

– Oh, fetițo! Nu știam că ești așa de speriată.

Șopti asta de parcă această descoperire îl făcea umil, apoi o trase mai aproape de corpul lui. Aplecându-se peste ea, în jurul ei, lăsă să se dezlănțuie furtuna lacrimilor ei asupra lui, în timp ce el o proteja.

Ochelarii ei dispărură cumva, și el îi puse deoparte, apoi reveni cu palma în sus și în jos pe spatele ei într-un dans lent, în timp ce ea cedă suferinței. Plânse după mama ei. După Henrietta. După sufletele pierdute în explozie. După micuța Katerina Milovic și orice fată care lipsea, era victimă, îi era teamă sau nu era iubită.

Plânse pentru Ramsay. Pentru băiatul care supraviețuise singur în această casă, care fusese tratat urât. Uitat. Abandonat.

Plânse pentru că oamenii erau așa de răi. Pentru că se vânau unii pe alții în feluri pe care nici nu putea să și le imagineze și acest lucru o făcea să se simtă neajutorată și să-i fie teamă. Voia să vindece întreaga lume și cu toate astea nu putea nici măcar să-și protejeze familia de dușmanii fără chip.

– Respiră, murmură Ramsay. Sunt cu tine. Ești în siguranță.

– Știu că sunt, suspină ea printre sughițurile umilitoare. Pentru că tu ești aici. Pentru că ne-ai salvat pe mine și pe Phoebe, chiar dacă mă urai. Cum aș putea să-ți mulțumesc pentru asta? Nu te pot răsplăti pentru că ne-ai adus într-un loc care-ți provoacă suferință, obligându-te să dormi pe jos! Este inimaginabil. Inadmisibil.

El oftă prelung, un oftat plin de așa de multe lucruri rămase nerostite. Auzi cum îi plecă oftatul din plămâni cu urechea ce-i era lipită de mușchiul cald al pieptului lui.

– Nu voiam să dorm, ca să știi. Voiam să stau de veghe, mormăi el. Deși, după toate prin câte te-am făcut să treci, poate că merit pământul.

– Dar nu vezi? Ea se retrase, dorind să-l vadă. Dorind ca el să fie martor și să audă profunda ei grațitudine. Nici măcar nu-mi pasă că ai fost crud. De fiecare dată când am avut nevoie de tine, tu ai fost acolo, ridicând la propriu greutatea de pe umerii mei. Nici nu știi ce înseamnă asta pentru mine.

Ghețarii care cândva fuseseră irisurile lui se topiră în bălți adânci albastre înainte ca el să-i ascundă sub gene, întorcându-și chipul.

– Abia te-ai uitat la mine toată ziua.

Ea întinse mâna să-i cuprindă obrazul, trăgând cu blândețe de maxilarul lui încăpățânat.

- Cecelia. El rezistă apăsării ei, miriștea bărbii lui de seară era țepoasă pe carnea moale a palmei ei. Nu mă obliga. Nu acum.

- Încă te dezgust? îl provocă ea. Pentru că eu nu-mi dau seama. Uneori te uiți la mine ca în noaptea aia în care m-ai sărutat. De parcă sunt extraordinară sau poate demnă. Și uneori... Văd furtuni în ochii tăi. Ură. Mânie și...

- Nu. Dumnezeuule, femeie, nu poți să crezi asta. Ridică o mână pentru a o face să tacă, dar degetele care îi mângâiară vânătaia de pe obraz erau infinit de tandre. Nu mă pot uita la tine fără a-mi dori să-l aduc la viață pe bărbatul care ți-a făcut asta, doar ca să am plăcerea de a-l omori din nou. Mai lent de data asta. Asta-i mânia care o citești în mine. O vânătaie pe pielea ta este ca o rană deschisă în sufletul meu și nu înțeleg de ce.

Cecelia fu așa de uimită de înflăcărarea cuvintelor lui în contrast cu venerația atingerii lui încât nu fu în stare să-i răspundă. Stătea sub privirea lui, cu formele corpului ei lipite încă de el și se bucura de senzația pe care i-o provoca atingerea lui.

Mâna ei era încă pe maxilarul lui, în timp ce degetele lui urcară pe obrazul ei spre tâmplă și apoi le băgă în părul ei. Fără să vrea, ea se sprijini în palma lui căutându-i atingerea precum o pisică flămândă după afecțiune.

- Doamne, respiră el, întorcând capul pentru a-și lipi buzele de pielea ei fină și moale de pe interiorul încheieturii ei. Ce-mi faci?

Capitolul 12

Cecelia habar nu avea ce făcea, dar corpul ei cu siguranță părea să știe. Răspundea așa intuitiv apropierii lui. Înflorea și durea unde el o atingea.

Ramsay exercita o presiune blândă pe capul ei, trăgând-o mai aproape. Capul lui coborî treptat spre ea, privind-o intens.

La început sărutul fu ca o fantomă ce bântuia spațiul dintre ei. Un spectru a ceea ce ar fi putut să înflorească înainte ca tot haosul să le facă bucăți lumile.

Ochii ei erau fixați pe buzele lui, găsind o aluzie la divin unde cândva fusese malițiozitate. O licărire spre etern. Un ecou al eternității.

Poate că el va învăța cum să ierte.

Bătăile inimii ei se poticneau, lovindu-se una de cealaltă și ricoșând din coastele ei. Nervii încă vociferau. În vene îi pulsa anxietatea cu fiecare bătaie mai profundă de inimă. Închise ochii și își ținu respirația, neputând să privească.

Dacă el se trezea înainte să o sărute?

N-ar fi trebuit să-și facă griji.

Buzele lui Ramsay erau fierbinti și uscate, pline și total senzuale când le apăsă peste ale ei. Timid și respectuos, îi atingea ușor și cu dorință gura, îndepărtând teama și înlocuind-o cu o emoție la fel de puternică.

O emoție ce nu putea fi ignorată.

Îi atinse marginile buzelor cu limba într-o mângâiere caldă în timp ce mâna lui o acoperea pe a ei peste maxilarul lui. Degetele lor se întrepătrunseră cu o mișcare care o făcu să i se cutremure întregul corp de parcă o lovise un val de furtună pe mare. Val după val căzând, fără semn că s-ar opri.

În sfârșit, ea dădu drumul respirației pe care o ținea. El o inspiră, ducând-o adânc în el.

Asta era tentația? Asta era păcatul seducător despre care o avertizase reverendul Teague, această durere inevitabilă, inexorabilă? Această pornire care era mai adâncă decât ar fi putut să fie vreodată logica sau rațiunea. Care provenea dintr-un loc din ea așa de instinctual, așa de primitiv, încât nici limbajul nu exista. Un loc care înțelegea ce era nerostit.

Vibrația geamătului lui pe buzele ei cerea să fie primită.

Primire pe care ea i-o acordă cu un suspin tremurător.

Aparent, era un limbaj pe care îl vorbea prea bine. Pentru că la primul semn de supunere din partea ei, se trezi lipită de ușă, ținută prizonieră de un munte de mușchi.

Îi prinse ambele mâini deasupra capului. Limba lui se strecură înăuntru, obținând nu doar un gust, ci cucerind teritoriu cu alunecări fierbinți, mătăsoase. Avea gust de vin și de păcat, o aromă incredibil de amețitoare, care amenința să o lase fără ultima brumă de rațiune pe care o mai avea.

Cecelia încercă să-și miște mâinile de unde i le prinsese el. Voia să-l împingă. Să-l tragă mai aproape. Să-și petreacă degetele în mătasea de la ceafa lui.

Și să tragă cu unghiile de ea.

Voia ca el s-o consume așa cum o făcuse deseori din priviri. Cu gura. Cu dinții. Cu limba.

Voia să-și piardă controlul cu ea. Să plonjeze în acel loc unde realitatea se destrăma. Unde nu era nevoie de conversație și nu era locul analizei asupra moralității. Unde puteau comunica doar prin gemete și suspine, și țipete, și strigăte.

Ramsay nu-i permise să se miște. Păstră controlul asupra sărutului, înnebunind-o în timp ce lîngea lacrimile care se așezaseră în colțurile gurii ei, înainte să pătrundă în adâncurile ei. Lăsând în urmă gustul sării și al tristeții și înlocuindu-le cu seducție și păcat.

Un gust pe care ea nu mai voia să-l piardă niciodată.

Corpul lui veni peste al ei. Mare, tare și mortal de puternic. Spatele lui se rula ca un val ce-i curgea pe coloană, terminând cu o unduire a șoldurilor, împungând cu dovada dorinței lui spre abdomenul ei.

Lung și fierbinte, sexul lui o marca prin straturile de haine.

Un val cald se eliberă din miezul ei și mușchii ei intimi se umflară și se flexară, strângându-se aproape dureros în jurul golului.

Corpul ei se ondula și arcuia sinuos, nestăpânit, bucurându-se de cum îl simțea cu sfîrcurile sensibile, chiar dacă prin haine. Ea se transformă într-un puls prelung de nevoie, tânjind după atingerea lui peste tot. Tânjind să-i exploreze neînhibată munții masculini ai topografiei lui.

Blocarea mâinilor ei era o frustrare delicioasă în timp ce el îi devora buzele, învinețindu-le cu forța dorinței negate de așa mult timp. A pasiunii nestinse.

Dintr-odată se simți precum ceaunul încălzit deasupra focului. Fierbând ca o poțiune senzuală și aromată.

Neajutorată în fața abilității lui, impulsurile pe care se chinuise să se le țină adormite se treziră fierbând la suprafață. O explozie de senzualitate intrinsecă feminină izbucni, scaldându-se în senzația că un mascul așa feroce îi asedia simțurile. Cucerindu-i corpul. Se simțea cum își imagina că se simțeau oamenii în antichitate, când locuiau în colibe și se îmbrăcau în blănuri și piei. Când regulile civilizației nu se aplicau, și cel mai puternic dintre războinici își lua fecioara aleasă prin dreptul celui mai puternic.

Ramsay era un astfel de bărbat. Ea înțelegea asta pe măsură ce se supunea cerințelor delicioase ale gurii lui.

În sufletul lui era un scoțian. Barbar și tribal. Curajos, independent și nemilos.

Sângele lui era mai aproape de animal decât al celorlalți. Strămoșii lui se luptaseră cu romanii, vikingii și o multitudine de invadatori. Acea sălbăticie trăia în el, și el o încătușase. Se luptase cu ea. O înfometase și o sufocase sub bune maniere și determinare.

Cu toate astea, rezistase în spatele gratiilor de fier ale voinței lui precum un leu flămând.

Dumnezeule, cât tânjea să o elibereze ea. Să se ofere ca următoarea masă.

Condusă de o nevoie puternică și foarte primitivă, Cecelia își împleti limba cu a lui. Întâmpinându-i pasiunea cu propria ei cerință. Desfăcu picioarele peste genunchiul lui, apropiind șoldurile lor. Se frecă de sexul lui, permițându-i să simtă vibrațiile plăcerii ce se ondulau în corpul ei.

Suspina victorioasă când șoldurile lui se frecară de ea.

Ramsay se dezlipi de ea. Respirația lui dură și precipitată, ajunse pe obrazul ei în rafale ce miroseau a vin.

– Spune-mi să mă opresc, gâfâi el.

Cecelia se uită mută la el, cu pieptul gâfâind lângă al lui. Știa ce-i cerea. Avea nevoie de pragmatismul ei cât el se lupta cu propria poftă trupească. Voia ca ea să-i spună că erau încă dușmani. Că amândoi vor regreta. Îi cerea să-i amintească faptul că această pasiune dintre ei era cumva greșită.

Dar ea nu-i putea spune nimic din toate astea, pentru că rațiunea ei fusese înlocuită de fire. De dorință. Era conștientă mai mult

decât oricând că nu existau garanții pentru mâine și că zilele de ieri nu contau așa de mult cum oamenii păreau să creadă.

—Cecelia.

Numele ei pe buzele lui era și o invocare, și o binecuvântare. Acest moment dintre ei era fie un început, fie un final. Orice ar fi, se aflau pe marginea unei prăpastii imense, în căutarea unui pod pe care să-l traverseze.

Nu reușea să spună nimic. Vorbiseră și vorbiseră, și asta nu-i adusese nicăieri. Sosise momentul să-și lase corpurile să comunice, să aline suferința aceea unică a singurătății născute în copilărie și rușinea de o viață de a fi un copil nedorit.

Acela era terenul comun pentru amândoi. Locul unde sufletele lor se puteau întâlni și uni.

Ea ridică privirea spre frumusețea lui sălbatică, brutală, dorindu-și să-i spună multe lucruri, dar incapabilă să se pună în poziția de a fi vulnerabilă în fața respingerii lui.

„Oferă-mi plăcere”, vru ea să spună. „Simte-te bine cu mine. Umple acest gol și dușmănia dintre noi cu ceva ce amândoi ne dorim. Împrumută-mi forța ta și eu îți voi da moliciunea mea.”

Cea mai vulgară cerință îi sări pe limbă. Își prinse buza inferioară între dinți și mușcă puternic, nereușind să rostească ce voia.

„Trage-mi-o!”

Un suspin de nevoie îi scăpă și doar de asta fu nevoie pentru a doborî și ultima lui apărare. Trăsăturile îi fură acoperite de o mască întunecată, periculoasă și nereținută. Cecelia gemu când un junghi de teamă deliciosă o străbătu înainte ca el să-i ia gura. Degetele lui intrară în părul ei, toată blândețea fiind înlocuită cu o poftă animalică.

Sărutul lor deveni o luptă, fiecare dintre ei atacându-l pe celălalt, împingându-se mai aproape, cerând căldură și frecare.

El o devoră cu plonjări puternice ale limbii lui alunecoase, de catifea, coborând cu mâinile pe toracele ei spre fese pentru a i le frământa. Cu o mișcare rapidă, o ridică de unde se înălțase în vârfurile degetelor de la picioare pentru a ajunge la gura lui, și coapsele ei îi cuprinseră talia.

O țintui de ușă cu șoldurile, erecția lui fiind prinsă pe sexul ei, pulsând cu o nevoie insistentă prin multiplele straturi ale fustei ei și ale pantalonilor lui.

Iar Cecelia la rândul ei se lansă asupra cămășii lui, smulgându-i nasturii din cusăturile lor până când putu să o dea jos de pe umerii lui lați, mângâind cu mâini apreciative mușchii ce se unduiau ai brațelor lui frumoase și lungi.

Era construit ca un zeu din Olimp, carnea lui fiind netedă precum marmura, turnată peste munți de fier. Sângele curgea prin venele groase de sub pielea lui, încălzind tot pământul și lutul din care era creat, dând viață și forță fiecărui impuls.

Măinile ei lacome dansau peste el, profitând de poziția lor. Își trecu degetele prin părul auriu bogat și moale de pe pieptul lui, găsind sfârcurile plate și masculine care se întăreau sub atingerea ei.

El scoase un zgomot care nu era complet uman și o lăsă să alunece jos de pe corpul lui până când ajunse să stea în picioare și el îi adună iarăși mâinile într-ale lui.

„Nu”, se gândi ea, trăgându-și mâinile din strânsoarea lui. „Nu, asta nu o controlezi.”

Îl voia așa cum era acum. Liber și sălbatic, neinhibat și nepăsător. Voia ca omul să cedeze în fața animalului de dedesubt. Dacă aproape toate interacțiunile lor fuseseră o bătălie, aceasta va fi diferită într-un mod foarte inconfundabil.

Asta era bătălia pe care ea o va câștiga.

Avea să-l aducă pe lordul prim-judecător în genunchi prin ceea ce putea să facă ea în propriii genunchi. Intenția îi provocă anticipare și neliniște. Văzuse actul și citise despre el în volumul din biblioteca Henriettei. Cartea care căzuse deschisă în ziua în care se întâlniseră ca dușmani.

Era plăcerea supremă a unui bărbat. Întrebarea care rămânea, cine deținea controlul, cel care oferea plăcerea sau cel care o primea?

Va trebui să afle în aplicarea practică.

Cecelia se lăsă în jos până când nu mai era pe vârfurile degetelor și apoi își îndoi genunchii încet, îndepărtându-și buzele de gura lui, peste maxilarul lui bărbos și coborând pe coloana groasă a gâtului lui. Fu atentă să lase o dără subțire de umezeală, ca intenția ei să fie clară.

Se opri din sărut la claviculele lui și atinse cu obrazul păturica moale de păr de pe pieptul lui.

Respirația urca și cobora în pieptul lui masiv de parcă tocmai alergase o leghe. El nu zise nimic. Nu făcu nici o mișcare pentru a o încuraja sau opri.

Mâna lui aspră îi mângâie părul cu o fascinație absentă.

Ramsay îi amintea și de prădător, și de pradă. Un iepure încremenit în prezența vulpii, prea uluit de nesiguranță ca să o zbughească. Un leu stând la pândă în tufișuri, cu umerii tensionați și pregătit să atace.

Cecelia continuă cu extraordinara ei descoperire a corpului lui în timp ce se lăsa în genunchi. În drumul ei în jos îi numără coastele, trecând cu degetele ei curioase peste valurile striate ale abdomenului lui.

Ramsay îi prinse mâna, ochii ardeau în jos spre ea cu un foc albastru. Flăcările albastre ardeau cel mai puternic, cel mai cald.

– Protecția mea nu vine cu un preț, șuieră el.

Pielea de pe trăsăturile lui era întinsă, încordată peste oasele lui dure.

Cecelia se așeză în norul mare făcut de fustele ei în jurul genunchilor și ridică privirea la el cu toată hotărârea anticipativă pe care o simțea.

– Vreau asta. Te vreau pe tine.

Degetele ei căzură pe prohabul pantalonilor lui, tremurând, dar sigure. O cuprinse o neliniște amețitoare în timp ce-i desfăcea fiecare nasture, mângâind umflătura lungă ascunsă dedesubt.

Băgă mâna înăuntru, iar degetele ei reci nu reușiră să cuprindă complet circumferința lui fierbinte.

Ramsay gemu. Mâna lui lovi ușa și se sprijini greu pe ea, de parcă era singurul lucru care îl mai ținea în picioare.

Cecelia nu-l băgă în seamă, fermecată de acea parte din el. Scoțând membrul umflat din deschizătura pantalonilor, cântări greutatea și lungimea lui în palmă. Era gros. Mare. Pielea fină a mădularului – mai închisă la culoare decât restul – pulsa cu vene și tăria de dedesubt era uimitoare. De neclintit și inflexibilă, precum osul sau oțelul.

Ea scoase un zgomot răgușit din gât când îi lăsă gura apă și lui i se tăie complet respirația. Mâna lui liberă intră din nou în părul ei și de data asta degetele lui se strânsură în pumn trăgând de șuvițe până aproape de durere și forțând-o să ridice privirea la el.

Cămașa îi era desfăcută, prinsă la coate, dezvăluind paloarea ca de piatră netedă a pielii lui de scoțian.

Ea privi în sus, peste mușchii stomacului și munții pieptului lui spre safirele sclipitoare ce scânteiau în jos spre ea din ochii în care nu mai era frigul iernii. Pielea lui era roșie de la excitare. Pleoapele pe jumătate închise.

El își arată dinții într-o demonstrație de dominație, deși mâna lui îi îndemna cu blândețe gura spre lungimea mädularului.

Credea că încă deține controlul.

Ce adorabil!

Cecelia cuprinse timid capul mädularului cu buzele umezite de sărutările lui.

Șoldurile lui se smuciră înainte, având un efect hipnotizant asupra creștelor dure ale mușchilor și tendoanelor de pe mädularul lui.

În ea se adună un triumf foarte feminin provocat de natura ilicită a actului pe care îl făcea acum asupra așa-zisului Călău al Viciilor.

Avea gust de sare și de păcat.

Nu se simțea rușinată, dar un junghi ezitant o încântă și o făcu să închidă pleoapele. Nu mai putea să privească. Nu putea să-i vadă ochii sau risca să leșine de la amețeaia vertiginoasă dată de putere și dorință.

Coapsele ei pulsau de la prezența sângelui, pentru că era sigură că nu mai ajungea deloc la extremități.

Nu, nu putea privi. Avea doar nevoie să simtă și să guste. Să trăiască acest dans al dorinței și al îndopării ca o lacomă cu sexul lui.

Degetele lui se îndoiră în părul ei, ghidând-o mai înainte, împingând capul mädularului dincolo de dinții ei, căutându-i limba.

„Da”, se gândi ea. „Arată-mi ce vrei. Spune-mi ce să fac.”

Îl exploră cu limba. Urmărind un instinct ritmic, mâna ei îi mângâie lungimea care nu trecea de buzele ei, alunecând în sus și în jos într-o imitație umedă a actului sexual. Experimentă presiunea

și viteza, lăsându-se ghidată de respirația lui precipitată și de mâna lui aflată pe ceafa ei.

Își puse cealaltă mână pe coapsa lui. Picioarele lui lungi, groase și pline de forță o ademeniseră mereu și adora cum le simțea încordându-se și întinzându-se sub palma ei.

Intruziunea lui în gura ei făcea să saliveze fără încetare în timp ce se înfrupta din carnea lui tare. Sunete lichide senzuale răsunau în noapte în timp ce ea se ocupa de el. Se luptau amândoi să nu facă zgomot, conștienți că ceilalți dormeau în diferite părți ale casei.

Lui îi scăpă un geamăt sălbatic.

Răspunsul ei suspinat de apreciere vibră pe mădularul lui, făcându-l să se opună și să se umfle în gura ei.

Gemând, el își roti șoldul spre spate, căutând să se retragă. Dar Cecelia nu-l lăsă. Și ea putea să fie implacabilă și hotărâtă să ducă treaba până la capăt.

Se folosi de forța maxilarului, sugându-l, primindu-l cât putea de adânc în gâtul ei.

– Nu, scrâșni el. Nu poți.

„Ba da”, se gândi ea. „Pot. Al meu ești. Asta-i a mea.” Vor avea această intimitate perversă mereu, indiferent de rezultatul coșmarului pe care îl trăiau în prezent. Măcar îl va poseda cu gura ei. Și el era bărbatul ale cărui buze nu le va uita niciodată.

Din el ieși un sunet între mârâit și suspin în timp ce se umfla între buzele ei, devenind imposibil de mare și eliberând un lichid alunecos, cald.

Cecelia deschise într-un final ochii, savurând priveliștea cu el blocat în propria piele și forță. Neajutorat și vulnerabil în gura ei. Arcuindu-se sub o plăcere care semăna cu durerea.

Asta era bestia. Acest lucru necenzurat, natural.

Bestia asta era a ei. Bestia asta voia să o facă a lui.

Indiferent de ce ar putea avea de zis omul despre asta.

Ramsay era pierdut. Pierdut în gura ei generoasă. În ceața plăcerii pe care ea i-o oferise cu generozitate.

Umanitatea lui se retrase în spatele acestei creaturi carnale pe care ea o tentase să iasă din trecutul lui și toată civilizația era

blocată în spatele mușchilor ce trepidau și a venelor ce pulsau de o încântare explozivă.

Niciodată nu simțise o asemenea fericire. Niciodată nu-i fusese așa de foame încât să-i fie teamă că va avea nevoie de o viață întreagă pentru a se sătura.

Orgasmul care îl zdruncinase până la oase se diminuează până la urmă suficient cât să-i returneze reflexele. Crezuse că fusese golit. Extenuat de înălțimile fără asemănare pe care fusese în adâncurile gurii ei.

Cu toate astea, corpul lui își reveni splendid, pofta animalică încă prezentă sub carnea lui, o foame proprie zgâriindu-l prin interior.

Nu era singura care avea nevoie să guste. Mai erau atâtea de făcut. De descoperit. Și noaptea era abia la început.

Un geamăt de încântare mârâi în el când se aplecă să o ridice în picioare. Ea exclamă uimită.

– Ce...?

Gura lui o captură avidă pe a ei, tăind orice protest de-al ei. Plonjând cu limba în gura ei, esența lui se amestecă cu aroma unică ce avea gust de ambrozie.

Normal că avea gust de ambrozie. Până la urmă ea era o zeiță.

O ridică de pe sol fără să întrerupă contactul buzelor lor și îi desfăcu din nou picioarele pentru a le aduce în jurul șoldurilor lui. Greutatea ei delicioasă era o încântare. Fundul în mâinile lui, coapsele moi și puternice în jurul lui.

Traversă încăperea din câțiva pași lungi și o lăsă pe scaunul balansoar. Îi trase fesele generoase aproape de marginea scaunului cu o mișcare rapidă, îi trecu genunchii peste brațele scaunului, blocându-i deschiși cu lățimea trunchiului lui.

Toate astea le făcu în timp ce pe ea o distrăgea învârtindu-și limba în gura ei.

Dintr-odată nu mai conta câți bărbați o plătiseră pentru plăcere. Nu-i păsa.

Simțise cum fusese posedat de ea. O simțise cu fiecare instinct ascuțit în acest loc rece, sălbatic și inospitalier.

Iar el era pe cale să o posedă și el.

Îl învățase repede, cu masca descoperirii ca prin vis pe chip. Îl făcuse să se simtă ca și cum era singurul bărbat pe care îl dorea. Pe care îl cunoscuse vreodată.

Era pe cale să o răsplătească la fel.

Nu întrerupse deloc sărutul când îi ridică fustele peste genunchi și îi rupse lenjeria în bucăți.

Ea scoase un sunet de uimire și el o prinse de încheietură, blând, dar ferm, înlocuind gura lui cu degetele ei.

– Vei simți impulsul să strigi, fetițo, îi jură el la ureche. Așa că mușcă-ți degetele dacă trebuie.

Răspunsul ei fu o fremătare delicată a nărilor și respirația cutremurată în timp ce el se îndepărtă pentru a se uita la ea.

Focul pocni peste un buștean deosebit de uscat, trimițând o grămadă de scântei în aer în spatele lui. Lumina cădea pe locul unde ea stătea deschisă pentru el. Vulnerabilă. Expusă.

Atât de comestibilă.

Pofta trupească amenința să-l doboare. Dacă n-ar fi fost deja în genunchi, doar simpla forță a poftei l-ar fi tras acolo.

Sexul ei sclipea gata umed. Petalele ei erau roz și drăguțe, iar mica protuberanță aflată la deschizătura lor pulsa vizibil. Un smoc de păr moale de un roșu-închis proteja intrarea secretă, chemându-i degetele.

O parte din el tânjea să o vadă în întregime, dar va fi timp pentru asta. Timp să o dezbrace cum desfăcuse ea trușele. Cu plăcere. Cu încântare. Cu nerăbdare și anticipare.

Dar acum. Acum trebuia să se înfrupte. Să guste carnea ei. Să se desfete din dorința ei și să bea din inundația de plăcere pe care era pe cale s-o provoace în adâncimile ei intime și calde, înainte să o posede total.

Dumnezeule, dar era făcută pentru păcat. Durdulie și perfectă, cu coapsele lungi, groase, albe, cuprinse de jartiere verzi, ce realizau suportul perfect pentru umerii lui.

El ridică privirea spre chipul ei frumos, în formă de inimă, și indiferent ce citi ea în ochii lui o făcu să tremure. O undă de timiditate în brăzdă fruntea. Ochii îi erau mari și luceau de o umezeală amenințătoare, iar mâna ei era albă unde o pusese peste gură.

Se întinse spre el, dar el nu avea nevoie de încurajări.

O sărută. Acolo. Răsfățându-i miezul feminin. Niciodată vreo femeie nu-i sedusese toate simțurile olfactive.

Îi scapă un chicotit jos, vibrând pe sexul ei în timp ce el se aranja între coapsele ei. Abia începea.

Dumnezeule, ce moale era! Și alunecoasă.

Își întinse mâinile pe pielea ei moale de pe interiorul coapselor, urcând cu mângâierile unde se întâlneau coapsele. Se jucă în cărlionții ei intimi pentru o clipă, apoi îi desfăcu mai mult sexul. Oferindu-și acces diabolic de nerestricționat.

Ea inspiră repede și un tremur o copleși, pustiindu-i mușchii puternici ai picioarelor.

Într-o zi îl va călări cu picioarele alea lungi. Îi va călări gura. Mădularul.

Iar el abia aștepta asta.

Ciupind și lingând culmile și marginile pliurilor ei, simțea o satisfacție masculină la fiecare respirație tăiată de-a ei și la uimirea din suspinele pe care nu le putea lăsa să-i scape din gât.

Încercui mica perlă cu o limbă perversă, lăsând-o neatinsă. Coborând cu atenția, pătrunse în umezeală.

Ea respira acum precipitat, cu respirații mici. Mușchii picioarelor ei erau flexați și tremurau, coapsele se unduiau și se arcuiau spre gura lui, cerând orbește.

Cu toate astea, el nu cedă.

Ea se încordă și se foi până când Ramsay fu nevoit să folosească forța ca să o țină pe loc. Micile sunete din spatele mâinii ei se transformă în mici rugăminți patetice.

El ar fi vrut să dureze mai mult, să se înfrupte până se satura, dar se părea că nu era imun la rugămințile ei dulci, răgușite.

Până la urmă trecu cu limba peste mugurul ei, aplicând cea mai ușoară plăcere.

Ea se risipi sub gura lui, înăbușindu-și un strigăt răgușit în timp ce se chinuia să-și strângă picioarele, dar era împiedicată de brațele solide de scaun. Ramsay o ținu pe loc, oferindu-i plăcere fără oprire.

Vederea lui deveni neclară și se încețoșă când ea avu orgasm în valuri lungi, unduitoare. Sexul ei se unduia pe fața lui, șoldurile i se cambrau, inundându-i gura cu umezeala alunecoasă după care tânjea. Rămase alături de ea, desfăcându-i coapsele mai mult

cu mâinile, ținându-o pe loc. Vărsând plăcere de pe buze și limbă, neintenționând să se oprească până când a nu mai putea.

Trebuia să fie sigur că o lansa în același loc în care îl trimisese ea cu doar câteva momente mai devreme. Acel loc unde timpul și spațiul încetau să existe. Unde numele erau uitate și consecințele trimise la naiba.

Nu va uita niciodată imaginea cu ea așa. Deschisă și zvârcolindu-se. Cu lacrimile alunecându-i în buclele ciufulite în timp ce se agita sub gura lui infometată. Își mușcă palma și lui i se părură asta așa de decadent și senzual încât se umflă, fiind aproape gata să termine.

Partea animalică pe care ea o trezise în el voia să o muște de coapsă. Să o marcheze ca fiind a lui. Dar ea întinse mâna între ei, băgând degetele în părul lui. Smuci și trase, desfăcându-i gura de sexul ei cu un sunet puternic și umed.

- Nu mai pot..., gâfâi ea.

- Știu, fetișo, mormăi el pervers, dând târcoale corpului ei întins, permițându-i să-l tragă spre ea.

- Am nevoie de tine aproape. Mărturisirea părui așa de mică. Așa de tinerească și vulnerabilă când ea îl prinse, îngropându-și chipul în gâtul lui. Asta... asta a fost așa de...

Respirația ei se lovi de pieptul lui în mici gâfâieli în timp ce-l adulmeca, ridicându-și genunchi de pe brațele scaunului și cuprinzându-i talia cu ei. Își șterse gura cu dosul palmei, apoi își îngropă chipul în buclele ei.

- Ești cea mai delicioasă femeie, spuse el. Voi tânji mereu după gustul tău.

- Serios?

Păru și mulțumită, și uimită. Dacă o voce ar fi putut roși, a ei tocmai făcuse asta. Nu-i spusese nimeni asta vreodată?

Sexul lui, deja tare și fierbinte, alunecă peste carnea ei netedă căutând adăpost în căldura ei primitoare. Simți impulsurile mici ale mușchilor ei feminini de după orgasm. Când vru să intre în ea, ea își înălță capul și se uită la el, cu o privire ce-l cerceta și era nesigură.

- Ramsay?

El se opri, uitându-se în ochii ei albaștri și misterioși precum Marea Adriatică.

- Da?

- O să mă urăști după?

Se ura doar pe el pentru că o făcuse să se teamă de asta.

Dându-i o buclă rebelă după ureche, fu inundat de o tandrețe așa de profundă încât liniști bestia ce devenise.

- Nu te-am urât niciodată, Cecelia, mărturisi el. Nici măcar când credeam că o meritai.

Liniștită, ea închise ochii și îi căută gura pentru un sărut, pe care el i-l oferi. Corpul ei se undui pe al lui, șoldurile ei arcuindu-se în sus într-o invitație dornică.

El îi găsi deschiderea fără să se folosească de mână pentru a se ghida și își umezi capul mădularului în umezeala abundentă înainte de a intra.

Sau... de a încerca să intre.

Mușchii ei erau așa de strânși, încât el nu putu înainta mai mult de un centimetru. Aranjând-o în scaun, mai încercă o dată să intre.

De data asta țipătul ei de durere îl opri înainte ca mușchii ei neînduplecați să aibă șansa de a o face.

Lui Ramsay îi tresări inima. Apoi se opri. Venele îi înghețară.

„La dracu’!”

Se retrase pentru a se uita la trăsăturile ei, care erau marcate de un disconfort tânguitor.

Se desprinse de ea, se lăsă pe călcâie și privi în jos.

Sânge.

Scoase propriul sunet de suferință, întâlnind privirea ei lucind cu ochii lui uimiți.

- Ești...ești...

Nu reușea să rostească cuvântul. Se ridică și se întoarse cu spatele la ea, trăgându-și pantalonii înapoi pe el și băgând și cămașa în ei.

O virgină. În mintea lui urla cuvântul pe care el nu reușea să-l rostească.

Când se întoarse spre ea, ea își strânsese picioarele și își îndreptase fustele, având mâinile adunate frumos în poală de parcă fața lui nu fusese acolo doar cu câteva secunde în urmă.

- Dar... Arată spre zidurile înalte ale mansardei. Dar Phoebe...

- Este pupila mea, explică ea, tot netulburată. Deși am toate intențiile să o cresc ca pe propria fiică. Măcar atâta merită.

- Dar tu tocmai... Panica părea să-i fi răpit capacitatea de a termina propozițiile, așa că doar arătă cu degetul spre ușa în fața căreia el își băgase mărul în gura ei primitoare. Eu tocmai te-am...

Oh, sfinte Dumnezeule, se îndrepta direct spre iad.

- Nu, nu ai făcut-o. Ea se ridică, întinzând spre el mâini împăciuitoare. Eu am vrut să... să fac ce am făcut. Să-ți ofer plăcere. Aveam nevoie să-ți arăt că...

- Dacă zici recunoștință, mă împușc.

Trecu cu degetele prin păr, trăgând frustrat.

- De ce?

Simțea că se îneacă. În vinovăție, pentru că alinierea realității făcea să-i fugă pământul de sub picioare și să devină instabil în jurul propriei axe.

- Nu poți să-mi spui că n-ai mai făcut niciodată asta.

Ea privi spre ușa, îmbujorarea din obraji ei accentuându-se cu plăcere în cea mai senzuală, atrăgătoare manieră.

- Bine, nu o să-ți spun asta..., fu ea de acord agreabil. Adică, n-am făcut nimic înainte de ce tocmai am făcut, dar nu trebuie să discutăm despre asta cum.

- Doamne, Dumnezeule, zise el tăios, plimbându-se printr-o cameră care începea să devină tot mai mică cu fiecare moment care trecea, pentru că gura lui vărsa toate înjurăturile din lume. Cum ai știut ce să faci?

- Am citit în cartea aceea pe care polițistul tău a găsit-o în biroul Henriettei. Ea se mișcă pentru a-i bloca drumul. De ce ești furios?

- Tocmai ți-am furat virinitatea.

Din moment ce nu putea urla asta din cauza copilului care dormea în mansarda de deasupra, sau a dragului majordom bătrân rănit din patul lui, își păstră vocea la minimum și compensă prin gesturi largi, exagerate.

Ea ridică mâinile, apăsându-le pe pieptul lui agitat.

- Nu, nu mi-ai furat. Eu ți-am dat-o... Adică, cred că ți-am dat-o, oricum. Nu sunt complet sigură că am scăpat de ea. Îl bătui peste piept într-o manieră care ar fi fost condescendentă dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva din lume. Dacă te face să te simți mai bine, nici un alt bărbat nu s-a arătat așa de interesat de virinitatea mea și nu pot să zic că mi-a adus ceva bun. Așa că, te rog, nu te simți vinovat pentru mine. Sunt destul de mare să scap de ea, nu-i așa?

Îi zâmbi cu o tentativă de zâmbet adorabil.

Oare lumea înnebunise complet?

El înnebunise?

Toți bărbații care *nu* încercaseră să-i intre sub fuste în ultimii zece ani înnebuniseră? Sigur trebuie să fi existat cineva la universitate care să fi fost atras de curbele ei moi și de gropițele ei încântătoare.

Nu că ar trebui să se gândească la asta acum.

Sau vreodată. *Niciodată.*

Era un ipocrit nenorocit.

- Nu arăți prea bine, se agită ea. Ar trebui să... vrei să stai jos?

- Trebuie să plec.

Ramsay se retrase spre ușă, luându-și haina din cuier.

- Dar...

Se întoarse spre ea, cu buzele formând un rânjet.

- În noaptea asta vei fi în siguranță. Ai cuvântul meu. Dar ascultă-mă bine, vei rămâne în casa asta și nu vei încerca să mă urmărești, m-ai înțeles?

Expresia ei se întunecă, bărbia ei se avântă înainte într-o mișcare de încăpățănare pentru moment, apoi se dezumflă cu un oftat greoi.

El își dorea ca măcar să aibă plăcerea de a trânti ușa casei, dar nu reuși. Așa că o închise în urma lui cu un clinchet foarte sonor și amenințător.

Ea nu-l urmă.

Dar gustul ei rămase în gura lui și plăcerea pe care ea i-o oferise umbla prin venele lui.

Virginitatea ei îi păta sângele. Sufletul.

Și suferința ei tăcută era implacabilă, devenind umbra lui în întuneric.

Capitolul 13

Ceceliei îi pulsau tâmpile în sincron cu toporul lui Ramsay care spărgea lemne afară sub fereastra ei.

Se trezise devreme pentru că se foise pe toate părțile în primele ore ale dimineții. Totul o durea. Șoldurile, spatele, capul...

Sexul.

Neliniștită și emotivă, se hotărâse să lucreze la coduri, decisă să-și distragă atenția de la finalul dezastruos al nopții precedente. Și de la amintirile arzătoare ceea ce precedase finalul.

În orele dintre răsărit și acum, nu ajunsese nicăieri.

Jean-Yves și Phoebe se treziseră amândoi și aveau nevoie să se ocupe cineva de ei, și Cecelia își dădu seama că era dornică de a fi distrasă.

Spre meritul lui, Ramsay se ocupase de nevoile lui Jean-Yves și chiar scosese și încălzise apa în care corpul bolnavului să fie îmbăiat cum trebuie. După aceea, lordul prim-judecător pregătise micul dejun cu pâine consistentă, fructe și brânză, la care nu participă alături de cei trei invitați ai săi.

Ramsay abia îi aruncă o privire Ceceliei întreaga dimineată și, ca să-și controleze emoțiile usturătoare, ea interacționează cu ceilalți cu o bună dispoziție forțată.

Phoebe era mulțumită și vorbăreată, dornică să zburde prin curte și să culeagă flori de câmp pentru păpușile ei.

Jean-Yves, care o știa și avusese grijă de Cecelia de așa de mult timp, nu era așa de ușor de păcălit. Extenuat după baie, mâncat și îmbrăcat, o lăsă să-l ajute să se așeze înapoi în pat și să-l învelească.

– S-a întâmplat ceva? Întrebă el alert. Cred că inima ta sângerează. Este din cauza scoțianului uriaș și morocănos?

Nasul lui se încreți cu dispreț în timp ce se uita spre fereastra deschisă. La naiba cu firea lui atentă!

– Nu-ți face griji. Cecelia netezi păturile de pe el și luă tinctura de opiu de pe birou. Inima mea este mai mult plină de vânătași, decât sângerează.

El miji ochii sub o rețea de riduri fine.

– Trebuie să fac loc pentru cadavrul lui în grădină?

Cecelia îi zâmbi cu afecțiune. Existase vreodată un om așa de drag?

– Nu. Nu cred că a făcut ceva greșit.

– Spune-mi ce-a făcut și îți voi spune eu dacă-i greșit, zise Jean-Yves cât de aprig putea să o facă cineva în starea lui.

Cecelia se luptă cu îmbujorarea ce urca de sub gulerul ei și clătină din cap. Jean-Yves făcu o grimasă.

– De fapt, nu cred că vreau să știu.

Ea îi zâmbi timid doar din buze și îi întinse laudandum cu apă să-l ia. Jean-Yves refuză medicamentul.

– Durerea e suportabilă în dimineața asta, zise el. Nu vreau să devin dependent de uitare. Ridică dintr-o sprânceană deasă și se încruntă. Și apoi, cred că scoțianul ăsta îți va frânge inima cât dorm eu, nu-i așa?

– Nu, zise morocănoasă Cecelia, prăbușindu-se în scaunul de la birou. Este rațional. Ca orice fel de viață împreună să funcționeze, eu ar trebui să fiu altcineva decât sunt.

Gura lui se strâmbă.

– La ce te referi?

– El este lordul prim-judecător. Eu sunt o bastardă și proprietara unui tripou celebru.

Oftă și își lăsă bărbia în palmă, sprijinindu-și cotul pe birou.

– Ramsay nu mi-ar accepta inima dacă i-aș oferi-o, așa că nu poate să mi-o frângă. Nu cred că valorează ceva pentru el.

Gândul îi sfâșie emoțiile crude, înțepându-i ochii cu lacrimi nedorite. De când el plecase, ea fusese o rană deschisă și își detesta propriile slăbiciuni.

– Atunci este un prost, un idiot și un dobitoc fără seamăn.

Tirada iuți respirația lui Jean-Yves și el se prinse de coaste.

Cecelia se aplecă înainte, cu mâinile deasupra lui, negăsind un loc unde să le așeze.

– Nu-ți face griji pentru inima mea, te rog! Momentan suntem în siguranță, și Lord Ramsay este un om de cuvânt. Va avea grijă de noi.

– Eu mereu îmi fac griji pentru inima ta, *bonbon*, este cea mai moale inimă din toată lumea. Jean-Yves se lăsă pe spate, închizând ochii și respirând lent. Eu doar nu înțeleg, murmură el ca pentru sine. Un bărbat nu ține o femeie cum te-a ținut el pe tine decât dacă ține la ea. Credeam că poate în sfârșit ai găsit pe cineva care să încerce să fie demn de tine.

Cecelia clătină din cap, neputând rosti bănuiala că s-ar putea ca ea să nu fie niciodată demnă în ochii lui.

- El crede că nu-i frânt, murmură ea, îndreptându-și fața spre fereastră. Dar eu știu că nu-i așa. Și va trebui să o recunoască el însuși înainte să poată fi reparat.

- Mă bucur că ești suficient de inteligentă să vezi asta, o laudă Jean-Yves. Atâtea femei încearcă să repare un bărbat frânt, și el ajunge să le distrugă pe ele în schimb.

Cecelia își lăsă capul în ambele mâini pentru o clipă, încercând să oprească lacrimile, în loc să cedeze. Avea de lucrat, avea o familie de care să aibă grijă. Nu avea timp să se ocupe de o inimă frântă - nu, rănită.

- Dumnezeu, sunt așa un copil. De ce plâng așa de des?

- Pentru că simți așa de mult și se varsă cu ușurință.

- Eu doar... O lacrimă fierbinte alunecă pe obrazul ei, și ea o șterse. Doar îmi doresc să nu fiu așa de dificil de iubit.

- Iubirea ta este o comoară, Cecelia, zise Jean-Yves. Nu-l cunosc bine pe Lord Ramsay asta, dar nu cred că pune sub semnul întrebării cât de demnă ești tu pentru el, ci știe că el nu este demn de tine.

Ea se îndoia foarte mult că lucrurile erau așa, dar nu voia să-i ofere lui Jean-Yves muniție împotriva bărbatului de care depindea supraviețuirea lor în acel moment.

- De ce iubirea trebuie să aibă de-a face cu vrednicia? se lamentă ea. De ce oamenii nu se pot accepta pe ei înșiși și pe celălalt ca ființele minunate cu defecte care sunt? Dacă cineva se străduiește, nu ar trebui să fie asta suficient?

El îi zâmbi cu dragoste.

- Tu mereu ești de ajuns, *mon bijou*. Doar amintește-ți asta.

Cecelia îi luă mâna și o sărută, apoi reveni la munca ei.

Sau măcar încercă.

Cu o zi înainte, apele râului Esk puteau fi auzite prin fereastră deschisă, șerpuind departe de structura principală. Dar astăzi Cecelia nu se putea concentra decât asupra sunetelor neîncetate făcute de toporul lui Ramsay care tăia lemne.

Agitată și distrasă, lăsase vântul răcoros de vară să-i frunzărească paginile cărții și să-i ridice șuvițele de păr care îi gâdilau obraji. Își dorea ca scoțianul posac să înceteze să-i domine gândurile. Să nu fie și el o problemă de rezolvat.

Erau în căutarea posibilului ei asasin. În căutare de dovezi în legătură cu Sfatul Purpuriu. De ce nu se putea concentra la asta în loc de la așa-zisul ei iubit?

„Nu poți avea un iubit dacă ești moartă, așa că trebuie să te concentrezi”, se certă singură.

Depuse cel mai curajos efort, foindu-se pe scaun cât îi luă lui Jean-Yves să adoarmă la loc. Până la urmă, sforăiturile lui ajunseră să coincidă cu sunetele lemnului spart cât să o inebunească. Numerele și simbolurile, punctele și liniuțele se uniră în aiureli și aproape că i se încrucișară ochii.

Oftând din greu, se ridică de la birou și ieși din dormitor. Niciodată nu lăsase lucrurile neclarificate. Trebuia să clarifice ce se petrecuse între ei înainte de a putea munci.

Deschizând ușa, clipi la soare și se lăsă cuprinsă de sunetele verii.

Phoebe flutură mâna spre ea de lângă gard, unde construisese ceva asemănător cu un hamac din pânză din nalbele înflorite pentru Frances Bacon și Fanny de Beaufort. O plasă de fluturi stătea nefolosită alături.

Ramsay făcuse asta pentru ea?

Cecelia flutură și ea mâna, afișând un zâmbet pentru fată, apoi se întoarse spre poteca năpădită ce ducea spre spatele casei.

O agățară crengi și tufișuri și fu nevoită să scoată un ciulin din dantela spartă a manșetei ei. Ce potrivit pentru drumul care ducea spre Ramsay. Ca să ajungă la el, trebuia să treacă peste mărăcinii prea mari și vițele spinoase ce-i protejau inima nefolosită.

Când îl văzu, întinse mâna să se sprijine de peretele casei.

Gol până la talie, Ramsay ridică un topor deasupra capului precum tăietorul de lemne personal al lui Odin. Soarele dimineții sclipea de pe lama ascuțită a toporului când el o coborî cu o mișcare brutală, tăind printr-un butuc gros de lemn de parcă ar fi fost făcut din hârtie.

Cecelia pândeă din umbrele de pe partea de vest a casei precum un voyeur, făcând tot posibilul să se adune.

Pielea lui ca de marmură sclipea de la stratul subțire de transpirație în timp ce înfigea toporul în butucul pe care îl folosea drept buturugă. Aruncă ambele jumătăți de lemn pe un munte crescând lângă o magazie șubredă care abia stătea în picioare.

Tăiase destul lemn cât să încălzească un mic sat în miezul iernii. Cecelia rămase o clipă să aprecieze înălțimea și lățimea lui. Era construit ca un cuceritor, pus în lumea asta să umilească și să conducă bărbații inferiori. În zilele din trecut ar fi putut să fie un comandant militar. Un prădător sau poate un jefuitor.

Dacă stăteai să te gândești era un miracol că devenise un om bun. Ar fi putut cu ușurință să folosească toată forța aceea impresionantă ca să facă rău. Într-adevăr, s-ar fi putut folosi de trecutul tragic drept scuză pentru cruzime.

Doar un bărbat unic putea să se dedice cu așa o pasiune, intelect și forță pentru a se lupta să exceleze. Să reușească. Să devină o forță de neoprit pentru justiție, în loc de tiranie.

Cecelia îl studie în timp ce el spârgea buștean după buștean cu o lovitură puternică precum un călău. Munca lui avea un anumit ritm, astfel încât ea o cronometra în secunde.

Taie. Adună. Aruncă. Ia toporul. Ridică. Balansează. Taie. Repetă. Era fascinant, chiar hipnotizant. Ar putea pierde timp aici și mintea, privind trunchiul și abdomenul lui cum adună forța și se prăbușesc la fiecare lovitură. Urmărind unghiul nefamiliar al brațelor lui în timp ce el le ridica peste cap, demonstrând puterea brațelor lui.

Acel corp extraordinar fusese la mila ei în noaptea trecută. Aparținuse privirii ei flămânde și gurii ei și mai flămânde. Blocase fiecare particică din forța lui uluitoare într-o convulsie de plăcere.

Și apoi el îi returnase favorul cu o abilitate supremă care o și încântase, o și îngrozise.

Era tot mai atașată de scoțianul bădăran. Nu avea cum să se învârtă în jurul poveștii. Imaginea lui o stimula în orice mod imaginabil. Mirosul lui o ademenea. Și gustul lui o îmbăta dincolo de rațiune.

Ce zisese în dimineața asta Jean-Yves? „Nu vreau să devin dependent de uitare.”

Ramsay o învățase azi-noapte uitarea pe care o putea oferi sexul. Și se părea că ea devenise dependentă după ce gustase doar o dată. Simțea pofta, de parcă el trezise o nouă foame în corpul ei, la fel de vitală precum mâncarea.

Avea foarte puține talente înnăscute, dar aparent îi venea ușor ritmul și structura relațiilor sexuale, ca și matematica.

Ce-l supăra așa de tare la descoperirea virginității ei? Se învinovăța pentru că luase ceea ce ea îi dăduse? Sau era vina ei pentru că mințise prin omisiune?

Exista doar o cale să afle.

Îndepărtându-se de umbra casei, Cecelia netezi bumbacul moale al rochiei ei de zi de un albastru în nuanța oului de măcăleandru și traversă printr-un cimitir al unei posibile grădini de legume din trecut.

Ramsay lovi cu toporul într-o mișcare deosebit de brutală, băgând lama vreo câțiva centimetri în platforma trunchiului vechi.

– O zi minunată pentru asta, strigă Cecelia, cu obrazii adunându-se în jurul ramelor ochelarilor în timp ce ea mizea ochii la soare.

Scoția nu trebuia să fie mohorâtă și cenușie?

Nările lui Ramsay fremătară când el mârâi, deși nu se uită la ea pentru că se aplecă să ridice bucățile de lemn și să le arunce pe mal-dărul de lemne. În loc să se așeze peste celelalte, se loviră de șopron și căzură pe pământ.

Se pare că-l scosese din ritm.

În șopron se întindea un așternut grosolan de paie și iarbă și două cuverturi din petice erau împachetate frumos la margine.

Asta era „structura” pe care dormise? Dumnezeu, se simți îngrozitor.

– Apropo de zile frumoase, atacă ea. Aș vrea să-ți amintesc că suntem în iulie și ai tăiat destule lemne să ne ții aici până la Crăciun. Nu știi tu, dar eu n-am de gând să stau aici atâta vreme.

Sperase ca observația provocatoare să spargă zidul de gheață pe care el îl construise între ei, dar încruntătura lui se adânci când își smulse cămașa de unde o atârname într-un cui din șopron și o trase pe el.

– Ai avansat cu codurile? întrebă el fără ceremonie.

Zâmbetul Ceceliei dispăru.

– Nu chiar, răspunse ea onest, jelind pierderea imaginii pieptului lui în timp ce el își închidea nasturii.

Abia aruncă o privire spre ea. Așa că nu observă că ea pierduse timp suplimentar cu aranjarea părului și netezirea celei mai frumoase rochii de vară a ei, care îi scotea în evidență ochii albaștri și nuanțele de roșu-închis din părul ei ca de cupru.

- Ai nevoie de ceva? întrebă el încheindu-și manșetele.

Umerii ei căzură când o abandonă și falsul optimism.

- Simt că ar trebui să discutăm despre... azi-noapte.

El o ului când clătină din cap.

- Nu-i nevoie.

Ea clipi la spatele lui lat când el își luă vesta și o trase peste umerii largi, îndepărtându-se de ea și luând-o spre casă. Își forță picioarele să meargă, alergând după el.

- Eu am nevoie. Vreau să explic...

- Nu-mi datorezi nici o explicație, i-o tăie el scurt.

„Iată o turnură interesantă a evenimentelor pentru tine.” Cecelia pufăi un pic, obligată să alerge în urma lui pe cărarea spinoasă. Tot timpul nu făcuse decât să-i ceară explicații fără sfârșit și acum, că ea murea să-i ofere una, pe el nu-l interesa.

Fluturară amândoi mâna spre Phoebe când intrară, prefăcându-se că totul era bine pentru fetița dragă. Zâmbetul Ceceliei muri în clipa în care trecu pragul.

- Dar lucrurile s-au schimbat între noi, nu-i așa?

- Da. El trecu cu degetele prin părul întunecat acum la culoarea nisipului din cauza transpirației și a mizeriei, căutând ceva prin mica încăpere, refuzând în continuare să se uite la ea. S-au schimbat irevocabil.

- N-ar trebui să... explorăm asta? Poate venim cu un soi de înțelegere confortabilă?

„Te rog”, vru ea să-l implore. „Nu suport tăcerea.”

- O vom face. Se uită în sfârșit la ea sau mai degrabă prin ea. Dar nu acum.

- De ce? întrebă ea, urmându-l în timp ce el tropăia pe podeaua din bucătărie.

- N-am timp.

- De ce nu?

Oprindu-se în fața vetrei, ridică arcul, tolba și câteva din săgețile pe care le făcuse în noaptea precedentă.

- Trebuie să vânez.

- Să vânezi? repetă ea, uitându-se la mormanul de mâncare și mărunțișuri. Și uscate, și proaspete, care le vor ajunge destul timp. Să vânezi ce?

- Căprioare, răspunse el serios, tropăind spre ușă.

- Căprioare? Începea să sune ca un papagal monosilabic, energic chiar și pentru ea. Dar el se purta ciudat, și nervii ei erau așa de încordați, încât abia putea să-și adune gândurile, darămite să mai înțeleagă și să analizeze comportamentul lui discordant. Unde... unde te duci să vânezî căprioare?

El se întoarse în ușă și arătă cu mâna spre pădure.

- În direcția căprioarelor.

Răspunsul lui obtuz, combinat cu intonația nerăbdătoare sufocară teama ei cu frustrare.

- De ce ești furios? întrebă ea, încercând să păstreze o voce rezonabilă. Ce-am făcut?

- Nu sunt furios, domnișoară Teague. Nota dură din vocea lui dezmințea ce pretindea el, dar trăsăturile lui se schimbă de la ceva barbar la ceva doar auster. Nu pe tine, oricum.

„Domnișoară Teague”? De ce adresarea lui respectuoasă i se părea o pedeapsă? Cecelia păși înainte, întinzând mâinile spre el.

- Atunci vorbește cu mine.

El se feri de atingerea ei, ridicând mâna pentru a o opri.

- Astăzi nu sunt eu însumi, zise el ca explicație. Nu pot purta discuții sau lua decizii. Nu acum. Ridică privirea la ea, implorând-o cu ochi posomorâți. Doar... fă ce poți să descifrezi codurile ca să ne putem întoarce la viețile noastre, da?

Cecelia închise gura, mușcându-se de obraz suficient cât să-i dea sângele. Reuși să încuviințeze din cap, iar el se întoarse și o luă spre lizieră.

Să se întoarcă la viețile lor. La viețile lor separate. Așa de mult se grăbea să scape de ei? Normal că da. Detesta locul ăsta, aproape la fel de mult cum detesta compania ei aici. Poate că o durea, dar nu o voia. Exista o diferență. Nu avusese nici un scrupul cu asta.

Nu avea loc în viața lui pentru ea. Nici în Scoția, și cu siguranță nici în Londra.

Cu toate astea, fiind un bărbat așa de vehement împotriva oricărei depravări morale, probabil că era în panică. Pentru că fugise cu ea, făcuse sex cu ea și, dacă se afla, societatea ar fi cerut ca ei să se căsătorească imediat.

Și nici unul dintre ei nu-și dorea asta.

Era așa de supărat pentru că acum, ca bărbat onorabil cum se autodeclarase, era obligat să o ceară de soție?

Îl va refuza, normal că-l va refuza. Ea nu era o obligație pentru nimeni. Mai mult, familia ei nu avea ce să caute lângă cabinetul Lordului Cancelar. Ea ar reprezenta ruinarea lui, amândoi știau asta.

Cecelia se asigură că spinarea lui lată dispare în pădure, apoi se prăbuși la masa la care împărțiseră vinul în noaptea precedentă.

Îngropându-și chipul în mâini, cedă în sfârșit lacrimilor.

Capitolul 14

Dacă mâinile care stau sunt lucrarea diavolului, atunci situația asta îl transforma pe Ramsay în diavol.

Pentru că gândurile lui, pornirile lui și dorințele lui erau păcătoase la infinit și nu doar despre mâinile lui trebuia să-și facă griji Cecelia Teague.

Nu, era mai bine să rămână afară și să cedeze altor porniri masculine.

Cum ar fi zdrobitul lucrurilor. Și omorâtul animalelor.

Ramsay nu se îndepărtă mult de casă, nu când singurul lui ordin era să-i protejeze pe cei din casă. Se urcă pe o bârnă pe care o cățăraseră într-un stejar înalt cu ani în urmă, fix deasupra unui drum pe unde se aventurau căprioarele pentru a paște și bea la marginea râului. Din acest punct avantajos putea să vadă până la kilometri distanță. Căsuța, drumul, râul și pe oricine ar putea veni sau pleca. Căprioarele nu erau singura lui pradă.

Se pare că-și descoperise afinitatea de a sta deasupra lumii de la o vârstă fragedă, chiar în acest loc.

Hotărând ce să trăiască sau ce să moară.

Dacă l-ar putea vedea colegii lui acum. Dând peruca albă și roba neagră ale statului pentru o cămașă transpirată și capcanele unui vânător.

Le-ar dovedi că aveau dreptate. Toată lumea șoptea că un nimeni scoțian sălbatic cu o moștenire înhățată prin viclenie nu merita poziția la care el aspira.

Vocile lor îi bântuiseră cele mai negre ore, îi mânaseră fiecare decizie de atâta vreme. Reușise nu în ciuda lor, ci ca să le facă în ciudă. Studiase mai mult, muncise mai mult și se descurcase mai bine decât ei toți, astfel încât, atunci când intra într-o încăpere, opozanții înrăiți nici nu îndrăzneau să respire spre el. De fapt, toți trebuiau să se plece și să i se adreseze cu *milord*.

Și știa că era ca și cum aveau cenușă în gură când spuneau titlul. Obișnuia să trăiască pentru titlu. Să se hrănească din el. Puterea, prestigiul și clarviziunea oferite celor din cercurile în care intrase cu forța. Pentru că nu conta cu ce titlu se născuseră sau de ce privilegii se bucuraseră, tot nu puteau să-l țină sub talpa lor.

Nimeni nu o va mai face. Pentru că cuvântul *lui* era lege acum. Și judecata lui era finală.

Doar că o nouă voce se ridica în noapte. O voce blândă, răgușită care răsuna a fum și a sex.

Cecelia Teague.

Rosti cele două cuvinte în vânt pe un ton respectuos. Simțea că așa ar trebui rostit mereu numele ei. Existau zei ale căror nume nu puteau fi rostite niciodată, ale căror reprezentări erau interzise.

Ramsay nu înțelesese niciodată o asemenea venerare.

Până acum.

O parte din el știuse din clipa în care buzele lui le atinseseră pe ale ei că universul se schimbase.

Nu, chiar dinainte.

Poate în grădinile de la reședința Redmayne, când discutaseră despre nenumăratele motive pentru care o căsătorie ar fi dezastruoasă pentru amândoi. Sau chiar la nunta lui Redmayne din urmă cu aproape un an când o zărise din partea cealaltă a salonului de bal cu o mască de păun, zăbovind la masa cu răcoritoare.

Fusese fascinat de ea chiar de atunci atât de mult, încât făcuse tot posibilul să nu fie prezentat, pentru că ceva feroce și aprig ce crezuse că era îngropat de zeci de ani se mișcase doar când o văzuse.

Îi mulțumise lui Dumnezeu în clipa în care descoperise că nu era vinovată de crimele Henriettei. Și blestemase aceeași divinitate în clipa în care descoperise că era inocentă în toate sensurile cuvântului.

Luându-i acea inocență.

O creangă trosni la distanță, și Ramsay incremeni la sunetul pașilor ce se apropiau.

Își țină respirația și apucă arcul. Avea și o pușcă lângă el, dar evita să o folosească când se putea. Focurile de armă aveau tendința să dezvăluie poziția cuiva.

O căprioară ieși din tufiș, cu urechile ei lungi și pufoase mișcându-se în stânga și în dreapta, cu nările adulmecând vântul.

Ramsay potrivi o săgeată, trăgând coarda arcului în timp ce căprioara se opri și se uită în urmă.

Un mic pui, cam cât un ogar de mare, ieși din siguranța desigurului. Își lipi micul corp pestriț de coapsele mamei, alergând ca să țină pasul cu pașii ei atenți spre râu.

Nu-l văzuseră acolo sus, dar simțeau că pericolul era în apropiere.

Ramsay își coborî brațul, sprijinind arcul lângă el.

Indiferent de cât de foame îi fusese în viața lui, niciodată nu omorâse mame. Nici măcar nu punea capcane la vizuinile de iepuri. Cândva, o vulpe furase niște pește afumat și el aruncase cu pietre după ea, oprindu-se în clipa în care își dăduse seama că avea pui.

Mamele ar trebui să trăiască pentru a-și proteja puii.

Se gândi la Cecelia. Mereu se gândea la Cecelia. Fiecare părțică din conștiința lui părea să se scurgă înapoi la ea. În această amintire, se lupta cu disperare să-și salveze mica pupilă. Fusese lovită și căzuse pe o alee, amenințată, martoră la vărsare de sânge și tot la Phoebe se gândise prima dată.

Când văzuse că fata nu fusese rănită, ușurarea și bucuria ei sensibilă îl făcuseră să se simtă umil.

Cecelia. Fata o strigase Cecelia în acea noapte. Nu mama, nu mami.

De obicei era atent la detalii. Ar fi trebuit să intre la bănuieli atunci. Dar în acele clipe era copleșit de crimă. Se luptase cu mânia și furia ca să le ducă înapoi în colțul lor întunecat, pentru a putea conduce domnișoarele în siguranță acasă.

Încă un motiv pentru care femeia era extraordinară. Avea grijă de un copil care nici măcar nu era al ei. După spusele ei, înainte de moartea Henriettei Thistledown, ea fusese liberă și fără griji. Călătorise cu prietenele ei într-un trio de Haimanale roșcate, avusese parte de educație și de o avere mică, dar confortabilă. Dar când un

stol de nevoiașe, un copil orfan și câteva eleve ajunseseră brusc în grija ei, preluase responsabilitatea angajării și bunăstării lor pe umerii ei fără să se gândească de două ori. Devenise apărătoarea lor împotriva unora ca el.

Și mai răi.

Ramsay închise ochii și ascultă cum hoinărește sub el căprioara, în timp ce el se gândea la pumnul ce-i strângea inima.

Cecelia Teague îl făcea să pună sub semnul întrebării tot.

Tot.

Poziția lui față de femei, familie, integritate, trecutul...

Viitorul. Viitorul *lor*?

Multă vreme nu-și dorise nimic asemănător unei familii. Se luptase doar ca să obțină cea mai mare putere pe care oamenii de rând o luau zilnic de la vechea monarhie și structurile ierarhice. Evident că aristocrația ceda în fața unor oameni ca el: industriași, intelectuali, educați, bogați și cu mijloacele să modeleze un imperiu prin forța ridicării structurilor democratice de guvernare.

Și acum el era gata să pună mâna pe Excalibur, gata să tragă sabia din piatră și să pretindă ce era al lui.

Dar cu ce preț? Sufletul lui?

Inima lui?

„Ești fericit?” Întrebarea ei simplă sărea între tâmpilele lui, tachinându-l precum o minge aruncată la vale, rostogolindu-se la nesfârșit.

Fericirea nu fusese niciodată printre așteptările lui. Copilăria lui fusese un coșmar de bătaii de la un bețiv, meciuri de urlete între părinții lui și un stomac gol. Când mama lui plecase și tatăl lui murise, supraviețuirea fusese singurul lui scop. Muncise zi și noapte pentru căldură, apă curată și mâncare. Cine avea timp să se gândească la fericire când trebuia să te lupți cu biciul foamei, al tăcerii și al izolării? Când fiecare adult cu care intra în contact fie încerca să profite, fie voia să ia ce era de drept al lui?

În unele zile se cocoța aici, împușcând pe oricine îndrăznește să se apropie. Neștiind dacă erau hoți sau vecini.

Uneori erau ambele.

Uitase cum să se poarte sau cum să mănânce civilizat. Apoi cum să vorbească. În anii cât trăise în căsuța asta singur, o gaură goală

se deschisese în pieptul lui. Golul ăsta rece, tăcut unde ar fi trebuit să se afle o familie. Unde ar fi trebuit să se afle mila.

Unde capricii precum fericirea și iubirea ar fi putut fi hrănite.

Nu cedase niciodată tăcerii sau golului, dar mereu le purtase în el, chiar și după ce fusese luat la castelul Redmayne.

Nu-i venea să creadă. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când fusese târât din locul ăsta sălbatic și murdar. O creatură animalică, inumană condusă doar de instinct.

Iar procesul de a-l civiliza fusese dureros și umilitor.

Jurase să nu mai devină acea creatură. De asta Cecelia Teague era așa un pericol pentru el.

Pentru că ea se adresa la tot ceea ce cândva îl făcuse un pic mai mult decât un animal. În ciuda blândeții ei înnăscute, a inteligenței și a manierelor ei impecabile, trezea în el un instinct carnal – nu, carnivor, pe care îi era imposibil să-l ignore, cu atât mai puțin să-l controleze.

Cum fusese dovedit în noaptea trecută.

Corpul lui Ramsay răspunse, încordându-se la amintire. Întărindu-se de nevoie.

Prima dată când o întâlnise ca Lady Scarlet fusese așa de nervos, de fățarnic. Parțial pentru că își dorise să știe cum ar fi fost să simtă gura aceea generoasă în jurul mădularului.

Ar fi putut să ghicească faptul că va fi o experiență unică. Dar nu se așteptase niciodată să se piardă într-un extaz fără egal. N-ar fi crezut niciodată că ea va depăși orice experiență anterioară de-a lui, că va fi peste cele mai obscene fantezii ale lui. Că corpul ei va fi vehiculul pentru un extaz pe care majoritatea bărbaților nu erau suficient de norocoși să-l atingă.

Stătuse treaz toată noaptea cu gustul ei în gură, cu plăcerea pe care ea i-o produsese vibrând încă în fiecare mușchi și coardă din corpul lui. Fusese așa de recunoscător pentru răcoarea serii și tot tânjise după căldura ei. Chiar și după ce căldura se potolise, altceva deveni insistent. Un organ diferit de mădularul lui.

Nu voia pur și simplu să facă sex, voia să o țină în brațe. Să o aline. Să găsească alinare în ea.

Gândul de a o face să râdă era mai atrăgător decât a fi făcut cavalier. Ar fi preferat să petreacă o după-amiază răsفătându-i apetitul

pentru ciocolată decât să cineze cu familia regală și cu rudele lor de pe continent.

Chiar și după ce-și spălase dinții de dimineață și spălase orice urmă de ea, esența ei se agățase de el ca și cum făcea parte din el acum.

Și acolo era esența problemei.

Ea amenința să dărâme tot ceea ce el construise. Să se infiltreze în ambiția lui și să o înlocuiască cu mulțumire – nu, cu satisfacție.

Și asta el nu putea tolera.

Nu putea pur și simplu să se topească în confortul ei. Nu putea permite ca moliciunea ei să netezească marginile tăioase și să tempereze ceea ce-l făcuse dur, furios și nemilos fără regrete. Nu-și permitea să facă asta fără a înfrunta consecințele crude.

Dar mai trebuia luată în considerare și onoarea. A lui. A ei. Și o dorință reciprocă ce nu putea fi negată.

Un singur lucru rămânea de făcut.

Să o pretindă în toate modurile posibile.

Să se însoare cu ea.

Ea era acum Cecelia Teague și Lady Scarlet. Dar... dacă devenea altcineva?

Cecelia Ramsay.

Cu abilitățile ei considerabile, inima blândă și intelectul fără egal ar putea să fie așa o forță în lumea lui. Chiar dacă amândoi erau blestemați cu o origine pătată, exista o șansă să construiască împreună o dinastie de care viitoarele generații să fie mândre.

El ar putea să o protejeze, să o delecteze, să le ofere ei și lui Phoebe oportunități pe care altfel nu le-ar avea. Libertate și respectabilitate.

Și poate ea l-ar putea învăța ceva despre fericire. Și ciudata îngăduință.

De fiecare dată când ea îi zâmbea, cu fiecare sărut sau intimitate împărtășită, o mică luminiță se aprinsese în acel gol întunecat din el. Se simțise mai puțin gol.

Ce efect ar avea o viață cu zâmbetele ei?

Ramsay clătină din cap, îndepărtând dorința și înlocuind-o cu hotărâre.

Va fi timp pentru asta. Dar azi trebuia să rămână atent. Periculos. Mai ales dacă voia să atace fortăreața construită în jurul actualului Lord Cancelar și să-i fure dubiosul lui tron. Și în tot acest timp trebuia să o protejeze pe Cecelia. Iar ca să facă asta, nu trebuia să se lase distras.

Pe cărarea vânatului mai mergea ceva, pășind cu încredere prin desiș.

Ramsay inspiră adânc, trase arcul și dădu drumul săgeții.

Capitolul 15

Soarele după-amiezii fusese neobișnuit de necruțător. Ramsay își șterse fruntea și miji ochii la cer. Avea timp pentru o baie în lac înainte să se lase seara și nimic n-ar fi fost mai plăcut.

Pe Ramsay nu-l deranja eviscerarea, jupuirea și atârnarea unui cerb pentru a trata carnea cum trebuie, chiar dacă era o treabă sângeroasă și dezgustătoare. Îl ținea ocupat și departe de tentație.

Își șterse mâinile, intră în casă pentru a lua un rând curat de haine, sperând să iasă neobservat.

Dar nu avu noroc.

Phoebe stătea la masă, legănându-și picioarele deasupra solului în timp ce Jean-Yves îi permitea să trișeze la whist.

Ramsay privi în jur după Cecelia și nu reuși să se hotărască dacă era ușurat sau dezamăgit că nu o găsi. Lucra la birou la afurisitul ăla de cod.

Phoebe zâmbi spre el, gropița din bărbie adâncindu-se.

– Iată-te! De ce ești pătat?

Majordomul Ceceliei îl privi cu neîncrederea poziției sale, dar salută din cap în mod respectuos. Mă rog, respectuos pentru un francez.

– Tocmai am jupuit un cerb, fetișo, explică el, scoțând o cămașă nouă și niște pantaloni din cufărul lui.

– Mi se pare o risipă să împuști un cerb dacă stăm aici doar câteva zile, își exprimă dezacordul Jean-Yves din spatele evantaiului de cărți de joc pe care le ținea cu brațul sănătos.

Ramsay se încruntă, dar nu răspunse.

– Sunt câteva familii mari prin împrejurimi care se vor bucura de carnea pe care nu o s-o mâncăm noi.

Nu avea obiceiul de a se explica, mai ales în propria casă. Dar înțelesese de mult că francezul era mai mult o figură paternă decât un angajat al Ceceliei și de asta avea tendințe protectoare, ceea ce-l determina să nu-l placă și să nu aibă încredere într-un bărbat care avea planuri cu ea.

Planuri așa de evidente, încât orice prost i-ar descifra intenția. Dorința.

Jean-Yves nu era un prost însă.

Ramsay nu putea să spună că era deranjat de natura protectoare a bătrânului. Dacă ar fi fost și el tată, cu siguranță nu ar fi fost de acord cu situația actuală a fiicei lui.

Phoebe se dădu jos de pe scaunul ei și ateriză pe cizmele zgâriate pe care le purta zilnic pentru a umbla pe afară.

– Nu cred că am mâncat cerb, zise ea, venind mai aproape pentru a-l privi curioasă. Este delicios?

– Poate fi. O ocoli, refuzând să se lase fermecat de vocea ei subțire și de accentul perfect. Luă un prosop pentru a se șterge și o bucată de săpun și deschise ușa. Mă întorc să pregătesc cina.

Închise ușa în urma lui, dar aceasta nu rămase închisă mult timp.

– Unde te duci, Lord Ramsay? ciripi Phoebe, alergând după el pe cărare.

– Pe marginea lacului, micuț. Nu voi fi departe.

Ea îl ocoli pentru a-i bloca drumul.

– Merg cu tine, ca să nu fii singur.

Era o micuță copie a Ceceliei, cu firea ei sociabilă și apărând mereu pe cei singuri. Doar că nu semăna deloc cu ea. Era micuță pentru vârsta ei, cu ochii de culoarea mării întunecate. El crezuse că are un păr șaten-deschis spre nisip ud, dar mici șuvițe blonde străluceau printre buclele ei ciufulite. Trăsăturile ei erau puternice și pătrătoase pentru o fetiță, dar frapante. Ar putea fi frumoasă când va crește, și dacă nu va fi, măcar va fi impunătoare.

– Nu poți să mergi cu mine, răspunse el. Trebuie să mă spăl.

Ea își încreți năsucul într-un gest feminin de nemulțumire identic cu cel al mamei lui.

- Baia este după zăvor?

El se opri.

- Poftim?

- Zăvorul nu-i pentru baie, e pentru... pentru încuiat, evident.
El pufni vesel și aproape că cedă impulsului de a-i ciufuli micile
bucle blonde.

- Nu un zăvor, Phoebe, un lac¹.

Ea își mută privirea, clipind rapid și confuz.

- Ceea ce voi, britanicii, denumiți „lac”, noi, scoțienii, îi zicem
iaz, clarifică el.

Ea mări ochii.

- De ce?

- Pentru că asta-i limba noastră.

Ea scoase un sunet de uimire.

- Aveți propria limbă?

- Da.

- Mă înveți și pe mine?

- Nu.

- De ce? întrebă ea.

- Pentru că sunt pătat cu sânge și măruntaie de cerb și am ne-
voie de o baie.

- Nu-i nimic, mă poți învăța pe drum și eu o să mă joc în apa
puțin adâncă lângă pietre cât te speli tu în partea mai adâncă.

El vru să clatine din cap.

- Nu cred că...

- Cum îi spuneți la piatra aia?

Arată spre ceea ce cândva fusese o piatră de hotar.

- *Clach*, răspunse el absent. Dar ar trebui să stai aici...

- Și asta?

Trase de gardul dărăpănat, întinzând galant mâna pentru ca el
să treacă.

- *Tha thu nad pian ann an asail*, mormăi el.

Ea încruntă fruntea.

- Așa de multe cuvinte pentru o poartă?

¹ În engleza scoțiană, *lac* este *loch*, care are o pronunție asemănătoare cu *lock* -
zăvor, încuietore (n.red.)

- Nu, înseamnă... „Ești o pacoste.” Dar nu o spuse. Înseamnă... du-te și spune-i lui Jean-Yves că mergi la iaz.

Ea o zbughi înăuntru cu o exuberanță pe care Ramsay, chiar și ca om extrem de vioi, nu-și amintea să o fi posedat vreodată.

Chicoti, așteptând-o de partea cealaltă a porții.

Ramsay își pierdea deseori răbdarea cu copiii, dar în mod ciudat i se părea ușor de tolerat curiozitatea precoce a lui Phoebe. Se identifica cu nevoia ei neobosită de a înțelege lucrurile. Să supună lumea voinței ei. Și natura ei constant bună era infinit de minunată.

Când fata ieși câteva momente mai târziu, renunțase deja la șorțuleț și își luase și ea un prosop.

- M-am hotărât să mă înveți și să înot, găfâi ea, luându-l de mână și trăgându-l spre pădure. Hai să ne grăbim! Cum spui copac în scoțiană? Scoțeză??

- Gaelică, o corectă el, venind în urma ei. Și îi spune *craobh*. Și o fetiță englezoaică nu poate să înoate în lacurile scoțiene, pentru că o să-ți înghețe căpățâna.

Ea lovi cu toată forța ei în brațul lui, îndemnându-l să se grăbească. Dacă el i-ar fi dat drumul, ea ar fi căzut direct în nas.

- Dacă tu poți, pot și eu, declară ea.

- Așa deci?

- Nu mi-e frică de frig. Se opri din tras și schimbă tactica, întorcându-se cu fața spre el. Te rog, Lord Ramsay. *Te rog?* Ochii ei trebuie să-i fi ocupat jumătate din față când își împreună degetele și se rugă de parcă era în biserică rugându-se pentru izbăvire. Când voi mai avea vreodată voie să înot în sălbăticia Scoției?

- Cu Cecelia ca tutore al tău, îmi închipui că vei avea șansa să faci tot felul de lucruri, zise el, întrebându-se dacă ea își dădea seama cât era de norocoasă.

O mică neliniște se ivi prin curajul ei.

- Când totul se va termina va trebui să mă întorc la Londra. Și Cecelia a zis că trebuie să fiu educată, că mă va învăța ea sau că mă va trimite la școală dacă-mi place.

El încuviință aprobator din cap, luând-o din nou ne pajiște cu un pas mult mai lent. Pământul scrâșnea sub încălțăminte și un vânticel de vară le ciufulea părul cu parfumul dulce al florilor

și al pământului argilos. Era un moment blând, simplu, și Ramsay își dădu seama că îi făcea plăcere compania micii vorbărețe.

– Ar trebui să mergi la școală, o îndemnă el. Bănuiesc că trebuie să înveți să fii o domnișoară.

Chipul ei se strâmbă, o altă expresie ciudat de familiară.

– Cred că prefer să fiu un doctor, decât o domnișoară.

– Un doctor, zici? Ai vorbit cu Alexandra?

Cumnata lui era arheolog întâi și apoi ducesă, cel puțin așa i se părea lui.

– O domnișoară doctor, anunță ea. Una care are grijă de femeile care nasc.

– Adică o moașă?

– Nu, zise ea vehement. Mama a murit când m-a născut. O moașă n-a știut ce să facă, dar un doctor ar fi putut să știe.

– Înțeleg, murmură el, nemăsurat de bucuros pentru a mia oară că fusese născut bărbat.

Phoebe sporovăi fără oprire cât merse, și Ramsay făcu tot ce putu să fie atent. Fata vorbi despre Frances Bacon și Fanny de Beaufort care, aparent, nu-i însoțeau în această plimbare pentru că preferau să nu se ude.

Lacul era un pic mai mult decât o grotă îndiguită de către un zid de bolovani care în secolele din trecut era posibil să fi fost un pod căzut din cauza numeroaselor armate jefuitoare sau a răfuielilor dintre clanuri.

Ramsay o așeză pe Phoebe de partea cealaltă a marginii zidului, unde râul încetineea și se prelingea printr-o spărtură în baraj. O amenință, glumind doar pe jumătate, că o leagă la ochi dacă se uita peste zid cât se spăla el.

Se spală într-un timp-record, chicotind încet în timp ce asculta fata cântând cu o lipsă de intonație uluitoare cât se juca. Trăgându-și pantalonii, se urcă pe bolovani și se uită la fată. O descoperi că lega o panglică în jurul unui buchet de flori de câmp.

– Alea sunt pentru domnișoara Cecelia? întrebă el, clătinându-se peste baraj și coborând pe bolovani spre ea.

– Da. Îi prezintă mândră buchetul. Cred că *tu* ar trebui să i le dai. El ridică dintr-o sprânceană la ea.

– Pe bune?

Ea încuviință arzător din cap.

- N-ar trebui bărbații eleganți să ofere flori domnișoarelor?

Frecându-și bărbia, se uită consternat la buchet.

- Da, dar eu nu sunt elegant.

Ea duse florile înapoi la piept, studiindu-le atent, măsurând cât era de elegant.

- Bine... nu la fel de elegant ca unii dintre bărbații care le vizitau pe domnișoara Henrietta și pe Genny, recunosc eu cu sinceritate. Dar cred că domnișoara Cecelia te place chiar și așa. Și apoi, ești mare și curajos, și părul tău este mai frumos decât al multor bărbați de vârsta ta.

- O laudă distinsă, într-adevăr, zise el amuzat.

- Și ai salvat-o ca D'Artagnan, zise ea visătoare. Dacă-i o domniță adevărată ar trebui să te iubească după asta, așa că...

Îi reoferi buchetul de flori. Ramsay ezită să-l ia, pentru că Cecelia Teague nu era o domniță adevărată.

Phoebe se ridică pe vârfuri și îi întinse florile.

- Am adus o panglică mov, pentru că-i culoarea preferată a Ceceliei.

- Am observat că poartă des violet.

Luă cu gingășie florile, sperând să nu se dezintegreze în mâinile lui mari și stângace.

- Nu crezi că-i stă bine în violet? Pe fața fetei se citea un neastâmpăr timid. De fapt, în majoritatea culorilor. Și știu că unele femei arată banale cu ochelari, dar nu Cecelia. Ea este minunată tot timpul.

- E minunată tot timpul, fu el de acord înainte să adopte o expresie severă. Tu faci pe pețitoarea, nu-i așa?

Phoebe ridică din umeri, se cățăără pe mal pentru a ocoli digul.

- Crezi că o să te însori cu ea? întrebă ea, mimând în mod dezastuos nonșalanța.

- Te-ar deranja? replică el.

Ea se așeză pe fâșia de iarbă ce ocolea nisipul negru și pietrele lacului și începu să-și desfacă cizmele.

- O să mă lași să merg la universitate dacă se mărită cu tine?

Ramsay nu-și putu reține zâmbetul.

- Dacă vrei să fii doctor, eu n-o să te opresc.

Ea se opri pentru o clipă, rumegând un gând ce o tulbura.

– Crezi că... o s-o săruți?

– Am făcut-o deja o dată, mărturisi el unduindu-și sprâncenele.

Ea chicoti și scoase micul ei picior din a doua cizmă.

– Dar... Când se ridică, era serioasă, dând la o parte nisipul de pe fuste. Nu veți face copii, nu-i așa?

Lui Ramsay i se opri inima, și simți nevoia să iasă din propria piele.

– Ce știi tu despre făcutul copiilor? întrebă el.

Până la urmă fusese crescută într-un tripou, și el nici nu s-ar fi gândit să abordeze un subiect de adulți cu o fetiță de șapte ani.

Ea roși, și el vru să facă o glumă.

– Știu că un bărbat și o femei fac copii când se culcă.

– Se culcă? zise el crispându-se și dorindu-și să o fi lăsat acasă.

Ea încuviință înțelept din cap.

– Așa mi-a zis Henrietta. Un bărbat și o femeie trebuie să se culce împreună pentru a face copii.

– Să se culce, repetă el cu grijă. Asta-i tot ce ți-a zis Henrietta? Nimic altceva?

Îi era teamă să se simtă ușurat. Ea apăsă cu o mână peste burtica ei.

– Mie nu mi-ar plăcea să mă trezesc cu un copil, hotărî ea și apoi îi străpunse inima cu teama din ochii ei. Mai mult, n-aș vrea ca unul să o omoare pe Cecelia cum a pățit mama. Poate că nu ar trebui să dormi cu ea decât după ce devin eu doctor.

Ramsay simți o tandrețe călduroasă între coaste la neliniștea fetei.

Nici nu putea să o mintă, nici să-i spună adevărul.

Ce ar face el cu Cecelia avea prea mică legătură cu somnul. Așa că ridică în schimb mâna.

– Hai să vedem dacă o conving să se mărite cu mine întâi și apoi vorbim despre bebeluși, bine?

Micile ei degete îi cuprinseră palma și el simți cum i se strânge și inima.

– Bine. Merse la marginea apei și se uitară cum lucește în lumina soarelui din după-amiaza târzie. Ea atinse timid apa cu degetul de la picior și își retrase piciorul de parcă o mușcase o viperă.

Oh, nu! țipă ea, ținându-l de pe un picior pe celălalt. Este prea rece, nu cred că pot.

Ramsay zâmbi până în adâncul pieptului.

-Nu poți să bagi doar degetul, trebuie să sari în apă cu totul.

Ea se uită la el, cu ochii plini de încredere și pregătindu-se să o facă.

După ce Cecelia va descifra codul și îi va oferi probele, va trebui să decidă ce să facă.

Să îi elibereze pe amândoi.

Sau să se implice cu totul.

Capitolul 16

O descoperire o scoase pe Cecelia din visare ei și sări de pe scaunul de la birou cu un strigăt de victorie.

Dincolo de fereastră, umbrele pădurii se strecurau spre casă, anunțând seara, și ea se întrebă alene de ce nu apăruse ca prin magie nici o lumânare pe birou, cum avea obiceiul să apară.

Prin ușă se auzea zgomot, mult zgomot de fapt. Voci masculine, impunătoare și pline de viață. Iar vocea subțire a lui Phoebe întreprindea vocile groase precum soarele norii de ploaie.

Atrasă de gălăgia veselă, Cecelia ieși din dormitor, nerăbdătoare să împărtășească descoperirea ei.

-Vești excelente! anunță ea către întreaga încăpere.

-Ai rezolvat cartea cu ghicitori?

Phoebe întoarse capul peste umăr precum o bufniță, de unde stătea lângă focul mare, ținând deschis un prosop mare ca mantia unui tâlhar pentru a-l încălzi. Părul îi era lipit de cap și atârna ud pe spate.

Cecelia își strâmbă gura mucalit.

-Păi, n-am rezolvat-o...

-Măcar ai identificat codul? întrebă Ramsay de unde stătea aplecat peste masă, frecându-și părul des, lucios cu un alt prosop.

– Nu chiar, zise Cecelia, mutându-și privirea clipind de la frumosul scoțian la pupila ei.

De ce erau uzi? Plouase astăzi? Sigur ar fi observat.

Ochii ei rămaseră asupra lui Ramsay mai mult decât ar fi trebuit. Cămașa lui crem, doar pe jumătate uscată, se agăța generoasă de pieptul și umerii lui, sfârcurile întărite de la cămașa rece i se vedeau prin pânza umedă. Părea atent, dar relaxat, pielea îi era rozalie de la soare și ochii îi scânteiau într-un fel pe care ea nu-l mai văzuse. Un miros plăcut, de pământ plutea în încăpere, amintind de pietrele încălzite de soare și de florile de câmp, iar Cecelia fu nevoită să clipească de câteva ori, întrebându-se dacă adormise la birou și nimerise într-un vis.

Ultima dată când se întâlnise cu Ramsay, el refuzase să se uite la ea și mârâise monosilabic. Plecase ca și cum n-ar fi putut să scape mai repede de prezența ei.

Și acum, privirea lui o înghițea cu totul în timp ce o cerceta cu interes din cap până în picioare într-o manieră care ei i se părea complet nepotrivită cu un copil prezent. Îi mângâia formele cu ochii, de parcă era goală în fața lui, în loc de îmbrăcată într-o rochie de vară elegantă.

Creierul amenința să i se topească. Ce întrebuse el?

Amețită, Cecelia se uită la Jean-Yves după ajutor, și el lăsă cuțitul jos pe tejghea unde aranjase sendvișuri pe o farfurie. Bătrânului i se făcu milă de ea, dar nu o scuti de privirea lui de dezamăgire amuzată.

– Dacă n-ai descifrat codexul, n-ai identificat codul, care ar putea să fie vestea excelentă, *mon bijou*?

Hotărâtă să nu se lase distrasă de scoțianul capricios, înălță carnetul precum un predicator american sâmbăta.

– Mă uitam greșit. Se grăbi la masă și deschise carnetul unde șirul de numere realiza o listă ce arăta ciudat. Am crezut că Henrietta a folosit codul Pollux, care de obicei înseamnă puncte și linii, dar m-am gândit că poate le-a înlocuit cu numere. Era singura explicație a acestor repetiții. Arată spre numerele la care se referea. Dar indiferent ce am încercat, codul a rămas indescifrabil. Așa că l-am simplificat la codul cezarian, ceea ce nu m-a ajutat deloc, dar cumva părea să aibă sens. Ceea ce poate să însemne un singur lucru...

Ridică privirea nerăbdătoare și întâlnește trei priviri goale identice. Jean-Yves stătea acum lângă ea, cu brațul rănit atârându-i pe lângă corp, într-o parodie ciudată de majordom ținând tava în aer, așteptând nerăbdător ca ea să termine.

– Nu vedeți? îi îndemnă ea entuziasmată. Este vorba de Bacon.
– Bacon?

Ramsay se uita la ea ca și cum se temea că-și pierduse mințile.

– Ca Frances Bacon! zise Phoebe, ridicând triumfătoare păpușa, făcând tot ce putea ea la nivelul ei să realizeze vreun fel de conexiune.

Cecelia zâmbi cu drag la fată.

– Exact așa, o lăudă ea. Cifrele lui Bacon sunt plictisitoare, dar ingenioase pentru că semnificația nu-i în numere sau litere, ci în cum sunt asamblate, de cele mai multe ori în grupuri de câte cinci reprezentând o literă.

Jean-Yves îi făcu semn să-și ia carnetul, ceea ce ea făcu, și el o înlocui pe masă cu farfuria cu sendvișuri.

– Dintr-odată regret că nu am pus bacon pe astea, mormăi el.

– Și eu, fu de acord cu simpatie Phoebe. Baconul e delicios.

– Deci... Ramsay se întinse după carnet, și Cecelia i-l dădu peste farfurie. El îl deschise, adunându-și sprâncenele în timp ce parcurgea formulele de parcă acum înțelegea. Dacă folosești un cifru Bacon, vei putea decodifica mesajul?

– Am făcut-o deja, zise ea mândră.

– Da? Ramsay se îndreptă și apoi întoarse capul într-o parte de parcă putea să vadă codul mai clar. Dar ai zis că n-ai rezolvat ghici-toarea, îi reaminti el lent.

– Problema mea era că am crezut că Henrietta a folosit doar un cod. Dar, folosind cifrul lui Bacon, am descoperit un al doilea set de informații codate, dar este mult mai scurt. Deci tot ce trebuie să fac este să-mi dau seama care e codul acesta. Bătu cu degetul peste bărbie. Asta dacă nu există un al treilea strat, dar este puțin probabil.

– Ai ajuns la partea cu veștile bune? întrebă nerăbdător Jean-Yves, așezându-se lângă ea. Aș vrea să iau cina.

– Sunt atât de aproape, cam pe la jumătate. Măine voi transforma numerele în litere!

Agită pumnii în fața ei într-un gest de sărbătorire a victoriei, în timp ce toți din încăpere clipiră încă un moment la ea, înainte de a se dezumfla cu toții.

– Pe la jumătate? Ramsay repetă cuvintele de parcă nu le mai auzise vreodată, exprimându-și nemulțumirea evidentă printr-o încruntătură. Ce trebuie să faci ca să termini?

Jean-Yves ridică o mână ca să-l oprească.

– Veți regreta această întrebare, milord. Sugerez să mâncăm înainte să vă adoarmă cu o altă lecție interminabilă de criptografie.

Îi făcu cu ochiul Ceceliei, care zâmbi fals.

Nu o deranja tachinarea, chiar nu o deranja. Dar dintr-odată își dorea să se retragă înapoi în cameră și să se ascundă de toți. De el.

Era el așa de consumat de dorința de a scăpa de ea încât credea că încă trei zile în prezența ei îi vor provoca o supărare așa de evidentă?

Întinzând mâna după un sendviș, puse unul pe farfuria lui Jean-Yves și o strigă pe Phoebe, punându-i și ei porția în tăcere.

Ar fi fost imposibil să entuziasmezi pe toată lumea dintr-o încăpere în legătură cu matematica. Așa era viața ei. Dacă ar fi fost în încăpere cu un alt matematician, acesta ar fi realizat că ea reușise în trei zile ceea ce celor mai ingenioși spărgători de coduri le lua mai multe.

Se felicită mental singură și mușcă dintr-un delicios sendviș cu șuncă și măsline.

– Dacă asta-i cina, ce-i în ceaunul de pe foc? întrebă ea.

– Apă pentru baia ta.

Un ton mătăsos din vocea lui Ramsay o făcu pe Cecelia să înghită prematur, și o bucată de sendviș alunecă lent și dureros pe gât.

Întinse mâna după berea lui Jean-Yves ca să alunece mai repede, ignorând protestele francezului.

Când ridică privirea la Ramsay, o sclipire în ochii lui îi confirmă că și-o imagina făcând menționata baie. Cum își dădu seama, n-ar fi putut să spună, dar sclipirea păcătoasă rămase, atingând-o în locuri la care prefera să nu se gândească într-o încăpere plină de oameni.

Confuză și tot mai tulburată, îi cercetă trăsăturile după răspunsuri. Voia să scape de ea din cauza tentației sau în ciuda tentației?

De ce să insinueze o clipă că nu-i plăcea de ea, ca apoi să-i ardă hainele de pe corp cu privirea?

Phoebe se apropie de masă, ascunzând ceva la spate.

– Văd că tu și Lord Ramsay ați făcut deja baie, observă Cecelia, zâmbind la drăgălășenia de fetiță.

– Lord Ramsay a trebuit să spele sângele de cerb de pe el în iaz, îi explică Phoebe, afișând o expresie fermecătoare când se așează lângă el. Apoi m-a învățat să înot.

– Așa a făcut? Cecelia se uită și ea fermecător spre scoțianul în discuție. Îmi închipui că de aia ai buzele albastre.

– Aproape m-am încălzit. Phoebe se grăbi să taie orice obiecție făcându-i un compliment. Și cred că-i minunat că ai găsit codul lui Bacon. Ești așa de inteligentă, Cecelia!

– Mulțumesc, draga mea. Se bucura că cineva credea asta. Nu ți-e foame după înotat?

– Nu crezi că-i inteligentă, Lord Ramsay?

Phoebe se uită la el cu subînțeles, înghiontindu-l cu cotul. Ramsay se opri cu sendvișul la jumătatea drumului spre gură, apoi se uită la fată în loc să se uite peste masă.

– Da, este inteligentă și înțeleaptă, micuțo, acum mănâncă-ți cina!

– Și frumoasă, adăugă Phoebe. Nu uita frumoasă, pentru că ai menționat cât este de minunată la iaz.

Chicotitul prost mascat al lui Jean-Yves ascunse icnetul brusc al Ceceliei.

Phoebe scoase un buchet de flori sălbatice cu mici flori ale miresei de la spate și două gropițe îi apărură lângă buze.

– Alea sunt pentru mine? întrebă Cecelia, imbujorându-se cu o plăcere maternă.

Phoebe nu-i răspunse. Îl înghionti însă pe scoțian în biceps, degetul ei cedând înaintea mușchiului lui.

– Poftim. Poftim, Lord Ramsay.

– Ce se petrece? întrebă Jean-Yves. Ai cules flori pentru Lord Ramsay, *petite*?

– Nu, rosti Phoebe din colțul gurii spre Jean-Yves. El ar trebui să i le dea *ei*. Împinse buchetul sub nasul lui Ramsay, obligându-l să lase sendvișul. Haide, îl îndemnă ea. Nu fi timid!

Ramsay strânse toate degetele lent în jurul buchetului de parcă ar fi fost gâtul fetei.

- Sincronizare perfectă, fetițo.

Phoebe zâmbi nepăsătoare - sau poate imună - la sarcasmul din comentariul lui Ramsay. El întinse florile către ea peste masă și Cecelia fu nevoită să-și șteargă degetele de o cârpă înainte de a întinde mâna spre ele.

- Nu, zise Phoebe. Nu așa. Trebuie să te ridici și să i le oferi cum trebuie.

- Galant, așa zice eu, interveni Jean-Yves, câștigând un cot blând de la Cecelia.

- Exact, galant, fu de acord Phoebe, încuviințând categoric din cap, așezându-se și mai luând un sendviș. Un astfel de moment necesită galanterie. Un erou nu poate să-i dea pur și simplu flori doamnei lui.

- Eu nu sunt un erou, zise Ramsay.

- Eu nu sunt doamna lui, se gândi cam în același moment și Cecelia să sublinieze.

Phoebe ignoră totul.

- Trebuie să existe un soi de gest, nu ești de acord?

- Un gest măreț, completă Jean-Yves.

Cecelia avea câteva gesturi pentru majordomul ei, dar nu reuși să le facă în fața unui copil.

Privi, pe jumătate cu speranță, pe jumătate în agonie, cum Ramsay strânse din dinți și se ridică.

Urmându-i exemplu, ea se întoarse cu fața spre el, cu inima bătându-i nebunește în piept. Evita intenționat să se uite spre balansoar, rămânând cu privirea concentrată asupra florilor.

Ramsay băgă mâna și smulse cea mai mare și mai colorată floare din buchet și i-o întinse. Veni mai aproape pentru a-i băga floarea în păr.

Degetele aspre atinseră urechea ei, făcându-i întregul corp să se cutremure de plăcere.

Și mai simți și niște vibrații de dorință în câteva locuri secrete.

Copleșită, Cecelia închise ochii și îi inspiră parfumul. Mirosul lui masculin se simțea printre parfumul florilor, cel al săpunului și al pământului, al apei și al cerului. Un miros la fel de delicios precum

o cameră plină de cărți cu mobilier îmbrăcat în piele. Sau cele mai delicioase trufe.

– Flori de câmp scoțiene, murmură el. Pentru un trandafir englezesc.

Vocea lui vibră prin ea, o senzație cunoscută deja. Îi făcea pielea de găină și trezea o sensibilitate care era și palpitantă, și alarmantă.

Când Cecelia deschise ochii, el îi dăduse buchetul, privind-o cum accepta surprinsă.

– Mulțumesc, spuse ea.

El încuviință din cap, apoi se îndepărtă de masă.

– Unde te duci? întrebă Phoebe.

– Să pregătesc baia, zise Ramsay. Eu și Jean-Yves vom scoate scaunele pe verandă și vom bea un vin de Porto cât voi, domnișoarele, vă spălați.

– Lasă-mi și mie niște vin de Porto, te rog, strigă Cecelia, așezându-se pe locul ei la masă.

– Nu mănânci? insistă Phoebe pe lângă Ramsay, ridicându-și propriul sendviș în care era o singură urmă perfectă a dinților ei.

Poate că Ramsay ezitase, dar apoi se duse spre foc pentru a lua ceaunul cu apa fierbinte de pe foc.

– Voi mânca afară.

Cecelia făcu tot ce putu să nu se holbeze cât Ramsay transportă, încălzi și îi pregăti baia cu cantități de apă pe care nici un om de rând nu ar fi putut să le care o dată.

Jean-Yves îi surprinse privirea o dată și se aplecă spre ea.

– Mesteci de vreo zece minute din aceeași înghițitură, șopti el.

Cecelia înghiți și toate negările ei îi muriră pe buze când întâlni privirea cunoscătoare a bătrânului și roși la zâmbetul care îi dădea de înțeles că el se distra foarte bine.

Adunându-și în sfârșit gândurile pe care Ramsay i le împrăștiase precum niște bile, ea zise:

– Și pe tine te-aș privi la fel dacă ai realiza ceva așa de imposibil.

Jean-Yves mârâi, dar în franceză, cu un sunet între dezgust și amuzament:

– Niciodată în viața ta nu te-ai uitat la nimeni cum te uiți la el.

Ca să nu trebuiască să-i răspundă, ea mușcă din sendviș cam cu prea multă poftă și evită orice conversație ulterioară cu Jean-Yves până când acesta ieși cu Ramsay, lăsând-o să se îmbăieze.

Niciodată nu fusese în stare să mintă. Și îi era din ce în ce mai greu să se mintă pe sine.

Nu doar se uitase la Ramsay, îl *văzuse*. Îl observase cu întreaga ei ființă. Simțurile ei erau așa de acordate în prezența lui, încât ea se întrebă dacă el nu avea un soi de curent electric ciudat pe care alte creaturi pur și simplu nu-l posedau. Un magnetism încărcat doar pentru ea, atrăgând-o până când nu mai putea rezista și se lipea de el.

Cecelia nu zăbovi prea mult în baie, pentru că nu suporta ideea că Jean-Yves nu se simțea confortabil afară. Astăzi fusese destul de mobil, dar coastele rupte aveau tendința să te obosească. Se îmbracă tremurând cu cămașa de noapte și halatul și se pieptănă și își împletea părul cu Phoebe, cât Ramsay scotea apa folosită.

Se întoarse hotărâtă spre foc, nedorind să fie surprinsă privindu-l pentru a doua oară.

Jean-Yves se așeză pe canapea lângă ea, în timp ce ea îi împletea părul lui Phoebe, care la rândul ei le împletea pe Frances Bacon și Fanny de Beaufort.

– După aceea îmi aranjezi și mie părul, *bonbon*? o tachină Jean-Yves pe Phoebe, frecându-și ciuful grizonant pe care de obicei îl ținea sub o pălărie.

Phoebe chicoti.

– O să mă învelești în seara asta, Jean-Yves?

Bărbatul o mângâie cu afecțiune pe vârful nasului.

– Dacă crezi că urc scara aia spre pod, ești pe cale să fii teribil de dezamăgită, *mon petite coeur*¹.

– Poți să-mi citești aici, se oferi ea. Vii alături de noi, Lord Ramsay?

Scoțianul terminase cu căratul căzii și își găsisese de lucru tropăind prin bucătărie, făcând curat. Ezită la întrebarea ei și privirea i se ciocni de a Ceceliei.

Nu zise nimic când trei perechi de ochi îl săgetară, fiecare cu așteptări diferite.

¹ Inimioara mea, în limba franceză, în original

„La ce se gândește de are trăsăturile dure așa de precaute?“, se întrebă Cecelia. Chiar ezitante. El clipi la cei ghemuiți pe canapeaua lui ca și cum s-ar fi uitat la un puzzle neterminat și avea piesa greșită. Dacă privirea lui ar fi fost mai puțin goală și sumbră, ea ar fi putut crede că expresia din ochii lui era una de dor. Sau poate îi citise ea complet greșit expresia. Poate că timiditatea lui nu avea nimic de-a face cu dorul, ci cu aversiunea.

Era imposibil să-și dea seama.

– Poți să stai lângă Cecelia, zise mărinimoasă Phoebe. Și-l vom privi pe Jean-Yves cum face cele mai amuzante figuri.

Când auzi numele ei, toate expresiile de pe chipul lui Ramsay fură disciplinate, chipul lui redeveni de piatră și gheață.

– Am lucruri de făcut afară, zise el, luând un felinar și ieșind din încăpere.

Cecelia se prefăcu că râde la poznele lui Jean-Yves, dar nu-și aminti nimic din ce se citise. O sărută pe fetiță pe frunte și o băgă la culcare, după care se ocupă de Jean-Yves.

– Pe mine nu trebuie să mă învelești, zise el. Nu-s copil.

– Nu mă deranjează.

– Du-te la el, Cecelia, spuse serios Jean-Yves.

– Poftim? exclamă ea.

– Este nehotărât în ceea ce vă privește, și asta-l sfâșie. Înțeleptul francez îi luă mâna și-o îndemnă cu o tragere blândă. Ori pui mâna pe el, ori îl lași, *mon bijou*, dar nu-l mai lăsa să sufere, *oui*?

– El suferă? pufni Cecelia, întrebându-se cât ghicise Jean-Yves despre ce se petrecuse între ea și Ramsay. Am încercat să vorbesc cu el. Nu vrea. Este enervant de confuz încât îmi vine să-mi smulg părul sau pe al lui.

– Nu cred că te-am văzut vreodată așa furioasă în viața mea, zise Jean-Yves cu sprâncenele stufoase ridicate spre frunte, în timp ce se cufunda în pătura lui din petice.

Cecelia înfioie perna bărbatului și îi verifică legătura care îi ținea brațul.

– Mă face să mă îndoiesc cine sunt și ce vreau, recunosc eu. Cred că m-ar iubi dacă aș fi altcineva decât cine sunt.

– De ce spui asta?

– Sunt o fată bătrână, bastardă, grasuță și cu ochelari, care a moștenit un tripou infam în care și mătușa mea, și bunica mea au lucrat cândva ca prostituate. O legătură cu mine ar face de rușine un om ca Ramsay, se plânse ea.

– Iar el este băiatul mai mare nedorit al unui bețiv scoțian, care și-a pierdut soția pentru un duce și care a murit înecat cu propria vomă. Jean-Yves ridică din umeri și apoi gemu de durere când umărul lui protestă. Plus, continuă el mai reținut, se știe prea bine că mama lui n-a fost altceva decât o târfă scumpă.

– Jean-Yves! îi reproșă Cecelia fără să se înfierbânte.

– Eu doar spun, *mon bijou*, că acest bărbat, Ramsay, te-a adus aici nu doar ca să te protejeze, ci și ca să-ți arate propria lui rușine, zise Jean-Yves, încuviințând înțelept din cap. S-ar putea să nici nu-și dea seama că a făcut asta.

– Chiar crezi asta?

Cecelia se gândi la implicațiile acestui lucru.

– Există multe locuri sigure în lumea asta unde ar fi putut să ne ducă. Făcu o grimasă când își reajustă poziția și mormăi: Și mult mai confortabile.

– Promit că în curând ne putem întoarce acasă, zise Cecelia. Cred că voi termina în câteva zile.

– Termină treaba cu lordul prim-judecător înainte să descrie codurile alea, o sfătui bătrânul. Pentru că știi că ai dușmani, dar vei avea nevoie să știi unde se încadrează el înainte să plecăm de aici.

Cecelia își mușcă interiorul obrazului, apreciind sfatul.

– Ar trebui ca el să... ar trebui ca noi să... te-ai supăra dacă l-aș iubi? Dacă el ar împărți viața lui cu noi?

Expresia lui Jean-Yves se înmuie, adâncind ridurile din jurul trăsurilor lui și îmbătrânindu-l mult.

– Eu îmi împart viața cu tine, Cecelia, ce a mai rămas din ea. Ceea ce înseamnă că îmi voi împărți viața și cu bărbatul pe care tu îl alegi.

– Dar ce părere ai despre Ramsay? Dacă aș fi fata ta? Ce i-ai spune ei să facă?

O emoție slabă se citi în ochii lui când își ridică mâna sănătoasă pentru a-i atinge chipul.

– Am fost binecuvântat cu mai mulți ani alături de tine decât de ea. Te consider la fel de mult fata mea, cum te consider angajatorul meu și prietena mea. Trebuie să știi asta.

– Nu mă face să plâng, îl rugă ea. De zile întregi sunt numai în lacrimi.

– Acest Ramsay. Este un bărbat cu bani și cu poziție, și asta-i oportun. Dincolo de asta, este un bărbat care te-ar proteja cu viața lui și orice tată ar vrea asta pentru tine. Jean-Yves ezită. Doar... nu alege pe cineva care te face să crezi că ești mai puțin decât perfectă.

Cecelia mângâie cu tandrețe fruntea bărbatului, ca și cum ar fi fost un copil.

– Te iubesc. Îmi doresc să-ți fi putut spune *papa*.

El o goni cu mâna, pielea lui măslinie îmbujorându-se puternic.

– *Je t'aime*, mormăi el. Acum, lasă-l pe bătrânul ăsta să doarmă.

Cecelia se strecură afară pe ușă. Traversă căsuța cu pași silențioși în papuci și luă lumânarea de pe masă. Buchetul îi atrase atenția și luă floarea pe care el i-o pusese după ureche și o puse în păr. Îi plăceau florile de câmp, se hotărî ea, miroseau a Scoția.

Transformă o halbă în vază pentru florile de câmp și ieși pe ușă în căutarea ursuzului scoțian.

Cecelia nu-l găsi în șopron, ci alături, îmbrăcat complet și întins pe păturile lui sub stele. Cu mâinile sub cap, se uita la cer de parcă acesta îi greșise cu ceva.

Poate că blestema steaua sub care se născuse. Cea care îi sortise ca viața lui să fie o luptă împotriva curentului capricios, înotând etern în aval.

Trăsăturile lui dure erau mai blânde în lumina lunii și denotau o frumusețe sălbatică blondă. Era brutalitatea în repaos. Distant. Departe.

Un leu odihnindu-se.

Doar mișcarea bărbiei lui încăpățănate dădu de înțeles că-i simțise apropierea.

Nu zise nimic, rămânând cu privirea fixată pe cer.

Dar ea citi o tensiune care se aduna în corpul lui. Deși se retrăsese față de ea în orice mod, ea nu se îndoia că simțea aceeași atracție ca și ea. Același magnetism. Electriza noaptea dintre ei până când

ea fu sigură că era suficient de puternică încât să-i facă pe amândoi să lumineze precum luminile stradale de pe Strand.

Dacă l-ar putea găsi, oriunde s-ar duce. Dacă ochii erau fereastră spre suflet, atunci ai lui erau niște ziduri de gheață, opaci și inaccesibili.

Suflând în lumânare, Cecelia se bizui doar pe lumina tot mai puternică a lunii când se așeză lângă corpul lui lung, întins, cu halatul ca un lac de mătase roșie în jurul ei.

Simți cum se strecoară tensiunea în propriile oase pe măsură ce tăcerea se întindea între ei încordată precum arcușul de vioară.

Nu-i era milă de ea? Să o primească sau să o mustre? Nu putea să ușureze nimic între ei?

Nu, normal că nu o va face. Îi spusese că era un om nemilos, și ea ar fi trebuit să-l asculte.

Oftă și se uită la cer, întrebându-se dacă găseau aceleași constelații. Dacă percepeau întunericul într-o manieră similară.

Cerul nu era negru pur, nu așa de repede după solstițiul de vară și nu cu o lună așa luminoasă. Un cer de noapte de un albastru-închis arunca asupra pădurii o aură ca de poveste și, dacă Cecelia ar fi fost o femeie mai fantezistă, chiar ar fi putut să creadă că fusese transportată pe vreo insulă a zânelor, în afara timpului și a spațiului. Fermecată și fascinată de frumusețea împrejurimilor și totuși chinuită de o tăcere disprețuitoare.

– Uite! exclamă ea, arătând dincolo de constelația Gemenilor și de Orion. O stea căzătoare. Poate ar trebui să-ți pui o dorință.

El se foi, dar nu făcu nici o mișcare spre ea sau să se îndepărteze de ea.

– Stelele nu cad pentru oameni, mormăi el.

Cecelia își mușcă interiorul obrazului, gândindu-se ce să mai zică. Poate că n-ar fi trebuit să vină aici afară... Poate că Jean-Yves nu știa așa de multe despre Ramsay cum credea el.

Se simți ezitantă, nu, *neliniștită*, și fu nevoită să înghită în sec cu gura uscată cât se gândea la conversație.

– Ai găsit ce voiai să vânezi azi mai devreme în pădure?

– Da, răspunse el.

Așteptă ca el să povestească. El nu o făcu.

– Ai promis că n-o să mă urăști, șopti ea, strângându-și genunchii.

La asta, el se ridică în sfârșit în fund.

– Poftim?

– Când eu... când noi... Nu reușea să rostească pentru că amintirea plăcerii simțite de amândoi o făcea să roșească dureros. Te-am întrebat dacă o să mă urăști după și mi-ai promis că nu. Cu toate astea... iată-ne!

Chipul lui se înmuie.

– Cecelia...

– N-am cerut asta, să știi, izbucni ea, întorcându-se pe șold pentru a fi cu fața spre el.

O furie străină se trezea în ea, trecând de frustrare și ofensare într-o nouă formă de mânie pe care nu o înțelegea. Îi era când cald, când rece, membrele îi tremurau la asta și simțea nevoia să o elibereze în noapte. Să facă ceva neobișnuit de barbar cum ar fi să arunce sau să lovească ceva.

– Încerc din răputeri să țin pasul, se plânse ea, trăgându-se neajutorată de păr. Să-i fac pe toți fericiți. Și să rămână vii. Să înțeleg această lume nouă care mi-a fost aruncată în poală și să-mi dau seama cine sunt acești dușmani pe care nu mi i-am făcut niciodată și cărora nu le-am făcut nimic să-i merit. Cum ai fi tu, de exemplu!

El se întinse cu grijă spre ea, ca și cum ar fi încercat să calmeze o nebună.

Ea îl lovi peste mână. Neputând să mai stea nemișcată se ridică în picioare, obligându-l și pe el să facă la fel.

– Jumătate din mine nici nu vrea să descifreze nenorocitul ăla de codex și știi de ce?

El păru uimit. Pierdut.

– Nu pot...

– Pentru că sunt îngrozită să aflu ce fel de femeie ar fi putut să fie Henrietta. Ce fel de femeie s-ar putea să devin eu ca să supraviețuiesc în această lume.

Nu mai suporta, *greșise* venind aici. El o distrăgea. O întorcea pe dos. Poate că ar fi trebuit să se ducă la Redmayne să o țină în siguranță, la cineva care nu ținea o bucată din inima ei în mâna lui mare și brutală.

– Știi că mi-e frică tot timpul? întrebă ea. Nu doar pentru mine, ci și pentru Phoebe. Pentru toată lumea la care țin. Pentru *tine*.

Gâfăia deja, plimbându-se în fața lui ca o zână răzbunătoare, cu o trenă roșie fluturând peste iarba moale scoțiană.

– Nu vreau să mai am secrete. Nu vreau să știu ceva despre păcatele altcuiva. Și știi ce-i cel mai ridicol lucru dintre toate, lordule prim-judecător mare și puternic? Mă tem că mă vei urî și mai mult decât acum când voi găsi ceva în codexul ăla care îi condamnă pe cei pe care îi venerezi tu. De asta îmi este mai teamă decât de informațiile care m-ar putea costa propria viață. Pentru că te *plac*, Cassius Gerard Ramsay, numai Dumnezeu știe de ce. Ai un spirit critic, ești morocănos, înspăimântător și nu ești potrivit pentru mine din toate punctele de vedere, dar a naibii să fiu dacă nu cred că ești cel mai frumos om care a umblat pe fața pământului...

Ramsay înaintă spre ea și îi prinse brațele cu mâinile lui. Brațele ei erau groase și moi și departe de a fi delicate. Cu toate astea el era probabil singurul om în viață care îi putea cuprinde circumferința.

Și al naibii să fie, dacă nu și asta iubea.

– Nu știi că ești singurul lucru care contează pentru mine? mârâi el, cu ochii sclipind de o furie care poate ar fi făcut-o să fugă dacă genunchii ei nu s-ar fi topit pe loc.

Cecelia clipi la el cu gura căscată.

Nu știuse asta. Nu știuse deloc asta. Nu-i dăduse nici cel mai mic indiciu.

– Nu te-aș putea urî niciodată, Cecelia, dar schimbi toate adevărurile în care cred. Mă faci să mă întreb dacă pot avea realmente încredere într-o femeie pentru prima dată în viața mea. O prinse repede, degetele lui încordându-se și relaxându-se pe brațele ei, de parcă nu se putea hotărî dacă să o tragă mai aproape sau să o îndepărteze. Înainte să te cunosc în salonul lui Redmayne eu n-aveam loc pentru o soție sau un copil, dar al naibii să fiu dacă nu asta vreau acum.

Inima Ceceliei se opri. Zisese... soție?

– Ești moale acolo unde eu sunt dur, continuă Ramsay cu o vehemență care aparținea aceleiași furii care fierbea în propriul ei sânge. Ești bună când eu sunt crud. Îmi amintești că alături de justiție există milă și că lumea nu-i doar în alb și negru, ci are și nuanțe de

gri. Elphinstone Croft a fost iadul meu personal ani la rând. Dar tu. O zgâlțâi un pic, apoi o întoarse de la el pentru a fi cu fața spre căsuța dărăpănată, lucind albă sub lumina lunii. Aș putea sta cu tine aici, cu Phoebe, cu francezul ăla care nu mă place, și aș fi mulțumit. Pentru prima dată în întreaga mea viață disperată... sunt liniștit, Cecelia. Și pentru asta, vina-i a ta.

Nu părea deloc a fi un om liniștit. Era un zid de mușchi și furie în spatele lui. Corpul lui era tare și neînduplecat și infinit de cald.

– Dar... se minună ea. Dar ai fost așa de... distant. Așa de dur. Cum să cred...?

– Nu crezi că sunt chinuit de aceeași teamă? tună el. Cineva acolo vrea să-mi ia *asta*. Este mai important ca niciodată să nu fiu distras de tentație, știi? Nu-mi pot permite un moment de pace, pentru că, chiar dacă nu știe nimeni de locul ăsta încă, cineva ar putea afla. Și există o șansă să vină după noi. *Trebuie* să fiu alert. Trebuie să te țin în viață.

O întoarse cu fața spre el, și ea simți stăpânirea care îi ținea forța în frâu. Încordându-i mușchii până la punctul de rupere.

Acest lucru aprinse un răspuns fierbinte în ea.

Da, asta tânjea să audă, ce voise să afle. Un motiv al cruzimii lui. Al blândeții lui.

Ramsay o devora cu privirea, dar reuși să-și adune forța și să o îndepărteze ferm.

– Femeie, jur că nu mă interesează ce este în carnetul ăla nenorocit. Nu când vine vorba de tine. În clipa în care îl descifrezi, te voi duce în oraș și te iau de nevastă și apoi nu te las să ieși din dormitorul meu o săptămână întreagă până când nu venerez fiecare centimetru frumos și superb din tine. Asta fu șuierat printre dinții care refuzau să se deschidă. Dar până atunci, am promis să nu te mai ating și jur pe Hristos că este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. Așa că, iartă-mă dacă am fost un pic distant, dar a fost nevoie de toată voința pe care o am să nu termin ce am început în scaunul ăla. Și când o să încep, lumea poate să ardă toată înainte să termin și eu tot n-am să observ.

Ridică mâinile și se învârti, ducându-se spre așternutul său, cu intenția de a pune distanță între ei.

- Deci, dacă te-ai ascunde înăuntru și ai înceta să mă chinuiești, aş considera asta un act de bunătate.

Dintr-odată Cecelia nu se putu opri din zâmbit. De fapt, zâmbetul se întinse peste tot în ea, înfiorând-o până în vârful degetelor cu fericire.

O dorea. O dorise tot timpul. O credea frumoasă și genială. Ea, durdulia și ochelarista Cecelia Teague, îl tenta pe Călăul Viciilor până la limita voinței lui de fier.

Asta era o informație amețitoare.

În loc să se ducă în casă, ea se duse spre el. Lipindu-și mâna pe spatele lui, șirul de mușchi de pe coloană se tensionă și tresări sub materialul fin al cămășii lui.

Stimulată, încurajată și foarte curioasă, alunecă cu ambele mâini spre față, cuprinzându-i trunchiul. Degetele unei mâini se întinseră peste musculatura abdomenului lui și cealaltă, unde îi bătea inima între coaste.

- Cecelia. Numele ei fu rostit ca un geamăt și o rugămintă pe jumătate. Te rog. Nu pot să...

- M-ai putea păzi aici, știi, în grădină, îl invită ea cu o voce care era mult mai timidă decât acțiunile ei.

El își puse mâinile peste ale ei, degetele lui aspre tremurând în timp ce i le desprindea, apoi o întoarse cu fața spre el. Deschise gura ca să o certe, dar nu-i ieși nici un cuvânt.

Ochii lui nu mai erau de gheață. Se aprinseseră în ceva cu totul diferit. O flacără suficient de puternică cât să ardă prin haine și să-i pârjolească carnea de sub ele.

Cecelia lăsă să-i alunece halatul de pe umăr și privi cum controlul lui dispare cu fiecare bucățică de piele dezvăluit de lumina lunii.

- Ai putea să veghezi cu atenție fiecare centimetru din mine sub stele.

- Mă omori, femeie, zise el cu respirația tot mai sacadată.

Ea veni mai aproape, cu chipul spre cer.

- Aș prefera să te sărut.

El rămase nemișcat. Cu nările fremătând, cu mușchii încordați de parcă se lupta violent cu niște cătușe invizibile.

- Ar trebui să fugi, Cecelia.

Vocea lui scăzu imposibil de mult. Mai mult un mârâit decât un geamăt. Mai mult animalic, decât uman.

Măruntaiele ei se strânseră la sunet, un fior delicios de exaltare amestecându-se cu excitarea ei.

- Nu-mi este teamă de tine.

- Ți-ar fi dacă ai ști ce aș vrea să-ți fac.

Un instinct bizar puse stăpânire pe ea, asemănător cu ce simte prada ce urmează să fie devorată. Se simțea și puternică și pasivă. Precum o leoaică ce așteaptă să fie dominată. Voia ca el să dezlănțuie bestia care mârâia în ea și să o devoreze. Tânjea să fie premiul lui, tentația lui.

Râsfățul lui.

În loc să întindă mâinile spre el, ea îl privi printre pleoapele pe jumătate închise, în timp ce-și ridica mâna la gulerul halatului, trăgând în jos cu degetele pentru a separa faldurile într-o mișcare curajoasă și timidă în același timp. În timp ce-și desfăcea halatul, îl dezlega și pe el, și de cum halatul ajunse o baltă de mătase la picioarele ei, își dădu seama că ultimele rămășițe de control ale lui erau tot la picioarele ei.

Brațele lui o cuprinseră înainte să apuce să respire, mâinile lui năpustindu-se prin dantela subțire a cămășii ei de noapte. Șoldurile și gura lui o striviră în același timp, cu o revendicare arzătoare, aproape violentă.

Limba lui trecu de buzele ei cu o intruziune erotică în timp ce gurile și corpurile lor se uneau. Sexul lui erect se atinse de abdomenul ei. Căldura, circumferința și gustul mădularului lui și le amintea arzătoare și tânjea să se reîntâlnească cu ele.

Mâinile lui neobosite se întinseră pe spatele ei, realizând o contrapondere blândă la sărutul lor arzător, în timp ce alunecau pe coloana ei, scufundându-se în curbele taliei ei și trecând peste șoldul ei. Se opri acolo, jucându-se cu carnea ei de parcă era în căutarea a ceva.

- Lenjeria ta, șopti el pe gura ei.

- Nu port când mă culc, recunosc eu timidă.

El rosti câteva lucruri într-o limbă pe care ea n-o mai auzise niciodată și strânse în pumn cămașa ei.

– Dacă o să mă tot surprinzi așa, femeie, noaptea asta nu o să dureze mult.

– Îmi pare rău, zise Cecelia contrariată.

Se hotărî că-i plăcea când el îi spunea „femeie”. Femeia lui.

– Să nu îndrăznești să-ți ceri scuze, ordonă el înainte să o sărute din nou.

Îi distrase atenția drogând-o cu sărutări, în timp ce-i atacă panglicile care îi legau mânecile subțiri ale cămășii în jurul umerilor. După ce le desfăcu, bumbacul și dantela alunecară pe formele ei pentru a se alătura halatului.

Răcoarea nopții o mângâia peste tot și se lipi de el, dintr-odată timidă și anxioasă. Deși acest bărbat îi văzuse deja cele mai intime părți, Cecelia subestimase cum se va simți goală în fața lui.

Se gândi la propriii săni, greutatea ce atârnavă de două ori mai mari decât ai Alexandrei. Se gândi la toate locurile unde era rotundă și moale și mare, acum nemodelată de un corset.

Dacă Ramsay îi va vedea adevărata formă și va fi scârbit?

El făcu un pas în spate și se uită la ea, dar Cecelia se agăță de el ca un ciulin, lipindu-și gura de a lui așa de ferm încât li se întâlneau dinții.

Degetele lui se aventurară unde ochii nu puteau, alunecând în jos pe umerii ei și mângâindu-i pieptul până când se îndepărtă suficient cât să-i cuprindă sânii în palme.

Scoaseră un geamăt în același timp, și asta le întrerupse sărutul, și Cecelia se uită uimită și fără să clipească în timp ce el îi cuprindea în palme sânii cu sunetul de apreciere al unui bărbat care în sfârșit este grațiat.

– I-am visat noaptea, mărturisi el, mângâind cu degetele mari sfârcurile sensibile.

– Da? zise ea. I-ai visat?

Un fior de plăcere porni din sânii ei și coborî spre burtă ajungând în sexul ei.

– Oh, da, gemu el. Niște săni fabuloși.

Se uită la ea așa fierbinte, așa de plin de promisiuni erotice, încât Cecelia își pierdu echilibrul, agățându-se de el cu picioarele tremurându-i și topindu-se.

Apoi Ramsay făcu ceva ce nici un alt bărbat nu făcuse.

Se aplecă să treacă cu mâinile pe sub genunchii ei, apoi o luă în brațe ca pe o prințesă din poveste.

Cecelia nu primise un avertisment, nu avu timp să protesteze, așa că-și ținu mâinile strânse în jurul gâtului lui și își îngropă fața în umărul lui.

El îngenunche cu ea în brațe, întrerupând sărutul lor doar ca să o așeze pe patul improvizat din pături.

Un val de timiditate amenința să-i diminueze pasiunea, și ea ridică instinctiv brațele pentru a-și acoperi corpul, strângându-se ghem. Explicații ciudate îi stăteau pe limbă, scuze despre rotunjimea stomacului ei, lungimea și grosimea coapselor și gropițele inestetice din genunchi. Nu păru să poată articula ceva, pentru că toate amenințau să o înece.

Ca lucrurile să fie și mai rele, Ramsay nu i se alătură pe pături. Se lăsă în schimb pe coapse și o privi cu expresia aceea a lui sculptată în piatră.

Ea se întinse spre el, simțindu-se dintr-odată disperată și neliniștită.

– Nu trebuie să te uiți, zise ea. Doar vino aici.

– Cum să nu mă uit? întrebă el, de parcă ea înnebunise. Mormăitul lui deveni și mai gros, ca al unui călugăr gregorian la rugăciune. Nu știam că există asemenea perfecțiune.

În acel moment Ceceliei nu-i mai păsa dacă orice după aceea s-ar dovedi a fi o nebunie, pur și simplu își dădu seama că se îndrăgostea de această brută puternică și uriașă, subtil ca o alunecare de teren. Se arunca simplu în iubire alături de el, chiar dacă toată rațiunea îi spunea că nu ar trebui să o facă.

Logica nu avea loc în această pădure misterioasă scoțiană.

Doar asta. Doar ei.

– Dumnezeule, gâfâi el. Ești o zeiță, Cecelia. Ar trebui să fii adorată într-un pat aurit, nu pe o grămadă de pături.

Ea se ridică și își petrecu brațele în jurul gâtului lui, oprindu-i gura cu un sărut disperat. Deschise buzele, de data asta nu în semn de supunere sau invitație, ci ca să exploreze ea.

Păturile și blănurile lui de pe jos erau mai mult decât confortabile, dar acum că era fără halat, aerul de seară, rece chiar și vara, o înfrigură până în suflet.

Tremura și-l trase mai aproape.

Și apoi el veni deasupra ei, acoperind-o cu corpul lui ca o pătură senzuală de dorință. O lipi de pământ, sărutând-o cu o grabă fierbinte. Măinile lui neobosite erau pe ea. Atingând-o peste tot. Descoperind-o cu o încântare aspră și masculină.

Cecelia desfăcu picioarele de bunăvoie pentru a-i face loc. Mădularul lui apăsa peste miezul ei, fiind despărțiți doar de pantalonii lui. Presiunea intimă o excită peste tot și el se frecă de ea cu o undulare păcătoasă a șoldurilor, în tot acest timp lingându-se catifelat unul pe celălalt.

Măinile ei găsiră nasturii cămășii lui și îi deschiseră unul câte unul.

Ramsay își desprinse gura de a ei și se uită intens la ea, mai intens decât o făcuse vreodată. Întunecat precum miezul nopții, magia și adâncul mării.

– Dumnezeu, zise el cu respirația tăiată, tremurând de parcă greutatea propriul corp s-ar putea dovedi a fi prea mult. Dacă ăsta-i un vis... jur pe Dumnezeu...

– Nu este un vis, promise ea, băgând timid mâna în cămașa lui pentru a-i atinge umerii cu mâinile ezitante. Deși nu prea-mi doresc să vină dimineața.

Degetele ei alunecară mai jos, trecând prin părul fin arămiu pentru a găsi pieptul lui tare. Dumnezeu, ce solid era! Greu și cioplit din altfel de lut decât majoritatea bărbaților.

Se lăsă pe vine lângă ea precum o pisică uriașă, cu intenția de a sări la următoarea sa masă.

Dar ea era deja prinsă. Deja blocată sub el și gata să fie devorată.

Un deget alunecă pe marginea pantalonilor lui și el se desprinse, prinzându-i mâinile în ale lui.

– Lasă-mă să te gust întâi, zise el. După ce mă eliberezi, nu mă voi mai putea opri.

– Tu? îl tachină ea, cu ochii sclipitori. Imaginea voinței?

– Nu mai sunt, se jeli el. Nu când vine vorba de tine.

Gura lui plină începu o călătorie înnebunitoare în jos pe corpul ei, oprindu-se în cele mai ciudate locuri pentru a le atinge cu sărutări fierbinți și pentru a-i gusta pielea cu o limbă curioasă. Îi

adulmecă golul dintre maxilar și ureche. Îi ciuguli claviculele. Zăbovi în valea dintre sânii ei.

Se opri acolo pentru a-i cuprinde din nou sânii, trecând cu limba peste pielea albă, încercuind marginea roz a sfârcului, deschizând apoi buzele peste el. Îl atinse și-l linse în spirale fierbinți până când Cecelia își arcui spatele de pe pământ cu un geamăt înfometat.

Șoldurile ei se ridicară de unele singure, cerșind atenția lui.

Oprindu-se pentru o clipă pentru a acorda aceeași atenție și celuilalt sân, îi cercetă formele cu mâini nerăbdătoare.

Abdomenul ei tremura sub atingerea lui, și ea închise ochii. Pentru un bărbat pe care îl crezuse așa de rece, cu siguranță știa să lase urme de foc pe pielea ei cu degetele lui abile.

Auzise despre substanțe așa de reci încât ardeau. Se întrebă dacă pasiunea lui Ramsay era așa. Invocată dintr-un loc așa de sumbru și singuratic, în căutarea căldurii ei, dar la sfârșit ar lăsa-o pârjolită și rănită.

Când degetele lui atinseră părul moale de la imbinarea coapelor ei, toate grijile fură înfrânte în ceața vapoasă, înlocuite de un instinct carnal și de o nevoie indescritibilă.

Cecelia scânci când pielea aspră de bărbat îi atinse carnea intimă alunecoasă. Nu pentru că era neplăcut, din contră. Vârful degetului lui depărtă petalele, alunecând prin umezeala abundentă pe care o găsi acolo.

Ea deschise gura uluită în timp ce el sincroniză mișcările limbii lui pe sfârcul tare și ale degetului pe mugurul mic protejat de petalele cărnii ei. Făcu cercuri umede în jurul locurilor umflate, tachinându-le cu atingeri ușoare, îndepărtându-se apoi. Apoi zăbovea cu mișcări leneșe, lăsând urme alunecoase și umede.

Șoldurile ei se ridicară de la pământ când un val de foc lichid îi scaldă coapsele. Presiunea începu să crească mai jos în abdomenul ei, și el gemu peste sânii ei, cedând sub valul propriei pofte.

Își îndepărtă gura de sfârcul ei și coborî pe abdomenul ei.

Cecelia simți imediat lipsa căldurii. Se întinse după umerii lui pentru a-l trage înapoi, dar degetele ei nu lăsară nici o urmă în mănunchiul de mușchi de acolo.

– Nu trebuie să...

- Ba da, zise el, desfăcându-i coapsele cu mâinile lui mari, apăsându-le pentru a le deschide și a o expune complet. Pot.

Ea se cutremură înainte să transpire când o căldură senzuală îi transformă sângele în miere topită.

El se opri pentru a o privi o clipă, trăsăturile lui dure afișând o expresie pe care ea ar fi recunoscut-o oriunde.

Foame.

El coborî capul și plonjă în ea cu o limbă lungă și voluptuoasă în centrul ei. Inhală adânc și lent pe nas, de parcă savura un vin vechi, în loc de mirosul ei intim.

Cecelia ar fi putut să se simtă jenată dacă el n-ar fi scandalizat-o și mai mult, necăjindu-i cu degetul micul ghem de carne de la intrare. Mușchii din zonă se încordară imediat, pulsând și strângând în jurul golului.

Degetele ei se înfipseră în umerii lui, în gâtul lui și apoi intrară în părul lui ca niște gheare ritmice, disperate, în timp ce el îi săruta sexul, trecând apoi la centrul plăcerii ei și atingându-l în diferite feluri. Ea gemea încântată sau dezamăgită de cum el îl prindea sau nu.

Respirația lui fierbinte pe petalele ei umede o devasta dincolo de abilitatea de a vorbi, de a raționa, de a gândi dincolo de următoarea lui mișcare de limbă.

Și apoi băgă un deget în ea.

Cecelia se desprinse de ea însăși, pluti probabil deasupra corpurilor lor în ceață, privind la altcineva făcând acest act incredibil.

Pentru o clipă lăsă capul pe spate când extazul amenința să o copleșească, dar nu cedă. Nu încă.

Cine știe cât va mai trece până când amenințătorul scoțian cu ochii reci se va mai înfrupta din ea? Când va mai fi așa la mila ei cum ea era la a lui.

Privind în jos spre propriul corp, îl văzu cu partea detașată din ea. Șoldurile ei se cambrau și se răsuceau de plăcere. Prin coapsele ei alerga căldura și nevoia. I se puseră cărcei când el abia o linse de câteva ori.

Ramsay avea ochii închiși. Pe pleoapele lui se vedea o încântare unică. Limba lui se ondula și intra, aluneca și se strecura în jurul ei precum în jurul unei trufe.

Sfinte Dumnezeule, își dădu ea seama, un fior de plăcere supremă dezlănțuindu-se în ea, încât nu se mai putu reține. El putea să fie un bărbat capabil mereu să se controleze. Dar în acest moment *ea* era ciocolata și șampania lui.

Ea era răsfățul lui și spera ca el să dezvolte o dependență.

– Lasă-te în voia plăcerii, Cecelia mea. Cuvintele ajunseră în sufletul ei. Nu te lupta cu asta, nu s-a terminat. Te voi face să ai orgasm până când mă vei implora să încetez.

– Nu te opri. Rugămintea se auzi mai plângăreață decât ar fi vrut ea. Nu te opri niciodată.

Și el nu se opri.

O consumă în timp ce ea se smucea. Gemu când ea oftă, vibrațiile de pe sexul ei apropiind așa de mult stelele de pe cer.

Un deget fu înlocuit de două în ea și limba lui o atingea chiar sub mica perlă, iar Cecelia explodează.

Se desfăcu cu scânteii și în bucăți și cu țipete înăbușite. Fu spulberată de spasmele euforice de plăcere care îi înlocuie corpul cu o lumină incandescentă și cu căldura universului.

Cecelia mea.

Inima ei bătu în ritmul acestor cuvinte. Pulsau prin ea, călărind valuri de plăcere mărite de speranță, ridicând-o, ridicând-o, *ridicând-o* tot mai sus, până când ar fi plutit dincolo de mica lor poiană dacă un scoțian mare și destul de greu nu i-ar fi ținut nemilos coapsele pe pământ.

Când se termină, ea se prăbuși înapoi pe pături, nedându-și seama că umerii ei nu se mai aflau pe ele. Se zbătu să-și recapete suflul, tremurând după efectele extazului.

Îl așteptă pe Ramsay să urce pe corpul ei și să-și ia plăcerea, dar el nu urcă mai sus de abdomen.

Ștergându-și gura, își odihni capul chiar sub coastele ei, barba de pe obrazul lui zgâriind pielea moale de acolo. Brațele lui intrară sub ea și găsi locul perfect pe care să-și lase greutatea și se odihni pe ea, pentru că, după cum bănuia ea, amândoi voiau să-și recapete suflul.

Cecelia mângâie părul poleit de lumina lunii cu degete liniștitoare, nereușind să articuleze încă cuvintele. Și chiar nu era nimic de spus.

Genele lui îi atinseră pielea când clipi apatic, deși inima lui bătea undeva prin apropiere.

Cum de-l crezuse rece? Sau gol? Când tăcerea dintre ei era așa de plină?

Era un bărbat care nu pătrundea complexitatea emoțiilor umane cu mintea, dar corpul lui o făcea cu vârf și îndesat. Cum de nu văzuse asta înainte? Era o creatură a instinctului. Cu sângele sălbatic, primordial, care aparținea acestor ținuturi sălbatice. Și blocase această parte din el așa de mult timp, încât nu mai știa cum să relaționeze în mod conștient.

Pentru că asta ar fi putut să-l stăpânească.

Bietul Ramsay! Cecelia scoase un oftat îmbujorat și mulțumit, bătându-l peste umeri înainte de a-și plimba degetul pe marginea urechii cu afecțiune. Avea așa de multe de învățat despre legături și comunicare, dar nu era acesta un mod excelent pentru a începe?

– Să nu-ți pierzi niciodată formele moi, femeie, ordonă el încordat.

– Nu o voi face, promise ea cu un căscat, gândindu-se că era cel mai ușor jurământ făcut vreodată. Ramsay?

– Da?

– Nu vrei să... Înghiți, dintr-odată timidă. Vreau să zic, n-ar trebui să...

Ridică șoldurile, neputând să rostească ce voia.

El se ridică în cot, cu ochii albaștri ca două raze de foc ce-i tăiau ei respirația. Deși atunci când el clătină din cap, strică momentul.

– Nu pot în noaptea asta, zise el tăios. Te-aș face iar a mea, Cecelia. Mi-ai deturnat controlul și m-ai redus la un animal în călduri și cel mai bine este să nu mă apropii de tine cu...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! râse ea. Încetează să mă tratezi de parcă aș fi vreo domniță virgină care se va frânge sub atențiile tale!

El se retrase și mai mult, încruntându-se la ea.

– Dar... ai fost virgină, și eu ți-am luat asta.

– Am supraviețuit, zise ea, ridicând din umeri.

Mișcarea sânelui ei atrase atenția amândurora. A lui pentru că... mă rog, erau sâni. Și a ei pentru că-și dădu seama că se certa cu un bărbat fiind complet goală și întinsă sub trunchiul lui.

– Te-am rănit, spuse el, deși în privirea lui se citi durerea. Ar fi trebuit să auzi ce sunet ai scos.

Cecelia ridică din nou din umeri, de data asta distrăgându-i atenția.

– Eh, am scos mai multe sunete de durere când m-am îmbrăcat de dimineață.

El își înclină capul într-o parte în maniera aceea în care o făcea când era nedumerit. Ceceliei i se făcu milă de el.

– Corsetul mă face să sufăr, cizmele mă strâng. Când călăresc lateral în șa mă doare. De fiecare dată când cineva îmi oferă o porție de mâncare mai sănătoasă mă doare. Sunt o femeie, Ramsay, sunt obișnuită cu durerea. Pierderea virginității se întâmplă o singură dată și sunt sigură că merită prețul. Și sunt și mai sigură că o să suport mai bine ca majoritatea. Acum, se foi pe sub el, frecându-și vârfurile sânilor de pieptul lui. Dacă nu te superi.

Sprânceana lui blondă se ridică peste ochii în care se citeau nenumărate lucruri, dar mai ales un soi de surpriză nedumerită, luptându-se cu un neastâmpăr copilăresc.

– Dacă nu mă supăr... ce?

– Oh, nu mă face să o spun, îl rugă ea.

El chicoti misterios în timp ce-și coborî corpul masiv pentru a-i adulmeca părul.

– Mă zăpăcești, femeie, îi zise el la ureche. Spune-mi ce vrei și-ți voi da.

– Te vreau pe tine. Cecelia își întoarse capul, trecând cu degetele prin părul lui și revenind cu respirația lângă urechea lui. Și mă poți avea, Ramsay, se oferi ea cu blândețe, băgând mâna între corpurile lor pentru a-i mângâia mădularul tare prin pantaloni. În orice fel mă vrei. Rezist. Pot să te primesc. În întregime.

Cuvintele ei funcționară ca o vrajă, invocând ceva întunecat și demonic ce el ținuse înlăntuit în locul adânc în care se ascundea de lume. Deveni imposibil de mare sub degetele ei, mărindu-se intimidant.

Intra ceva așa de mare în ea? Poate că se grăbise?

Un sunet vibră abia auzit din pieptul lui și orice control dispăru cu o viteză aproape tangibilă.

El îi captură buzele cu ale lui într-un sărut violent în timp ce se chinuia să-și descheie pantalonii.

Măinile Ceceliei se opriră pe fiecare parte a maxilarului lui masiv, dar era prea târziu pentru toate astea. Se va bucura doar de desert și ceva în interiorul ei îi spunea că va fi cea mai delicioasă experiență.

Când dispăru și ultima barieră dintre ei, el o trase sub el ca o creatură nebună de dorință, îi desfăcu larg coapsele și își poziționă soldurile între ele.

Urmă un moment de teamă. O conștientizare unică, ce îi lăsă fără suflare, că odată ce o va avea în noaptea asta, nici unul dintre ei nu va mai fi la fel. Greutatea lui era și un confort, și o povară, iar ea făcu singurul lucru care îi dădu prin cap ca să scape de valul subit de neliniște.

Îl mușcă de mușchiul dintre gât și umăr.

El mârâi și împinse, intrând în ea. Ea țipă și, nepăsător la cererea ei, corpul ei suportă intruziunea lui, dar în zadar. El intră adânc în strâmtoarea ei fierbinte, rupând-o aproape în două.

Înțepăturile lacrimilor erau mai penetrante decât durerea pătrunzătoare din miezul ei.

El încremeni. Înlemni. Privind în jos la ea cu ochi sălbatici și alarmați.

– Doamne, șuieră el printre dinții complet închiși. Doamne! La dracu'! Dumnezeuule!

Tremura. Transpira. Și ochii lui amenințau să facă două găuri în ai ei. Dar nu se mișcă.

Cecelia închise ochii și-l trase spre ea, respirând adânc, având nevoie de forța lui peste ea.

O trase mai aproape de corpul lui, cuprinzând-o în căldura și forța lui. Murmurând într-o limbă lirică cu gemete dure, guturale. Ea își întinse degetele pe spatele lui, urmărind mușchii încordați în timp ce propriii mușchi se acomodau în sfârșit cu penetrarea lui.

În clipa în care corpul ei îl acceptă în totalitate, el mișcă soldurile. Câteva momente tandre le mișcă lent, apoi totul se accelerează. Respirația lui, inima lui, alunecarea umedă a mădularului în ea.

Dumnezeule, era minunat! O plăcere cumva dureroasă se răsuci în ea. Mai ușoară și mai puțin intensă decât ce simțise cu limba lui. Acest act avea ceva unic însă. Ritmul. Nerăbdarea sălbatică.

Sclipirea aprigă de posesiune din privirea lui în timp ce o poseda, intrând tot mai adânc în ea.

Era distrusă. Destrămată. Complet deschisă și goală în fața lumii.

Cine ar fi bănuț în tot acest timp că ea era zăvorul și el cheia?

Se modela după el de parcă erau făcuți unul pentru celălalt. Nu doar sex în sex, ci și corpurile lor. Formele și curbele ei pentru mușchii și protuberantele lui în timp ce fuzionau dintr-o singură mișcare.

Cecelia îi frământa spatele arcuit, lăudându-i forța și masa, în toată măreția pe care o avea acest bărbat.

– Dumnezeu, se auzi șoapta lui în timp ce intensifica mișcările. Dulce. Dulce. Prea dulce.

Trecu cu limba peste degetul mare, apoi băgă mâna între ei și o atinse o dată. De două ori.

A treia oară Cecelia avu orgasm și se pierdu în noapte.

Capitolul 17

Suspinele de plăcere ale Ceceliei îl sfâșiau.

Ramsay mereu adusese un omagiu religiei, pentru că era necesară și toate cele, dar niciodată nu crezuse cu adevărat că raiul exista. Nu până când nu-l găsisese.

Între coapsele Ceceliei Teague.

Dar acolo își pierdu sufletul, inima, nu, fiecare parte din corpul lui. Își turnă însăși esența vieții lui în ea cu pulsații lungi, paralizante. Dând capul pe spate, își dădu seama că, dacă ar fi fost zei, ar fi fost păgâni, de genul bacantelor care ar fi fost potolite doar cu sânge și sex.

În adâncul lui tânjea să aducă un omagiu amândurora.

Blocat în cel mai intens extaz pe care nu și l-ar fi putut imagina niciodată, Ramsay începu să se teamă de pierdere înainte ca aceasta să înceapă.

Și așa, abia aștepta să o facă din nou.

Șapte ani nenorociți. Ar aștepta încă șapte ani pentru asta. Pentru ea.

Ar aștepta o viață.

După ce i se deblocară oasele și membrele începură să-i funcționeze din nou, Ramsay tot nu reușea să-i dea drumul. Se ocupă de ea, curățându-i pe amândoi cu cămașa lui aruncată, apoi o luă în brațe și se rostogoli pe spate.

O așază peste el, cu coapsele desfăcute și greutatea ei delicioasă se așază peste pieptul și coapsele lui. La început ea păru temătoare, dar picioarele îi tremurau prea tare ca să protesteze prea mult și se întinse într-un morman leneș de femeie senzuală cu părul curgând pe umerii lui.

El mângâia părul mătăsos arămiu, periindu-i şuvițele blând cu degetele, masându-i leneș micile puncte de tensiune de pe scalp și gâtul în timp ce se ascultau fiecare cum respiră.

Respirația ei deranja o parte din părul de pe pieptul lui, gâdilându-l plăcut, și el se scărpină.

Cecelia profită de ocazie și îi luă degetele, sărutându-i-le unul câte unul. Gestul mărunț aproape că-l topi într-o mare de tandrețe.

– M-am simțit vinovată că ai fost exilat aici afară, zise ea între săruturile date degetelor lui. Dar acum văd beneficiile de a dormi sub stelele scoțiene.

Căscă languros și se întinse peste el ca o pisică sătulă care mănca smântână pe săturate.

– Dacă te tot miști așa, femeie, nu vei avea timp să-ți revii înaintea mea să fiu iar în tine.

Ea râse extenuată, apoi își înălță capul pentru a se uita curioasă la el.

– Acum înțeleg de ce oamenii plătesc așa de bine, dacă așa-i sexul.

Ramsay era așa de impresionat de frumusețea ei ciufulită, încât înregistră cu dificultate cuvintele ei după vreo jumătate de minut.

– Rareori este așa, zise el cu un oftat mulțumit.

Genele ei se lăsară peste obraji în timp ce ea făcea un desen invizibil pe umărul lui cu degetul.

– Deci... mă consideri o amantă satisfăcătoare?

– Satisfăcătoare? pufni el, lăsându-și capul jos cu o pauză. Dacă ai fi fost mai bună, m-ai fi omorât.

– Râzi de mine, îl acuză ea.

- Tu nu vezi ce mi-ai făcut, femeie? O lovi peste fund, transformând apoi mișcarea în pipăit. Cum poți să-mi pui sub semnul întrebării cuvântul?

- Pentru că n-am făcut nimic altceva decât să stau întinsă și să mă bucur de măiestria ta.

- Măiestrie, zici?

Rânji, plin de aroganță masculină.

Avu efectul opus la ce se aștepta el. Trăsăturile ei incremeniră și apoi îi căzu fața, uitându-se în tăcere la el.

- Te deranjează ceva? Întrebă el îngrijorat.

- Cred că-i prima dată când am văzut un zâmbet pe fața ta, zise ea pe un ton șoptit. Este chiar... superb.

Degetele ei ajunseră la gura lui, urmărindu-i conturul, și apoi își lipi buzele moi de ale lui. Ramsay își jură în gând să zâmbească mai mult.

- Nu mi-a venit niciodată ușor să recurg la artificii, zise el, încercând să aline declarația lui serioasă cu o jumătate de zâmbet ironic. Cred că majoritatea oamenilor zâmbesc când nu simt asta. Și eu mi-am însușit multe abilități și maniere, dar asta nu a fost una dintre ele.

- Îmi place asta la tine, zise ea veselă. Atunci zâmbetele tale sunt autentice. Rare. De prețuit. Precum diamantele.

- Ce lucruri spui, murmură el, întrebându-se dacă căldura ce se strecura pe pielea lui era vizibilă la lumina lunii.

Ea îl adulmecă, și acest gest de afecțiune îl impresionează profund.

- Pot să te întreb ceva?

Ramsay chicoti.

- Ai putea să-mi ceri să străpung luna cu o săgeată trasă cu arcu și eu mi-aș da toată silința.

Cecelia miji ochii la el cu plăcere.

- Cassius nu-i exact un nume scoțian, nu-i așa? Este destul de unic, și deseori m-am întrebat de ce ți-au dat părinții tăi numele ăsta.

Zâmbetul muri lent pe chipul lui în timp ce o parte din căldură se scurse din el. Îl lovise într-o rană pe care nu avea de unde să știe că o are. El își măsură cuvintele cu grijă, nedorind să întrerupă perfecțiunea momentului de după sex cu fleacuri fără importanță.

- Nu știu dacă te-au învățat latină la școala ta.

- *Et non est, sed in ea didici mea*, răspunse ea.

„Nu m-au învățat, dar am învățat de una singură.” Normal că da. Dumnezeu, dar niciodată nu va înceta să-l impresioneze.

- Atunci. El ezită. Știi istoria cuvântului?

Ea ridică privirea ca și cum încerca să-și amintească.

- Păi, a fost numele bărbatului care l-a omorât pe Cezar. Unul dintre ei, oricum.

- Nu numele, fetițo. Cuvântul.

Fruntea ei se încruntă cum făcea când căuta rezolvarea la ceva.

- Cassius ar putea fi un derivat al cuvântului *cassus*, dar... n-are cum să fie corect.

În ochii ei se citi confuzia, apoi îngrijorarea. Ramsay își întoarse capul, nedorind să vadă mila care ar urma.

- Cu siguranță mama ta nu ți-a dat numele...

Se opri, cutând fără îndoială un sinonim.

- Gol. Pustiu. Sau nimic. Oricare îl preferi. Termină el propoziția pe care ea nu reușise. Mama a fost și o femeie inteligentă și a avut metodele ei de a fi nesuferită, cum ar fi acesta. Aproape că poate fi negat, dar sigur făcut dinadins.

Cecelia se foi pe corpul lui, care răspunse în ciuda suferinței din sufletul lui. Își sprijini obrazul pe al lui și-l ținu.

- Nu-mi pot imagina o mamă făcând asta unui copil. Nu făcuseși nimic greșit.

Ramsay oftă prelung, știind că și el fusese nedumerit de asta de mai multe ori.

- Cred că a simțit pustiu în locul ăsta. Căsătoria ei era pustie, la fel și viața ei aici. Inima ei cu siguranță. Am fost rezultatul acestui pustiu. Bănuiesc că m-a urât de dinainte să mă nasc.

- Crezi că de asta te-a lăsat aici așa de mult?

Ea se îndepărtă pentru a fi cu fața spre el și păru că nu se putea opri din a presăra sărutări ușoare pe obrazul și maxilarul lui.

Încuviință din cap, gândindu-se că sărutările ei erau precum un balsam pe care nu-l avusese niciodată în copilărie. Sau vreodată, de fapt.

- Pentru ea ar fi fost mai ușor dacă muream. Avea ducele cu care se măritase, pe Redmayne moștenitor și o grămadă de amanți

și secrete. Ce nevoie avea de mine? Eu îi aminteam că era un om simplu. Că era o impostoare în lumea lor.

– S-a înșelat în privința ta.

Cecelia rosti cuvintele vehemente pe o voce mai puternică decât și-ar fi imaginat el că ea poate să aibă și îi studie atent trăsăturile când ea continuă:

– Nu ai devenit o mândrie doar pentru ea, ci pentru întregul imperiu. În ciuda numelui ei malițios și a tot ce a urmat apoi. Mă bucur că a trăit suficient să vadă cum ai urcat. Să-i dovedești că s-a înșelat. Ar trebui să fii mândru de asta.

El îi mângâie chipul cu degetele, sperând să șteargă mânia care nu se potrivea pe trăsături frumoase ca ale ei. Era și minunat, și smerit pentru el faptul că ea avea asemenea sentimente pentru el.

– Eram mândru când ne-am cunoscut, dar nu sunt sigur că ar trebui să mai fiu acum.

– Și de ce nu? Întrebă ea neliniștită. Din cauza mea? Din cauza a ce tocmai am făcut?

– Nu, o liniște el. Nu, din cauza Lordului Cancelar.

– Dar tu n-ai avut nimic de-a face cu crimele lui, zise ea și inima lui crescuse pentru că ea îi luă apărarea.

– Am fost șocat, ca să fiu sincer. Am ajuns unde am ajuns pentru că am instincte ascuțite când vine vorba de natura oamenilor. Dacă mă mințeau sau nu. Ceea ce fac de cele mai multe ori, adăugă el pe un ton sec. Îmi dădeam seama ce voiau de la mine. Ce le determina acțiunile și cât de departe erau dispuși să ajungă pentru a obține ceea ce voiau. El o studie o perioadă îndelungată, întrebându-se de ce era pe cale să-i dezvăluie ceea ce urma. Am crezut că ești prima persoană pe care o cunosc care mi-a zăpăcit acel instinct. Care a fost în stare să-mi distragă atenția suficient de mult cât să mă prostească.

– Niciodată n-am vrut să te prostesc, zise ea. Sper că mă crezi.

Mâna lui îi cuprinsese maxilarul.

– Știu, fetițo, știu. Dar să bănuiesc că am lucrat pentru cel mai îngrozitor criminal așa de mult timp... Că am aspirat să devin ca el. Permițându-i să-mi influențeze prejudecățile... Mă face să pun la îndoială tot ceea ce cred despre ce parte este bună și ce parte nu.

- Inima ta a fost mereu bună, asta-i ce contează. Ea îi zâmbi cu tristețe și blândețe, dar nu cu milă. Îmi pare rău pentru ceea ce ai suferit, zise ea. Și el își dădu seama că vorbea serios. Dar mă și bucur că ți-ai pus sub semnul întrebării instinctele despre mine.

- Nu ești singura, mormăi el.

- Cum așa?

- Conteale Armediano. Prima dată când l-am întâlnit, chiar am crezut că era de încredere. Am simțit un soi de înrudire la el.

Ea se încruntă.

- Dar apoi ai aflat că a fost la domnișoara Henrietta chiar înainte de explozie.

- L-am urât înainte de asta, draga mea. Își umplu palmele cu fesele ei, bucurându-se de curbele moi ale cărnii abundente. L-am urât din clipa în care te-a atins.

Ea întoarse capul ca el să nu-i vadă zâmbetul timid, dar mulțumit, dar nu avea cum să se ascundă de el.

- Mă bucur că nu mai sunt dușmanul tău. Mi-am dorit foarte mult să mă placi de la început.

- Te plac. Îi atinse nasul, învățând limbajul afecțiunii. Este imposibil să nu. Ai un fel de-a captura inimile tuturor.

- Nu ale tuturor, suspină ea, îngropându-și chipul în gâtul lui.

Ramsay îi frecă pielea incredibil de fină a spatelui cu mâinile și apoi o strânse în brațe, întrebându-se dacă va reuși vreodată să-i dea drumul.

- Știi, oftă ea. Când eram mică... obișnuiam să visez la asta.

- La ce? murmură el, gândindu-se că s-ar putea să adoarmă legănat de o zeiță.

- Mărturisesc că eram o fată singuratică înainte să apară Haimanalele în viața mea. Și uneori mă gândeam cât de minunat ar fi să mă țină cineva așa. Să mă protejeze. Să mă accepte și să aibă grijă de mine. Să țină la mine.

Ramsay suferi pentru acea fetiță singuratică. Dacă ar putea să-și țină la distanță singurătatea unul altuia.

- Eu am vorbit serios. O să am grijă de tine tot restul vieților noastre.

El își ținu respirația când ea încremeni și se gândi să nu-i dea drumul când ea vru să se ridice în mâini ca să se uite din nou la el.

– Tu chiar îmi propui să ne căsătorim, lordule prim-judecător? Ochii ei sclipeau la el, privindu-l cu o groază prefăcută. După toate câte le-am zis împotriva căsătoriei?

El rămase foarte serios, uitându-se la ea cu toată sinceritatea din lume.

– Vorbesc serios că vreau să te iau de nevastă, Cecelia. Altfel nu m-aș fi culcat cu tine.

– Știu asta despre tine, spuse ea cu tristețe. Tu ești serios.

Râse ușor, întinzându-se și arcuindu-se într-un fel care îi ridică sânii. Ramsay și-ar fi îngropat fața între ei, dacă nu l-ar fi deranjat ceva teribil de mult.

– Nu mi-ai răspuns, insistă el. Vrei să fii soția mea?

Deveni și ea serioasă. Dând înapoi, descălecă de pe el într-o manieră care îi oferi lui cea mai erotică imagine din viața lui. Se așeză lângă el și trase o pătură pentru a-și acoperi părțile ce distrăgeau atenția.

– Îmi fac griji în legătură cu viitorul nostru, tu, nu?

Se mușcă de obraz cu dinții în modul cum o făcea când lucra la o problemă. Dumnezeuule, el se întrebă cum de mai avea obraz.

– Nu trebuie să-ți faci griji, o asigură el. Știu că am fost nesuferit, dar am dovedit că ne e mai bine ca aliați decât ca dușmani. Că putem avea încredere unul în altul. Totul este diferit acum.

– Este? se agită ea. Cum vei explica faptul că te însori cu Lady Scarlet? Nu-ți vor face viața incredibil de dificilă? Ești dispus să renunți la tot ce ai realizat ca să-ți legi viața ta îngrijită de viața mea haotică?

Impresionat de îngrijorarea ei, el îi băgă o șuviță mătăsoasă după ureche, apoi îi ridică bărbia cu degetul.

– Nu trebuie să-ți faci griji, o liniști el. Nimeni nu știe cine ești. După ce vom pune sub acuzare criminalii responsabili de necazurile tale, ne vom căsători și o voi adopta imediat pe Phoebe. Vom desființa stabilimentul domnișoarei Henrietta și vom vinde proprietatea prin câteva afaceri pe care le am. Nimeni nu trebuie să ajungă la tine...

Ea se retrase din brațele lui, cu o mască de refuz pe chip.

– Nu vreau să vând stabilimentul domnișoarei Henrietta.

– De ce n-ai vrea?

El clătină din cap spre ea.

– Fiindcă este necesar. Atâtea femei depind de el, insistă ea cu blândețe. Am de gând să reconstruiesc stabilimentul cât mai curând posibil cu ajutorul și patronajul Alexandrei și a altora ca ea. Vreau ca Genny și ce fete mai lucrează acolo să rămână și am de gând să extind școala.

El se ridică cu inima bătând agitat.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba foarte serios, zise ea sinceră. Îmi caut drumul de așa de mult timp, Ramsay, și cred că l-am găsit. Aceste femei se bizuie pe mine pentru veniturile lor. Eu, Alexander și Frank am umblat prin toată lumea și singurul lucru pe care l-am observat este că, atunci când femeile sunt educate și capabile să muncească, nu doar că viețile lor devin mai bune, dar la fel se întâmplă și cu viețile copiilor lor și ale comunității. Vreau să particip la asta în țara mea. Sunt foarte interesată de asta.

– Și asta-i lăudabil, zise atent Ramsay, cu toată seriozitatea din el. Dar sigur o poți face în vreun alt fel.

– Poate, dar eu mă pricep la cifre. Pot să reușesc. Își împinse bărbia înainte cu un gest încăpățânat. De când locul a fost atacat, am devenit și mai hotărâtă să văd cum se ridică din cenușă pentru binele tuturor.

– Și atunci noi unde suntem? Întrebă el. Pentru că ai dreptate să-ți faci griji, eu nu pot rămâne lordul prim-judecător și să mă însor cu proprietara unui tripou cunoscut. Ai idee de ce vin oamenii acolo? Nici măcar nu l-ai deschis.

Sângele începu să-i fiarbă, urmat de teamă. Lucrurile se destrămau înainte de a avea șansa de a exista ceva?

– Am o idee, nu sunt idioată. Nu îți cer să ne căsătorim, răspunse ea cu o răbdare hotărâtă. Poate putem face un aranjament mai puțin... convențional?

Încruntătura lui se adânci.

– Nu te voi transforma în târfa mea.

– Atunci amantă, se oferă ea, mișcând provocator din sprâncene.

– Semantică, mârâi el.

– Evident că nu m-ai plăti. Avem destui bani fiecare. Am putea să fim pur și simplu împreună.

- Nu, zise el. Este imposibil.

Trebuia să o aibă. Să fie a lui. Să o dețină și să o protejeze.

O încruntătură serioasă brăzdă fruntea ei.

- Dar doar cu câteva momente înainte ai zis că ai trage în lună dacă ți-aș cere. Că ai putea rămâne aici cu mine pentru totdeauna.

- Da, atunci hai să rămânem aici! O prinse de umeri, cu o nevoie disperată ca ea să înțeleagă. Hai să muncim pământul dacă trebuie! Sau să nu facem nimic, sunt destul de bogat să mă retrag. Hai să facem orice unde nu suntem considerați inferiori șobolanilor din canale în ochii societății londoneze!

Cecelia puse mâinile peste ale lui și duse una din ele la buze.

- Îmi place aici. Dar nu pot să rămân. Sunt hotărâtă. O să-mi împart viața cu tine dacă ești destul de curajos să împarți cu mine viitorul ales de mine.

Făcu un gest în aerul dintre ei. Spațiu ce părea să crească într-o prăpastie cu fiecare secundă.

- Trebuie să înțelegi ce-mi ceri, zise Ramsay. Te aștepti ca eu să renunț nu doar la poziția câștigată așa de greu, dar și la reputația mea. Însăși motivul *existenței* mele.

- Nu, se grăbi ea. Nu, nu vreau ca tu să renunți la viața ta. Dar cu siguranță asta pare să fie așteptarea ta din partea mea. Să renunț la ce am, la ce vreau, ca noi să putem fi împreună. Te aștepti ca eu să mă conformez așteptărilor societății referitoare la ce ar trebui să fie o femeie ca să mă încadrez perfect în lume?

- Păi... El clipi rapid, mirându-se de ce întrebarea ei făcea să pară că el nu este logic. Da.

Ea icni uimită, de parcă cineva ar fi înjunghiat-o în plămâni cu un cuțit și apoi expiră cu un oftat tremurat.

- Dacă este ceva ce am învățat despre mine în toată viața este că eu nu mă încadrez perfect nicăieri.

Îl privi cu o tristețe infinită, dar el își dădu seama că nu o surprinsese deloc.

Ramsay combătu cu disperare retragerea pe care o citi în ochii ei și din asta se născu o furie.

- Nu eu sunt cel irațional aici! Lovi pământul cu frustrare. Eu doar nu vreau o amantă sau un exil. Am văzut cât de periculoasă poate fi o astfel de viață.

- Dacă mă vrei de soție, o să mă ai cu tot ceea ce sunt. Se ridică, lăsând pătura și smulgându-și halatul. Dacă ne-am căsători, te-aș lua în ciuda mândriei și perfecționismului tău, nu pentru ele.

Își îmbracă halatul cu o mișcare grațioasă și-l legă ferm.

Ramsay nici măcar nu avu ocazia să deplângă pierderea căldurii pielii ei în timp ce ea continua să dea foc speranțelor pe care el le nutrise pentru ei, lăsând cenușă în urmă.

- Eu *nu* sunt perfectă, Ramsay. Mă răsfăț cu plăcerile oferite de viață și nu am de gând să mă opresc. Viața este ca *să o trăiești*. Să te bucuri de ea. Nu-mi voi lega viața de a ta doar ca tu să-mi sufoci așteptările. Nu accept așa ceva.

Ramsay se ridică și înaintă. Îi captură buzele cu ale lui și o sărută cu un abandon sălbatic, disperat. Turnă toată nevoia lui, voința lui, dorința lui și sentimentele lui, în gura ei. Sperând că vor ajunge la inima ei. Dorindu-și ca ea să se înmoaie.

Când întrerupse sărutul și se întoarse, ambii gâfâiau. Buzele ei erau învinețite și ale lui umflate, la fel ca o altă parte a anatomiei ei, care cerșea ca el să cedeze ca să fie din nou în ea.

- Nu vei ceda, Cecelia? șopti el imperios. Nici măcar pentru șansa la asta?

Ea se întoarse, orice urmă de blândețe și rafinament fiind înlocuite de o emoție mai puternică decât văzuse el vreodată. Durere, aceeași durere pe care o vedea în oglindă când se privea.

Genul de suferință care termina prin a se transforma în furie.

- De ce trebuie să cedez *eu* în fața ambițiilor *tale*? întrebă ea, tăind cu mâna prin aer. Pentru că sunt femeie? Tu știi câți bărbați mi-au cerut să cedez din cauza sexului meu? Reverendul care m-a crescut. Care mă încuia pentru că credea că eu eram de vină pentru indiscrețiile altora.

Se plimba din nou, făcând gesturi largi, pasionale, fiecare cuvânt din refuzul ei fiind o bucată de sticlă înfiptă în inima lui.

- Fiecare profesor pe care l-am avut mi-a cerut să-mi cedez locul, notele, pasiunea aleasă unui bărbat. Fiecare student care era obligat să stea lângă mine sau să se umilească să-mi ceară ajutorul în privat pentru că mintea mea era mai bună ca a lor, doar ca apoi în public să mă înlăture pentru că eram grasă, înaltă, ochelarișă sau, mai rău, *nemăritată*.

Rosti cuvântul cu un dezgust care bătu cuiul în sicriul lor.

– Pentru că port o rochie, toată existența mea ca om intelectual a fost o insultă pentru toată lumea. Toți mi-au cerut să fiu altfel de cum sunt. Bărbații par să creadă că, dacă trebuie să-mi cedez locurile lor în tren, eu trebuie să le cedez identitatea mea. Sau alegerile mele. Corpul meu sau, în acest caz, *întreaga mea viață*. Veni spre el, arătând ca Boudica, regina războinică, mândră, furioasă și hotărâtă. Nu am făcut-o și nu o voi face și este greșit din partea ta să-mi ceri asta, zise ea cu finalitate absolută. Nu mă poți iubi dacă nu cedez?

Ramsay simți cum devine tare. Rece. Cum construia ziduri împotriva potopului ei de cuvinte ca să nu le audă, să nu se întrebe dacă aveau sens.

– Nu am discutat încă despre iubire, zise el pe o voce care aproape că nu s-ar fi auzit dacă nasul ei nu ar fi fost așa de aproape de al lui.

Ea se clătină înapoi, cu mâna pe inimă. Băgase cuțitul direct în mijloc.

– Înțeleg.

Se aplecă, își ridică cămașa de noapte și se întoarse să pornească pe cărare înapoi spre casă.

– Cecelia. Ramsay nu era genul de bărbat care să alerge după o femeie, dar o făcu pentru ea. Își dădu silința să explice că el știa mai bine. Că ea nu-i putea cere să se întoarcă la nimic. Sunt cine sunt la fel de mult ca și tine. Cine sunt dacă nu lordul prim-judecător de la Înalta Curte? Tu cu ce realizări te-ai putea mândri? Ce am de oferit dacă nu poziția mea? Reputația mea? Principiile și mândria mea?

Pașii ei șovăiră și bărbia îi atinse umărul.

– Astea sunt întrebări excelente, spuse ea bătoasă. Va trebui să găsești răspunsurile singur înainte să discutăm din nou despre asta.

În timp ce ea se îndepărta cu spatele drept, Ramsay știa deja răspunsurile.

Nimic. Nu avea nimic să-i ofere pentru că fusese născut un nimic. Gol.

Pustiu.

Capitolul 18

- Nu vrei să te joci cu mine, Cecelia?

În general vocea lui Phoebe era dulce și dragă, dar în după-amiaza următoare atinse o coardă care penetră în durerea de cap a Ceceliei până la lacrimi și îi puse la încercare rezerva aparent limitată de răbdare.

- Îmi pare rău, draga mea, dar este imperativ să termin asta.

Poate că, dacă ar fi dormit în loc să plângă, s-ar fi simțit diferit, dar, din păcate, se străduise să rezolve situația cu și mai multă grabă ca să poată fugi - nu, nu fugi - să se întoarcă. La Londra.

La viața ei.

Nu putea să stea aici cu Ramsay. Nu după noaptea trecută. Nu după ce de atâtea ori se gândise să renunțe la tot ca să-i cadă în brațe.

- Dar ai terminat cartea ieri, zise Phoebe cu un smiorcăit. De ce ai luat-o de la capăt?

Pentru că trebuie să-i fi scăpat ceva. Se uită la indexul codurilor, analizând prima pagină după orice indiciu care i-ar fi putut arăta de unde să înceapă ca să nu o ia de la capăt cu totul.

- Nu poți face pauză? Doar un pic? insistă Phoebe, punându-și păpușa pe pagina deschisă. Te las să fii Fanny de Beaufort, deși este mai frumoasă decât Frances Bacon.

Toate rotițele din gândurile Ceceliei se opriră când oferta plină de compasiune a fetei smulse ceva din creierul ei. Ochii i se îndreptară fix spre locul corect de pe pagina de index care era deschisă de la A la D. Bacon. Codul lui Bacon.

Și nu departe mai jos... Beaufort!

Cecelia dădu paginile până la capitolul corespunzător. Codul Beaufort era o grilă polialfabetică unde trebuia să deții cuvântul-cheie pentru a descifra limbajul.

Sfinte Dumnezeule! Indiciul fusese în numele păpușilor tot timpul.

- Dragă mea, Henrietta ți-a spus vreodată de ce le-a numit Frances și Fanny? întrebă Cecelia. A menționat vreodată o cheie?

Phoebe clătină din cap.

Nu, n-ar fi făcut-o, nu-i așa? Henrietta era prea chibzuită și gri-julie ca să lase ceva așa de important în amintirea unui copil.

– Mai dă-mi un pic de timp, te rog, o imploră pe Phoebe. Și apoi voi termina și ne putem juca.

– Bine, zise fetița amabilă. Pot să stau aici pe pat dacă nu fac gălăgie?

– Sigur, draga mea.

Fata nu fu deloc tăcută, dar Cecelia se concentrează cum putu, prinzând creionul între buze, încercând să se gândească la un cuvânt. Orice cuvânt pe care Henrietta l-ar fi putut folosi ca o cheie.

„Cheia se află în culoarea care ne place amândurora.”

Își îndreaptă spatele ca un fulger, amintindu-și de scrisoare. Bineînțeles! Henrietta fusese Lady Scarlet și Cecelia era o Haimana Roșie. Hortense, Henrietta și Cecelia erau roșcate naturale. Ca să nu mai zicem Francesca și, într-o mai mică măsură, Alexandra. Asta trebuia să fie!

Încercă întâi să folosească literele ROȘU, dar era prea scurt. Nici STACIOIU nu mergea, nici RUBINIU, CORAI sau BURGUND.

Dar când stabili cuvântul PURPURIU în grila Beaufort și-l folosi pe numere, se formară cuvinte întregi.

Entuziasmată, Cecelia se lăsă pe spate și se holbă la prima propoziție completă.

Sfatul Purpuriu.

Sub literele îngroșate se afla o listă de nume pe care le descoperi cu grijă și câteva erau incredibil de familiare încât rămase cu gura căscată destul de mult timp.

Sir Hubert, Lordul Cancelar, evident. Ducele de Redmayne? Deși numele îi fusese tăiat cu o linie, și Cecelia consideră că asta se întâmplase când fostul Redmayne se spânzurase. Asta o presupuse pentru că mai recunoscuse câteva nume cunoscute tăiate pentru că persoanele decedaseră.

Și apoi, Luther Kenway, conte de Devlin.

Nu în grădina lui Kenway fusese găsită fetița Katerina Milovic?

– Oh, Doamne, icni ea, dându-și seama că era pe cale să afle câteva adevăruri pe care nu voia să le știe.

– Ce se întâmplă? întrebă Phoebe.

– Nimic, spuse ea. Dar vrei să-i chem pe Lord Ramsay și Jean-Yves pentru mine? Am aflat ceva ce vor vrea și ei să știe.

– Ai rezolvat puzzle-ul?

Sări în sus, și entuziasmul ei făcu să-i revină Ceceliei toată bunăvoința față de ea.

– Cred că da.

– Oh, minunat, le spun tuturor!

Ieși în fugă din casa mare, care era goală pentru că Ramsay și Jean-Yves erau amândoi afară.

Cecelia dădu pagină după pagină, dându-și seama că Henrietta alocase o întreagă secțiune unei anumite persoane. Ca să-i treacă timpul, decodă repede numele fiecărei persoane din capul paginii, exclamând uimită văzând conținutul. Toată lumea era acolo.

Toată lumea. Familia regală. Înalta societate. Titanii industriei și politicienii.

Cecelia încă scria când Ramsay dădu buzna în cameră. Chiar dacă inimile lor erau într-un impas, corpul ei nu părea să înțeleagă deloc asta.

Când privirile li se întâlneau și se susținură, mici senzații electrizante dansară prin carnea ei și tremurară în abdomenul ei. Sexul ei înflori și fiori de anticipare o cuprinseseră, chiar când inima ei se prăbuși.

Ochii lui își recăpătaseră gerul înghețat. Nu mai putea citi în adâncimea lor.

O exclusese în mod eficace.

– Ce ai descoperit? întrebă el, venind în spatele ei și uitându-se pe bucata de hârtie folosită ca să scrie mesajele din codex.

– Sfatul Purpuriu, zise ea. Am aflat ce știa Henrietta despre ei.

El se încruntă la hârtie, văzând numele lui Redmayne pe ea.

– Am auzit vorbindu-se în șoaptă de el, dar toată lumea îl consideră un fleac. O conspirație inventată de nebuni și agitatori. N-am dat niciodată crezare zvonurilor.

– Ce zvonuri?

Jean-Yves venise în spatele lui și i se alăturase lui Ramsay lângă cot, uitându-se la notițele ei.

– S-a spus că o societate de bărbați care se consideră loiali Marii Britanii dincolo de monarhie, parlament și politica sa conspiră

în secret să manipuleze ascensiunea imperiului. Ramsay își încrucișă brațele. În urmă cu o săptămână aş fi zis că-s prostii, acum... Se uită la codex. Cât de repede poți să decodifici carnetul ăsta?

– Vă pot arăta cum, zise Cecelia. Cu ajutorul vostru, am fi gata într-o zi.

– Bun, hai să trecem în bucătărie atunci!

Cecelia, Ramsay și Jean-Yves lucră fără întrerupere la hârtii. Scrieră lucruri pe care niciodată nu ar fi vrut să le știe. Nu doar secrete scandaloase și datorii uriașe, ci descoperiri despre toate infracțiunile, de la furt la crimă și în câteva cazuri înaltă trădare.

După descoperirile Henriettei, Sfatul Purpuriu fusese creat în urmă cu câteva secole pentru a manipula rezultatul Războiului Rozelor. De atunci pregătise mulți oameni să i se alăture, dar după standardele moderne părea mai puțin activ în politică și mai dedicat banilor, prestigiului și puterii. Membrii acestuia făcuseră lucruri îngrozitoare... inclusiv angajarea unui proxenet pentru a procura fete străine pentru plăcerile bolnave ale bărbaților bogați.

Henrietta păstrase socoteala șantajelor în codex, dar se părea că îi evita pe membrii Sfatului Purpuriu. Nu menționa deloc să fi luat parte la procurarea tinerelor, dar se părea că credea că i se înscenau aceste crime.

Dar de către cine? se întrebă Cecelia, făcând tot ce putea să nu se lase distrasă de parfumul lui Ramsay. De apropierea și de atitudinea lui distantă.

Oricine din codex ar fi putut să o omoare pe mătușa ei și să facă să pară moartea ei din cauze naturale.

Cecelia dădu pagina și începu să lucreze la un nume nou... Cu fiecare literă scrisă își simțea stomacul tot mai greu, până când crezu că i se va face rău.

CASSIUS GERARD RAMSAY?

Semnul de întrebare fusese pus de multe ori, ca și cum Henrietta avea un motiv să fie nedumerită în privința lui.

– Ești palidă, *mon bijou*, observă Jean-Yves de partea cealaltă a mesei. Să ne oprim ca să luăm masa?

Ramsay se apropie de ea, părul de pe brațul lui aproape atingând-o.

Cecelia se holba la nume, atentă la respirația lui, la căldura corpului lui aflat aproape, dar fără să o atingă. Nu mai voia să descifreze. Nu voia să-i descopere secretele.

Nu voia să-l urască.

– Ce scrie?

Vocea lui era joasă, încordată și aspră.

– Nu sunt multe scrise, spuse ea, arătând la trei rânduri scrise. Poate că spuneai adevărul când ai zis că nu ai secrete.

– Ce a scris despre mine, Cecelia?

Cecelia înghiți, incapabilă să ridice privirea. Strângând creionul suficient de tare cât să-și albească degetele, începu să folosească cheia. El citi cu voce tare fiecare cuvânt dezvăluit de ea.

NICI O INTRARE ÎN CABINET SAU DOCUMENTE.

NICI O DOVADĂ DE ÎNTÂLNIRI CLANDESTINE CU LC SAU ALȚI MEMBRI AI SP.

– Putem presupune că LC înseamnă Lordul Cancelar și SP este Sfatul Purpuriu, da? bolborosi Cecelia.

– Da, ce altceva? întrebă el nerăbdător.

NU MAI ARE ÎNCREDERE ÎN MATILDA.

– Matilda? repetă Cecelia. Este femeia pe care Henrietta a trimis-o să...

– Matilda era numele mamei mele, se alătură Phoebe conversației de lângă vatră unde șoptise cu Frances și Fanny.

Cu toții ar fi putut forma un tablou de statui încremenite într-o uimire dezolantă. Până și firele de praf păreau să atârne în aer, fiindu-le teamă să se miște.

Să facă să fie real.

Șapte ani, spusese Ramsay, de când fusese cu o femeie. Femeia pe care Henrietta o trimisese să-l spioneze.

Matilda. Mama lui Phoebe murise la naștere.

Phoebe avea șapte ani.

Cecelia voia și să fie adevărat, și să nu fie. Se uită cu alți ochi la fetiță. Phoebe nu avea coloritul adecvat ca să aparțină uriașului de aur de lângă ea. Părul ei era de culoarea mierii, nu bălai. Ochii îi erau căprui, nu albaștri. Era așa de mică pentru vârsta ei.

Și cu toate astea. Avea o gropiță în bărbie care semăna cu a lui Ramsay. Și trăsături puternice, ample, frumoase.

– *Mon Dieu*, șopti Jean-Yves.

Cecelia privi spre Ramsay care nu se mișcase încă. Nu vorbise. Nici nu respirase.

Se holba la fetița care se ridicase în picioare și își freca o mică pată pe șorțul ei roz.

Ea roși, conștientă că era subiectul unei bănuieli destul de clare.

Deși trăsăturile lui nici măcar nu tresăriră, în ochi îi scăpărau nenumărate lucruri.

– Ramsay? îndrăzni Cecelia.

El ridică mâna pentru a o face să tacă.

– Când este ziua ta, fetițo? șopti el întrebarea către Phoebe, dar pluti în casă precum explozia unui tun.

– Pe 14 iunie, răspunse ea veselă. La anul o să-i cer Ceceliei o umbreluță de soare, dacă nu capăt una de Crăciun.

Pieptul lui Ramsay se dezumflă drastic, de parcă ar fi fost lovit în coaste de o fantomă puternică.

Cecelia se uită la codex, clipind pentru a îndepărta lacrimile pentru că nu o lăsau să vadă ultima propoziție codată. Nici nu trebuia să se deranjeze cu ea. Nu era nevoie de un geniu sau nici măcar de un matematician să-ți dai seama care era secretul lui.

Ramsay era tatăl unei bastarde.

Scoțianul nu spuse nimic. Se ridică așa de repede, încât scaunul căzu, se duse spre ușă și o trânti în urma lui.

Capitolul 19

Era o binecuvântare, cu adevărat o *binecuvântare* că Ramsay avea ceva de măcelărit.

De fiecare dată când spinteca un cerb ca să-l pregătească pentru gătit, se întreba ale cui oase ar fi preferat să le rupă. Cine merita mai mult să simtă furia lui? Lordul Cancelar? Matilda? Henrietta?

El însuși?

După ce pregăti carnea, Ramsay se spală și înotă singur, știind că nimeni nu va veni să-l caute.

Tată.

Dacă era cinstit, nu avea pe cine să dea vina decât pe el însuși.

Ramsay își aminti ziua în care găsisese capul brunet al Matildei aplecat peste biroul lui după ce-i forțase încuietoarea biroului din casă. O bălăcărise pe femeia frumoasă ca un mesager al furiei și corectitudinii. O învinovățise de tot soiul de lucruri.

Chiar și după ce ea îi mărturisise că Henrietta o trimisese. Îi ceruse să aibă milă, să o ierte. Dar el lăsase ca suferința provocată de trădarea ei să se transforme în furie. Se uitase la amanta lui, femeia cu care voia să se însoare, și o aruncase pe ușă afară. Îi spusese că locul ei era în șanț. Îi jurase că data viitoare când o va vedea va fi în lanțuri. Că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să o vadă putrezind în închisoare pentru că era o târfă trădătoare.

Și, într-un final, răzbunarea cea mai mare fusese a ei. Îi născuse o fetiță și o lăsase să fie crescută de dușmanul lui.

Acesta era coșmarul lui.

De fiecare dată când dărâma ușa stabilimentului Henriettei, o puneă în pericol pe mica Phoebe. Fusese prea orbit de propria importanță, de neîncrederea în femei și de răzbunarea cu care își scuza idealurile ambițioase ca să-i pese cum acțiunile lui i-ar fi putut afecta pe cei din cercul dușmanilor lui.

Dacă ar fi doborât-o pe Henrietta mai devreme, și-ar fi ruinat propria fiică.

Și pe Cecelia.

Atunci de ce nu-i spusese cotoroanța bătrână? De ce nu venise la el cu acest secret pentru a-și băga ghearele în averea lui mare cum voia? În schimb, o crescuse pe fata lui!

Ramsay stătea în lac și lovea apa cu brațele, într-o criză de nervi deloc caracteristică. Urlă spre cer și provocă valuri cu furia lui.

Va trebui să-i spună lui Phoebe cine era.

Un junghi de anxietate îl paraliză în timp ce ultimele raze de soare coborau după copaci. În tăcere, putea să audă vocea Ceceliei și a lui Phoebe trecând prin pădurea mică, în timp ce culegeau zmeură din grădina neîngrijită. Chiar și de la distanța asta, falsa veselie din interacțiunea Ceceliei îl rodea.

Fata lui o iubea deja pe Cecelia pentru că o luase cu ea și îi arătase iubirea după care orice copil fără mamă tânjește. Ea s-ar fi asigurat ca visul lui Phoebe de a deveni doctor să se realizeze.

Cecelia. Care îi arătase porțile raiului și apoi cu câteva cuvinte îl aruncase înapoi în adâncurile reci ale propriului iad dezolant.

După ce se spălă, Ramsay se cocoță în locul lui de vânătoare. Din poziția avantajoasă din bătrânul stejar, privi cum Cecelia o duse pe Phoebe înăuntru. Urmări lumina lumânării prin ferestre în timp ce pe cer apărură stelele, știindu-le deja rutina. Mâncară zmeura adunată ca desert, se spălară, își spălară dinții, își împletiră părul, își spuseră povești.

Și el stătea afară ca de obicei. Separat.

Singur.

De data asta pentru că el alegea așa, pentru că viața îl învățase multe despre cucerire și supraviețuire, dar prea puțin despre legături. Dorul îi tăie respirația în timp ce-i strângea pieptul. Se lupta cu o altă emoție ce se aduna în el. Își dorea să nu fi fost posedat de agerimea necesară pentru a identifica ce era.

Teamă.

De ce se temea mai mult nu putea să-și dea seama. Iubire? Pierdere? Umilire și abandon?

Cât de slab te făceau sentimentele! Cât de vulnerabil!

Până la urmă noaptea îl goni din turnul lui de veghe și se îndreptă spre șopron. Era prea târziu să-i dezvăluie ceva lui Phoebe acum, și el era prea obosit din toate punctele de vedere.

Fata păruse să-l accepte ca figură paternă când discutase cu ea mai devreme, dar doar pentru că el ar face-o fericită pe Cecelia.

Și acum că el nu putea, ea va fi prea dezamăgită să-i spună *papa*?

Când trecu pe lângă casă, Ramsay simți mirosul dulce al tutunului de pipă pe care Jean-Yves îi plăcea să îl fumeze pe prispă. Luți pasul, sperând că bătrânul îl va lăsa să treacă în pace.

N-avea așa noroc.

– Dorești să fumezi, milord?

Jean-Yves ridică o pipă lungă în semn de întâmpinare și ofrandă.

– Nu fumez, răspunse el scurt, încuviințând din cap în semn de respect pentru bătrân.

- Nici eu, dacă întreabă cineva. Francezul ridică din umeri. Ceceliei nu-i place. Își face griji în legătură cu plămânii mei. Dar o culcă pe micuța Phoebe și nu-și poate face griji de ceea ce nu știe.

Ridică din sprâncenele stufoase în lumina arzătoare a unui chibrit cât aprinse din nou cărbunele din pipă.

Ramsay n-ar fi putut să spună de ce se îndreptase spre veranda dărăpănată, când tot ce voia era să se retragă.

- Poftim! Jean-Yves îi întinse o sticlă cu un lichid de culoarea caramelului. E un whisky de rahat, dar își face treaba.

- Whisky-ul trebuia folosit ca medicament, nu pentru recreere, mormăi Ramsay, luând sticla. Nu l-am cumpărat pentru etichetă.

- Dacă a existat vreun scop medicinal, acesta este, zise mulțumit Jean-Yves. Când am aflat că voi fi tată, am băut o sticlă întreagă într-o noapte. Dar ficatul meu era mai tânăr atunci.

Ramsay n-ar fi spus că nu-l atrăgea ideea, dar nu voia să-și amortească simțurile, nu când avea două femei prețioase de protejat. Ca să fie respectuos, duse sticla la buze și luă o înghițitură chibzuită, savurând lichidul care îi atinse gâtul precum focul și acidul.

Francezul avea dreptate. Era de rahat. Dar luă și a doua înghițitură.

El și Jean-Yves priviră cum luna aproape plină se târăște pe cerul nopții timp de un moment îndelungat, înainte ca bătrânul să vorbească pe o voce blândă:

- Îmi amintesc când fata mea era de vârsta lui Phoebe a ta. Este o vârstă a întrebărilor, a răbdării și a panglicilor de multe, multe culori diferite.

- Phoebe a mea, mormăi Ramsay, cu inima tresărindu-i.

O iubea deja. Se îndrăgostise de zâmbetul ei strâmb și de gropița fermecătoare înainte să știe de legătura lor. Voia să o învețe mai mult decât să înoate, să o învețe cum să se bată, cum să învețe, cum să fie scoțiană. O va proteja. O va crește. O va răsfăța și o va muștra. O va iubi mai mult decât a fost vreodată iubit un copil. Ea i-ar aparține și ar trăi fiecare zi știind că-i dorită. Nu doar că va fi doctor, va fi *cel mai bun* doctor. El se va lupta cu orice școală care nu va dori să o primească. Va înfrunta orice sistem care nu îi va permite să-și atingă visul de a ține mamele în viață. O va ajuta să dărâme zidurile ridicate de bărbați în jurul instituțiilor, al afacerilor și al femeilor înseși.

Va face asta ca ea să nu fie niciodată nevoită să cedeze.

Dumnezeule, ce idiot era! Atât de incredibil de orb!

După toată suferința pe care i-o provocase Ceceliei de când se întâlniseră, el era cel cu un scandal de ascuns.

Fusese așa de orbit de furie, de prejudecățile lui inflexibile, încât era posibil să fi pierdut pentru totdeauna singura femeie pe care o voia cu adevărat. Pentru că-i lipsea curajul.

În timp ce el se lupta cu gândurile lui, cu rușinea lui, Jean-Yves continuă:

– Mi-am pierdut iubita fată din cauza gripei când era cu vreo doi ani mai mare decât Phoebe. Soția mea părea să se lupte cu aceeași boală, dar durerea mi-a luat-o și pe ea, și am rămas singur așa de tânăr. Mai tânăr decât tine.

– Îmi... pare rău.

Așa se spunea de obicei, și totuși i se păru insuficient. Pieptul lui Ramsay se pustii la acest gând, și el își știa copilul de câteva ore. Nu-și putea imagina durerea pierderii după ce creșteai o fiică iubită încă de la naștere.

Jean-Yves se aplecă înainte, uitându-se intens la el.

– Trebuie să te întreb dacă ai de gând să o iei de lângă noi.

– Poftim? Începu Ramsay, întorcându-se pentru a se uita fix la expresia dezolantă a bărbatului zbârcit.

Ramsay se întrebă, nu pentru prima dată, de natura relației dintre Cecelia și francez. Ce clădise o relație atât de puternică?

Francezul privea în noapte, potrivindu-și legătura la umăr și părând dintr-odată foarte, foarte obosit în timp ce răspundea la întrebarea pe care Ramsay nu o pusese niciodată.

– Așa cum micuța Phoebe este responsabilitatea ta acum, Cecelia este a mea. Mi-a oferit darul inimii ei frânte când era o fetiță și stătea lângă lacul Geneva și am făcut ce am putut s-o protejez mulți ani așa cum ar fi trebuit s-o facă tatăl ei. Clipi la Ramsay, cu ochii duri și serioși. Deja i-ai rănit inima, dar își va reveni după pierderea ta, zise el fără menajamente. Dar dacă ai de gând să smulgi copilul ăla din brațele ei, trebuie să mă pregătesc pentru suferința ei.

– Nu sunt un monstru, normal că nu le-aș interzice iubirea uneia pentru cealaltă. Ramsay luă o înghițitură, retrăgându-se de lângă bărbatul aflat în spatele sticlei înainte să-i răspundă. Ironia ridicolă este că, dacă lucrurile ieșeau cum voiam eu, dacă Cecelia ar fi fost de acord să-mi fie soție, aș fi ajuns oricum să cresc fata. Propria mea

fică. Se uită la whisky-ul prost și nu văzu decât întuneric. Dar am stricat tot.

- Da, Cecelia mi-a povestit că te-a refuzat. Bărbatul își exprimă destul de caustic dezaprobarea și trase lung din pipă. Mi-a udat umărul sănătos cu lacrimi.

Plânsese pentru el? Ramsay detesta că el provocase asta.

- Ești un bun tată cu ea, *monsieur* Renault.

Dinții bărbatului se auziră pe pipă când i se încleștă maxilarul.

- Cineva trebuia să fie.

- Da, zise precaut Ramsay. Am auzit că reverendul Teague era un om intransigent.

- Nu știi nici măcar jumătate.

Ramsay așteptă ca bărbatul să detalieze, dar el nu o făcu. Nedorindu-și să-și bage nasul, puse mâna pe piept, frecând durerea care se născuse acolo la gândul de a o pierde. Acolo era locul ei. În inima lui... Era bine fixată acolo, în miriștea cu lucruri care îi provocaseră durere.

Și bucurie.

- Fără îndoială ești de acord cu refuzul ei.

Se aplecă în față, ca să mai ia niște whisky.

- *Au contraire*, zise vehement Jean-Yves. Speram să o îmblânzești un pic. Sau măcar să preiei locul meu. Îmi fac griji în legătură cu ea când nu voi mai fi. Alexandra îl are pe ducele ei, și Francesca își are răzbunarea ei. Cecelia mereu a fost un pic pierdută, cred. Un pic singuratică, și eu m-am întrebat dacă voi doi poate... Oftă, lăsând fraza neterminată. Oricum, sunt prea bătrân să țin pasul cu Haimanalele Roșii. Și ele refuză să o lase mai moale.

Duse mâinile pe spatele ce-l durea, deși plângerea lui era înmuțată de o afecțiune așa de tandră, încât ar fi putut fi numită iubire.

- Am încercat, murmură Ramsay. Nu se lasă îmblânzită.

- Ai eșuat. O încuviințare din cap relevantă din partea lui Jean-Yves precipită un nor de fum în direcția lui. Ai eșuat pentru că nu-ți plac femeile.

Când Ramsay vru să spună ceva, Jean-Yves ridică o mână și scoase un sunet foarte franțuzesc de dezgust și condescendență.

- Sunt convinși că ai motivele tale, dar nici unul nu se aplică Ceceliei. Are mai multă onoare decât un soldat. Mai multă compasiune decât un sfânt. Și e echilibrul perfect dintre blândețe și forță.

Nu ești demn de ea și nu o spun din lipsă de respect, pentru că nici unul din noi nu suntem. Știu că nu-i perfectă, dar ai făcut-o să se simtă nedemnă de tine și acolo ai greșit, *mon ami*.

Trecuseră ani, poate zeci de ani, de când cineva îl muștrulise așa pe Ramsay. Simțea cum crește în el o furie defensivă, dar nu o băgă în seamă.

Pentru că bătrânul avea dreptate absolută. El era cel nedemn de iubirea ei. Fie, nu putea să se gândească la un bărbat în viață care să o merite.

– Nu-i că nu-mi plac femeile. Adică, nu știu cum să am încredere... în ele, recunosc Ramsay. Nu am încredere în nimeni.

– Îmi imaginez că ai motive, cedă Jean-Yves.

– Am vrut să am încredere în Cecelia. Îmi place și respect totul la ea. Mereu am făcut-o, chiar și când nu voiam.

– Atunci de ce nu te duci să i-o spui? insistă Jean-Yves, făcând un gest larg către ușă. Spune-i că nu-ți pasă de planurile ei, dar că vei duce greutatea lumii pentru ea ca ea să poată face ceea ce-și dorește. Dumnezeu știe că umerii tăi sunt suficient de largi să ducă unele din poverile ei, nu?

– Da, dar *nu* suficient de puternici, zise Ramsay pe o voce așa de joasă, că aproape o luă vântul.

– Ca să-i permită să fie ea însăși? Să-ți lași deoparte prejudecăți arogante...

– Nu sunt suficient de puternic să văd cum lumea o disprețuiește, i-o tăie bătrânului când adevărul pățimaș ieși din el. Mă distruge pe dinăuntru să știu că cineva a atentat la viața ei. Mi-a fost greu să nu le încui pe ea și pe Phoebe într-un turn ca nimeni în afară de mine să nu ajungă la ele. Nu vreau să fiu soțul unei proprietare de tripou, nu, dar mai mult decât asta, nu vreau să trăiesc cu teama că în fiecare zi pe care o petrece în acel cuib al viciilor se pune în pericol!

Se așteptase ca declarația să-l facă să se simtă slab și vulnerabil, dar ceva în interior i se încălzi când citi aprobarea din expresia bătrânului.

Jean-Yves ridică paharul spre Ramsay.

– Tu nu te pui în pericol la prezidiul ăla al tău, lordule prim-judecător?

– Este diferit, mârâi el.

– Pentru că ești bărbat?

– Da, la dracu'! Pentru că sunt bărbat. Se plimba, criticând incorectitudinea a tot. Pentru că eu m-am luptat pentru țara mea și pentru viața mea, pentru că pot supraviețui la ceea ce ea nu ar putea – am cucerit iaduri pe pământul ăsta pe care ea nici nu și le-ar putea imagina. Și pentru că este datoria mea, nu, *privilegiul* meu să-i protejez pe cei pe care îi iubesc.

Jean-Yves stătea rezemat și-l privea cu ochii mijiți.

– Da, Lord Ramsay, cred că ai făcut niște lucruri foarte bărbătești. Ai ajuns departe de aici. Făcu un gest către Elphinstone Croft și poiana ce-o înconjura. Am auzit de unele dintre necazurile tale și te felicit. Dar acum ascultă-mă!

Se chinui să se ridice, îndepărtând cu un mârâit tăfnos mâna de ajutor oferită de Ramsay, apoi se întinse după whisky.

– La câte i-ai dezvăluit Ceceliei, tu știi foarte puține despre ea, zise Jean-Yves. Să o încui într-un turn ar fi un iad pentru ea, pentru că și-a petrecut așa de mult din copilărie încuiată în pivnița reverendului.

Durerea din stomacul lui Ramsay se transformă într-un junghi de suferință pentru ea, urmat de arsura ca de bici a furiei ce-i înțepa carnea.

– Poftim?

– Când bărbatul căreia ea îi spunea tată voia să pedepsească lumea, ceea ce se întâmpla des, o pedepsea pe ea. O încuia zile întregi în pivniță. O lăsa nemâncată. O bătea. O umilea. O făcea să se simtă și neînsemnată, și grasă. Avea pe umerii ei rușinea și furia unui om neputincios. A purtat rușinea fiecărei femei și a fiecărui păcat începând cu al Evei și terminând cu ea. Așa că poate că tu ai fost abandonat aici, dar măcar tu ai avut apă să bei și cerul la care să te uiți. Ai fi putut să fugi în oraș și ai ales să nu o faci pentru că ai avut voința să supraviețuiești și mijloacele să o faci. Ea n-a avut nimic în afară de întuneric și ura unui om pios cu o sculă moartă.

Un val de emoție îl împinse pe Ramsay spre stâlpul verandei și acesta scârțâi periculos sub greutatea lui.

– Nu, șopti el.

Menționase ea ceva despre singurătate. Despre a fi nedorit.

Nu știuse că ea înțelegea atât de bine, de devastator asta. Strânse degetele ca și cum simțea deja gâtul reverendului Teague trosnind în strânsoarea lor.

– Dar a fost salvată și trimisă la lacul Geneva. La Chardonne...

– Da. Salvată de Henrietta, aparent, care a trimis-o la școala de la Chardonne. Dar, crezi că necazurile ei s-au terminat acolo? zise ironic Jean-Yves. Când am cunoscut-o, era o fetiță plinuță și fără prietene, singură în grădina de care eu aveam grijă. Nimeni nu mânca cu ea, pentru că era un nimeni pentru ele. Râdeau de ea pentru că erau deșteaptă. Râdeau de ea că era durdulie, tăcută și timidă. Și când copiii hărțuiți au tendința să devină cruzi, ea și-a cultivat bunătatea și empatia.

Ochii bărbatului erau plini de venerație.

– Eu nu eram decât un simplu țăran, și cu toate astea s-a interesat de viața mea și de pasiunea mea pentru grădină. S-a împrietenit cu mine, fiindu-i foame nu doar după mâncarea pe care o împărțea cu mine, ci după cuvinte blânde. Orice companie, chiar și cea a unui văduv singuratic, bătrân și țăfnos. A săpat pământul alături de mine, fără să-i pese de rochiile ei frumoase. A făcut diagrame cu grădinile mele și a memorat numele tuturor florilor mele preferate.

Un zâmbet tandru atinse gura lui Ramsay, chiar dacă inima i se frângea pentru ea. În copilărie, Cecelia avusese de înfruntat o cruzime la fel ca el din partea altor copii. Un copil fără titlu, fără nume, dar cu așteptări infinite să trăiască într-o lume plină de oameni care se credeau superiori. Ea îl înțelegea mai bine decât oricine altcineva.

Iar el nu încercase niciodată să-i întoarcă favorul.

Jean-Yves avea dreptate. Nu merita dragostea ei. Nici un bărbat nu o merita. Și totuși, ea o oferea. La nesfârșit. Pentru că era cine era.

– Știi că ducesa fratelui tău și-a omorât violatorul?

Ramsay clătină uluit din cap. El și Redmayne deveniseră apropiați. De ce Piers nu îi făcuse niciodată confidențe? Probabil din cauza poziției lui de judecător. Probabil... pentru că familia lui nu avea încredere că el i-ar pune mai sus de principii lui.

Un nou val de rușine amenința să-l târască în frig.

– Cecelia noastră m-a ajutat să car cadavrul fără ezitare, continuă Jean-Yves. L-a băgat pe monstrul lui Lady Alexandra în pământ,

apoi și-a asumat responsabilitatea pentru fata traumatizată. A spălat-o, a avut grijă de ea, a iubit-o după. Pe mine m-a angajat ca majordom al ei și abia mă lasă să muncesc. Sacrifică tot ceea ce este ea, tot ceea ce are și niciodată nu cere nimic în schimb. Este bunătatea personificată, chiar dacă foarte puțini i-au arătat o părțică din cât este ea dispusă să ofere. Și tu i-ai cere să renunțe la singurul lucru pe care l-a dorit vreodată cu adevărat? Să aleagă între pasiunea ei pentru viață și pasiunea ei pentru bărbatul pe care îl iubește? Lumea asta-i crudă cu femeile, *mon ami*, și am crezut că, dacă cineva are tăria de a fi diferit, acela ai fi tu.

– Bărbatul pe care ea... Neputând să rostească cuvântul, Ramsay se uită la mâinile lui încercând să proceseze tot ce aflase în așa de scurt timp. Știuse că era extraordinară, dar... Nu am știut, zise el. Nu am întrebat. Am crezut că felul ei vesel de a fi vine dintr-o viață cu privilegii și mulțumire.

– Ea privește în întuneric și zâmbeste, spuse poetic Jean-Yves, trăsăturile lui căpătând o expresie de adorație. Era – este – precum o floare căreia îi este etern sete după ploaie. Dacă-i arăți un strop de bunătate, de iubire, va înflori pentru tine. Dar ce nu poți face, Lord Ramsay, este să-i ceri unei orhidee exotice să se transforme într-un trandafir englezesc. Pentru că femeia dinăuntru te-ar iubi. Te-ar accepta. Ar crește copilul tău alături de tine și și-ar da viața pentru voi amândoi. Dar nu se va lăsa modelată în ceva ce nu este doar ca tu să te simți confortabil. Dacă acest gen de femeie îl cauți, atunci trebuie să o lași să plece și să cauți în altă parte.

Adevărul îl lovi pe Ramsay cu toată forța unei locomotive. Desigur. Cum putea el să o facă a lui doar ca să schimbe ceea ce o făcea așa de captivantă? Ar iubi el parodia care ar deveni ea, dacă ea ar capitula în fața cerințelor lui arogante?

Se opri. Era a doua oară când cuvântul iubire se strecura în gândurile lui.

O iubea... pe Cecelia?

Iubea incapacitatea ei de a mânca doar o trufă sau de a bea un singur pahar de șampanie. Iubea vocea ei, râsul ei, mintea ei inteligentă. Adora fiecare formă și corpul ei plinuț și perfect și aprecia până și felul cum ea îl provoca. Blând, cu umor. Cu ochi strălucitori și rezerve generoase de răbdare și iertare.

Oare ajunsese el să epuizeze acele rezerve? Fusesse prea nesuferit? Prea intolerant? Își ascunsese singurătatea în spatele furiei și lașitatea, în spatele ipocriziei.

Ar fi trebuit să se comporte mai bine. Să fie mai bun.

Avea propriile ei principii și le respecta cu aceeași înverșunare ca și el.

Dacă ea l-ar putea învăța să fie ca ea? Voia ca ea să-l învețe bucuria de a trăi. Cum să se relaxeze. Cum să se plimbe fără griji.

Era ceva ce nu iubea la ea?

Chiar nu găsea nimic. Chiar și motivele ei pentru a păstra tri-poul erau nobile.

De fapt, singurul lucru care nu-i plăcea la ea era abilitatea ei de a trăi fără el. În parte pentru că începea să-și dea seama că era încă o abilitate de-a ei pe care el nu o poseda.

- Ai dreptate, șopti el. Ai dreptate despre tot. Crezi că am pierdut-o?

- Cred că ar trebui să te duci și...

Ramsay ridică pumnul cerând liniște când o umbră îi atrase atenția.

Ceva - cineva - pândeă în pajiștea de dincolo de poartă.

Mijind ochii, crezu că vede conturul capului și trunchiului unui bărbat în spatele gardului năpădit de tufișurile cu zmeură și spini.

- Intră în casă, ia pușca și dă-i pistolul Ceceliei, ordonă el pe o voce prea joasă ca să se audă mai departe. Este cineva acolo, așa că am nevoie să vă ascundeți în dormitor și să acoperiți fereastra și ușa. Acum prefă-te că te duci la culcare.

- A sosit vremea să mă retrag, zise francezul fără să-i scape nimic. Păru așa de nepăsător, încât până și Ramsay se întrebă dacă chiar îi auzise cuvintele. Am să te las cu gândurile tale. Apoi întrebă șoptit: Și o armă pentru tine, milord?

- Împinge-mi arcul și săgețile.

Jean-Yves deschise ușa și intră agale în casă. Odată intrat, ceva căzu pe jos.

- Ce neîndemânatic sunt!

Jean-Yves se aplecă și lovi arcul și o săgețile care se sprijineau de cadrul ușii, trimițându-le către Ramsay.

„Vulpe bătrână”, aprobă Ramsay, înțelegând de ce scoțienii și francezii fuseseră aliați excelenți de secole.

Dar ar fi preferat în locul arcului o armă de foc, dar dacă ar fi intrat în casă și-ar fi pierdut prada. Iar un bărbat – un războinic – trebuia să se descurce.

Ramsay rămase nemișcat pentru o clipă, ascultând sunete de mișcare. Peste noapte se lăsase o tăcere nefirească, dovada clară că nu era singur.

Umbra se pierduse între gard și linia copacilor, dar el fusese prins în destule ambuscade în viața lui ca să simtă când pericolul încă pândește.

Se lăsă jos, smulse arcul și o săgeată și se lăsă pe vine pe partea lui de tufișuri de zmeură, în timp ce se furișa pe margine până când ajunse la poartă. Știa că balamalele vechi ar scârțâi dacă le-ar deschide, așa că singura opțiune era să sară peste.

Asta l-ar expune la oricine dotat cu o armă.

Inspirând ca să se pregătească, sări peste gardul înalt până la sold, rostogolindu-se apoi pe partea cealaltă și revenind în umbră.

Dacă ar fi fost o lună diferită într-o noapte diferită, Ramsay nu ar fi putut vedea umbra gonind spre pădure. Nu ar fi putut să potrivească săgeata și să tragă.

Umbra se poticni când săgeata îi nimeri în picior, dar continuă să se miște, dispărând printre copaci.

Ramsay ezită, dacă acesta era un complot ca să-l îndepărteze de casă, n-ar trebui să plece. Dar avea avantaj față de intrus pentru că putea să se miște pe aceste terenuri pe întuneric. Știa fiecare copac pe dinafară. Nu se îndoia că-l putea prinde la râu dacă fugea acum.

Cercetă noaptea, în căutarea altor umbre. Noaptea era nemișcată, prea nemișcată, dar nu mai văzu nimic mișcându-se la lumina lunii.

Ramsay porni spre pădure cu arcul lui, stând aplecat până când ajunse la lizieră. Apoi o luă la vest către pod, știind că ar fi fost mai inteligent să se retragi tactic pe acolo dacă nu cunoșteai terenul.

Se apropie repede de râu și se lipi de un frasin bătrân, oprindu-se pentru a asculta.

Câteva secunde mai târziu auzi o creangă trosnind la distanță. Apoi o înjurătură infundată.

Așteptă cu fiecare mușchi tensionat. Cu fiecare respirație egală.

Apropierea celuiilalt bărbat era impresionant de tăcută, dar Ramsay știa aceste păduri. Știa care era drumul cel mai ușor de urmat, ghicise bine și se ascunsese în spatele copacului corect, care îi oferea șansa să sară înainte și să-i reteze picioarele bărbatului cu arcul.

Adversarul lui căzu cu putere. Mai tare decât se așteptase el, pentru că bărbatul era cu puțin mai mare decât ghicise el după sunetele pe care le făcuse când se apropia.

Ramsay căzu peste el, cu pumnul zburând precum ciocanul unui zeu antic.

Pumnul îi ateriză în pământ când celălalt bărbat se rostogoli pe o parte suficient de repede ca să evite pumnul și-l pedepsi cu un cot în coaste pe Ramsay.

Ramsay încasă lovitura cu o înjurătură dură. De data asta, lovitura lui nimeri în gura celuiilalt, cu un trosnet satisfăcător. Satisfacția lui fu însă de scurtă durată, pentru că sângele îi sări direct în ochi, orbindu-l pentru moment.

Ce mișcare nesuferită!

Următorul pumn al lui Ramsay fu mai mult ca să-l țină ocupat pe individ, cât își ștergea cu mâneca cealaltă ochii, la timp cât să vadă sclipirea unui cuțit.

Ramsay sări la timp cât să evite tăietura atacatorului.

Mergeau în cerc. Două umbre, lumina lunii strecurându-se printre frunze în raze argintii ciudate și nefirești.

Lama tăie iute ca fulgerul, și Ramsay înaintă în loc să se îndepărteze, prinzând încheietura atacatorului său. Îl împinse, iar încercările acestuia de a se elibera fură inutile în fața forței lui superioare.

Apoi, printr-o mișcare imposibil de acrobatică, adversarul lui aruncă cuțitul din mână captivă în aer. Își răsuci corpul pentru a-l prinde cu cea liberă înainte ca Ramsay să-l lipească de trunchiul unui copac cu cotul în gât.

— Încă o mișcare și-ți tai artera și apoi te las să îngrași pădurea cu cadavrul tău, amenință o voce fină precum lama care acum era pe coapsa lui superioară.

- Nu înainte să-ți rup gâtul, jură Ramsay, apăsând cu cotul, demonstrând avantajul pe care îl avea asupra coloanei celui alt bărbat.

Se părea că se aflau într-un impas.

- Milord Ramsay? întrebă bărbatul nevenindu-i să creadă.

El încrămeni. Ochi negri scăpărau la el de pe un chip prea familiar, prea frumos.

- Conte Armediano?

Ramsay încercă să recunoască la nesuferitul de italian accentul lui impecabil, vocea care acum părea a fi de undeva din sudul graniței scoțiene, dar mai la nord de Zidul lui Hadrian. Newcastle sau Northumberland, poate.

În sfârșit, dușmanul lor avea o față. Britanic sadea.

- Cum ne-ai găsit?

Ramsay apăsă cu greutatea lui mai mare peste bărbat.

- Am urmat trecutul, răspunse el misterios.

- Dacă tu ești conte italian, eu sunt o debutantă englezoaică, mârâi Ramsay. Deci cine dracu' ești?

- Dacă ai fi o debutantă englezoaică, ți-aș băga altceva între coapse.

Nebunul insolent făcu o mișcare obscenă cu șoldurile.

- Nu-i momentul să faci pe nebunul, îl avertiză Ramsay.

- Bine, bine, numele meu este Chandler și sunt... să zicem că sunt angajat al Ministerului de Interne.

- Vrei să spui că ești spion? Ramsay băgă și mai adânc cotul în gâtul bărbatului. Pe dracu'!

- Fratele tău va garanta pentru mine, icni bărbatul, urcând cu cuțitul pe coapsa lui Ramsay.

- Mare recomandare, răspunse Ramsay, deși mai reduse din presiune ca Chandler să poată vorbi.

Agentul râse de parcă ar fi fost la o petrecere în grădină, cu dinții sclipindu-i albi pe chipul lui măsliniu.

- Aș putea fi italian, pretinse el vesel. Nu știu cine-mi sunt părinții.

- Nu-mi pasă de unde ești, vreau doar să știu ce cauți pe pământul meu și cum a ajuns fratele meu implicat în toate astea.

– Nu este implicat, asta pot să spun, răspunse Chandler. Dar am cerut o invitație la dineul Redmayne pentru că două dintre investigațiile deschise se intersectau, și ducele mi-a făcut pe plac.

– Ce investigații? întrebă Ramsay. Și cu ce este implicată Cecelia Teague în ele? De asta voiai să fii singur cu ea? Să o interoghezi? Să o implici? Lucrezi pentru Sfatul Purpuriu?

Adversarul lui încremeni, cu mușchiul lui mlădios suficient de încordat cât să lovească.

– Ce știi despre Sfatul Purpuriu?

– Tu primul.

Celălalt făcu o grimasă când Ramsay îl împinse mai tare cu spațele în copac.

– Bine! Am făcut săpături în trecutul lui Lady Francesca Cavendish, contesa de Mont Claire, care a fost colegă de școală cu minunata ta domnișoară Teague și cu Lady Redmayne. Mi s-a spus că fac parte dintr-o societate numită Haimanalele Roșii și mă întrebam dacă culoarea are vreo legătură cu Sfatul Purpuriu, pentru că fiecare din aceste femei este înconjurată de mister și au dus vieți foarte ciudate și fascinant de unice.

– Cel puțin, mormăi Ramsay.

– Mai mult, Maiestatea Sa a auzit tot mai multe povești îngrijorătoare despre acest Sfat Purpuriu și mi-a cerut mie, personal, să investighez chestiunea. Descoperirile mele m-au condus la nimeni altul decât Lordul Cancelar, de asta noi doi am avut ghinionul de a ne întâlni la serata lui Redmayne.

Ridică din umeri, de parcă se preda în fața capriciilor destinului.

– Ce povești? întrebă Ramsay.

Privirea lui Chandler se întunecă.

– Credem că cineva răpește tinere imigrante și le folosește ea să se distreze. Am primit informații ca Henrietta Thistledown le procura, dar după ce am investigat, nu am putut verifica informația.

Ramsay ezită, luat prin surprindere. Și el primise exact aceleași informații.

– Cine ți-a dat informațiile? întrebă el, temându-se că știa deja răspunsul.

– O sursă fără nume, angajată a domnișoarei Thistledown însăși. Am primit o scrisoare.

Ramsay primise și el o scrisoare. Ar fi vrut să compare scrisorile, dar timpul era important, mai ales în seara asta.

Trebuia să se întoarcă la Cecelia.

– Și cu stabilimentul Henriettei? îl mai scutură Ramsay o dată, suficient de tare cât să-i facă dinții să clănțane. Ai fost acolo în ziua exploziei.

– Pură coincidență, te asigur, susținu Chandler cu un zâmbet rapid, dezarmant. Mi se ceruse să urmăresc un anumit membru al familiei regale și am fost distras de o pereche frumoasă de... Se opri și făcu un gest amplu în fața pieptului... ochi.

În ciuda faptului că era foarte aproape de moarte, făcu cu ochiul și afișă un zâmbet increzut.

Ramsay își dădu ochii peste cap, dar îi dădu drumul, rămânând însă în gardă. Știa mai bine decât să creadă lumea pe cuvânt.

– Acum. Chandler trecu cu mâna prin părul lui negru și băgă cuțitul la loc în cizmă. Ți-am spus ce am putut, vrei să-mi împărtășești ce știi despre Sfatul Purpuriu?

– Nu știu aproape nimic, zise Ramsay, ceea ce nu era oarecum o minciună.

– Știu din surse de încredere că Cecelia Teague ar putea să știe, dar a dispărut cam când ai dispărut și tu, zise Chandler cu o privire vicleană către el. Nu știi ceva despre asta, nu-i așa?

Ramsay nu răspunse.

– Dacă Cecelia este în posesia unor informații referitoare la Sfatul Purpuriu, asta o face importantă pentru tine și Coroană. Suficient de importantă pentru un mandat de protecție.

– Categorie, fu de acord Chandler. Nu este în pericol din partea noastră, dar știu din surse sigure că Henrietta a fost mătușa maternă a domnișoarei Teague și că era în posesia unor secrete care se poate să nu fi murit odată cu ea... unele dintre ele ar putea fi periculoase pentru Ministerul de Interne și chiar pentru Palatul Buckingham. Ți-a menționat ceva despre asemenea lucruri?

– Crezi că ți-aș spune dacă ar fi făcut-o? îl provocă Ramsay.

– Da. Chandler se ridică drept și îi întâlni privirea cu o evaluare francă. Pentru că știu că ești un om bun, lordule prim-judecător, unul onest.

– De unde știi asta?

Emisarul îi aruncă o privire vicleană.

– Am metodele mele.

– Eu nu știu ce fel de om ești tu, răspunse Ramsay.

Spre surprinderea lui, Chandler râse.

– Corect. Corect. Se scărpină în cap și se scutură de pământul și frunzele de pe pantaloni. Deși nu era nevoie să fii spion ca să observi instinctele tale protectoare în ce privește voluptuoasa domnișoară Teague.

– Folosește termeni mai respectuoși sau îți iau cuțitul ăla și-ți tai boșele cu el, îl avertiză Ramsay.

– Exact ce spuneam. Chandler rânji din nou, frecându-și barba neagră de seară și ștergând sângele de la spărtura buzei. Pot să te întreb ce v-a adus pe amândoi la marginea țării?

– Pentru că au existat două atentate la viața Ceceliei, se hotări Ramsay să recunoască în fața bărbatului.

Expresia lui Chandler deveni interesată.

– Explozia și...

– Un contingent din angajații personali ai Lordului Cancelar au acostat-o în apropiere de casa ei în Chelsea.

Chandler își ridică sprâncenele negre.

– Vrei să zici cei găsiți morți pe stradă? Ai avut vreo legătură cu asta, lordule prim-judecător?

– Nu pot nici să confirm, nici să neg... Ramsay își ridică arcul stricat și se îndreptă, uitându-se sceptic la bărbat. Dacă tu urmărești Sfatul Purpuriu, de ce ești tocmai aici?

– L-am urmărit pe unul din oamenii Lordului Cancelar.

Ramsay simți un junghi de alarmă.

– Unde sunt acum?

– I-am pierdut cu câțiva kilometri în urmă, zise rușinat Chandler. Nenorocita asta de mlaștină aproape că m-a lăsat fără cal.

– Trebuie să mă întorc și să o avertizez pe Cecelia. Ramsay își luă arcul. Poți să te întorci la Elphinstone Croft chiar cu piciorul așa?

– Nu m-ai lovit așa de tare, zise Chandler în defensivă. Mai mult m-ai surprins. Bravo, apropo, nu sunt deseori doborât.

– Mă refeream la săgeata care te-a nimerit când erai în vale.

– Ce vale? Fruntea lui Chandler se încruntă. N-am fost în viața mea nimerit de o săgeată.

Junghiul de alarmă se transformă într-un cuțit de teroare ce se răsucea în intestinele lui Ramsay. Fusesse un prost să o lase. Singura speranță de care mai atârna întregul lui suflet era că nu auzise încă un foc de armă.

– Fugi, zise el țâșnind spre casă, iubirea și groaza transformându-i picioarele în aripile lui Icar. Ne-au găsit deja.

Capitolul 20

Cecelia înota într-o ceață vâscoasă, imponderabilă și moale. Ar fi putut fi o bulă de jeleu din câte își dădea ea seama. Era trează? Era blocată într-un vis?

Sau într-un coșmar.

Din când în când apărea câte o imagine din prăpastia de întuneric, adăugând la țipătul sălbatic blocat pe unde se afla pieptul ei.

Imaginile astea erau amintiri? Sau lucrurile astea ciudate se petreceau acum?

Ochi glaciali topiți într-un lac de dorință carnală. Mâini brutale mângâind-o cu blândețe în timp ce făceau dragoste sub stele.

„Nu am vorbit încă despre iubire.”

Durerea o străpunse în locul unde ar trebui să fie inima ei. Lacrimi îi alunecară unde ar trebui să fie ochii. Vederea refuza să fie clară.

Sânge curgea din piciorul unui bărbat în timp ce cineva îl cosea. Vocile erau dure. Bărbătești. Agitate.

Foc. Își aminti focul. Aruncase pagini în foc și le arsese pe toate. Pagini cu scrisul ei. Dar carnetul? Arsese și codexul? Sigur nu.

Phoebe se ascunsese în pod și trăsese zăvorul cum îi ceruse ea să facă.

O găsiseră? Dușmanii pe care îi lăsase în casă?

De ce făcuse așa o prostie? *Pe cine* băgase în casă? De ce nu-și putea aminti?

Jean-Yves era pe podea la Elphinstone Croft. Nemișcat. Așa de nemișcat. Îl omorâseră de data asta? Oh, Dumnezeuule!

Durerea din pieptul Ceceliei deveni o flacără chinuitoare. O acoperea cu rușine. Și fața o durea, rana aceasta fiind ascuțită și pulsând.

Fusesse lovită. Din nou.

Unde era Ramsay?

Împușcase ea pe cineva? Pe cel care sângera din picior?

Corpul ei se trezea treptat și își dădu seama că sângele din venele ei nu ajungea la brațele legate strâns la spate. Pământul de dedesubt se balansa blând, clanc-clanc-clanc în urechile ei.

Un tren. Cum ajunsese ea într-un tren?

Unde era Ramsay?

– Cred că s-a trezit.

Cecelia cunoștea acea voce. Cândva crezuse că aparținea unui prieten. Dar cui? Cui? Ce era în neregulă cu ea?

– Să-i mai dau o doză?

Winston! Majordomul Henriettei... Îi fusese dușman în tot acest timp?

– Mai bine nu, Lordul Cancelar a zis că avem nevoie de ea în viață, răspunse un bărbat necunoscut.

– Nu putem risca să se trezească și să țipe, însă, zise Winston fără patimă.

– Eu voi urla mai repede dacă piciorul meu se infectează, se plânse străinul, un bărbat cu voce subțire. Bănuiesc că am putea să-i punem căluș.

Winston scoase un sunet nemilos.

– Doar o doză mică. Dacă-i prea mult și nu se mai trezește, nu cred că va fi o tragedie prea mare pentru cineva.

Cecelia țipa deja, doar că se părea că nu reușea să facă să-i funcționeze gâtul. Voia cu disperare să se agite, dar nu avea forța. Acul o înțepă în braț și simți cum lichidul uitării curge prin ea. Se agită împotriva lui ca un înotător în maree. Fu repede cuprinsă de întuneric și ultimul ei gând fu la Ramsay. S-ar număra și el printre cei care ar jeli-o?

Sau felul cum lăsase ea lucrurile îi transformase inima la loc în piatră?

Când Cecelia se trezi din nou, într-un fel știa exact unde se afla. Mirosul era inconfundabil. Argilos și mucegăit, dar... de data asta amestecat cu arsură acră.

Se afla sub pământ.

Un val acid de panică i se târî pe piele, mușcând-o ca și cum ar fi fost o mie de insecte mici. Pe moment o cuprinse frica, și inima îi bătu suficient de tare cât să îndepărteze ce urme mai existau din veninul care se mai afla în sângele ei.

Dacă nu ceda în fața terorii și nu o lăsa să o copleșească, putea să se folosească de teamă. Să o utilizeze pentru a evada.

Testându-și membrele, descoperi că are picioarele libere, dar mâinile, nu. Înghiți un alt val de panică ce amenința să o copleșească.

Ce-i trebuia ei erau informații. Informația te ajuta să combați frica. Ce putea să afle imediat?

Stătea pe o parte pe podea într-o încăpere întunecată. Singura lumină venea de undeva din spatele ei. Podeaua pe care stătea obrazul ei era aspră de la mizerie sau nisip, dar netedă și tare dedesubt. Măinile îi rămâneau legate la spate.

Ce își amintea?

Citea lângă foc la Elphinstone Croft. Jean-Yves intrase în pripă, împinsese ceva afară pe ușă și o trântise.

– Este cineva afară.

Îi băgase un pistol în mână și apoi se dusesse în dormitor unde era ținută pușca. O trimiseseră pe Phoebe în mansardă, dăduseră scara la o parte și apoi se ghemuiseră în dormitor cu armele.

– Cine-i afară? șoptise Cecelia sufocată de groază.

– Nu știu. Lord Ramsay s-a dus după ei.

Atunci se simțise în siguranță. Pentru că Ramsay ar fi putut înfrunta lumea. Era un munte de om cu rezerve de forță morală interminabile. Era un soldat, un scoțian și un erou de război.

Fusesse sigură că erau în siguranță.

Deci cum fusesse prinsă? Cum ajunsese sub pământ?

Pentru că podeaua i se părea imposibilă, Cecelia se zbătu și se mișcă până când se rostogoli în genunchi. De acolo se ridică în picioare.

Oh, Doamne! Asta nu putea să se întâmple. Era sub pământ. Prinsă. Zăvorâtă.

Din nou.

Se luptă cu un atac de panică ce îi tăie răsuflarea, uitându-se în jur după orice indiciu care ar fi putut s-o ajute. Descoperi sursa luminii, o mică fereastră în ușa închisorii ei. O fereastră micuță și frumoasă.

Recunoscă imediat marginea sticlei. Nu era sub pământ oriunde; era sub pământul *ei*. Școala domnișoarei Henrietta pentru tinere domnișoare cultivate.

O față sinistră apărură la geam și ea țipă șocată.

– S-a trezit, strigă Winston de partea cealaltă a ușii.

– Mulțumesc, Winston.

Memoria Ceceliei reveni ca un val rece de gheață, căzând peste ea cu o trădare sfâșietoare.

Lăsase arma jos la Elphinstone Croft. Promise dușmanul pe ușă. Fusesse inițiatorul propriei căderi.

Pentru că avusese încredere în Genevieve Leveaux.

– Genny? șopti ea, incapabilă să-și creadă propriile amintiri, chiar când reveneau cu o forță zdruncinătoare.

Femeia bătuse la ușă, implorând-o să o lase să intre. Strigase că venise în Scoția ca să o avertizeze pe Cecelia. Că Lilly și fetele erau în pericol.

Păruse așa de speriată, așa de incredibil de convingătoare, încât Cecelia o promise imediat.

Și ea, și Jean-Yves fuseseră prinși în ambuscadă.

– Genny. Cecelia alergă la ușă. Genny, dă-mi drumul!

– Bună, draguțo.

Umbra de regret din ochii negri ai lui Genny aprinse o mică flacără de speranță în inima Ceceliei. Poate că Genny chiar fusese cumva forțată în toate astea, obligată de Lordul Cancelar să o trădeze. Nu puteai să o învinovățești pentru asta.

– Genny? Te rog, dă-mi drumul! Cecelia se luptă cu hohotele de isterie care amenințau să o copleșească. Spune-mi că toți sunt bine, că sunt în viață.

Ramsay nu ar fi permis ca ea să fie luată. Fusesse învins? Omorât? Unde era Phoebe? Jean-Yves?

Nu-și putea imagina lumea fără ei în ea.

Genny își înclină capul într-o parte, buclele ei blonde curgând pe umărul gol.

– Iubito, erau prea multe cadavre ca să le mai numeri și doar din cauza ăstuia. Ridică ușor codexul. N-aș putea să-ți spun cine a supraviețuit și cine nu.

Cecelia se aplecă în față, lipindu-și fruntea de geam, luptând cu o angoasă întunecată.

– Știu, zise ea. Arde-l. A adus numai suferință.

Suferința se aduna în ea. Profundă și durabilă. Chiar era singură aici? Toți cei la care ținuse nu mai erau sau erau în pericol? Voia să întrebe din nou, să insiste, dar era îngrozită de răspuns. Dacă nu știa mai exista speranță.

Și până la urmă era posibil să fi rămas doar cu speranța.

– Dă-te înapoi, păpușă! Cheile zornăiră de partea cealaltă a ușii când Genny descuie ușa închisorii ei. Intru la tine.

Flacăra speranței deveni mai luminoasă, și Cecelia se grăbi să se dea la o parte.

Ușa se deschise, și Winston, împreună cu alți doi bărbați, intrară în încăpere înaintea lui Genny. Doi dintre ei aduceau lămpi cu petrol și le așezară pe ceea ce fusese o bancă de elev înainte de explozie și haosul ce-i urmăse și care decimase ceea ce Cecelia putea să vadă acum că fusese o sală de cursuri.

În încăpere mai intră ceva după ei. Ceva ce stinse orice speranță cu o rapiditate uimitoare.

Tipete de copii.

Răsunau pe holul lung, și fiecare era sfâșietor. Strigătele și rugămințile fetelor captive încuiate sub pământ ca și ea. Cerând milă. Să fie eliberate. Să fie hrănite.

Cecelia își dădu seama că era vina ei. Odată plecată în Scoția, stabilimentul Henriettei devenise închisoarea infernală ce o bănuise Ramsay inițial. Fetele nu fuseseră aici când ea preluase custodia proprietății, dar fuseseră mutate după ce ea fugise.

Nu existau cuvinte care să descrie oroarea zgomotului. Amintirile care le trezeau în Cecelia. Tot sângele i se scurse din extremități și, dacă stomacul nu i-ar fi fost gol, ar fi vărsat conținutul pe cenușa de la picioarele ei.

– Ce ai făcut? Întrebarea îi scâpă ca o șoaptă răgușită de groază. Ce fel de coșmar a devenit acest loc? Henrietta te-a pus să le faci asta?

Trăsăturile lui Genny se aranjază într-o mască îngâmfată, respingătoare de dezgust.

Cecelia păși înapoi, șocată că pentru prima dată femeia nu mai părea uimitor de frumoasă. Fermecătoare în orice aspect.

– Henrietta Thistledown putea să îmbrace locul ăsta în toată dantela și mătasea care voia ea, dar la sfârșitul zilei fetele care lucrau în cazinou tot niște curve frumoșele eram. Iar ea era regina noastră, a tuturor.

Cecelia tresări.

– Îmi pare rău dacă a fost crudă cu tine, Genny. Eu n-aș fi fost niciodată, trebuie să știi asta.

– Oh, iubito, te cred. N-am nimic cu tine personal, se grăbi Genny să o asigure. Ești o adevărată drăguță, jur! Îmi doresc să fi fost prietene cu adevărat. Chiar parteneri de afaceri.

Perplexă, confuză, Cecelia privi la bărbatii împrăștiați la dreapta lui Genny.

Winston, aproape de nerecunoscut fără costumul lui georgian, era mai tânăr decât crezuse Cecelia inițial.

Lângă el stătea un bărbat mare, chel, fără gât și cu un strat în plus de proeminente în jurul mușchilor. La dreapta lui, un bărbat indian cu pielea minunată, cu o barbă lungă, deasă și mâinile prinse în fața sa.

– Genny. Cecelia simți o teamă diferită când citi un soi de anticipare sinistră în ochii lor. Genny, ce caut eu aici? Ce se petrece?

– Ar fi trebuit să te măriți după ce ai terminat școala de la Chardonne, Cecelia, zise Genny de parcă n-ar fi auzit niciodată întrebarea. Ar fi trebuit să faci copii grași și să te așezi la casa ta, așa Henrietta n-ar fi fost așa de al naibii de mândră de tine.

Cecelia clătină din cap, dorindu-și să înțeleagă.

– Ce legătură are măritatul meu cu orice?

Expresia lui Genny se schimbă de la rea la cu adevărat demonică.

– Tu îți dai seama că eu am lucrat pentru femeia aia aproape douăzeci de ani? șuieră ea. Se credea deasupra noastră. Că era mai

inteligentă decât toată lumea din nenorocitul ăsta de imperiu și a dracu' să fiu dacă nu aproape a reușit. Genny veni mai aproape, fluturând codexul. I-am lins cizmele femeii ăleia douăzeci de ani. Am fost servitoarea ei, intermediara ei, confidenta ei și amanta ei. Și știi ce mi-a lăsat nenorocita?

Cecelia făcu un pas în spate la avansul femeii. Nu se putu abține, niciodată în viața ei nu fusese privită cu o asemenea ură abjectă. Nici măcar de reverendul Teague. Nici de colegii ei studenți la Universitate.

Nici măcar de Ramsay când credea că-i responsabilă de cele mai rele crime imaginabile.

– *Nimic.* Genny aruncă codexul la picioarele Ceceliei unde ateriză cu un zgomot inofensiv. Femeia aia nu mi-a lăsat nimic altceva decât un bilet de dragoste cu instrucțiuni să am grijă de tine și de răsfățata aia mică, cu promisiunea că tu o să ai grijă de mine.

Ultima parte a frazei o rostise printre dinții încleștați.

– Phoebe? Cecelia înaintă în grabă. Spune-mi că nu ai rănit-o.

– Ești exact ca vaca aia ipocrită și care nu merita nimic! Buzele lui Genny se curbară într-un soi de rânjel masculin. Nu, nu, tu ești mai rău. Tu n-ai trebuit să te lupți cu bețivani și să stai în picioare muncind nopți întregi ca să eviți să muncești întinsă pe spate. Tu ai fost educată, răsfățată, cocoloșită. Am făcut sex cu jumătate din aristocrație ca tu să te duci în vacanțe cu ei. Am ajutat-o pe Henrietta să câștige banii pe care ți-i trimitea. Am construit imperiul ăsta cu ea, și ea ți-l lasă ție? Clătină din cap cu o neîncredere mizerabilă. Ce te face să crezi că meriți locul ăsta?

– Eu... eu nu! insistă Cecelia. Eu n-am vrut niciodată...

– Mă doare undeva de ce ai vrut tu, spuse Genny. Mie îmi pasă doar ce poți să faci tu pentru mine acum.

– Ce? Ce vrei să fac?

Genny arată spre carnetul de la picioarele ei. Nenorocitul de codex. Blestemul existenței Ceceliei.

– Știu că l-ai descifrat. Am văzut paginile arzând în foc înainte să-l pescuiesc. Este o avere în informații acolo și am nevoie de fiecare cuvânt, ai înțeles?

– Spune-mi ceva înainte. Cecelia încerca să tragă de timp, întrebându-se dacă putea să trimită cumva un mesaj afară, creierul ei răscolind după orice informație de care s-ar putea agăța pentru a putea evada din acest loc neputincios, fără speranță. Lord Ramsay este în viață? Jean-Yves? Dar Phoebe? A pățit ceva? Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat cu ei!

– Vei primi informația când eu primesc ce vreau de la tine, o luă peste picior Genny.

– Nu. Cecelia clătină din cap, ridicându-se. Nu așa merg lucrurile. Ți voi spune ce este în codex când voi fi sigură că cei pe care îi iubesc sunt bine.

– Iubești? Genny se strecură mai aproape, cu râsul ei prelung, jos și neliniștitor. Ce dracu' are Lord Ramsay încât dacă i-o trage unei femei îi ia și mințile? Și tu, și Matilda. Petreceți câteva nopți cu el și dintr-odată v-a prins inima în labelle lui mari și vă lasă fără minte.

Ceceliei îi păru rău pentru biata Matilda. Fusese sfâșiată între două loialități. Cea pentru angajatoarea ei și cea pentru ea însăși. Cât de devastator trebuie să fi fost când Ramsay o dăduse afară din casa și viața lui.

– Nu-mi spune că l-ai iubit pe scoțianul ăla prost cu mădularul cât al calului, zise americanca, trăgând de dantela mânecilor rochiei ei aproape albe.

Iubit. Trecut. Asta însemna că Ramsay nu mai exista?

Cecelia înghiți nodul de disperare. Dacă murise fără să știe ce simțea ea pentru el? Dacă nu avusese niciodată ocazia să-l facă să se răzgândească? Pentru că asta intenționase să facă după ce nu mai era irascibilă. Făcuse eforturi imense să nu-și ploconească mândria și principiile la picioarele lui uriașe și să-i ceară să o poarte în brațe ca pe o domniță din nou.

Dacă primise darul doar al *unui* zâmbet de-al lui pentru întreaga ei viață? Cât îi vor lipsi încruntările lui. Felul drag cum se chinuia să rămână morocănos în prezența ei. Felul în care tandrețea și dorința îi transformau ochii de un albastru iernatic într-un albastru mai închis, mai cald.

Ar fi fost cea mai mare tragedie a vieții ei să-l piardă. Și ca fata lui să-l piardă ca tată devotat ar fi fost cea mai mare suferință la care se putea gândi.

Ramsay. Îl iubea. Iubea fiecare centimetru solid, rigid, încăpățânat.

Un suspin întretăiat îi ieși din gât, urmat repede de un altul.

– Prefer să mor decât să te ajut, zise ea. Fără el, fără ei, nu am motiv.

Genny miji ochii, o sclipire înfricoșătoare întărindu-se în adâncurile ei când se uită la Winston.

– Tu și Phoebe ați primit totul, pentru că Henrietta a vrut ca voi două să rămâneți inocente. Nepătate. Ești cam bătrână ca să valorezi prea mult, dar dacă nu te supui, o să-l las pe Winston și pe băieți să se distreze cu tine. Așa rămân loiali.

– Nu-mi pasă, pretinse Cecelia, deși amenințarea o îngrozea până în măduva oaselor. Nu voi fi parte la ce rău comiți aici jos. Nu te voi ajuta să rănești fetele alea.

– Nu este nimic de făcut pentru fetele de acolo, soarta lor este pecetluită... Dar cum rămâne cu Phoebe... Genny adoptă o privire speculativă. Știu cât ar plăti un bărbat pentru o fată de vârsta ei. La naiba, vând virgine bărbaților dezgustători de ceva timp deja.

– Nu. Adevărul îi tăie respirația Ceceliei și o lăsă fără forță în oase. Se prăbuși, aterizând dureros pe genunchi și plecându-se în fața lui Genny într-o poziție antică de implorare. Te rog. Fă ce vrei cu mine! Ia totul! Casa, afacerea, averea. Doar nu o răni pe Phoebe! Lasă fetele alea să plece!

Genny se lăsă pe vine într-o manieră foarte lipsită de eleganță, împingând codexul pe podea.

– Ți-am zis deja că fetele alea sunt cumpărate și plătite, aștept doar ca proprietarii lor să vină să le ia, spuse ea. Acum, Lordul Cancelar îmi va da mai mulți bani decât Midas dacă decodez asta înainte să ia fetele la casa de la țară, așa că ai face bine să începi să scrii sau îl pun pe Winston să te aplece peste biroul ăla înainte ca și ceilalți doi să înceapă.

Cecelia trebuia să-și încerce curajul în fața amenințării, întrebându-se cât putea să îndure înainte să verse tot ce știa. Pentru Phoebe? Ar fi făcut orice. Ar fi îndurat orice.

– Faci parte din Sfatul Purpuriu? șopti ea. Ei te-au pus să faci asta?

– Iubito, nu m-a pus nimeni să fac asta. Genny se ridică, înălțându-se deasupra ei precum târfa Babilonului. În lumea asta mănânci sau vei fi mâncat și eu prefer să mănânc la masa Sfatului Purpuriu decât oriunde în altă parte în lumea asta. Henrietta a refuzat să le dea ce voiau, dar eu nu am asemenea scrupule. Și am omorât-o când a început să-și dea seama.

– Bomba? Tu ai fost?

Fusese așa de oarbă, o proastă încrezătoare. Își făcuse atâtea griji despre lupul de la ușă încât nu observase șarpele ce-i șuiera la ureche.

Femeia zâmbi slab, de parcă era vag amuzată de amintire.

– Credeam că explozia va fi mai mică și eram sigură că se va ocupa de Phoebe. Eu am împins bârna care ardea spre tine, dar de unde era eu să ghicesc că Ramsay are reflexele unei manguste.

– Ești malefică, o acuză Cecelia. Să supui fetele la așa ceva. Să te porți așa violent cu femeile? Femeile vulnerabile?

– Tu crezi că eu n-am fost vândută primului bărbat de o femeie? Crezi că Henrietta nu a făcut diavolului câteva favoruri înainte ca eu să folosesc degețel ca să o trimit în iad? Genny se întoarse spre ușă, sprijinindu-și mâna pe zăvor. Nu sunt malefică, păpușă, sunt doar furioasă. Furioasă și nemiloasă cum ar fi orice bărbat în poziția mea. Tu înțelegi.

– Nu, nu înțeleg, zise Cecelia fumegând acum. Genny îi luase totul. Inclusiv pe mătușa pe care ar fi putut să o cunoască și să o iubească. Singura familie care îi mai rămăsese. Nimic nu m-ar putea determina să comit asemenea fapte deplorabile!

– Asta pentru că ești slabă. Crezi că bunătatea ta te va salva, dar este cea mai mare prostie a ta și de asta nu vei mai ieși vreodată din camera asta. Genny dădu din cap spre Winston. Dă-i hărțile și dacă se oprește din scris înainte să termine tot carnetul ăla, fă-o bucăți!

– Cu plăcere.

Bărbatul o privi vigilant, ochii lui căzuți ca de câine sclipind de nerăbdare.

Cecelia rămase cu gura căscată la Winston, nevenind să-și creadă urechilor. Îl ajutase să iasă după explozie. Se asigurase că rănilor lui erau tratate și îi oferise un salariu chiar dacă afacerea era în pauză momentan.

Cum putea să-i răsplătească bunătatea cu o amenințare teribil de crudă?

Un strigăt bărbătesc străpunse aerul din afara camerei. Plin de o durere așa de pură, încât Cecelia simți fiori pe coloană și i se făcu pielea de găină.

Ușa fu deschisă în forță, dărâmând-o pe Genny la podea.

Ramsay intră, nu o furie și în flăcări cum s-ar fi putut aștepta cineva, ci cu rigiditatea și calmul lui neobișnuit. O expresie rece, sinistră îi transformase trăsăturile din grave în de-a dreptul reptiliene. Se mișca precum un prădător. Indiferent. Fără remușcări.

Complet mortal.

Nu o atinse cu privirea, doar trecu peste ea pentru a-i străpunge pe ceilalți aflați în încăpere cu săgeți de gheață.

Nu revenise la a fi Lord Ramsay din Londra. Părul lui era încă sălbatic, ca în Scoția. Pantalonii și haina nu-i erau curate, de parcă dormise în ele, iar ținuta neîmblânzită, neîngrijită sporea figura lui impunătoare.

Acesta nu era un bărbat supus rigorilor, nici nu era încătușat de limitele legii.

Acest Ramsay era capabil de orice.

Ușurarea o izbi pe Cecelia cu așa o violență, că se ridică în picioare și îi venea să aplaude. Era în viață! Ramsay era în viață și o va salva pe Phoebe la timp!

– Atinge-o și o să-ți zdrobesc craniul cu mâinile goale, zise el în modul acela calm, înspăimântător al lui. Te voi lăsa în viață suficient cât să-ți dai seama cum îți scot mațele, știi? Vei simți o durere cum nu ți-ai imaginat vreodată și la sfârșit mă vei implora să-mi fie milă și să te execut.

Cecelia își zise în mod absurd că trebuie să-și amintească mai târziu să-i spună că, în ciuda a ceea ce pretindea el, se descurca excelent cu cuvintele când venea vorba de amenințări și că această amenințare i se păru deosebit de eficientă.

Surprinzător, le permise bărbaților să-și revină din uimirea ce-i lovise și să ia poziții de luptă, scoțând diferite arme.

Winston și tovarășul lui ghinionist fără gât zvâcniră cu o agitație subită, împrăștiindu-se într-un cerc mai larg. Bărbatul mai mare avea un cuțit de măcelar, iar Winston un pumnal. Indianul scoase un pistol din spatele hainei.

– Împușcă-l! țipă Genny.

– Gândește-te la ce faci, îl avertiză Ramsay. Poate că nu mă cunoști, dar sunt neobosit, răbdător și nu mă deranjează deloc sângele. Te voi ucide la fel de lent precum ciurma și-ți voi arunca rămășițele la ușa casei tale ca mesaj pentru toți cei care vor vrea să te răzbune. Înțelegi? Ești pregătit pentru asta?

– E adevărat. Nimeni altul decât contele Armediano intră cu un pistol în mână, îndreptat chiar către ochii indianului. Am avut o altercație recentă cu Ramsay și dacă eu sunt chirurg, el este măcelar și nu știu sigur care e mai periculos.

Dacă mâinile Ceceliei nu ar fi fost legate, le-ar fi ridicat ca să se frece la ochi, măcar ca să se asigure că ce vedea se întâmpla în realitate.

Contele Armediano? Părul lui negru era neted pe cap, dar nici la el nu părea aranjat recent. Costumul lui gri era și el șifonat și nu purta haină. Își suflecăse mânecile cămășii și mușchii bronzăți ai antebrațelor se încordau în timp ce el se juca cu piedica pistolului.

– Am zis să-i omori pe nenorociții ăștia! Genny se ridică de la podea, cu ochii sălbatici și o expresie rebelă. Dacă nu o faci, Sfatul Purpuriu îți va lua capul, deci oricum ești în pericol.

Ramsay se întoarse spre Genny.

– Când termin cu gunoaiile astea, o să-ți dorești să fii invizibilă, madam, zise el abia mai controlându-se.

– Nu poți să-mi faci nimic, râse Genny, fără a-și putea controla isteria din glas. Lordul Cancelar...

– Este arestat chiar acum de cei mai buni agenți ai Scotland Yardului, zise Ramsay, savurând efectul. Dar ascultă-mă, dacă mai vorbești o dată când nu trebuie, îți smulg limba.

Un foc de armă o făcu pe Cecelia să țipe. Se feri și, când ecoul din urechile ei se potoli, fu înlocuit de un sunet groaznic.

Țipetele îngrozite ale fetelor încuiate în celulele lor și care nu știau ce se petrece.

Indianul căzu la pământ dintr-odată, și contele Armediano îi luă arma, uitându-se în tot acest timp la Winston și compatriotul lui.

– Chandler, șuieră Ramsay la bărbatul care acum avea două pistoale. Chiar trebuie să tragi într-un spațiu așa de mic?

„Chandler?” se miră Cecelia.

Cecelia remarcă lipsa accentului continental de la așa-zisul conte, în timp ce el ridica din umerii bine făcuți și răspundea:

– L-am văzut mișcând, milord.

– Ce... ce se petrece? întrebă Cecelia destul de uimită, holbându-se la explozia de sânge de pe spatele costumului din bumbac al indianului.

– Contele Armediano este o poreclă la fel ca Hortense Thistle-down, zise scurt Ramsay. Numele lui adevărat este Chandler.

Chandler. De ce i se părea cunoscut numele ăsta?

– M-am răzgândit în legătură cu locul ăsta. Genny se duse la biroul pe care se aflau lămpile elegante cu gaz, lângă cerneală și codex. Poate să ardă.

Luă lămpile și le aruncă.

Cecelia plonjă, dar știa că nu va ieși la timp din aria flăcărilor. Nu când aveau un accelerator așa de puternic. Ateriză dureros pe umăr, rostogolindu-se din drum chiar când lampa venea spre ea.

Neputând să ajungă la ea la timp, Ramsay îl împinse pe Winston în calea felinarului. Se sparse pe el, înghițindu-l în flăcările inevitabile. Luminară spectaculos pereții crăpați ai clasei în timp ce el dansa în jur din cauza durerii inimaginabile.

Genny aruncă cealaltă lampă spre Chandler, dar el putu să tragă un foc, apoi plonjă într-o parte din calea ei ca să nu aibă aceeași soartă ca Winston.

Felinarul se sparse de ușă, vărsând foc pe singura lor cale de ieșire.

Când Ramsay sări spre Cecelia, luând-o din calea ciocnirii cu Winston, Genny își ridică fustele și sări peste prag, dar fustele ei voluminoase luară foc.

Țipă și fugi, împrăștiind flăcări în urma frumoasei ei trene.

Chandler sări după ea, propriii lui pantaloni abia evitând focul, ieșind și el din vedere.

Ramsay își smulse cămașa de pe el și începu să bată flăcările din ușa, dar cu prea puține rezultate.

– În spatele tău!

Cecelia sări din cale când bărbatul fără gât înaintă cu cuțitul lui. Ramsay își aruncă cămașa, care acum ardea, și-l prinse de încheietură pe bărbat. Sări mai aproape, îl dezarmă pe individ, prinse cuțitul și cu o mișcare în forță a brațului înfipse lama în gâtul bărbatului din spate.

Îngenunche unde Winston își abandonase cuțitul când luase foc.

Bărbatul respectiv se prăbuși lângă peretele îndepărtat, dându-și sufletul.

Ea se lăsă în jos, încercând să ia cuțitul de pe podea fără a se tăia la degete.

În acel moment, Cecelia fu luată pe sus de la spate, mâinile eliberate și corpul strâns lângă un zid cunoscut de mușchi care înaintă fără ezitare împreună cu ea.

Bărbatul aproape fără cap acum fusese aruncat peste flăcările din prag, creând un pod temporar.

– Sari! strigă Ramsay din spatele ei.

Cecelia sări peste cadavru și foc și căzu fără menajamente pe holul plin de praf.

Ramsay ateriză pe picioarele ei în clipa în care fură pe partea cealaltă, stingând porțiunile ce-i luaseră foc din fuste. După ce termină, o ridică, cu furie și dor pe chip, și îi strivi gura cu a lui cu un sărut dătător de viață.

Desprinzându-se, îi ordonă:

– Fugi, la naiba! Voi elibera eu fetele.

Se dădu la o parte de lângă ea și închise ușa clasei. Era prea târziu să mai ajute cu ceva, pentru că flăcările ajunseseră în hol.

– Ramsay, aici!

Cecelia se întoarse și-l văzu pe Chandler care se lupta cu Genny pe podea. Aruncă un inel de chei pe care îl smulsese de la ea peste capul Ceceliei.

Ramsay le prinse cu ușurință și fugi spre ușa cea mai îndepărtată.

Cecelia se ridică în picioare, clătinându-se după el. Ajunse lângă el chiar când trăgea zăvorul primei uși. Îi aruncă o privire plină de furie.

– Ți-am spus să fugi, mârâi el.

– Nu te las.

– Te iubesc, femeie nebună, și nu pot să fac asta dacă tu ești în pericol!

– Dacă mă iubești, mă cunoști și știi că nu voi lăsa copiii ăștia aici jos, așa că grăbește-te, scoțian încăpățânat!

Privirea lui ar fi trebuit să stingă flăcările cu furia rece din ea, dar el trase de ușă, deschizând-o, luă copila din spatele ușii și o împinse spre Cecelia, apoi trecu mai departe.

Brațele Ceceliei erau pline de mâini care o țineau, păr împletit și suspine cu lacrimi. Cu inima frântă, arătă spre scări, instruind fata să stea jos, sub norul de fum ce se aduna în aer.

Eliberară șapte fete în total, ultimele două încăperi dovedindu-se a fi goale.

În timp ce Cecelia deschidea fiecare dulap și căuta prin toate ungherele și crăpăturile, auzi vag cum cineva îi striga numele. Ignoră până când fu luată pe sus ca un sac de făină și trasă spre scări.

– Trebuie să plecăm, tuși Ramsay. Focul ajunge la etaj.

Pe Cecelia o ardeau gâtul și ochii, plămânii amenințau să nu mai funcționeze, dar nu putea să plece.

– Phoebe! suspină ea, lovind din picioare. Nu am găsit-o pe Phoebe!

Ramsay o potoli cu strânsoarea lui puternică, vorbindu-i la ureche:

– Am scos-o pe Phoebe din mansardă în Scoția. Este acasă în siguranță cu Jean-Yves.

Cecelia ar fi putut să se prăbușească de ușurare. Genny o mințise. Slavă Domnului! Așa că-l lăsă pe Ramsay să o tragă în sus pe scări și să o împingă prin holul plin de fum pentru a doua oară în două săptămâni.

De data asta însă, Ceceliei îi păsa prea puțin dacă proprietatea ardea până la temelii.

Pentru că toată lumea era în viață. În siguranță.

Și Ramsay îi spusese că o iubește.

Capitolul 21

Ramsay stătea pe peluza mare a proprietății Henriettei și privea desfășurarea haosului provocat de incendiu.

Nu doar că o ținea pe Cecelia lângă el, o învelise, curbându-și umerii peste ea și lipindu-și obrazul peste creștetul capului ei prețios. Flăcările care înghițeau casa aruncau culori incredibile în părul ei și se lăsă fascinat de nuanțele pline de viață în timp ce făcea tot posibilul să se adune.

Furia la gândul legat de ce ar fi putut să pățească ea în seara asta îi distrusese complet controlul. Ideea că vreun bărbat ar fi putut urma ordinul lui Genny înainte ca el să ajungă la ea îi părjolea sufletul. Folosise acel foc ca să omoare pentru ea.

Cum putuse el să permită asta? Cum putuse să se atașeze așa de mult de ea într-o perioadă așa de scurtă, că prezența ei îi era necesară ca să respire? Că zâmbetele ei erau carnea cu care se hrănea și că vocea ei era hrană pentru sufletul lui.

O trase mai aproape, simțindu-i fiecare centimetru pe corpul lui. Capul ei băgat la pieptul lui. Abdomenul ei rotund și moale pe șoldul lui. Coapsele ei lipite de ale lui.

Locul ei era în brațele lui, acum și mereu. Trebuia doar să o convingă să rămână.

Bătăile haotice ale inimilor lor se sincronizaseră și acum începeau să încetinească. Ajutaseră pompierii să stăpânească focul, dar până la urmă nu mai era nimic de făcut decât să lase casa să ardă până când ajungea cenușă.

Fetele captive pe care le eliberaseră fuseseră duse la spital, de unde aveau să fie contactate familiile lor, și Ramsay știa că el și Cecelia se vor asigura că vor fi nu doar compensate, ci că vor fi răsplătite pe viață.

Chandler târâse o Genny umilă după ce le aruncase un salut obraznic, și Ramsay era convins că nu era ultima oară când îl vedea pe nemernicul măsliniu și misterios.

Dar nimic nu conta în acel moment. Avea femeia asta în brațe, femeia care îi furase inima și trebuia să o facă să înțeleagă cumva că inima lui merita păstrată.

Că va fi atent cu inima ei dacă i-o va da.

Să aștepte până când ea se va odihni, va mânca și va avea timp să proceseze pierderea proprietății ei? Ceva din el îi spunea că acesta ar fi fost lucrul corect de făcut.

Dar părea de neconceput să o lase să plece fără să se asigure că ea îi înțelegea intențiile.

Dumnezeule, chiar nu se pricepea la asta.

– La ce te gândești? întrebă Cecelia, desprinzându-se pentru a se uita în ochii lui adânci precum eternitatea. Ești foarte serios, se opri ea, atingând cu degetele ei curajoase, elegante mușchii spatelui lui gol. Mai mult decât de obicei, adică.

Ramsay închise ochii pentru o clipă, bucurându-se de atingerea ei.

– Simt o afinitate pentru casa ta, zise el sincer.

Ea își încreți adorabil nasul.

– În flăcări?

– Distrusă.

Ridică mâna pentru a-i șterge o pată de pe obraz, dar mai rău făcu.

În loc să se retragă, ea întoarse obrazul în palma lui până când genele ei atinseră cu mici fluturări degetele lui, oferindu-i senzații abia simțite.

– Ce te-a distrus? întrebă ea.

– Tu, murmură el. Tu m-ai distrus, Cecelia. Ai destrămat tot ce am crezut că sunt, tot ce am vrut să fiu. Ai rupt din mine bucățile care aveau puroi și putrezeau și acum nu mai știu ce sunt. Cine sunt.

– Îmi pare rău, șopti ea, pe genele ei adunându-se câteva lacrimi.

– Nu, nu mă deranjează. Nu mă mai deranjează. Doar că... am nevoie de tine să mă ajuți să-mi revin.

Pieptul ei se dezumflă cu un oftat greu și ochii scânteiară cu emoție spre el. Dar nu spuse nimic, și tăcerea făcu să se rostogolească un adevăr fără precedent de pe buzele lui.

— Lumea asta a noastră mereu a fost un loc gol și gri pentru mine. Pustiu și fără sens, precum numele meu. Dar apoi te-am cunoscut pe tine, și tu ai fost numai culoare plină de viață. Mi-ai copleșit toate simțurile pe care le aveam. Își umplu cealaltă mână cu obrazul ei, încadrându-i chipul, ținând-o ca pe un lucru fragil, prețios. Mă umpli până la limită, Cecelia. Când suntem împreună nu mai știu ce-i singurătatea. Și când sunt fără tine, nu văd rostul la nimic.

Își lipi buzele de fruntea ei. De pleoapele ei. De nasul ei. De oasele proeminente ale obrazului ei și de colțurile gurii ei, punându-și inima în fiecare mic sărut.

— La început m-am luptat cu asta, crezând că-i o slăbiciune. O vulnerabilitate. Dar, nu. Tu mă faci puternic, Cecelia. Îmi dai viață. Îmi dai un scop care e mai mare decât propria mea ambiție. M-ai învățat ce înseamnă cuvântul familie. Aș vrea să am această familie cu tine.

Prinse o lacrimă în timp ce aluneca din ochiul ei, ștergând-o de pe obrazul ei. Ea își trase delicat nasul și expresia ei se schimbă în anxietate, trimițând inima lui direct în stomac.

— Îmi doresc asta, spuse ea într-o șoaptă sinceră, chinuită. Mai mult decât orice. Dar, Ramsay, nu s-a schimbat nimic.

Pe fruntea lui apăru un rid de îngrijorare.

— La ce te referi?

— Știu că stabilimentul domnișoarei Henrietta arde acum din temelii, dar am de gând să-l reconstruiesc.

— Nu mă interesează, zise el. O să te ajut să clădești afurisitele de pietre.

Ea se trase înapoi, cu ochii mari.

— Dar ai zis...

— Știu ce am zis. Și-ți spun că am greșit. Am petrecut prea mulți ani onorând idealurile greșite. Respectând oamenii greșiți. Nu înseamnă nimic, Cecelia. Nu mai înseamnă.

— Dar poziția ta, se contră ea.

— Prefer să fiu un sărac fără nume decât să trăiesc fără tine. Am vorbit serios cu ce am spus la Elphinstone Croft. Am fost înconjurat de cel mai singuratic și mizerabil dintre locuri pe care le-am cunoscut vreodată și am fost mai fericit acolo decât am fost vreodată.

Și mi-am dat seama că am fost fericit pentru că tu erai cu mine, Cecelia, tu ești fericirea mea. Vă vreau pe tine și pe Phoebe, nu-mi trebuie nimic altceva. Dacă ai o părere bună despre mine, atunci am atins perfecțiunea pentru care am muncit atât.

Zâmbetul Ceceliei era mai luminos decât flăcările. Decât soarele la solstițiul de vară. Își lipi obrajii de mâinile lui, în timp ce urca cu degetele de pe brațe spre umerii lui.

– Se pare, milord prim-judecător, că te-ai răzgândit cu privire la iubire. Sau am auzit eu greșit?

El clătină din cap.

– Nu, ai auzit bine. Am vorbit serios. Te iubesc, Cecelia Teague. Te iubesc și îmi pare rău. N-o să încetez niciodată să regret lucrurile pe care le-am zis și te-au rănit. Nu vei mai auzi nici un alt cuvânt crud de pe buzele mele și nici altcineva, dacă vor să-și păstreze limba prinsă de restul capului.

Cecelia se ridică pe vârfuri și își lipi buzele de ale lui cu un sărut tumultuos, extatic. Era murdar și umed și avea gust de sare, cenușă și fericire disperată.

Corpul lui răspunse imediat, și el fu nevoit să-i îndepărteze umerii de el, altfel ar fi făcut-o a lui acolo în fața întregii brigăzi de pompieri din Londra și a jumătate din Scotland Yard.

– Și eu care credeam că fratele tău este cel sălbatic, gâfâi ea, zâmbindu-i ștângărește.

– Este, insistă Ramsay, strângând-o în brațe. Incapabil să-i dea drumul de teamă că iar ar putea pleca. Eu nu sunt așa... de obicei. Niciodată... Făcu un efort să-și desfacă degetele de pe ea, doar ca să le petreacă prin păr. Eu nu mi-am pierdut niciodată controlul așa, Cecelia. N-am simțit niciodată genul ăsta de teamă și furie pe care le-am simțit când m-am întors la casă și am constatat că fuseseși luată. Chandler a avut dreptate, azi-noapte am devenit un măcelar și aş face-o din nou pentru tine și Phoebe. Aş arde tot oraşul ăsta dacă mi-ai cere-o.

– Nu va fi nevoie. Cecelia se întinse spre el, mângâindu-i pieptul cu o mână. Nu prea sună a Călăul Viciilor, îl tachină ea cu blândețe.

El clătină din cap, cu nările fremătând, cu pumnii strânși în lateral.

— Nu sunt el, insistă el. Vorbesc serios, nici măcar nu mai știu cine sunt, dar... Îi luă mâinile în ale lui, blocându-le peste inima lui. Cea care bătea doar pentru ea. Nu-mi răspunzi, fetițo?

Ea zâmbi la el.

— Să-ți răspund? N-am auzit o întrebare.

Buzele lui se strânseseră într-o linie subțire. Iar dădea greș.

— Vrei să fii doar a mea, Cecelia? Vrei să-ți împarți viața cu mine, cum crezi tu că se poate? Vrei să mă iubești? *Mă poți iubi după tot ce s-a petrecut?*

— Normal că pot, scoțian prostuț. Veni mai aproape, adulmecându-l. Deja te iubesc. Cred că de ceva vreme.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că sunt departe de a fi perfectă, murmură ea. Nu am vrut să mă urăști pentru că-ți ceream să mă accepți în ciuda principiilor tale.

— Nu, zise el. Ar fi trebuit să te accept mereu.

O strânse din nou în brațe, cuprinzându-i umerii cu brațele și îngropându-și chipul în părul ei.

— Te iubesc, șopti ea lângă inima lui.

O trăsură cu blazonul lui sosi și un bărbat sări pentru a le deschide portiera.

— Milord prim-judecător, zise vizitiul reținut.

— Să mergem acasă, sugeră Ramsay.

— Unde-i asta?

El îi înghionti nasul cu al lui.

— Oriunde te afli tu.

Acasă se dovedi a fi o proprietate mare în West End numită Rutherleigh Point.

Cecelia nu putu să vadă întreaga casă de la fereastra trăsurii, dar frontoanele din piatră roșie și zidurile înalte fermecătoare o încântară teribil.

Ramsay îi spusese că Phoebe și Jean-Yves se aflau înăuntru, așteptând-o. Așa că-și ridică fustele murdare și alergă pe treptele de la intrare cât de repede putu.

Trânti ușa când o deschise și o strigă pe fetiță.

Phoebe apăru în capul mării scări, ținându-se strâns de splendida balustradă albă de marmură.

– Cecelia! strigă ea, aproape împiedicându-se pe trepte în exuberanța ei. La a treia treaptă înainte de ultima zbură direct în brațele ei. Mi-a fost așa frică pentru tine. Așa frică, dar știam că n-o să pleci. Că te vei întoarce.

Gâtul i se blocă de la valurile de emoție, și Cecelia doar o îmbrățișă, mângâindu-i buclele săltărețe și încercând să nu plângă.

– De ce ești așa murdară? întrebă fetița.

– A fost un incendiu, îi explică Cecelia. Școala domnișoarei Henrietta a ars complet.

Phoebe deveni serioasă.

– Toată lumea este bine?

– Da, se mutaseră toți după explozie, îți amintești?

– Oh. Fruntea ei micuță se încreți. S-ar putea muta aici, probabil, nu-i așa? Sunt atâtea camere goale.

Cecelia se uită la Ramsay, care își pusese o haină peste pieptul gol. Trecu cu mâna peste fața murdară și rosti câteva cuvinte în gaelică ce nu trebuiau traduse.

– O să găsim noi o soluție, spuse Cecelia fetiței.

După o vreme, Phoebe se foi ca să o lase jos, și Cecelia fu obligată să-i redea libertatea fetei.

– Cecelia, Lord Ramsay mi-a spus în tren că el este tatăl meu! Asta încerci să afli de la început? Ghicitoarea din caietul Henriettei?

– Da, spuse Cecelia. Da, draga mea, asta era. Nu-i așa că a fost o ghicitoare fantastică? O descoperire minunată?

– Mereu mi-am dorit un *papa*, șopti Phoebe. Dar n-am crezut niciodată că o să fie așa de mare, frumos și *bogat*.

Întinse mâinile pentru a cuprinde marele hol de la intrare. Era cu mult mai mare decât cel al Henriettei. Mai mare chiar și decât cel de la castelul Redmayne, proprietatea ducelui.

– Este ca într-o poveste, nu-i așa? întrebă Phoebe.

Cecelia recunoscuse faptul că așa era.

Ramsay strigă să i se pregătească o baie și apoi îi permise lui Phoebe să o ducă pe Cecelia într-un tur neoficial al casei. Trecură din cameră în cameră, unele din ele cu tapet franțuzesc și altele zugrăvite cu vopsea scumpă.

Aproape toate goale.

Observă că transformase biblioteca într-un birou comod și câteva dormitoare erau bine mobilate, dar mai încolo spațiul era complet gol.

– Este o casă, zise Ramsay un pic timid. Simbolul unui statut, de fapt, dar nu mi-a trebuit niciodată prea mult o casă.

– Acum îți trebuie, spuse Phoebe, luându-l de mână și trăgându-l spre bucătărie.

– Acum îmi trebuie.

Ramsay se uită la Cecelia, întinzând mâna pentru a o trage spre el. În ochii lui se citea o emoție puternică, dar dincolo de asta Cecelia nu mai descoperi urmele frigului arctic pe care îl observase înainte. Nu vedea decât albastru profund și senin precum cerul de vară.

După ce mâncară și o aranjară pe Phoebe, Ramsay o luă pe Cecelia în dormitorul lui și încuie ușa. Ea observă că era o cameră simplă, masculină și austeră. Ca bărbatul.

Bărbatul care devenea altcineva. Cineva care zâmbea. Cineva care venea spre ea cu toate intențiile de a comite vicii și ticăloșii cu ea.

Cecelia se lăsă prinsă. Sperând că el o va duce la cada din colț.

– Mă bucur că ți-ai depășit neîncrederea în femei, îl tachină ea. Văzând că acum ești depășit numeric de ele.

– Doar cu una, observă el înainte de a se apleca pentru a săruta golul de la gâtul ei. Poate te pot convinge să mă lași să fac un băiat cu tine.

Pântecul ei se cutremură într-un răspuns foarte rapid.

– Și dacă-ți fac altă fată? întrebă ea. Nu pot să aleg, nu-i așa?

– Cresc fericit un cârd de fete, dacă tu ești de acord să le aduci pe lume cu numele meu.

Buzele lui îi prinseră lobul urechii, ciugulindu-l ușor.

Corpul ei înflori, mulându-se pe el.

– Îi vei avea pe Redmayne, bănuiesc, și pe Jean-Yves să te ajute să echilibrezi șansele, zise ea cu respirația tăiată. Dar apoi mai sunt Alexander și Frank.

Scoase un sunet moale explorându-i linia maxilarului cu buzele lui pline.

- Va trebui să angajez personal acum că mi-am luat soție și copil, propuse el, apoi o sărută tandru pe vârful nasului. Aș putea să las asta în seama ta când vei fi doamna Cassius Gerard Ramsay.

- Cassius, testă ea numele lui, amintindu-și ce reprezenta. Retrăgându-se, se uită la trăsăturile lui frumoase și dragi. Încă simți că ești gol?

Brațele lui îi cuprinseră subit talia trăgând-o peste el pe pat, până când ea îl încălecă. Umplându-și brațele cu greutatea ei.

- Nu mă mai simt, spuse el serios și, în timp ce-i mângâia obrazul, ea simți un tremurat în mâinile lui puternice. Niciodată.

Oftă fericită și el o trase spre el pentru a-i poseda gura cu un sărut care îi lăsă pe amândoi fără aer și cutremurându-se.

El o dezbracă repede, ridicându-se pentru a-și da jos haina pe care o luase peste trunchiul gol.

Când o avu goală deasupra lui, își umplu palmele cu fesele ei și o coborî peste mădularul lui, lăsând-o să se frece și să se zvârcolească peste impresionantul penis precum o pisicuță care cerșește atenție.

Ea oftă când degetele lui se jucară și o tachinară. Se arcui și dansă peste el, sprijinindu-și brațele peste părul de pe pieptul lui neclintit.

Era un zeu de aur. Un model care nu aparținea deloc acestei lumi.

Dar era al ei.

Coborî cu palmele peste mușchii tari de pe abdomenul lui, numărându-i, până când găsi mica dără care o conduse la pielea mătăsoasă și catifelată ce acoperea erecția ce pulsa pentru ea.

El scoase un geamăt gutural.

- Te iubesc.

Pierdută în vraja momentului, ea aproape că uită să răspundă, în timp ce senzația și nevoia aproape că o lăsară fără cuvinte.

Dar când își ridică corpul și se lăsă încet în jos într-o alunecare de mătase și foc, șopti cuvintele pe care și le vor spune pentru tot restul vieții lor:

- Te iubesc.

De data asta pasiunea lor nu mai fu o furtună. Nu mai conținea fulgere sau urgență. Era o șoptă pe care și noaptea se oprea

ca s-o audă. Era mai mult caldă, în loc de fierbinte, și lentă, în loc de grăbită.

Era un moment în care se descopereau. Un moment al intenției, al încrederii și al împlinirii complete. Atingerea lui Ramsay conținea uimire, iar privirea lui era plină de promisiuni.

De data asta, când se arcuiră împreună în spasmul superb al extazului, Cecelia știa că, chiar dacă nu fusese prima lui iubită, fusese pentru prima dată când Cassius Gerard Ramsay făcuse dragoste.

Cassius Gerard Ramsay